

SLOVA ŽIVOTA 2018

Bratrská jednota baptistů

Slova života jsou určena pro vnitřní potřebu Bratrské jednoty baptistů.

ISBN 978-80-906262-2-5

Co mám konkrétně dělat?

Hospodin, váš Bůh, který jde před vámi, on bude bojovat za vás, stejně jako jednal s vámi před vašimi očima v Egyptě a v pustině, kde jsi viděl, jak tě Hospodin, tvůj Bůh, nesl, jako nosí člověk svého syna, po celou cestu, kterou jste šli, až jste přišli na toto místo. Navzdory tomu všemu jste nevěřili Hospodinu, svému Bohu, ... Mluvil jsem k vám, ale neposlouchali jste. Vzepřeli jste se Hospodinovu přikazu, jednali jste povýšeně a vytáhli jste do pohoří. ... Když jste se vrátili, plakali jste před Hospodinem, ale Hospodin neslyšel váš hlas, nenaslouchal vám. (Dt 1,30–32.43.45; ČSP)

Takhle se ptáme v našich životech často na začátku kalendářního roku, ale mnohem častěji v různých zlomových bodech našich životů. Když známe Boží vůli, stačí už jen poslechnout. Ale to může být ještě složitější než zjistit, co vlastně ode mne Bůh chce. Izraelci nám předvedli špatný příklad. Dovídáme se o dvojí neposlušnosti ohledně obsazení země, protože Boží příkaz platil podmíněčně, ne stoicky. Zásadní podmínkou bylo poslechnout Hospodina v konkrétním čase, nešlo pouze o obsazení země kdykoliv a jakýmkoliv způsobem. Záleželo kdy a jak. Bylo důležité být na Hospodinu závislý.

Závislost na někom je pro nás často nepříjemná, nepřijatelná, protože v sobě zahrnuje, že si nemůžeme rozhodovat sami podle sebe. Ačkoliv jsme schopni mluvit o svobodě a svobodně vůli, víme, že jde vždy o omezenou volbu, nikdy nemáme neomezené množství řešení. A naše možnosti jsou omezené i faktory, které nejsme schopni ovlivnit. Například kdo jsou naši rodiče a příbuzní, jak jsme inteligentní, jaká je naše fyzická a psychická kondice atd. Člověk zdaleka není tak nezávislý a svobodný, jak by si přál.

Pokud ale jsme závislí na Bohu, věříme Mu, uvěřili jsme v Pána Ježíše Mesiáše a přijali jsme tedy i Ducha svatého, jsme v Kristu svobodni od hříchu, ale jen pokud je naším Pánem, což znamená nechat se vést Jeho Duchem. A na příkladu Izraele můžeme vidět, že pokud nás Bůh k něčemu vede, a my neposlechneme, tak to má pro nás následky. Není netečný. Je na nás Mu své hříchy vyznávat, ale nepřehlédneme Boží reakci ve 45. v. Proto buďme k Bohu nekomplikovaní, jako malé dítě k rodičům.

Erik Poloha (Praha 3)

Hospodin lidem dává řád, svoji vůli

Nepouštějte se s nimi do boje, protože vám z jejich země nedám ani stopu, neboť pohoří Seír jsem dal do vlastnictví Ezauovi. ... Tu mi Hospodin řekl: „Nenapadej Moábce a nepouštěj se s nimi do boje, protože z jejich země ti nedám nic do vlastnictví, neboť Ar jsem dal do vlastnictví synům Lotovým...“ Doba, po kterou jsme šli z Kádeš-barneje, než jsme přešli

potok Zered, byla třicet osm let, dokud nebyla z tábora zcela vyhlazena celá generace bojovníků, tak jak jim Hospodin přísahal. (Dt 2,5.9.14; ČSP)

Hospodin dal svému lidu příkaz k přesunu v konkrétní čas, po 38 letech, a zdůraznil, že jim dává jen nějaké území a jiná dává zase jiným národům. Nesměli konat libovolně. Nesměli vybit jen tak někoho, zabrat území dle svého úsudku. Měli nechat na pokoji své bratry, potomky Ezaua a také potomky Lota. Počátek vyvoleného národa sahal k vyvolení Abrahama. Ezau byl jeho vnuk a Lot synovec. Jim Hospodin také dal území, kde měli žít a odkud vytlačili dřívější obyvatele.

Nám se dobývání zaslíbené země může zdát nehumánní, a to proto, že Bůh není humanista. Jde o Boha, Boží vůli tehdy i dnes. Izrael měl být Hospodinu podřízen. Novosmluvní Boží lid má být Bohu také podřízen. Znali konkrétní Boží vůli pro konkrétní čas. My známe také Boží vůli, že máme rozšířit Ježíšovu dobrou zprávu všem lidem. A čas od času se dovídáme od Boha i konkrétnější „projekty“. Ale oni tehdy stejně jako my dnes žili i každodenními starostmi, ale i v těch je vedl Bůh. Měli za co kupovat jídlo a vodu. Postaral se o chléb z nebe, maso, vodu ze skály. To ať je povzbuzením i pro nás.

Méně úsměvná je Hospodinova důslednost. Vyčkal, až zemřeli všichni, kteří se na začátku vzbouřili a nejdřív nechtěli ze strachu obsadit zemi, a potom navzdory zákazu se pustili do boje. Neposlušní, svéhlaví, možná nenapravitelní. Museli vymřít, a teprve potom celý Boží lid mohl dál do zaslíbené země. Ať my nejsme takovouto brzdou pro celé společenství.

Erik Poloha (Praha 3)

středa – 3. ledna

Dt 2,16–25

Konkrétní Boží vůle

Vstaňte, vyrazte a přejděte potok Arnón. Pohleď, vydal jsem do tvé ruky Emorejce Síchona, krále Chešbónu, i jeho zemi. Začni ji obsazovat a pusť se s ním do boje. Dnes začnu dávat strach a bázeň z tebe na národy pod celým nebem. Když uslyší zprávu o tobě, budou se před tebou třást a svíjet bolestí. (Dt 2,24–25; ČSP)

Nastal čas k vyplnění Hospodinových slibů. Uplynulo přibližně 40 let, kdy Izraelci museli bydlet ve stanech a putovat. Někde zůstali pár dnů, někde pár měsíců. Potom Hospodin oznámil, že už je čas pro „druhý pokus“ obsazení zaslíbené země. To On rozhodoval a rozhoduje o správném okamžiku. Dává všeobecný rámec, ale konkrétní Boží vůli potřebuje zjišťovat a hledat každý.

Starosmluvní Boží lid měl projít územím druhého Lotova potomka, které Hospodin dal právě těmto příbuzným Izraelců, a jim mělo zůstat. Izraelcům dal jiné území.

Měli začít konflikt s králem, který je nechtěl nechat projít, a to proto, že jeho srdce zatvrdil Hospodin. Mohlo se zprvu jevit, že když neotevřel dveře emorejského království, jakoby to nebyla Boží cesta. Ale On tyto zprvu pevně zavřené dveře otevřel svým způsobem a využil pro šíření strachu před Izraelci mezi národy, které sídlily v zaslíbené zemi. Můžeme opět vyrukovat s humanismem, ale tím bychom zapomněli na odmítnutí Hospodina těmito národy. Jejich zničení bylo trestem, který přišel po několika staletích, kdy o Hospodinu věděli, ale přesto se k Němu neobrátili. Podobně jako ti, kteří odmítají uvěřit v Pána Ježíše Krista. Čeká je spravedlivá odplata, kterou jim nepřeji, věčné zatracení. Bůh projevuje svoji lásku v oběti svého Syna a v nabídce milosti, ale také odsoudí k věčnému zatracení ty, kteří Ho nepřijmou. To je celé evangelium. Co jsi od Něj přijal? Co bys odpověděl malému dítěti, kdyby se tě zeptalo, co děláš pro rozšíření zprávy o záchraně před věčným zatracením mezi lidmi ve tvé ulici, obci, ve tvém státě, na tvém kontinentu a na tvé planetě?

Erik Poloha (Praha 3)

čtvrtek – 4. ledna

Dt 3,1–11

Nemusíme se bát

Jozuovi jsem v oné době přikázal: „Na vlastní oči jsi viděl všechno, co Hospodin, váš Bůh, učinil těm dvěma králům. Tak učiní Hospodin všem královstvím, jimiž budeš procházet. Nebojte se jich, vždyť Hospodin, váš Bůh, bojuje za vás.“ (Dt 3,21–22)

Na cestě do země zaslíbené Pán Bůh povzbuzuje Izrael, aby se nebál těch, s nimiž bude bojovat.

Následovat Pána Boha není snadné a On mnohokrát ve svém slově povzbuzuje svůj lid, své služebníky, aby se nebáli. Pozastavil bych se jen u dvou oddílů.

V oddílu Lukáš 12,22–32 se píše o tom, že se můžeme bát o to, co budeme pít, co budeme jíst, co si oblečeme. Asi to mohu rozšířit o to, kde budeme bydlet. Ale Pán nám říká: „Neboj se...“ (L 12,32a).

Místo zabývání se těmito věcmi nás vybízí: „Vy však hledejte Boží království a to ostatní vám bude přidáno“ (L 12,31). Dokud nás Pán Bůh bude chtít zde na zemi zachovat, postará se o nás.

Pokud to záleží na nás, máme s druhými žít v pokoji. Jsou ale věci, které neovlivníme, a i my můžeme mít kolem sebe lidi, kteří s námi budou chtít nějakým způsobem bojovat. V oddílu u Matouše 10,16–32 čteme o těch, kdo nás budou nenávidět, pronásledovat a dokonce usilovat o náš život. A i tady nám Pán říká: „Nebojte se...“ (Mt 10,31).

Pavel Hrádek (Praha 3)

Boje na cestě následování Pána Boha

Jozuovi jsem v oné době přikázal: „Na vlastní oči jsi viděl všechno, co Hospodin, váš Bůh, učinil těm dvěma králům. Tak učiní Hospodin všem královstvím, jimiž budeš procházet. Nebojte se jich, vždyť Hospodin, váš Bůh, bojuje za vás.“ (Dt 3,21–22)

Cesta do země zaslíbené byla pro Izrael doprovázena mnoha boji s nepřáteli. Jednalo se o fyzické boje, války. Když přemýšlím, jakým bojům jsem vystaven já, přichází mi na mysl Pavlovo slovo Timoteovi: „*Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života,...*“ (1Tm 6,12). Jinak řečeno, abys dosáhl takové naší země zaslíbené.

Naše víra bude někdy více, někdy méně zkoušena. Jak píše Petr, snad máme „*ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem dražocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.*“ (1Pt 1,6–7)

A Pán nám zaslubuje, že nedá zkoušku nad naše síly: „*Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i vychodisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.*“ (1K 10,13)

Tak kéž můžeme jednou vyznávat spolu s Pavlem: „*Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.*“ (2Tm 4,7)

Pavel Hrádek (Praha 3)

Moudrost

Jak moudrý a rozumný lid je tento veliký národ! (Dt 4,6)

Dokonalost zákonů, nařízení a práv nezaručuje dokonalost života společnosti. Buď se dodržují a plní, nebo jsou v podstatě bez významu a žádný efekt se v životě nepromítne. Něco podobného píše Jakub, totiž, že víra bez skutků není k ničemu, je prostě mrtvá. V rodičovství to funguje obdobně. Dítě, které nerespektuje výchovu svých rodičů a neposlouchá je, na to dříve či později těžce doplatí. A přirozeně dobře vychované děti tím poukazují i na své rodiče a vzbuzují u ostatních respekt.

Při pohledu na každodenní život Izraelity, ať už jednotlivce nebo společenství celého národa, měla vystoupit do popředí moudrost. Sama moudrost praví: „*Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dříve, než co konal odedávna.*“ (Př 8,22) Hospodin dokonale připravil život pro člověka, aby mu bylo blaze, pokud ovšem bude žít podle jeho vůle.

Shrnutím a zhodnocením starozákonní praxe docházíme k závěru, že nařízení a práva, která přikázal Hospodin, směřují k moudrosti a rozumnosti před zraky

národů, a opačně ve vztahu k Bohu a před ním v každodenním životě. Moudrost všech nařízení a práv, potažmo celého Zákona, ukazuje na Boží jedinečnost a blízkost svému lidu, na jeho ochranu od všeho zlého a dobro v zemi zaslíbené. Proto Izraelita nesměl zapomenout na věci, které viděl na vlastní oči a po celý život mu to nemělo vymizet z jeho srdce. Ba naopak musel s tou informací a osobní zkušeností nakládat aktivně. Měl ji vyučovat a předávat svým dětem i vnoučatům. Tato aktivní praxe lidu víry se přenáší i do křesťanství: „*Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný?*“, ptá se Jakub a vzápětí odpovídá: „*Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost.*“ (Jk 3,13) Asi bychom i dnes našli ztotožnění se s tímto označením moudrých a rozumných v očích nevěřících. Evangelium nás však vede o něco dál: „*Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.*“ (1K 1,18) Ať už jsme v očích ostatních moudří nebo blázni, pro Krista takovými zůstaneme.

Vladislav Vovkanič (Praha 3)

neděle – 7. ledna

Dt 4,15–30

Zákaz zobrazovat Boha

V den, kdy k vám Hospodin mluvil na Chorebu z prostředku ohně, jste neviděli žádnou podobu; velice se tedy strážte, abyste se nezvrhli a neudělali si tesanou sochu, žádné sochařské zpodobení: zobrazení mužství nebo ženství, zobrazení jakéhokoliv zvířete... abys nepovznášel své zraky k nebesům, a když bys viděl slunce, měsíc a hvězdy, všechen nebeský zástup, nedal se svěst a neklaněl se jim a nesloužil tomu, co dal Hospodin, tvůj Bůh, jako podíl všem národům pod celým nebem. (Dt 4,15–19)

Jedno z velkých témat, které předává a vykládá Mojžíš v Dt 4, je zákaz zobrazení či zhotovení Boží podoby. Toto téma nalézáme na několika místech v Písmu, ale především se zákaz objevuje v Desateru Božích přikázání. Jednak proto, že Izraelci na Chorebu neviděli žádnou podobu Hospodina (Dt 4,12), a také proto, aby nezapomněli na smlouvu Hospodina, svého Boha (4,23), „*neboť Hospodin, tvůj Bůh, je oheň sžírající, Bůh přísný*“ (4,24). Není divu, že všemohoucí a živý Bůh se nebude dělit o své dílo s umělou náhražkou, s bohy vytvořenými. Nedá nikomu svou slávu, ať už člověku, nebo jinému stvoření.

Nemožnost vidět Boží podobu nám dosvědčuje i apoštol Pavel: „*On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. Amen.*“ (1Tm 6,16) Ve výtvarném umění se však setkáváme, byť ojedinele, se zobrazováním Boží podoby. Předně jde o podobu Boha Otce či Stvořitele. Například na slavné malbě Michelangela Buonarrotiho Poslední soud. To není nic neobvyklého, protože snaha člověka, poznávajícího a zvědavého, vedla k odhodlání přiblížit si duchovno na dosah ruky. Navíc, často se umělec považuje nebo i označuje sama sebe za člověka obdařeného neobvyklým darem shůry, aby se stal, tak či

onak, prostředníkem sakrální vizualizace. Nadto nám Bible popisuje Boží vlastnosti jako: *Otec, bohatýr, rádce, manžel, bojovník*. Pán Ježíš se stal skutečným člověkem. To přirozeně otevírá prostor k zobrazování. Mnohdy se ale takové počiny zvrty v ritus uctívání oněch „svatých“ obrazů, ikon, nebo i soch a jiných předmětů. Ostatně i měděný had, který posloužil jako prostředek uzdravení a nesl v sobě předobraz záchranu v Kristu, musel být zničen z důvodu zabránění uctívání a nebezpečí záměny cíle za prostředek.

Biblická zvěst je nadčasová a platná i pro dnešního člověka. Výzva nezobrazovat či nezhotovovat, nevytvářet si předmět pro uctívání, platí pro dnešní postmoderní dobu možná naléhavěji než v dobách starých a přímočařejších. Budme tedy obezřetní, koho nebo co si vztyčíme na vrcholy našich životů a koho vlastně skutečně uctíváme: Stvořitele, stvoření, nebo sebe sama?

Vladislav Vovkanič (Praha 3)

pondělí – 8. ledna

Dt 5,1–7

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne. (Dt 5,6–7)

Izrael stojí u hranic zaslíbené země. Po 40 let je Bůh vedl pouští, kde z nich formoval svůj národ. Mojžíš jim nyní připomíná Boží zákony a nařízení, dané již jejich zesnulým otcům. Připomíná této generaci, že si je Bůh vyvolil, ne oni jeho. Hospodin je jejich Bohem, a nikdo jiný. Ten, který uzavřel smlouvu s jejich otci, je tentýž Bůh i pro tuto generaci. Mluví k nim jejich vykupitel, zachránce před totálním vyhlazením a zánikem v egyptském otroctví. Nesmí zapomínat, že to On, Hospodin, je původcem jejich spásy a důvodem jejich života. A proto nesmí uctívat jiného boha mimo Hospodina samotného.

Izrael se vždy vracel k tomuto slavnému Božímu činu jejich záchranu, k vyvedení z Egypta. My jsme účastníky Nové smlouvy, nového vztahu mezi Bohem a námi. My se vracíme vždy zpět k té hlavní a neopakovatelné události, skrze kterou jsme byli vykoupeni z moci hříchu a smrti: ke Kristově zástupné smrti na golgatském kříži.

K nám mluví náš Bůh ve svém milovaném Synu, Pánu Ježíši Kristu: já jsem tvůj Bůh, jsem tvůj zachránce. Jsi vykoupen jen z mé milosti, pro mé mocné a slavné jednání v Kristu. Jsi mým vlastnictvím, vykoupeným ne zlatem ani stříbrem, ale převzácnou Kristovou krví. A proto: nebudeš mít jiného boha mimo mne! Nepatříš nikomu jinému!

Milí přátelé, Pán Bůh od nás čeká, že mu budeme cele oddáni. Očekává, že ze svého života odstraníme všechny modly, které nás svádějí k tomu, abychom je uctívali. A můžeme sem dosadit vlastní touhy po štěstí bez Boha, naše pyšné ego, můžeme sem dát třeba i modly jako je naše práce, vzdělání, rodina, zábava, dům, auto, počítač,

trávení volného času, případně „naši“ zbožnost, „naše“ duchovní poznání a „naši“ práci v církvi. Cokoli, co povýšíme na úroveň modly, k čemu se vztahujeme a od čeho očekáváme naplnění či záchranu svého života.

Je jen jeden Bůh. Bůh, zjevený nám v Kristu. Ten nás vykoupil. Udělejme si pořádek ve svém srdci i ve svém způsobu života. Ať je On jediným Pánem.

Pavel Coufal (Brno)

úterý – 9. ledna

1Kr 15,9–13

Nezobrazíš si Boha a nebudeš se ničemu takovému klanět

Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. (Dt 5,8–9a)

Každý asi někdy přemýšlí, jak Pán Bůh „vypadá“; obzvláště tvořivé bývají ve svých představách malé děti. Je to přirozená touha člověka – rádi bychom čas od času nahlédli do Boží kuchyně a viděli více, než jsme lidskýma očima schopni vidět. Zvědavost však nesmí přerůst v modloslužbu – pokud se klaníme stvoření, věci, obrazu, modle, už to v pořádku není. Zákaz zpodobování Boha nejde proti umění s náboženskou tematikou; jde proti zviditelňování Toho, který je neviditelný. Kdosi trefně poznamenal, že Hospodina nemůžeme nijak a nikde mít. Nemůžeme ho mít „po ruce“. Nemůžeme jím disponovat. To je to, oč tady jde. Hospodin pro nás v tomto smyslu zůstává tajemstvím.

Ostatně je třeba si uvědomit, že Bůh sám sebe již zjevil – kromě stvoření a svého slova sám sebe zpodobnil v osobě svého Syna Ježíše Krista. Tím tedy onu odvěkou lidskou touhu vlastně dokonale naplnil! Jak říká apoštol Jan, „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl“ (J 1,18). Ježíš sám je vtěleným Božím slovem. „On je obraz Boha neviditelného“ (Ko 1,15). Ježíš Kristus je pro nás ten jediný pravý, živý obraz Boží, kterým se nám Bůh sám chtěl ukázat a v mnoha smyslech slova přiblížit. Bůh se stal v Kristu svým živým obrazem; nám se pak Kristovo lidství stalo vysvobozením z lidství hříchem pokřiveného.

Klaňme se a služme Pánu Ježíši, jenž je živým obrazem neviditelného Boha!

Martin Adam (Brno)

středa – 10. ledna

2Pa 36,11–16

Boží tresty a Boží milosrdenství

Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující. Stáhám vinu otců na synech i do třetího a čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají. (Dt 5,9b –10)

Naše představa Boha bývá často zkreslená. Někdy si jej představujeme jako dědečka, který sedí na obláčku, a nemá už dost sil, aby zasahoval do dění světa... Nebo si jej představujeme jako někoho, kdo miluje takovým způsobem, že všechno toleruje, a ať děláme, co děláme, do nebe se přece nějak dostaneme.

Náš nebeský Otec, zjevený v Pánu Ježíši Kristu, je ale odlišný od našich představ, je to **Bůh žárlivě milující**. S nikým se nebude dělit o čest, která patří jen jemu. Dělá si svrchovaný nárok na své vyznavače. Uctívání pohanských bohů je porušením tohoto svazku a je obdobou manželské nevěry. Není mu jedno, když si zahráváme se hříchem, když se necháme ovlivňovat bezbožným světským smýšlením, když si žijeme po svém a neposloucháme jej. Existuje svatá a zbožná žárlivost. Bůh miluje, ale zároveň je spravedlivý.

K těmto slovům 2. příkázání je připojena hrozba přestupníkům: „*Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení...*“ Třetí a čtvrté pokolení je rozsah generací, které mohou spolu žít pod jednou střechou: otec, syn, vnuk a pravnuk. Ti všichni jsou v nebezpečí, že budou vinou svého otce nakaženi. Tento výraz dokládá, že ani Boží trest není neomezený, má svou hranici, nepřesahuje míru lidských trestů. Zato Boží milosrdenství přesahuje svou nesmírností všechny lidské míry. Bůh „*prokazuje milosrdenství tisícům pokolení*“, to znamená přímo neomezeně.

Pavel Smilek (Brno)

čtvrtek – 11. ledna

Jr 14,14–16

Nezneužiješ jména Hospodina, Boha svého

Nebudeš brát jméno Hospodina, svého Boha, nadarmo, protože Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo bere jeho jméno nadarmo. (Dt 5,11; ČSP)

Milí bratří a milé sestry, Hospodin, náš Bůh, v **Desateru příkázání** jednoznačně řekl, že je **Pánem v celém kosmu**. Kdo je Hospodin? Jak jej známe ze Staré a Nové smlouvy? Je to **svatý a milující** Bůh, který se ve svém Synu Ježíši Kristu obětoval za své stvoření – hříšného člověka. Hospodin je **spravedlivý** Bůh, který se stal **milujícím Otcem** všech, kteří o to stojí. **Hospodin je absolutně svatý, spravedlivý, milující a suverénní**. Stvořil člověka ke svému obrazu, a proto **touží po osobním obcenství s člověkem**. Tebe a mne nevýjímaje. Z osobní zkušenosti jistě víme, že ten, kdo miluje, ten také na objekt své lásky žárlí. **A Hospodin je velice žárlivý na svůj vztah s člověkem**. A proto vyžaduje od člověka **absolutní lásku, věrnost a úctu**.

Bůh není senilní dědeček, který by měl být rád, že mu člověk občas věnuje svoji pozornost, a se kterým může diskutovat jako se sobě rovným. Jak to občas můžeme vidět v televizi nebo slyšet v rozhlase. Ale ani knižní trh se tomuto hříchu nevyhýbá.

Nezneužiješ jména Hospodina, Boha svého. Jistě nejde jen o ty sliby, které jsme Bohu řekli, když jsme jej vyznali veřejně ve křtu. Je na nás vidět, že jsme křesťané podle Boží vůle? Rosteme pod vlivem Ducha svatého do podoby Ježíše Krista? Splníli

jsme před Bohem všechny svoje sliby, které jsme mu dali? To je vážná otázka. Nebo nám časem otrnulo a Boží varování už nebereme tak vážně. **A Bibli – Slovo Boží už možná ani nepovažujeme za pravidlo pro svůj život.** Máme přece vědecké poznatky – a ty se přece stále vyvíjejí, tak proč se ohlížet na Boha, který se z nějakého důvodu na hřích dívá pořád stejně? Ale nemylně se, **Bůh se nenechá beztestně znevažovat**, i když to tak někdy v lidské společnosti vypadá.

Bůh je láska, ale i absolutní spravedlnost a suverén. Nezapomínejme na to.

Rola Žitný (Brno)

pátek – 12. ledna

Dt 5,12–15

Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý

Zachovávej sobotní den a posvěť ho, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci, ale sedmý den je sobota patřící Hospodinu, tvému Bohu. (Dt 5,12–14a; ČSP)

Kolik jsem už slyšel nejrůznějších kontroverzních názorů ohledně tohoto přikázání Desatera! Co se smí a nesmí dělat o „dni odpočinku“ a který den v týdnu to vlastně je. Pokusme se poodstoupit od těchto diskusí a pojďme přemýšlet o vnitřním bohatství Božích záměrů s námi, které se skrývá v těchto slovech Desatera. Jen stručně:

Pracuj pořádně 6 dnů v týdnu, Bůh to od tebe čeká! Práce nebyla zamýšlena jako prokletí člověka, od kterého je třeba rychle utéct na chatu. Máš poslání, buď dobrý zedník, učitel, doktor, mechanik, student atd.

Sedmý den je „šabat“, to znamená odpočínutí. Odpočínutí, patřící Hospodinu, tvému Bohu. Tento den ti Bůh dává z milosti, abys ho dal zpět Jemu. Znovu se zasvěcuj Bohu. Uprostřed toho často uspěchaného a vystresovaného životního stylu najdi pravé odpočínutí v Pánu. Buď s ním, v modlitbě, naslouchej Božímu slovu, rozjíměj, mluv s Bohem. Posvěcuj se svatému Bohu, abys mohl žít s ním. Využij tento den pro Hospodina! On chce být s tebou!

Věř, že ti Bůh požehná, když nebudeš v neděli „makat“ na zahrádce nebo na stavbě domu. Izraelci o sabatu nesbírali manu a dokonce přerušili práce na žních. Učili se důvěřovat Bohu. Na něm nakonec závisí náš život, ne na našem vlastním úsilí. Když nemusíš jít v neděli do práce, nechod. Když musíš (některé profese musí), netrap se tím, ale hledej čas odpočínutí s Bohem.

Neupadni do zákonictví. Bohu patří celý tvůj život, nejen jeden den. Novozákonní církve se začala scházet v „den Páně“, den vzkříšení, aby slavila Kristovo vítězství. A nikdo neměl být odsuzován kvůli židovským svátkům či sobotám. To vše je jen stín těch slavných budoucích věcí (toho pravého odpočínutí, které má Boží lid před sebou).

Buď ve společenství, kde se uctívá Hospodin. A ve své děti do tohoto společenství (čtěme kontext – odpočinout u Hospodina měla celá domácnost). Zaměř se na Pána

Ježíše Krista. Dovol mu, aby tě osvobodil a osvobozoval od tvého hříchu skrze pokání. A také od tvého otročení práci a všemožným povinnostem. Od strachu z budoucnosti, protože náš život je cele skryt v Bohu. Prožívej vítězství, které ti vydobyl Pán Ježíš na kříži. V Kristu najdeš skutečné odpočinutí a osvobození pro svůj život.

Pavel Coufal (Brno)

sobota – 13. ledna

Mk 7,8–13

Cti svého otce i matku

Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. (Dt 5,16)

Žijeme v době, kdy nejen na sever a na západ od naší republiky mnoho rodičů prosazuje tzv. „nevýchovu“, tedy právo dětí určovat si od malička vše samostatně bez zasahování rodičů. Mojžíš i Marek by se asi hodně divili. Nejednen z nás je schopen toto hlasitě a celkem oprávněně kritizovat. Občas při tom zapomínáme na to, že chyba není prvotně v dětech, jejichž charakter utváříme v jejich útlém věku, ale v jejich rodičích. My dospělí umíme číst. My máme Boží rady dětem předávat zavčas. Pokud se nám to podařilo, tak nemáme daleko k poměřování se s těmi, kteří v tom plavou hůře než my sami. V lepším případě jim nabídneme učednický model, v tom horším se vůči nim uzavřeme, odsoudíme je a sami zpychneme.

Málokdo z nás si ale rád připustí, že náš úkol neskončil ani tím, že jsme v dětství ctili své rodiče, ani tím, že se nám třeba podařilo vychovat své potomky. Náš úkol daný Pánem Bohem trvá. Ctít svého otce a matku až do jejich smrti. Dnes sice naši rodiče nemusí přinášet dar pro svatyni, taky většinou bývají zabezpečeni hmotně. Můžeme však říci, že vše, čím jsme jim zavázáni pomoci, je placení daní a přispívání na jejich důchod odváděním sociálního pojištění?

Bible opakovaně spojuje toto přikázání se slovy „*abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo*“. Prvotní motivací musí být to, že své rodiče ctíme kvůli Pánu Bohu. Ale má to i svou praktickou stránku. Naše děti nás budou z velké míry kopírovat nejen v tom, co jsme je učili v jejich dětství, ale pravděpodobně i v tom, jak se my budeme starat o své stárnoucí rodiče. Kdy jsi je naposled navštívil?

Zdenek Pokorný (Brno)

Nezabiješ

Nezabiješ. (Dt 5,17)

Páté přikázání mluví o vraždě, o zabití člověka z nenávisti. Zajímavé přitom je, že většina vražd se netýká náhodného setkání vraha a oběti. Často jde o pokus o definitivní vyřešení problémového vztahu lidí, kteří se znali. Zdá se, že přikázáním „Nezabiješ“ Pán Bůh cílí výš než jen na ochranu obyvatel před násilníky. Definitivní odstranění lidského protivníka možná řeší něco dočasně, ale nemůže být perspektivní ani z hlediska věčnosti. Mnoho lidí se navzájem stejně znovu potká, ať chtějí, nebo nechtějí.

Ježíš vyučuje, že ani přání zbavit se druhého, není tou správnou cestou. Už pouhá myšlenka je v tomto směru hříchem. Bible nás opakovaně vybízí k odpouštění. V kázání na hoře však Ježíš hned vzápětí ukazuje i na další možnou příčinu problému. I na naší straně může být něco, co někdo jiný právem může mít proti nám. Jeho úkolem je odpustit, to nelze popřít. Ale naším úkolem je náprava situace z naší strany, pokud je to možné.

Je náš život stejně vyrovnaný jako Ježíšovy instrukce? Nebo vybízíme sebe i druhé jen k odpouštění a zahlazování všeho možného, ale neřešíme příčinu problémů? Vzájemné vztahy někdy zabíjíme nejen našimi reakcemi, ale i akcemi. Možná mnohokrát denně.

Pane, prosím, otvírej naše oči a dávej nám sílu k obnově vztahů s našimi bližními.

Zdenek Pokorný (Brno)

Nesesmilníš

Nebudeš cizoložit! (Dt 5,18; ČSP)

V souvislosti se sedmým přikázáním Dekalogu bych chtěl naši pozornost směřovat do Nového zákona, kde v Matoušově evangeliu, ve svém kázání na hoře, sám Pán Ježíš Kristus vysvětluje pravý význam tohoto nařízení. Svým učedníkům On říká: „Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“ Tuto zmínku tenkrát Ježíš směřoval na adresu farizeů a zákoníků, kteří si Boží přikázání omezili pouze na vykonaný skutek sexuální nemravnosti, ale už nebrali v potaz postoj svého srdce. Jenže toto přikázání má mnohem širší kontext než pouze skutek mimomanželského smilství. Následovník Pána Ježíše Krista musí o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, protože pokud by tomu tak nebylo, do království nebes určitě nevstoupí (Mt 5,20).

A tak Ježíš varuje, aby se jeho učedníci stejně jako mnozí židé tehdejší doby nespokojili jen s tím, že nikdy nepodvedli svého manželského partnera tělesně, ale aby si dali pozor a hlídali i své srdce před smilstvím ve svém nitru. Jakoby jim říkal: „*Nemyslete si, že když jste se nedopustili cizoložství, tak jste nevinní, Bůh se dívá i na stav vašeho srdce. Chtivé pohledy a nečisté představy jsou stejně závažným přečinem, jako fyzické smilství samo. Je to hřích jako hřích. A každý hřích člověka odděluje od Svatého Boha.*“

Domnívám se, že když se to řekne takto, musíme nejspíše všichni zpytovat svědomí, protože se mezi námi nenajde asi nikdo, kdo by se ve své mysli nikdy neposkvrnil. Úplně stejně jako v předcházejícím přikázání „Nezabiješ“, které v sobě zahrnuje i jen hněvání se na svého bratra.

Zákon byl dán, aby člověku ukázal na jeho hřích, a pokud čteme tyto řádky, musíme Bohu vyznat, že jsme porušení a potřebujeme Kristovu zástupnou oběť, abychom mohli být před Bohem ospravedlněni. Pokud nás Bůh v minulosti očistil, dal nám s tím i nové srdce. A toto srdce nenávidí hřích. A naší touhou musí být úsilí o svatost. Být svatí jako je náš Pán Svatý. A proto stane-li se v dnešním nemorálním světě, že nás něco bude popouzet k smilství, musíme se řídit instrukcemi, které nám Pán Ježíš nabízí spolu se svým varováním. Mám-li vyjádřit význam jeho slov, On sám říká: „*Svádí-li tě tvoje oko, tak se nedívej. Svádí-li tě tvoje ruka, tak to nedělej a svádí-li tě tvoje noha, tak tam nechod*“ (Mt 5,23). Možná se svým (ne)jednáním budeme vymykat dnešní době a společnosti či kultuře, ve které žijeme, ale je mnohem lepší podstoupit amputaci bezbožného chování a riskovat, že nás svět kolem zavrhne, než riskovat jinou skutečnost, a to vlastní zatracení v životě budoucím.

Václav Chumchal (Lovosice)

úterý – 16. ledna

Lv 19,11–18

Nepokradeš

Nebudeš krást! (Dt 5,19; ČSP)

Hospodin je Bůh. Bůh, který je svatý a spravedlivý. To je základ, kvůli kterému jsme voláni k tomu, abychom nekradli a zároveň dělali všechny ostatní činy spravedlnosti. Hospodin dal zákon, v tomto případě Desatero, aby ukázal mimo jiné na to, jakým je. Tedy dokonalým. Člověk, který mu patří pak před sebou má standart, ke kterému je volán. I my se těmito činy máme odlišovat od lidí, kteří Hospodina neznají. Když apoštol Pavel posílá dopis do Efezu, píše ve čtvrté kapitole o tom, jakou změnu způsobilo to, že známe Pána Ježíše Krista. Písmo tedy vybízí křesťany v Efezu a tím také nás, abychom na základě naší víry již nežili stejně jako dříve. Protože jsme byli od Boha poznáni, jak o tom mluví list Galatským 4, 9, proto jsme nová stvoření.

„*Nyní však, když jste poznali Boha, nebo spíše když jste byli od Boha poznáni, jak to, že se zase obracíte k těm slabým a ubohým živlům, kterým zase znovu chcete otročit?*“

Jako nová stvoření pak máme vysvlékat starého a oblékat nového člověka. Toto vysvlékání a oblékání zahrnuje změnu způsobu života, jakým jsme žili. To vidíme v Ef 4,28: „*Zloděj ať již nekrade, ale ať raději pracuje a dělá vlastníma rukama něco dobrého, aby měl co dávat tomu, kdo má nedostatek.*“

Člověk, který kradl, již nemá krást, ale má pracovat vlastníma rukama. Největší změna však je v tom, že člověk, který před tím kradl, to dělal ze sobeckosti. Dělal to pro sebe. Zde je však vybízen, na základě změny v něm způsobené, aby nejen nekradl, ale aby si to, co vydělá vlastníma rukama nenechával, ale rozdělil se o to s tím, kdo má nedostatek.

To je to, k čemu jsme povoláváni i my dnes. Říkáme-li, že známe Krista, musíme podle toho i žít.

Roman Klusák (Lovosice)

středa – 17. ledna

1Kr 21,7–14

Nevydaš proti svému bližnímu falešné svědectví

Nebudeš vypovídat proti svému bližnímu falešné svědectví! (Dt 5,20; ČSP)

V padlém světě, ve kterém žijeme, přichází lež v různých formách. Slýcháme přirovnání jako malá a velká lež, účelná nebo chytrá lest a jiné. Slýcháme slova jako propaganda nebo ideologie. Třeba v minulém režimu byla falešná svědectví důvodem odsouzení a popravě mnoha našich spoluobčanů. My všichni jsme denně vystaveni lžím a lživým či neověřeným informacím. Lež často bývá mnohem atraktivnější než pravda a my lidé již od útlého věku umíme lhát, aniž by nás to někdo musel učit. Velmi často věříme lžím politiků nebo reklamám, které nám nabízejí produkty, jež zdaleka neplní uváděnou funkci. Už jsme si na to zvykli.

Ale lži jsou smrtelné. Ony podvádí, zabíjí, ničí a klamou! Naše potřeba mluvit pravdu je zakořeněna již v samotném Božím charakteru. Bůh, který nás stvořil, který uzavřel smlouvu s Izraelem a který vykoupil svůj lid skrze krev svého Syna – On je Bohem veškeré pravdy. On sám je pravda. Všechno co říká, všechno co dělá, všechny Jeho skutky jsou pravda. Všechno o Bohu reflektuje absolutní a neposkrvněnou pravdu. On nenávidí lež a Jeho následovníci musí být lidem pravdy.

My říkáme, že uctíváme Boha, a přesto jsme přivykli lži. Je velmi důležité říkat pravdu, protože pravda je o Bohu a Jeho charakteru. Pokud Boží lid nereflektuje na Jeho důraz mezi pravdou a lží, potom hřeší a dělá hanbu evangeliu. Mluvit pravdu má souvislost s naším uctíváním Boha a naším následováním Pána Ježíše.

V podobenství o dobrém Samařanovi zjišťujeme, že každý je náš bližní. To pro nás znamená hovořit pravdu ke všem lidem. Pán Ježíš řekl: „*Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.*“ (Mt 22, 37–40) Když říkáme pravdu, tak láska Boží a láska k bližnímu jsou kombinovány společně v jednom přikázání.

Boží lidé jsou lidé pravdy. My máme ctít, říkat, bránit a rozpoznat pravdu. Přijímat Bibli jako slovo Boží, které je pravda a je neomylné. My máme udržovat pravdu, i kdyby ji celý svět nenáviděl a potlačoval. My jsme lidé pravdy z jednoho jednoduchého důvodu – náš Bůh je pravda.

Milan Bulák (Jílové u Děčína)

čtvrtek – 18. ledna

Jk 1,12–18

Nebudeš dychtit po ...

Nebudeš žádstiv ženy svého bližního! Nebudeš dychtit po domě svého bližního ani po jeho poli, jeho otroku ani jeho otrokyni, jeho býku ani jeho oslu, po ničem, co patří tvému bližnímu. (Dt 5,21; ČSP)

Člověk může navenek vypadat jako velmi morální a vážený. Zejména pokud se poměřuje s ostatními. Nelže, nekrade, nikoho nezabil, manželku fyzicky nepodvedl, a tak se může cítit spravedlivější než lidé v okolí. Jenže desáté přikázání: „*Nebudeš dychtit...*“ ukazuje více na nitro člověka, na jeho opravdové touhy, na závist, na nepřejícnost, na všechny pohnutky lidského srdce a duše.

Žáci ve škole jsou často hodnoceni podle svého chování navenek. Rodiče znají své děti pouze podle jejich vnějšího chování. Ale učitel ani rodič nevidí, co se odehrává uvnitř dítěte. Stejně tak nevíme, co se odehrává v nitru lidí, se kterými komunikujeme. My to nevíme, ale Bůh vidí do našeho nitra a ví vše!

Žijeme ve světě, kde lidé touží mít boha podle svého stvoření raději než Boha, který stvořil nás. Touží vlastnit či přivlastňovat si věci a vlastnosti, které patří pouze Jemu a Jemu samotnému. Toužíme po věcech svého bližního. Toužíme po jeho bohatství, manželce, životě a postavení. Je pravda, že v 21. století netoužíme tolik po býku a oslu našeho bližního, ale kontext je jasný. My dnes toužíme po bližního Mercedesu, oblečení, atletických schopnostech nebo jeho sociálním statusu. V televizi se staly populárními pořady o takzvaných celebritách, kde nám reportér nebo reportérka ukazují, v jakém luxusu tito lidé žijí. Máme obdivovat jejich domy, vybavení v jejich domech, jejich auta, jejich oblečení, partnery a vůbec jejich „úžasné“ životy. Naše kultura je dychtěním úplně nasáklá.

Každý člověk se tedy může navenek jevit morální, ale jakmile se dostaneme k tomu poslednímu přikázání, tak jsme všichni zasaženi ve svém nitru. Protože toto přikázání skutečně hluboce proniká do našeho nitra.

Pán Ježíš varoval před dychtěním (Mt 6,19–20, Lk 12,15). A to i přesto, je zde na nás číhá nebezpečí chybného výkladu. Například že nemáme nikdy po ničem toužit. To je spíše buddhismus, ne křesťanství. Boží přikázání nás učí, že máme vyměnit nesprávné touhy za ty správné. Z Boží milosti a z moci Jeho Slova a Ducha zaměňujeme naše hříchem pokřivené touhy za touhy věčné.

Po čem tedy máme toužit? Máme toužit po Kristu, po Boží slávě, po obecenství s pravým a živým Bohem. Pokud si koupíme nové auto, tak ve chvíli, kdy se s ním poprvé projedeme ze servisu domů, tak už ztrácí na své hodnotě. Ne tak věci nebeské; proto upínejme svoji touhu k Hospodinu. (Ž 73,25)

Milan Bulák (Jílové u Děčína)

pátek – 19. ledna

Mt 5,17–20

Bůh žádá důsledné zachovávání Jeho přikázání

Zachovávejte a plňte je, jak vám přikázal Hospodin, váš Bůh. Neodvracejte se napravo ani nalevo. Chodte jenom po té cestě, kterou vám přikázal Hospodin, váš Bůh, abyste zůstali naživu, bylo vám dobře a dožili jste se mnoha dní v zemi, kterou obsadíte. (Dt 5,32–33; ČSP)

Bůh mluví k Mojžíšovi a dává mu všechny příkazy, ustanovení a nařízení k tomu, aby se lid od nich neodvracel ani napravo, ani nalevo. Tuto myšlenku pak rozvíjí Pán Ježíš v našem druhém textu z Matouše 5,17–20. V této části kázání na hoře se Ježíš posouvá k vysvětlení některých starozákonních přikázání. Začíná tím, že odkazuje na celý Starý zákon ve verši 17. Označení *Zákon a Proroci*, na jiných místech jen *Zákon*, popř. také *Zákon, Proroci a Žalmy* je odkazem na celý SZ. V hebrejském pořadí Bible je SZ složen právě z těchto tří částí. Kristus tedy na adresu celého SZ říká jasná slova. **Nepřišel ho zrušit, ale naplnit.** A vskutku, Kristus je naplněním Starého zákona a také je to On, který ho jako jediný byl schopen dodržet naprosto a dokonale. Abychom si byli jisti, že tato Kristova slova (jako všechna Kristova slova) nejsou dočasná, je nám uveden verš 18. Dokud totiž bude existovat nebe a tato země, dokud bude existovat toto stvoření, potud bude existovat a platit každá nejmenší čárka a každé nejmenší písmenko ze SZ. Jak je z textu zřejmé, jedná se jak o události, tak také o přikázání a nařízení, která jsou stále platná až do chvíle, kdy tento svět skončí. Proto je tu varování. Kdo by zrušil něco, co říká Starý zákon, jako neplatné, a to v jakékoliv době, a tak učil lid, bude nazván tím nejmenším v království nebes. A naopak, kdo by je učil, bude shledán velkým. A nakonec je tu verš 20. Je nám zde ukázán protiklad k tomu, o čem mluvil verš 19. Farizeové a zákoníci nechtěli zrušit žádné přikázání, právě naopak, k přikázání si ještě přidávali. Mysleli si totiž, že jsou spaseni, protože bezchybně dodržují Boží zákon. Mysleli si, že jsou spaseni svými morálními skutky. Ježíš však ukazuje, že spravedlnost, která je potřeba ke vstupu do Božího království, je mnohem větší. Jedná se totiž o **dokonalost**, která je Božím standardem spravedlnosti. To je důvod k tomu, proč Kristus přišel. Tímto příchodem však nebyl zákon zrušen, ale Ježíš ho naplnil dokonale na svém životě. Zákon však zůstává, protože jeho cílem bylo a je ukázat na hříšnost člověka (Ř 3,20). A podle něj bude souzen každý člověk, který neuvěřil v Krista.

Roman Klusák (Lovosice)

Ne strach, ale láska má být motivem poslušnosti

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou. Ať jsou tato slova, která ti dnes přikazují, ve tvém srdci. (Dt 6,4–6; ČSP)

Je to vyznání Izraele o tom, kým je Hospodin. Je to náš Bůh a jde pouze o jednoho Boha. Toto vyznání a tato pravda, která je pravdou i dnes, je důvodem pro verš 5. Protože je Hospodin jeden a protože on je náš Bůh, proto Ho máme milovat tak, jak nám přikazuje verš 5. Tedy celým srdcem, celou svou duší a celou svou silou. Tento text přikázání použil Pán Ježíš, když se ho ptali právě na největší přikázání (Mt 22,36–38). Protože je Hospodin Bůh, protože je nám přikázáno, abychom Ho milovali, proto tyto příkazy (vnímejme kontext textu od kapitoly 5), tedy zákon, mají být v našich srdcích. Verše 7–9 nám pak ukazují, jak způsobíme, že tyto příkazy budou v našich srdcích.

„Opakuj je svým synům, mluv o nich, když pobýváš ve svém domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když vstáváš. Přivaž je jako znamení na ruku, ať jsou značkou mezi tvýma očima. Napiš je na veřeje svého domu a na své brány.“

Apoštol Jan o tom mluví ve svých listech. 1J 4,10 ukazuje, že jsme schopni milovat Boha a své bratry, protože Bůh prvně miloval nás. Jan pak pokračuje a ukazuje, jak se láska k Bohu projevuje a má projevat v našich životech 1J 5,2–3.

Milujeme Boží děti? To vidíme v tom, zda milujeme Boha. Milujeme Boha? To je jasné na tom, zda dodržujeme a zachováváme jeho přikázání.

Je pro nás Písmo normou? Je pro nás Písmo Božím slovem? Zachováváme všechna Jeho přikázání, nebo ta, která se nám nelíbí či se nám nehodí, odstraňujeme nebo ignorujeme? To ukazuje, zda milujeme Boha.

Roman Klusák (Lovosice)

Pamatuj na to, z čeho tě vyvedl tvůj Bůh

Odpověz svému synovi: „Byli jsme v Egyptě faraonovými otroky, ale Hospodin nás z Egypta mocnou rukou vyvedl. Hospodin dal před našima očima velká a zlá znamení a divy na Egypt, na faraona a celý jeho dům a nás odtamtud vyvedl, aby nás přivedl sem a dal nám zemi, o které přísahal našim otcům.“ (Dt 6,21–23; ČSP)

Oddíl z Písma ke čtení pro dnešní den je trochu delší, přesto je dobré jej přečíst celý, neboť v něm smíme vidět řeč Boha Hospodina ke svému lidu. Krátce před příchodem do zaslíbené země Bůh znovu ujišťuje Izrael, že je přivede do země, kterou jim již

tolikrát zaslíbil. V 11. verši vidíme, že ta země má množství věcí, o které se Izrael nijak nezasloužil. Hospodin je také nabádá, aby byli pamětlivi toho, co pro ně udělal, že je vyvedl z Egyptského otroctví a že On, stvořitel nebe i země je jejich Bohem a jeho lid má tedy konat to, co je v Jeho očích dobré. Víme ale, jak mnohokrát ve své historii na to Izrael zapomínal. Hospodin tedy izraelské otce nabádá, aby svým synům (dětem) to poselství předával, aby se postupem času nezapomnělo na mocné Boží skutky a na jeho velkou milost. To přinese Božímu lidu spravedlnost.

I my jsme byli vykoupeni z domu otroctví našeho vlastního hříchu, který Ježíš Kristus přemohl na golgotském kříži. I my jsme dostali darem nezaslouženou milost. A tak i my jsme vybízeni k tomu, abychom nezapomínali na věci, které pro nás Pán učinil. Máme je dosvědčovat svými skutky a ukazovat tak na stvořitele a dokonavatele naší víry. A nakonec i nám Bůh Hospodin zaslubuje přebývat v Novém Jeruzalémě, kde Jej po celou věčnost budeme moci poznávat. Chtějme proto to, co jsme přijali, předávat dál, dalším generacím i lidem kolem nás, vychovávat naše děti v bázni před Bohem, aby Pán ve své milosti mohl i v jejich životech pracovat a dokonat při nich dílo spásy. Přemýšlejme tedy komu a jak můžeme i dnešní den poukázat na Krista a s kým bychom mohli sdílet zvěst evangelia. Nechť nás v tom náš Pán vede.

David Stehlík (Lovosice)

pondělí – 22. ledna

Dt 7,12–26

Poslušnost Bohu má zaslíbení Božího požehnání

Za to, že tato práva budete poslouchat a bedlivě je dodržovat, bude Hospodin, tvůj Bůh, zachovávat tobě smlouvu a milosrdenství, jak přísahal tvým otcům. (Dt 7,12–26)

Lidé usilují o Boží požehnání. Aby je získali, chtějí naplnit Boží očekávání, Boží požadavky.

Přítom se může stát, že jim unikne základní příčina, výchozí důvod Božího požehnání. V Písmu čteme příběhy o lidech, kterým Bůh požehnal – například Abrahamovi (1M 12,1–3). Na základě tohoto textu i mnohých dalších (např. Dt 28,1–6) bychom mohli usoudit, že nejpotřebnější podmínkou k získání požehnání je poslušnost. Zdá se být nezbytným předpokladem pro život s Bohem vůbec. Nicméně hlavní důvod, pro který Bůh požehnal Abrahamovi, byla jeho víra.

Víra předchází poslušnosti. „*Ti kdo jsou z víry, docházejí požehnání*“ (Ga 3,9). Víra je živena Božím dotykem, přijetím Božího slova pro konkrétní okamžik či aktuální rozhodování. To znamená, že je třeba být s Bohem ve spojení a předkládat mu právě tu oblast, které se má požehnání týkat. Pokud někdo nevěří, že Bůh je dobrý, uzdravující, milosrdný a snaží se získat požehnání hromaděním zásluh a dobrých skutků ze své síly, bývá překvapen, že ho Boží požehnání nakonec mine, a může zahořknout, že Bůh zdánlivě neplní své sliby. Naopak ten, kdo setrvává v Boží

blízkosti, jedná v ní a z ní, bude ve svém poslušném následování požehnán a hluboce šťasten.

Marie Peková (Žatec)

úterý – 23. ledna

Dt 8,1–10

Nesnadná životní cesta prověřuje naši lásku k Bohu

Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil a vyzkoušel a poznal, co je v tvém srdci, zda budeš dbát na jeho přikázání, či nikoli. (Dt 8,2)

Jak krásná slova můžeme číst v tomto verši. Neustále máme mít v popředí naší cesty Pána Boha. Nechtějme udělat ani jedno rozhodnutí bez toho, abychom si byli jistí, že nás vede Pán Ježíš Kristus. Jestliže cesta, kterou jdeme, není cestou kříže, zkoušek a pokoření, pak nejsme na „té cestě“, kterou nám je Pán Ježíš. Boží slovo v tomto textu říká lidu izraelskému a dnes také nám: „*Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin tvůj Bůh vedl.*“ Jak dlouho kráčíme my s naším Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem? Jsme poslušni Jeho příkazů tak, abychom se líbili našemu Bohu? Zastavme se a připomeňme si svou minulost, čím vším nás Bůh provedl. Jak často jsme ve svém životě klesali, ztráceli naději, ale Bůh nás vždy pozvedl, povzbudil a vrátil nám tak radost ze spasení. Oslovení dnešním Božím slovem nechme se jím vychovávat tak, abychom nezapomínali kým pro nás je náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus. Chtějme růst v našem osobním vztahu s Bohem a ve všech situacích být vděční.

Štěpán Hruža (Žatec)

středa – 24. ledna

Dt 8,11–20

Nezapomínej na Boží pomoc

*Střez se však, abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha... (Dt 8,18)
Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní. (Ž 103,2)*

Je ráno, všední den. Budík zvoní, rychle vstát a jít do práce. Tolik povinností je dnes přede mnou. Hlavou mi probíhá všechno, co musím stihnout. Předem si říkám: „To zas bude den, stihnu všechno, co mám v plánu? Nezapomenu na něco?“ Víím přesně, na co nesmím zapomenout – na prosbu o Boží pomoc pro tento den, na prosbu o Boží pomoc pro můj život. Potřebuji vědět, že tímto dnem mě NĚKDO provede. Jak vypadá den, když nestihnu-zapomenu požádat Boha o pomoc, o ochranu, o vedení, o moudrost?

Na prosbu o Boží pomoc určitě nezapomínám, když je mi těžko, mám trápení, nemoc, bolest. Když procházím zkouškami, je pro mě útěchou a pomocí Boží slovo. „*Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám Ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti*“ (Iz 40,10). To je pohlazení.

Ale jak je tomu s mou pamětí, když je vše v pořádku, nic nebolí a práce jde od ruky?

Malé děti učíme, aby uměly poprosit, když něco chtějí, a zároveň je vedeme k tomu, aby uměly i poděkovat. Opakujeme jim to stále a stále dokola, dokud se to nenaučí.

A co já? Co my?

Střezme se, abychom nezapomněli na Hospodina, svého Boha...

PS: Modlitba o pomoc od sestry Hanky Pinkerové – možná úsměvné, ale poučné a inspirující:

„Drahý Pane, děkuji Ti, že jsem dnes ještě nic nepokazila. Nikoho jsem nepomluvila, s nikým jsem se nepohádala, nikoho jsem neokradla ani nepodvedla. O nikom jsem si nemyslela nic zlého. Děkuji Ti také, že jsem se dnes ještě nedopustila žádné lži, nebrala Tvé jméno nadarmo, ani nikomu nezlořečila. Nebyla jsem lakomá ani sobecká, nebyla jsem nevděčná, dokonce ani nereptala... ale je ráno a za pár minut, Pane, vylezu z postele, a to už opravdu budu potřebovat Tvou pomoc.“

Jiřina Vimpelová (Žatec)

čtvrtek – 25. ledna

Dt 9,1–11

Boží věrnost překlenuje i lidské nevěrnosti

Přicházíš obsadit jejich zemi ne pro svou spravedlnost a přímou svého srdce. Hospodin, tvůj Bůh, vyhátní před tebou tyto pronárody pro jejich zvláštnost a proto, aby splnil, co přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Věz tedy, že ne pro svou spravedlnost ti Hospodin, tvůj Bůh, dává tuto dobrou zemi, abys ji obsadil, neboť jsi lid tvrdší. (Dt 9,5–6)

Náš žatecký sbor se již nějakou dobu pro nedostatek místa v modlitebně schází v aule Zemědělské školy. Po nějaké době jsem si všimla, že jsou bratři a sestry opatrnější v jedné děkonné modlitbě, a to: *Děkujeme, Pane, že jsme přišli do tvého domu*. Ptala jsem se tedy ve svém srdci Pána Ježíše, jak to je? Může být místnost ve škole Tvým domem, když se tam schází Tvé děti?

Odpověď přišla během Vánoc, kdy v jedné společné písni zpíváme, že „*z chléva stal se Boží chrám*“. Stejně jako škola, tak ani chlév (dokonce bychom řekli, že to je velmi nedůstojné místo) není sám o sobě Božím chrámem, ale stane se jím, když tam přijde Pán Ježíš. Nepřichází pro naši spravedlnost, stejně jako do chléva se nenarodil pro lidskou spravedlnost, ale proto, že se slitovává a plní, co slíbil.

I Mojžíš v dnešním textu připomíná Izraelcům, že ne pro jejich spravedlnost obsadí Kanán, ale proto, aby Bůh splnil, co přísahal jejich otcům.

Hospodin slíbil svým dětem obsadit nebe, věčný Kanán, opět ne pro naši spravedlnost, ale pro oběť Pána Ježíše Krista, jehož krev smývá náš hřích – naši tvrdošijnost, nelásku a všechny projevy našeho starého člověka.

Pamatuj, nezapomeň... (pokračuje 7. verš) i dnešní den, až budeš „chodit pouští“, budeš mluvit s lidmi, až se budeš rozhodovat, až budeš dobývat každodenní chléb – z lásky ti Pán Ježíš přinesl spasení, nemohl sis ho zasloužit.

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.“ (Ř 5,8–9)

Mariana Eliášová (Žatec)

pátek – 26. ledna

Dt 10,12–22

Nestačí vnější změny, je nutná změna srdce

Obrežte tedy svá neobřezaná srdce a už nezatvrzujte svou šji. Vždyť Hospodin, váš Bůh, je Bůh bohů a Pán pánů, Bůh veliký, všemocný a hrozný, který nebere ohled na osobu a nepřijímá úplatek. (Dt 10,16–17)

Zvěst Deuteronomia, opakování Zákona, je výrazná a jasná. Hospodina se bát a milovat ho. Kromě toho však Bůh žádá také „obřízku srdce“. Neobřezaný člověk byl vyloučen z kultického společenství. Bůh však svým pohledem neupívá pouze na povrchu, ale hledí k srdci, to srdce zná, a proto volá po jeho obnově. Je to výzva k následování toho, jenž si vyvolil svůj lid, lpí na něm a vyžaduje nejen poslušnost, vděčnost, pokoru, ale především lásku. V hebrejštině má slovo *srdce* dvojí význam. Kromě tělesného orgánu je tím myšlena vnitřní podstata člověka, jeho osobnost i charakter. Milování Hospodina z celého srdce, tj. z celé své duše, myslí i síly však podmiňuje jeho změnu. Lidské srdce samo o sobě totiž není takové, jaké by mělo být. I když my sami sebe vidíme a také hodnotíme jako více méně dobré anebo alespoň „dobro si přející“, Bible říká, že „z jeho nitra vychází zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost a opovážlivost“ (Mk 7,21–22). Výčet je děsivý a zobrazuje realitu, jejíž důsledky lidé stále znovu a znovu pocítují ve svých rodinách, svém okolí či zprostředkovaně skrze média. Bůh však dává člověku srdce nové, živé, které je schopno lásky, a to jak k Bohu, tak i ke svým bližním. A láska je znakem nového života.

Kateřina Pospíšilová (Žatec)

Bůh je Bohem i přírody a počasí

Jestliže budete opravdu poslouchat má přikázání, která vám dnes udílím, totiž abyste milovali Hospodina, svého Boha, a sloužili mu celým svým srdcem a celou svou duší, dám vaší zemi déšť v pravý čas, déšť podzimní i jarní, a budeš sklízet své obilí... budeš jíst dosyta. (Dt 11,13–14)

Snad skoro každý rád chodí do přírody, obdivuje její barevnost a rozmanitost. Stačí snad si jen sednout na zahrádku nebo do parku a vnímat krásu kolem sebe. Právě příroda vypovídá hodně o svém Stvořiteli. Když přivoním ke květu růží, vnímám panorama hor nebo sedím u moře, cítím se Bohu blíž. Vnímám dokonalost Jeho stvoření a pociťuji vděčnost. Celé stvoření je proto třeba nejen obdivovat, ale i chránit. Možná nám vadí některé ekologické organizace, politické předvolební proklamace ohledně ochrany přírody, ale i já a ty jsme součástí Božího stvořitelského díla. Když budu chránit přírodu, chráním tím i sebe, i svého bližního.

Ale jak se díváme na to, když se začne příroda „bouřit“? Z různých koutů světa slyšíme o přírodních katastrofách – zemětřesení, tsunami, ničivé záplavy, laviny, různé epidemie, sucho a následný hlad. Noviny píší o „ničivé síle přírody“. Ale co nám tím chce její Stvořitel sdělit? Že se k Jeho stvoření špatně chováme? Nebo jsou to také znamení druhého příchodu Pána Ježíše, jak o tom mluví s učedníky v Matoušově evangeliu 24,3–22. Mějme otevřené oči, ale i vnímavá srdce k tomu, co se okolo nás děje.

Boží zaslíbení pro Izrael můžeme vztáhnout i na sebe, ale má to podmínku: Poslušnost Božích přikázání, láska k Bohu a radostná služba.

Jiřina Vimpelová (Žatec)

Vyučuj své děti Božímu Zákonu

Budete jim vyučovat své syny a rozmlouvat o nich, ať budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, ať budeš uléhat nebo vstávat. (Dt 11,19–20)

Děti, které nám Bůh svěřil, jsou vzácným darem. Otázkou je, zda jim věnujeme svůj čas? A také co jim vštěpujeme? Mluvíme s nimi o víře v Pána Ježíše? Mojžíš říká svému lidu a i nám: „*Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Budeš milovat Hospodina svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes prikazují, budeš mít v srdci, budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat.*“ (Dt 6,4–7) Vštěpujeme jim Boží naučení? Pokud naše práce, koníčky a starost o pozemské věci vyčerpají náš čas a nezbude nám na důležité rozhovory s dětmi, posléze vyrostou a nebudou

nám naslouchat. Proto vyprávějme dětem již od útlého dětství o Bohu, který se zjevuje v Bibli. Vyprávějme dětem, co je v Bibli, vyprávějme dětem příběhy a Boží pravdy, čtème Boží slovo našim dětem. Vyprávějme o Bohu, který se projevuje v našem životě, co Bůh dělá, jak nám žehná, jak nás vede, jak nás oslovuje Božím slovem a jak nám odpouští naše pády a hříchy. Vyprávějme o Bohu svým životem. Vyprávějme o Bohu! Jak žijeme, jak milujeme, jak odpouštíme, jak jsme milosrdní, jak jsme spravedliví, jak ustupujeme a jak Boha uctíváme. Naše činy někdy vyprávějí a mluví o Pánu Ježíši nejhlasitěji. Děkujme Bohu za naše děti a modleme se za ně, a také prosme, aby nám rodičům dal moudrost, abychom jim byli příkladem. Aby naše životy a naše chování mluvily o Pánu Ježíši.

Alois Eliáš (Žatec)

pondělí – 29. ledna

J 4,19–26

Kdo určuje, co je správné?

Nebudete už dělat to, co zde děláme dnes, co každý sám pokládá za správné. (Dt 12,8)

Podnět k dnešnímu zamyšlení zaznívá ze situace, kdy se lid připravuje na jiné podmínky v nové, zaslíbené zemi. Dochází k centralizaci bohoslužebného řádu a soustředění bohoslužeb na jedno místo. Byla za tím jistě snaha sjednotit Boží lid, ale též jej ochránit od pohanských vlivů. Ovšem právě tato 12. kapitola 5. knihy Mojžíšovy se stala bodem velkého nedorozumění mezi židy a Samaritány. Židé za to právě místo pokládali Jeruzalém a Samaritáni za to právě místo k bohoslužbě pokládají posvátnou horu Gerizím. Zvláštní. Stačí drobné různočtení posvátného textu a jednota je ta tam. Jak to řešit? Kdo určí, co je správné? Na toto téma vede rozhovor i Ježíš a to se samařskou ženou u Sychar. Ježíš se nevyjádří ve smyslu preference Jeruzalémského chrámu jako toho pravého místa. Místo toho řekne: „*Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli.*“ (J 4,23) Debata je tedy přesměrována. Nejde o dohady nad různočtením, ale o postoj. Nejde o zeměpisné místo, ale o postoj Tvého a mého srdce. Centralizace totiž jednotu nezaručí.

Pane náš a Bože náš, prosíme o Tvé milostivé a důkladné očistění od nánosů starých pořádků. Naplň nás Duchem vzájemného porozumění a láskou bez přetvářky. Amen.

Radek Pospíšil (Žatec)

Zázraky nejsou zárukou pravosti

Kdyby povstal ve tvém středu prorok nebo někdo, kdo hádá ze snů, a nabídl ti znamení nebo zázrak, i kdyby se dostavilo to znamení nebo ten zázrak, o němž ti mluvil, když říkal: „Pojďme za jinými bohy,“ které jsi neznal, „a služme jim,“ neuposlechněš slov takového proroka nebo toho, kdo hádá ze snů.“ (Dt 13,2–4a)

Po přečtení tohoto slova těžko nepomyslet na slova Pána Ježíše: „*Neboť vyvstanou lžimesiášové a lži proroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.*“ Takže bude to zase aktuální a je už dnes. Teleevangelisté v super sakách, konta vysílaná do éteru, „Prosperita zaručena!“ napsala Upsala. Zvláštní, že se to v našich sborech uchytilo. Alespoň někde ano. Stačí letmý pohled do knihoven a takovýchto... je tam až až. Jak je to možné? Protože po Kristu Boží lid už tyto lidi nezabíjí (srovnej Dt 13,5.6). Nechává je žít svým životem. O to by nešlo, ale že na ty zázraky a znamení mnozí po revoluci tak snadno naletěli? Dnes i zítra se to ozve znovu. A já myslel, že následování Krista znamená vzdát se majetku, vzít jeho kříž a nést ho strnou uličkou hanby. Nebo ne?

Pane Ježíši Kriste, odpusť, když tě zapíráme senzacechtivostí nebo hrabivostí. Amen.

Radek Pospíšil (Žatec)

Bůh žehná upřímné štědrosti

Dej mu rád a tvé srdce at není zlé, když mu budeš dávat, protože kvůli tomu ti Hospodin, tvůj Bůh, požehná při všem tvém díle a při všem podnikání tvých rukou. (Dt 15,10)

Tvůj Bůh Ti požehná při všem tvém díle a při všem podnikání tvých rukou, když mu budeš dávat. Jak krásné zaslíbení nám i dnešní den dává náš dokonalý Pán. Bůh žehná srdci, které je plné upřímné lásky k bližním a upřímných myšlenek či činů. Avšak dnes nás text zaměřuje na srdce, které je upřímné při dávání či darování. Srdce, které si uvědomuje, že **nic z toho světa si s sebou nevezmeme**. Již tři roky uplynuly od doby, kdy jsem Pána Ježíše vyznal křtem a chtěl bych se s vámi podělit o to, jak Bůh pracoval v mém srdci v oblasti dávání. Krom tradičních sbírek při nedělní bohoslužbě jsem nějak zvlášť neuvažoval o tom, že bych měl dávat něco navíc. Proč? Protože jsem se měl velice dobře a neměl jsem potřebu dávat peníze jen tak pro nic za nic. Ale Bůh mě několikrát napomenul a připomněl mi, že peníze, které dostávám, nejsou mé, ale já jsem jen jejich správcem. „*Země se nebude prodávat natrvalo, protože země patří mně; vy jste u mě jen hosté a příchodí.*“ (Lv 25,23) Když jsme

byli s mládeží na Svaté Heleně, tak vzešel návrh, že bychom se mohli společně složit a přispět na koupi kytary jednomu z místních mládežníků. Má otázka byla: „Proč?“ Nechtělo se mi, jelikož jsem osobu neznal a nevěřil jsem, že je to užitečné. V zá-pětí mi bylo odpovězeno: „Proč bychom však nedali?“ To byl můj první moment, kdy jsem se zastyděl před Bohem v oblasti dávání a Bůh mě od té doby začal v této otázce více a více zpracovávat. Po přijetí daru a zakoupení kytary mládežník prohlá-sil, že to byl ten nejkrásnější dar, co od Pána mohl dostat. Od té doby jsem přečetl malou brožurku pod názvem Princip pokladu, která mě ještě více přiblížila k tomu, abych více dával našemu Pánu. Bůh mě od té doby, po dobu 2 let utvrzoval a stále utvrzuje v tom, že dávání je radost a i povinnost z hlediska života víry. Začal jsem dávat více do sbírek, ke konci roku jsem vždy přispěl na můj poměr větší částkou na sborový účet. Ještě další rok jsem tímto způsobem spravoval Boží peníze, než mě Duch svatý přivedl k tomu, abych dával desátky ze svého platu. Věřím, že v zá-vislosti na mém rozhodnutí ohledně dávání mě Bůh ujistil změnou pracovní pozice, a především pokojem v mém srdci. Uvědomil jsem si, že Bůh mi nežehná proto, aby zvýšil moji životní úroveň, ale úroveň dávání. Přál bych si, aby v každé oblasti, ve které musíme zlepšit náš vztah k Bohu nás Pán provázal a my se nechali obdělávat Jeho dokonalostí.

„Vzdal ode mne šálení a lživé slovo, nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě chle-bem podle mé potřeby, tak abych přesyacen neselhal a neřekl: ‚Kdo je Hospodin?‘ ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha.“ (Př 30,8–9)

František Mocek (Žatec)

čtvrtek – 1. února

Dt 16,18–20

Úplatky křiví spravedlnost

Ustanovíš si soudce a správce ve všech svých obcích, které ti Hospodin, tvůj Bůh, dává pro všechny kmeny. Budou soudit lidi podle spravedlivého práva. Nepřevrátíš právo, nebudeš nikomu stranit, nepřijmeš úplatek. Úplatek oslepuje oči moudrých a překrucuje slova spravedlivých. Spravedlnost, jen spravedlnost budeš sledovat, abys zůstal naživu a obsadil zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. (Dt 16,19)

Další z řady nařízení a předpisů obsažených v knize Deuteronomia se týká tématu pro dnešní dobu velmi aktuálního. Jak vidíme, vše, co souvisí s porušováním práva a spravedlnosti, se v lidské historii stále opakuje. Hledání a následování spravedl-nosti je předpokladem života v zaslíbené zemi. I když spravedlnost a soud patří Hos-podinu, odpovídají za ně Bohem ustanovení správci či soudci. Správcové se starali o záležitosti organizační a vojenské, soudcové vyřizovali věci povahy právní. Oba úřady musely splňovat zásadu nezávislosti, nestrannosti a nepodplatitelnosti. Boží spravedlnost má jiné nároky než my. Na mnoha místech Starého i Nového zákona vybízí Bůh k ochraně těch, kteří nemají lidského zastánce. Slabí, a to v jakémkoli

slova smyslu, jsou vždy závislí na těch silných. A silní budou vždy v ohrožení, že podlehnou své moci natolik, že nebudou schopni rozpoznat svůj podíl na spravedlnosti či bezpráví druhých. I my, přestože si to možná plně nepřipouštíme, máme nad někým moc. V zaměstnání, tam, kde žijeme, v rodině anebo ve společenství věřících. Rádi přenášíme naši zodpovědnost na ostatní, nejlépe na vzdálené „viníky“ všeho bezpráví. Mysleme na to, kdykoliv je podle nás třeba se proti něčemu nedobrému postavit, či se někoho zastat. Nemáme být lhotežní k bezpráví a křivdě páchané na druhých. Snaha nevybočovat, být konformní, a tak si získat pověst mírného a tudíž pokorného člověka, může být na cestě za hledáním spravedlnosti krokem zpátky.

Kateřina Pospíšilová (Žatec)

pátek – 2. února

Dt 17,14–20

Sláva vládce není v bohatství, ale v Boží bázni

Také ať nemá mnoho žen, aby se jeho srdce neodvrátilo od Boha. Ani stříbra a zlata ať nemá příliš mnoho. (Dt 17,17)

Král v Izraeli? Tak to je krásné téma. Za prvé: Není to podle Boží vůle. To si prosadili lidé. Ale stejně jako dnes i tehdy si Boží lidé často vybírají podle toho, co má ten druhý. Má baráček po babičce? Tak já si postavím na klíč. Má Pandičku, já Kodiaka. Má botičky od Batičky. Tak to tedy já si koupím Salamandra. Že to nesouvisí? Souvisí. Boží lid nedbal na slova proroka Samuela a chtěl krále, jak to viděl u jiných národů. A ono to pošvidrávání po sousedech je jevem nadčasovým. Král by měl jít příkladem, ale většinou se to zvrhlo. David si postavil palác. Šalamoun měl nakonec celý harém. A dál už to šlo od desíti k pěti. Až přišel král. A ten neměl srdce rozdělené ani ženami, ani zlatem a stříbrem. Z toho krále si však Boží lidé příklad vzít nechtěli. „*Neměl pro ně ten vzhled a důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkroušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.*“ (Iz 53) Je to i náš příběh. Kdo by chtěl, aby tento nad ním kraloval? Ale přeci se našlo pár rybářů, nějaké ženy a uviděli tu slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn Boží.

Pane, děkujeme za dary, které z Tvé ruky přijímáme. Staráš se o nás královsky. Odpusť, když reptáme. Amen.

Radek Pospíšil (Žatec)

Zapovězené okultní praktiky

Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, Tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody. (Dt 18,10–12a)

Dezorientace, zoufalství, panika, pověry a ti, kteří z toho žijí. To jsou lidé cizopasíci na neštěstí lidí, na jejich rozličné bezradnosti, na neštěstí třeba v podobě nemoci, na závislostech, na neukotvenosti, na nevzdělanosti, na inklinaci utíkat od problémů, a ne je řešit. Jak aktuální. Snad jen ty oběti dětí Molochovi jsou vymýceny. Díky Bohu. Zákazy podobného ražení měly Boží lid chránit a skutečně tomu tak bylo. Přísný trest v podobě ukamenování svůdce byl prevencí. Jak se s podobným svodem vypořádat dnes? Určitě ne honem na čarodějníky a čarodějnice. Postačí, když naše víra bude oproštěna od pověr, postačí, když naše služba nebude motivována strachem z trestu. Postačí, když naše slovo bude určité „ano, ano, ne, ne“. Postačí, když neskočíme na každou falešnou zprávu, postačí, když nebudeme znásobovat všeobecný nepokoj svou xenofobií, postačí, když budeme kriticky myslet. Pak ztrácí svou hranou moc každá duchovní ne-moc.

Dej mi Pane víru, lásku a sílu, dej mi Pane naději a pokoru. (*Laudate*)

Radek Pospíšil (Žatec)

Nebud' netečný ani ke zvířatům

Nebudeš netečně přihlížet, jak na cestě klesl osel tvého bratra nebo jeho býk. Pozdvihneš jej spolu s ním. (Dt 22,4)

Lhostejnost člověka k člověku je hřích. A tu se nikdo z nás snadno nevyviní z podílu na chudobě třetího světa. Zvláště když přebytek pšenice sypeme do moře, aby jeho cena neklesala. Lhostejnost, netečnost ke zvířeti, které se zaběhlo, nebo které kleslo na cestě, jistě není v textu zvažována s útloucitem. Dnešní vztah k „domácím mazlíčkům“ je koncept na hony vzdálený tehdejšímu myšlení. Domácí zvířata byla především majetkem, a ten prostředkem k obživě. Hospodinův člověk má vyjádřit lásku a poslušnost Bohu tím, že se v případě potřeby projeví jako někdo, komu nejsou problémy bližního fuk. Naopak. Když se bližnímu zaběhne býk a neví se, čím zvíře je, má se o něj postarat, než se majitel přihlásí. Znamenalo to vzít na čas na sebe náklady spojené s chovem. O každé ztracené věci platilo, že se vracela původnímu majiteli. Tak by to mělo být. Jenže mnohdy není. V moderní společnosti jsme neteční k velikým

majetkovým nepravostem, kdy se krade „s grácií a nonšalanci bílých límečků.“ (Zajímavé je, že např. čápi si hnízda nestaví z ukradených dotací.) Jsme jako společnost a tedy jedinci neteční k vlastní krvi, viz odložené děti, jsme neteční ke starým rodičům viz LDN, GDN apod. V době, kdy zvířata mají své dlouhatánské pulty v obchodech, svá fotoalba, hotelové pokoje, své kadeřníky, své šampóny a snad i šampaňské, by bylo na čase nebýt netečný k lidem.

Pane, děkujeme, že jsi nebyl netečný k lidem, jako jsem já. – Děkuji. Amen.

Radek Pospíšil (Žatec)

pondělí – 5. února

Ž 116,10–19

Slib Hospodinu je pevným závazkem

Když se Hospodinu, svému Bohu, zavážeš slibem, neotálej ho splnit, neboť Hospodin, tvůj Bůh, to bude určitě od tebe vyžadovat a byl by na tobě hřích. (Dt 23,22)

Kdo z nás neslyšel rčení: sliby – chyby, či: slova plynou a voda teče, nebo dokonce: slíbit můžeš co chceš, to nic nestojí... Ale pozor! To prohlašuje svět. A celý svět ve zlém leží (1J 5,19). Avšak Boží slovo říká: „Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluvíti budou lidé, vydají počet v den soudný“ (Mt 12,36, Kral.). Ano, Pán Bůh bere věci zcela vážně. Každé naše slovo bere vážně, natož naše sliby. Slib je závazek, určitý druh smlouvy a On chce, abychom byli pravdomluvní, čestní, spolehliví a zodpovědní ve svém jednání a abychom drželi slovo tak jako On. Dal nám nejen svobodu, ale i odpovědnost! Otázkou je, proč se v církvi čím dál tím více porušují sliby? Proč křesťané nedodržují své slovo? Na mnohé není vůbec žádné spolehnutí. Není snad naše svévole porušením slibu poslušnosti Pánu Ježíši? A co rozvod? Není to snad porušení manželského slibu? A co ten, kdo opustil Krista a odešel do světa? Neporušil snad svůj slib věrnosti samému Bohu? Nic naplat. Člověk bývá poznán po ovoci (Mt 7,20). Jak pravdivé je tedy slovo Boží, které říká: „každý člověk je lhář“ (Ř 3,4), „ale kdo je v Kristu je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2K 5,17). Jsi-li opravdu znovuzrozené Boží dítě, už nejsi lhář. Všechno je jinak, vše je nové. A ty plníš své sliby Bohu i lidem. „Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem.“ (Ž 116,18)

Pavel Grindler (Děčín)

úterý – 6. února

Dt 24,10–15

Ochrana sociálně potřebných

Nebudeš utiskovat nádeníka, zchudlého a potřebného ze svých bratří ani ze svých hostí, kteří žijí v tvé zemi v tvých branách. (Dt 24,14)

Nebudeš utiskovat chudého ze svých bratří ani cizince. Co to? Že by bratr bratra utiskoval? Boží děti že by utlačovaly jiné děti Boží? Vždyť přece... Žel, je to tak. Bible mluví zcela jasně. A příčina? Pýcha a sobectví – hřích, který se nevyhýbá ani církvi. Proto chudé utiskují bohatí, kteří mají široké lokty, roztahují se a zabírají vše kolem jen pro sebe, až si myslí, že jim patří celý svět. Ano, to je pýcha, která nebere ohled na nikoho a na nic. Ani na samotného Pána Boha ne. Ale Bůh se staví proti pyšným (Jk 4,6), ale všem utlačeným zjednává spravedlnost a právo (Ž 103,6). Vždyť je psáno: „*Hospodinova je země se vším, co je na ní, celý svět i s jeho obyvateli*“ (Ž 24,1; B21). Ale pýcha chce všechno jen pro sebe. A bere opravdu všechno. Peníze, majetek, slávu, moc, postavení, dokonce i život. „*S taseným mečem, s napjatým lukem ničemové napadají chudáky ubohé, aby pobili ty, kdo žijí poctivě*“ (Ž 37,14; B21). Ale Bůh to všechno vidí. Všechno. Všechno ten útlak a vykořisťování, sociální nespravedlnost a duchovní nadřazenost. Ty „bohaté“ duchem, kteří utiskují chudé v církvi. Mnozí totiž říkají: „*Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji*“ – chovají se jakoby církev patřila jim, a ne Kristu. Chtějí vládnout, a ne sloužit – a přitom nevědí, že jsou ubozí a politováníhodní, nuzní, slepí a nazi (Zj 3,17). Však Jakub dobře píše v 2. kap. o tom, jak se utiskují bratři. Ale Ježíš Kristus praví: „*Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal*“ (Zj 22,12). Avšak „*Blaze vám chudým, neboť vám patří Boží království*“ (L 6,20; B21).

Pavel Grindler (Děčín)

středa – 7. února

Dt 24,19–22

Nebud' skoupý, ale dopřej potřebným

Když budeš na vinici sbírat hrozny, nebudeš po sobě paběrkovat. Bude to patřit bezdomovci, sirotku a vdově. (Dt 24,21)

Mojžíš na prahu zaslíbené země a na sklonku svého stodvacetiletého života znovu formuluje zásady Božího zákona. Jsou to příkazy a návody, jak má správně jednat každý, kdo respektuje Boha a jeho zákon.

Boží zákon, to není jenom deset slov (Desatero), vytesaných do dvou kamených desek, ani pouhý morální kodex, vedoucí nás k teoretické možnosti stát se lepšími a dokonalými. Respektování Boha a dodržování jeho zákonů se musí viditelně a zřetelně projevat v každé naší činnosti. Mojžíš popisuje na konkrétní činnosti zemědělce, jak v praxi naplnit požadavek Božího přikázání. Popisuje, jak má postupovat ten, kdo sklízí svoji úrodu. Úroda je darem od Hospodina. Sám Bůh požehnal bohatou úrodou, a tak jen projevem vděčnosti a poděkováním to nekončí. Získané Boží dary máme poskytnout také ostatním. Jde o to odolat projevům sobectví a nemyslet jen na sebe. Zde se dozvídáme, že každý dar, který nám Bůh dává, nepatří jen nám. Sám Bůh zde do detailu říká, jak se máme rozdělit o svou úrodu. V praxi jde o to přenést toto své pozhnání také na ostatní. Myslím, že

v naší době nejde jen o bohatství ve formě majetku, ale také o šíření duchovních obdarování.

Děkujeme Bohu za vše, čím nás obohacuje. Předáváme to dál ku prospěchu všech „svých bližních“. „*A kdo je můj bližní?*“ (L 10,29) Jak aktuální je toto téma právě dnes!

Nebuď skoupý, předávej svěřené dary ostatním. Obdaruj je vším tím, čím ti Bůh kdy požehnal. Nenechávej si to sobecky jen pro sebe. „*Prodej všechno, co máš, rozdej to chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pojď a následuj mě.*“ (Mk 10,21; B21) To je Boží zákon v praxi.

Alexandr Malevič (Děčín)

čtvrtek – 8. února

Dt 24,13–16

Měříš všechno spravedlivě?

Měj závaží správné a spravedlivé, měj míru správnou a spravedlivou, aby se prodloužily tvé dny v zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává. (Dt 25,15; ČSP)

Jednou jsem doprovázel bratra ze sboru při odvozu zeleniny do sběrného místa k jinému bratru, také ze sboru. On totiž tu zeleninu skupoval. Nepamatuji se na druh zeleniny, ale když ji vážil, upozornil bratra, kterého jsem doprovázel, aby zavřel dveře do chalupy. Mezitím, co bratr zavíral, onen skupující bratr to využil a hodil na váhu, kde se klade závaží, nějaký předmět, aby ho ošidil. Já jsem to zpozoroval a neříkal jsem nic. Měl jsem za to, jak jsem se modlil, že ten bratr vážící se nebojí Hospodina, protože by musel vědět, že ho Bůh vidí a i tuto věc mu jednou připomene. Když jsem to viděl a nic jsem neřekl, Pán mě neobviňoval, protože kdybych jim to řekl, tak by byl oheň na střeše. Obyčejně tito lidé, kteří se nebojí Boha, jsou k sobě imunně slepí a svůj hřích nevidí. Sám jsem byl také takový, dokud mi Pán nedal světlo, abych se uviděl, jaký jsem, abych mohl činit pokání. Kdo jedná bez bázně, před naším Pánem je to ohavností. I to, když tento hřích zlehčujeme, ba dokonce omlouváme. Obyčejně slyším: vždyť i jiní to tak dělají a nic se jim nestane. To není zajímavé, ale ty víš, že se Bůh na tebe dívá. Jedna píseň říká: „*Bůh se do každého srdce dívá a ví, kdo co tam skrývá, či se nestydíš, když tě Bůh vidí?*“ To jsem zpíval jako dítě. Ale i to máme v Písmu: pokud nebudeme jako děti, nikdy nevejdeme do nebeského království.

Jaroslav Poloha (Děčín)

Na prohlášení lidu Hospodin odpovídá svým prohlášením

Prohlásil jsi při Hospodinu, že ti bude Bohem a ty že budeš chodit po jeho cestách a dbát na jeho nařízení, přikázání a právní ustanovení a že ho budeš poslouchat. A Hospodin prohlásil dnes tobě, že budeš jeho lidem, zvláštním vlastnictvím, jak k tobě mluvil. Budeš dbát na všechna jeho přikázání. (Dt 26,17–18)

Být úspěšný ve všem co podnikám, těšit se velké úctě a obdivu, to je přirozená touha všech ctížádostivých jedinců dnešní společnosti. Vidíme to všude kolem sebe. Mnozí usilují o to, stát se důležitou a významnou osobou, patřit mezi „elitu“. Hledají různé možnosti, jak toho dosáhnout. Důležité je mít ty správné kontakty a také mít vlastní osobní známost s někým, kdo už mezi ty významné patří. Sama taková známost je již pro ně zárukou toho, že nepatří mezi bezvýznamné. Snaha prosadit se a obstát v konkurenci ostatních a najít svou hodnotu, to naplňuje životy většiny lidí kolem nás. Říkáme si, že dnes je už taková doba. Pokora, skromnost, tichost a ohleduplnost, to se dnes již nenesí.

Dnešní text nás ujišťuje o tom, že kdo přijal Boží výzvu, tomu Hospodin odpovídá svým prohlášením. Ten, kdo přijal Hospodina za svého Pána, stává se jeho zvláštním vlastnictvím. Kdo dodržuje jeho přikázání, tvoří „elitu“ těch, které si On vyvolil.

Pouze na základě našeho „prohlášení“ čemu věříme, nám Bůh odpovídá. Odpovídá nám svým prohlášením ústy Pána Ježíše Krista: „*Kdo mne miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek*“ (J 14,23–24).

Zní to tak neuvěřitelně! My lidé nemusíme o nic usilovat, o něco se snažit a hledat tu svou „důležitost“. Stačí naše „prohlášení“, že Bohu věříme. Sám Bůh nám slibuje, že pokud jej my vyznáváme, On osobně i se svým Synem k nám přijdou a budou s námi žít. Boží přítomnost je vůbec ta nejvýznamnější životní jistota. Mít takovou známost, známost s tím „vůbec nejvyšším“ je nad všechny známosti na celém světě i vesmíru.

Alexandr Malevič (Děčín)

Zaslíbení požehnání poslušným

Jestliže budeš opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha, a bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy, které ti dnes udílím, vyvýší tě Hospodin, tvůj Bůh, nad všechny pronárody země. A spočinou na tobě všechna tato požehnání, když budeš poslouchat Hospodina, svého Boha. (Dt 28,1–2)

Pán Bůh nám ve svém Slovu podkrývá svůj charakter, to, jaký je. Ukazuje nám, že se rozhodl stvořit člověka ke svému obrazu, že satan, vrah od počátku a otec lži (J 8,44),

Istí svedl člověka k hříchu. Varuje nás, že mzdou hříchu je smrt, že v Jeho svaté blízkosti nic hříšného neobstojí. Vysvětluje, že Bůh se s tímto stavem nesmířil, a protože nemá zalíbení ve smrti hříšníka, ale chce, aby všichni lidé poznali Pravdu a byli zachráněni, měl připravený plán, plán záchrany. Pán Bůh zaslíbil dát svého jednorozenného Syna Pána Ježíše Krista, aby vykoupil svůj lid z jejich hříchů (Mt 1,21b). Aby nikdo z těch, kdo Mu věří, nezahynul, ale měl věčný život spolu s Ním!

Říkáš si: „Co má zde ve zkratce vypsané evangelium, ta radostná zpráva o záchraně v Ježíši Kristu, společného s dnešním čtením?“ Už jsi splnil VŠECHNY Boží příkazy tak, aby tě mohl Pán Bůh vyvýšit a dát ti ta všechna slíbená požeňání? Mladík (Mk 10,20–22) bedlivě plnil tyto příkazy, ale ve svém srdci cítil, že mu ještě „něco“ schází... Kdybys splnil vše, kromě jedné jediné věci, Zákon jsi nenaplnil, ale porušil. A porušení Zákona je hřích (1J 3,4). Jak často se podobáme tomuto mladíkovi a jednáme ze své síly! David poznal, že ze své síly nedokáže nic, říká: „*Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodímlit' já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.*“ (Ž 139,23–24; Kral.). „*A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním (pozn. tedy ne z lidské síly, ale Boží), že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*“ (Ez 36,26–27) Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží (Ř 8,14). Ježíš Kristus je naplněním Zákona i všech zaslíbení a s Ním také všichni, kdo v Něj věří (Ga 3,26–29).

Václav Grindler (Děčín)

neděle – 11. února

Dt 28,15–44

Prokletí neposlušným

I stane se, jestliže neuposlechněš Hospodina, svého Boha, abys zachovával a plnil jeho příkazy a ustanovení, která ti dnes přikazují, že na tebe přijdou všechny tyto kletby a dostihnou tě. Hospodin na tebe pošle kletbu, zmatek a nezdar při všem podnikání tvé ruky, které budeš konat, dokud nebudeš vyhlazen, dokud nevyhyneš rychle kvůli svým zvráceným činům, kterými jsi mě opustil. (Dt 28,15 a 20)

V Janově evangeliu 14,21 a 23 čteme: „*Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe...kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.*“ To je velice důležité slovo, protože nám tvrdí, že pokud ho milujeme plněním jeho slova, tak nám zjeví samého sebe a pak si učiní příbytek v našem srdci. Tzn., že bude v nás skrze Ducha svatého a ten nás bude řídit a vést. To je znovuzrození. Pak se to bude uskutečňovat: „*Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.*“ To pak už není naše dílo, ale práce Ducha svatého a o to jde. Protože potom jsme jeho dílo.

Ne naše upoceně snahy, skutky těla, které Bůh nepřijímá – jen to, co v nás vykonal Duch svatý. A to je stálé umírání pro Krista, které jsme započali ve křtu a ve kterém pokračujeme celý život. Tak to činil apoštol Pavel a proč ne my? Umírám pro Krista na každý den! My si ale můžeme zvolit Zákon, pak ovšem nepotřebuješ milost. Zákon je prokletí – každý, kdo visí na kříži, je proklet (Žd 3,10–13). Ty žij z milosti vírou Abrahámovou nebo Kristovou. Proto přišel Kristus, aby zákon naplnil, a to tím, že plnil to, co chtěl jeho Otec. Nečinil nic, jen to, co viděl činit svého Otce. Tak číň!

Jaroslav Poloha (Děčín)

pondělí – 12. února

Dt 30,1–10

Navraťte se, abyste byli obnoveni

Navrátíš se k Hospodinu, svému Bohu, a budeš ho poslouchat, ty i tvoji synové, celým svým srdcem a celou svou duší podle všeho, co ti dnes přikazují, změní Hospodin, tvůj Bůh, tvůj úděl, slituje se nad tebou a shromáždí tě zase ze všech národů, kam tě Hospodin, tvůj Bůh, rozptýlil. (Dt 30,2–3)

Bůh používá minulá požehnání i zlořečení – vysvobození Izraele skrze Rudé moře, roky putování pouští – k tomu, aby získal jejich pozornost. A stejně je to i s námi. Když procházíme údolím hanby, viny a prázdnoty kvůli svému hříchu, často si vzpomene i na prožitá Boží požehnání.

Dalším krokem pokání je navrátit se k Pánu. Pokořit své srdce a obnovit svůj život. Uposlechnout jeho příkazy celým srdcem, polovičatý závazek nestačí. To platilo pro Izraelce tehdy, jako to platí pro nás dnes. Když si svůj hřích uvědomíme, je nutné ho upřímně litovat, změnit své smýšlení a opustit pokusy hledání štěstí mimo Boha. Cele se spolehnout na jeho milost. Změna smýšlení se projeví touhou, aby se naše postoje srdce i životní kroky líbily jemu.

Bůh jako výsledek pokání Izraelcům slibuje, že je obnoví. Také i my, kdo žijeme v tomto zvláštním období církve, si můžeme být jisti obnovením, které následuje po pokání. Bude to jiné, ale o nic méně zvláštní než slib, který dostali Izraelci v Deuteronomiu. Na prvním místě je to slib věčného života pro všechny, kdo přiznají své viny před svatým Bohem, změní své smýšlení ohledně hříchu, budou k Bohu volat o milost a slitování a pozvou Ježíše Krista, aby vstoupil do jejich srdcí a odpustil jim. A jestli jsi křesťanem, který žije v hříchu, zastav. Vzpomeň si, co vše pro tebe Bůh vykonal. Volej k němu v pokoře srdce. Pros o milost a odpuštění, o sílu odvrátit se od hříchu. Vyhledej někoho, kdo se s tebou bude modlit a pomůže ti vykazatelností. Přijmi Boží bezpodmínečnou lásku a znovu vykroč s ním. Jeho milost je vždy větší než náš hřích.

Brian Eichelberger (České Budějovice)

Boží přikázání nejsou nejasná ani nepochopitelná

Tento příkaz, který ti dnes udílím, není pro tebe ani nepochopitelný, ani vzdálený. Vždyť to slovo je ti velmi blízko, ve tvých ústech a ve tvém srdci, abys je dodržoval. (Dt 30,11 a 14)

Hospodin Mojžíšovými ústy vybízí Boží lid k dodržování přikázání. Jeho přikázání nejsou nepochopitelná ani vzdálená. Nejsou nedosažitelná, nejsou na nebi ani za mořem. Nejsou pro supermanky, nejsou zakódovaná, jsou určená všem. Jsou ve tvých ústech, abys je zvěstoval druhým, jsou ve tvém srdci, abys je miloval. Jsou srozumitelná svým obsahem i důvodem, proč byla darovaná. Je více důvodů, proč Boží přikázání dodržovat:

1. dodržování Božích přikázání je způsob uctívání Hospodina
2. dodržování Božích přikázání je způsob dokazování Hospodina
3. dodržováním Božích přikázání vyjadřuješ svoji lásku a vděčnost Pánu Bohu
4. dodržování Božích přikázání tě odlišuje od těch, kteří Pána Boha ignorují
5. dodržování Božích přikázání chrání od následků hříchů
6. dodržování Božích přikázání vypovídá, jaký máme vztah s Pánem Bohem
7. dodržování Božích přikázání přináší pozeňání

Přikázání jsou darem a projevem Boží lásky.

„Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal?“ (Iz 5,4a) Tak se ptá majitel vinice, který očekával úrodu, ale ona nevydala hrozny, jen odporná pláňata. Naplňujeme očekávání Vinaře?

Daniel Kolman (České Budějovice)

S Bohem se neboj!

Buďte rozhodní a udatní, nebojte se a nemějte z nich strach, neboť sám Hospodin, tvůj Bůh, jde s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě. (Dt 31,6)

Úzkost, obavy, strach – stačí, aby člověk stál před něčím neznámým, o hrozbách ani nemluvě. Pro porušeného člověka naprosto přirozené. Ale ne tak pro ty, kdo důvěřují tomu, koho nic nemůže překvapit, kdo nikdy nestojí před něčím neznámým a koho žádná z hrozeb nemůže ohrozit.

Tolikrát v Bibli nacházíme výzvu *neboj se*. Máme totiž na své straně toho, kdo dává pokoj uprostřed všech bouří. Ve svých životech to můžeme prožívat podobně jako Petr, když šel Ježíši naproti po vodě. Tolik věcí nás nutí, abychom jim věnovali pozornost a soustředili se na ně, že se přestáváme soustředit na toho, kdo nás vyzval, abychom vystoupili z relativního bezpečí lodi na vlny života.

Šadrak, Měšak a Abed-nego si byli vědomi, kdo je s nimi, když se rozhodli neposlechnout příkaz, aby se klaněli zlaté soše. Bez nejmenší známky strachu odpověděli králi: „*Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivě pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme.*“ (Da 3,17–18) I kdyby ne – stejně nemáme strach, protože s námi je někdo větší než zlatá socha, než jsi ty i rozpálená ohnivá pec. Naše životy jsou v jeho rukou. Bez jeho svolení nám ani vlas z hlavy z hlavy nespadne.

V čí ruce je tvůj život? Na co soustředíš svůj pohled? Děkuji mu, že i tobě je ochoten podat ruku, když začneš tonout v strachu a zavoláš: „Pane, zachraň mě!“ Neboj se, jen věř!

Petr Stehlík (České Budějovice)

čtvrtek – 15. února

Dt 32,1–14

Bůh je věrný a spravedlivý

On je Skála! Jeho dílo je dokonalé, všechny jeho cesty pravé jsou. Věrný je Bůh, každé křivdy vzdálen, on je spravedlivý a upřímný! (Dt 32,4; B21)

Tento verš jakoby se nám stal ukazatelem té pravé a jedinečné cesty pro naše životy. Odhaluje podstatu a smysl života. Jediný Bůh je neměnný, naprosto spolehlivý, soucitný a milosrdný. Zosobňuje všechno dobré. Vše, co stvořil náš Pán a Spasitel, je dobré. On je skála. Náš naprosto pevný bod v našich životech. Svaté Písmo o něm hovoří jako o Otcí. Je tím myšlena jeho milosrdnost a shovívavost k nám. Lidské pokolení by si žádné slitování nezasloužilo, nebýt konečného vítězství Pána Ježíše na kříži.

V kontrastu k Bohu stojí člověk, jehož typickou vlastností je vrtkavost, nestálost, podlost. Nelze se na něj ve všem naprosto spolehnout. Často ve svých jednáních se lhává, ať už jsou myšlena jakkoliv dobře.

Proto je pošetilé se vydávat jinou cestou, než následovat našeho Pána a Spasitele. Na čem budeme stavět své hodnoty? Komu odevzdáme své životy a zasvětime zcela svá srdce? Bohu, nebo tomuto světu?

Ján Štěpka (České Budějovice)

Pohoda není dobrota

Opomněl jsi Skálu, která tě zplodila, zapomněls na Boha, který tě v bolestech zrodil.
(Dt 32,18)

Bůh oslovuje svůj lid jménem Ješurún, což znamená *zdokonalený* nebo *vznešený*. Je to jeho romantické či poetické jméno pro jeho lid Izrael. Avšak jeho vyvolený lid v zaslíbené zemi až příliš zpohodlněl. Ztratili ze zřetele svou závislost na něm, a výsledkem bylo, že se obrátili k modloslužbě. Začali se spoléhat na uspokojování tělesných potřeb a na jednoduchý a pohodlný přístup k životu, který s sebou modloslužba nese.

Bůh si nás vyvolil jako zvláštní lid a učinil nás spoludědici spolu s Kristem, když nám připsal jeho spravedlnost. Kdo z nás si však neosvojil zvyk, že bereme Boží milost a požehnání jako samozřejmost? Kdo z nás se nesnaží zařídit si svůj život tak, aby se nám žilo dobře v relativním pohodlí? Kdo z nás si nechce svůj život usnadnit, a tak se stát méně závislým na nebeském Otci? Netvarujeme si modly, ale stojíme o úspěch vyjádřený v penězích. Neotesáváme žádné kameny, ale jde nám především o jistotu a bezpečí v objetí vlastní rodiny. Nestavíme žádné sloupy, a přesto plánujeme kroky k budoucnosti plné pohody a bezstarostného klidu.

Divíme se, kde je Bůh, proč ho nevnímáme, jako tomu bylo dřív, zatímco když se modlíme, jsme obklopeni modlami svého srdce. Čiňme pokání ze svého modlářství pohodlí, vždyť si nezasloužíme nic lepšího, než být opuštěni. Přesto nás udržuje jeho nepředstavitelná milost k nám.

Steven Wendel (České Budějovice)

Když člověk padne na dno, Bůh nabízí svou pomoc

Nyní pohleďte, že já, já jsem to, a není Bůh mimo mě. Já nechávám zemřít a oživuji, zdeptal jsem, já i uzdravím; není, kdo by vysvobodil z mé ruky. (Dt 32,39; ČSP)

Na samém závěru svého života, poté, co Mojžíš předal vedoucí roli svému nástupci Jozuovi, promlouvá ještě jednou k celému shromáždění Izraele. Jeho promluva se skládá ze dvou částí: a) z oslavné písně, v níž připomíná Hospodina, Boha Izraele a jeho záchranné dílo s tímto národem v protikladu se způsobem, jakým se Izrael choval a chová ke svému Bohu; b) požehnání, kterým požehnal Mojžíš, muž Boží, synům Izraele. V tom připomenutí Hospodina Mojžíš zdůrazňuje lidskou nevěrnost, nevděčnost a odvrácenost, kterou spravedlivý Bůh, neměnný a věrný, nemůže nechat bez postihu a trestu. Dostáváme se tak, lidsky vzato, do neřešitelné situace. Ale věrný Bůh, dostojí svým zaslíbením. On zjedná právo svému lidu a projeví lítost

nad svými otroky. Proč to dělá? Myslím, že máme výstižnou odpověď v Žalmu 79,9: „*Pomoz nám, Bože, naše spáso, pro slávu svého jména! Vysvobod nás a pro své jméno nás zprosti našich hříchů!*“ (ČSP) Je to úžasný způsob, jakým se Bůh zjevuje člověku. Bůh si vyhrazuje pravomoc soudit a trestat, slitovávát se a odpouštět. Je Bohem života a smrti, zdraví i nemoci, především pak Bohem záchrany. A jako takový Bůh je jediný. Není žádný jemu podobný. V Pánu Ježíši Kristu, v jeho oběti na golgotském kříži se nám zjevuje a projevuje podobně jako tenkrát Izraeli. Je úchvatné v tomto starozákonním textu vidět Boha, který daruje smíření padlému člověku. „*Jásejte, národy, spolu s jeho lidem, neboť krev svých otroků pomstí a pomstou odplatí svým protivníkům, své zemi a svému lidu daruje smíření.*“ (Dt 32,43; ČSP)

Jaroslav Hruža (České Budějovice)

neděle – 18. února

Dt 33,26–29

Blažený je lid vysvobozený Hospodinem

Jsi blahoslavený, Izraeli, kdo je jako ty, lid zachráněný Hospodinem, tvým ochranným štítem a vítězným mečem. Tví nepřátelé ti budou podlézat a ty budeš šlapat po jejich návrších. (Dt 33,29; ČSP)

Dnešní text zachycuje závěr Mojžíšova požehnání. Ješurún je poetické jméno Izraele, Božího vykoupeného národa. V jakémisi shrnutí Mojžíš znovu vyzdvihuje Boží jedinečnost. Boží věčné paže jsou útočištěm jeho vykoupených. Nezáleží na tom, co právě prožíváš, třeba jako Mojžíš stojíš na prahu smrti. Nebo jsi zahořklý, zklamáný a v hluboké beznaději. Snad bezdomovec jako Izrael na poušti. Možná že ses stal obětí něčeho, snad někoho, v tvém nitru se usídlilo duchovní prázdno a tvé srdce, do něhož Bůh vložil touhu po věčnosti (Kaz 3,11), hledá útěchu. Máš tolik osobních zkušeností s Bohem, a teď cítíš pouze to prázdno. Zastav se a uvědom si, kde hledáš útěchu? Je možné, že při svém hledání jsi byl do něčeho vmanipulován, ale záchrana nikde. Pak je čas, aby ses obrátil k Bohu. V jeho náruči je bezpečí, útěcha a odpočívnutí. On může pozvednout, pokud jsi prožil nějakou porážku, obveselit, pokud procházíš zármutkem, a dokonce vzkřísit, pokud projdeš „*údolím stínu smrti*“ (Ž 23,4; B21). Dokázal to na svém Synu a našem Pánu Ježíši Kristu, když jej vzkřísil z mrtvých. Podobně jako starozákonní Izrael, Církev Pána Ježíše Krista je Božím vykoupeným vlastnictvím. Jsme blahoslaveným lidem vykoupeným drahou krví Kristovou. „*Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid určený k Božímu vlastnictví‘, abyste rozhlásili mocné skutky‘ toho, jenž vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.*“ (1P 2,9; ČSP)

Jaroslav Hruža (České Budějovice)

Nemocný král hledá pomoc na špatné adrese

Achazjáš propadl mřížím svého pokojíku na střeše v Samaří a churavěl. Vyslal posly a řekl jim: „Jděte a dotazte se Baal-zebúba, boha Ekrónu, zdali z tohoto ochoření vyvážnu živ.“ Tu promluvil anděl Hospodinův k Elijášovi Tišbejskému: „Vstaň a vyjdi vstříc poslům samařského krále a pověz jim: „Což není Bůh v Izraeli, že se jdete dotazovat Baal-zebúba, boha Ekrónu?“ (2Kr 1,2–3)

Izraelský král Achazjáš byl synem krále Achaba a jeho manželky Jezabel. Na trůnu nebyl dlouho a jeho působení nebylo moc dobré. Životní model svých rodičů, aniž si to možná uvědomoval, přebíral se vším všudy. I když o Bohu Izraele musel vědět, tak jej nehledal.

Přebíral vzor své matky, proto hledal pomoc u jejích božstev. Žil v době působení proroka Elijáše a proto není možné, aby o živém Bohu nevěděl. Proroka Elijáše znal. Božstva té doby dávala pocit, že neomezuji, protože když někdy a někde udělám něco, co se vyžaduje, tak božstvo udělá to, co chci, takový obchod. Jenže Bůh Izraele má nároky na celý život, nejen někdy a něco. S Bohem se nedají dělat obchody. Proto živého Boha lidé nechtěli a dodnes také nechtějí.

Když se Bůh skrze proroka Elijáše projevil, tak král jedná silou. Tak se s Bohem jednat nedá. Ta nerozumnost stála život mnoho vojáků, a pokud by třetí velitel nabyl moudrý a nejednal tak, jak se má, bylo by to ještě horší. Jak poznáme živého Boha? To se pozná na našem postoji k životu. Král Achazjáš toho věděl dost, a přece jednal po svém. Také tak skončil. Pro nás je to poučení.

Daniel Hýsek (Broumov)

Elíšova touha být pokračovatelem proroka Eliáš

A stalo se, jak přešli, že Eliáš řekl Elíšovi: „Požádej, co mám pro tebe udělat, dříve, než budu od tebe vzat.“ Elíša řekl: „Ať je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!“ (2Kr 2,9)

Být služebníkem muže jako byl prorok Eliáš muselo být hodně zajímavé, až vzrušující. Žádný stereotyp a nuda. Na druhé straně to od člověka hodně vyžadovalo. Být v přítomnosti Boží není jen tak. Bůh má i dnes nároky na člověka, jsou logické, jasné a pro člověka skutečně dobré, i když náročné. I dnes platí: „Co nic nestojí, tak za nic nestojí.“

Velmi se mi líbí, že Bůh vždy informuje své lidi o tom, co chce dělat. Nic, co se nás skutečně týká, Bůh nedělá tajně. Vždy to, co potřebujeme vědět, Bůh zjeví. Bůh si chtěl k sobě vztít proroka Elijáše a všem prorockým žákům to zjevil.

Prorok Elijáš se v podstatě šel rozloučit s prorockými žáky, všichni věděli, co se stane, i když si to neuměli představit, ale o tom nahlas nehovořili. Elijáš nic nahlas nekomentuje, jen čeká, jak bude reagovat Eliáša.

Na závěr je zvláštní, jak Elijáš jedná. Ne já něco dám, ale pokud ti Bůh dovolí vidět, tak se stane to, co žádáš. Prorok Elijáš ví, že je závislý na Bohu. A jen Bůh rozhoduje, co se bude dít.

Daniel Hýsek (Broumov)

středa – 21. února

2Kr 2,12–25

Bláhová představa prorockých žáků

Viděli to proroctví žáci z Jericha, kteří byli naproti, a řekli: „Na Eliášovi spočinul duch Elijášův.“ Šli mu vstříc, poklonili se mu až k zemi a řekli mu: „Hle je tu s tvými služebníky padesát udatných mužů. Ať jdou hledat tvého pána, aby ho Hospodinův duch neodnesl a nemrštil jím na nějakou horu nebo do nějakého údolí.“ Řekl: „Nikam je neposílejte.“ (2Kr 2,15–16)

Čtení na dnešní den ukazuje na lidi znalé, školené, kteří i dost viděli, a přece žijí ve svých vlastních představách. Když Bůh bere svého proroka k sobě, proč by mu měl ublížit? To ukazuje lidské nepochopení události a neznalost Boha.

Je tu zajímavé, že prorok Eliáša dovolí, aby proroctví žáci dělali hlouposti. Tak dlouho dotírali na Eliášu, až jim dovolil hledat Elijáše, i když věděl, že Elijáš je u Boha, a ne na zemi. To se děje i dnes, když na modlitbách dotíráme na Boha a nedáme si vysvětlit, proč nemá smysl splnit to, oč se modlíme.

Dál poznáváme Boží svatost, Bůh pomáhá pokorným a vzpurné trestá. Bohu není jedno, jak lidé žijí. Je zvláštní, že lidé už s tím problémem závadné vody nešli už za Elijášem, ale až teď za Eliášou. Bůh přesto zasáhl a vyřešil problém.

Asi nás překvapuje, že v Bét-elu, kde byla prorocká škola, bylo tolik posměvačů. Není řečeno, jak žili doma lidé, kteří se hlásili k víře v Boha. Děti se však projevují tak, jak doma vidí a slyší. To je varování i pro náš: jsme odpovědní za to, jakým příkladem jsme pro své děti.

Daniel Hýsek (Broumov)

čtvrtek – 22. února

2Kr 4,18–37

Naléhavá prosba matky a vzkříšení jejího syna

Ale chlapcova matka řekla: „Jakože živ je Hospodin a jakože živa je tvá duše, nepustím se tě!“ I povstal a šel za ní. Potom se obrátil a prošel se domem sem a tam. Vrátil se a sklonil se nad chlapcem: ten sedmkrát kýchl a otevřel oči. (2Kr 4,30 a 35)

Událost popsaná v dnešním čtení je zvláštní. Zámožná žena se rozhodne konat dobrodiní proroku Elišovi jen proto, že je Božím mužem a nic za to nechce a nežádá. Tímto způsobem vyjadřuje svůj vztah k Bohu. Takové jednání nebylo tehdy obvyklé a ani dnes to není obvyklé.

Tato rodina neměla děti, a tak na zásah proroka se té ženě narodil syn. Je zajímavé, že z toho měla ta žena obavy. Pro ni to bylo splnění tajných tužeb a zároveň strach, aby to byla pravda. Po několika málo letech ten syn náhle umírá. Ta žena tuto událost vnímá jako krutý podvod vůči své osobě. Někdo si s ní krutě hraje. Proč?

Odpověď na tuto otázku text nedává, to ale neznamená, že neexistuje. Tato žena řeší tuto situaci jediným správným způsobem, jde k Bohu – jeho proroku. Dodnes také platí, že ne všechno Bůh svým lidem zjeví. Bůh dal milost a skrze proroka vrátil život synovi.

V textu je toho málo řečeno. I dnes můžeme takové situace zažívat, že nemáme Boží jednání vysvětlené, to ale neznamená, že je možné Bohu připisovat něco, co není. Bůh je dobrý, ať se situace života jeví jakkoli.

Daniel Hýsek (Broumov)

pátek – 23. února

2Kr 5,1–7

Izraelská dívenka je Božím svědkem v cizí zemi

Jednou vyrazily z Aramu hordy a zajaly v izraelské zemi malé děvčátko. To sloužilo Naamánově ženě. Řeklo své paní: „Kdyby se můj pán dostal k proroku, který je v Samarii, ten by ho jistě malomocenství zbavil.“ (2Kr 5,2–3)

Tento text je úžasný, protože ukazuje na skutečnost, že ani malé děti nejsou hloupé a mohou rozumět Božím věcem. Neštěstí a zlo se dotýká všech a nevybírá si. To, co zažilo to děvčátko, si umí představit jen ten, kdo zažil válku. Ztráta všeho a všech, nejistota a úzkost z budoucnosti, to byla její realita.

Ve svém srdci si proto dobře uchovávala všechno, co zažila a slyšela doma. Pro nás dnes to také platí: Co si děti odnášejí z našich domovů? Pokud to jsou jen věci, tak jsme jim dali málo, i když ty věci mohou být i hodně drahé.

Poučné je, že to děvčátko mělo zájem pomoci svým otrokářům. Nemocný manžel její paní byl zodpovědný za její postavení. Byl velitel vojska a povoloval výjezdy za kořistí do okolních krajin. Jeho nemoc mohla chápat jako pomstu nebo spravedlnost, že na každého jednou dojde. Přesto jedná v prospěch svých pánů. Co ví, dává dál, a je to jediné řešení situace.

Myslím, že překvapuje konání izraelského krále, když za ním Naamán syrský přijde. Král zná proroka Elišu, a přece s ním vůbec nepočítá. A co my?

Daniel Hýsek (Broumov)

Bůh se oslavil uzdravením malomocného pohana

On tedy sestoupil a ponořil se sedmkrát do Jordánu podle slova muže Božího. A jeho tělo bylo opět jako tělo malého chlapce. Byl čist. (2Kr 5,14)

V tomto čtení poznáváme, jakého to máme Boha. Prorok je na úplně jiném místě, a přece ví, co se děje u krále v paláci. Dokonce rozkazuje králi, co má dělat. I když král není vyznavač živého Boha, tak o Bohu ví a zná jeho moc. Králi je jasné, že pokud nezasáhne Bůh, tak zde není žádné řešení.

Také jsou zde přesně ukázané lidské představy, jak má Bůh konat. Proto lidé Boha odmítají, protože Bůh nejedná podle lidských představ. Naamán vnímá jako urážku, že s ním prorok jedná takovým pro něho neuctivým způsobem.

Je dar mít takové lidi, jako měl Naamán své služebníky. Pokud by tam nebyli, tak by Naamán nikdy nebyl uzdraven. Úžasný přístup a forma, jak přesvědčit, že jen poslušnost pomůže, ať je to cokoli. To platí stále. I v dnešní době máme představy, jak má Bůh konat a když to je jinak, máme s poslušností problém.

A také je vidět, že každé postavení má vazby, které ne vždy můžeme změnit, a je nesnadné se s tím vypořádat. Jako křesťané máme definováno, jak máme žít. Norma je Bible a na nás záleží, jak se rozhodujeme.

Daniel Hýsek (Broumov)

Elíšův služebník podlehl pokušení po majetku

Řekl si Géhází, mládenec Elíši, muže Božího: „Hle, můj pán ušetřil toho Aramejce Naamána, když nevzal z jeho ruky, co přivezl. Jakože živ je Hospodin, poběžím za ním a něco si od něho vezmu.“ (2Kr 5,20)

Toto slovo je varováním pro lidi v církvi. Můžeme být mnoho let v církvi a zastávat různá postavení a mít velkou známost. Být účastni mimořádných událostí a shromáždění, a přece nás to nedělá imunními proti hříchu v jakékoli podobě.

Géhází na své jednání mohl mít krásné vysvětlení, proč tak koná. Mohl to myslet dobře, ale nebylo to v souladu s tím, co zamýšlel Bůh. Géhází věděl, že Naamán toho přivezl mnoho, protože počítal, že za uzdravení se platí. A byl ochoten dát co má, zdraví mu za to stálo. Bůh ale nedělá obchody. Bůh rád pomáhá, ale má zájem o osobní vztah, ne o byznys.

Je zajímavé, že Géhází si myslel, že je možné před Bohem něco skrýt. Měl tolik zkušeností, kdy Bůh Elíšovi zjevil skryté věci, a přesto se snažil o nemožné. Před Bohem se nedá nic a nikdy zatajit. Tato skutečnost nám lidem hodně vadí, chceme být nezávislí a rozhodovat po svém.

Neuvědomujeme si, že pokud Bůh dopustí, abychom si dělali, co chceme, tak nás to na 100 % zabije. To se přesně stalo i Géhazímu.

Daniel Hýsek (Broumov)

pondělí – 26. února

2Kr 6,8–17

Když člověk vidí jen přesilu nepřátel

Ráno sluha Božího muže vstal, vyšel ven a hle – kolem celého města vojsko, koně a vozy! „Ach, můj pane,“ řekl mládenec Elišovi, „co si počneme?“ „Neboj se,“ odpovéděl mu. „S námi jich je víc než s nimi.“ (2Kr 6,15–16; B21)

Nedlouho před touto událostí uzdravil Eliša Námana. Náman svědčil svému králi o Boží všemohoucnosti. Pak sluha svědčí králi o Boží vševedoucnosti (2Kr 6,12). Král se po těchto informacích rozhodl Elišu zajmout. Vojáci přišli za Elišou do Dotanu. Elišův sluha zoufale zvolal, když uviděl velkou armádu. Sluha se nedíval na okolnosti očima víry, a pro něj to začínalo vypadat, že Bůh, který o proroka dosud pečoval, náhle v péči ustal. Někdy i nás přepadnou děsivé okolnosti. Zdá se nám, že Bůh není, že nás opustil. A někdy se nám zdá, že se blíží skutečná hrozba smrti. Je jen přirozené, že my lidé pochybujeme o všemohoucnosti a vševedoucnosti Boží. Dokonce i když se díváme v Bibli na Ježíše – vtěleného Boha, nevidíme jeho všemohoucnost a vševedoucnost. Kromě toho na stránkách Bible vidíme smrt našeho Pána. Stejně jako je tomu u služebníka proroka Eliši. V takových případech se potřebujeme modlit slovy: „Hospodine, otevři mi oči, ať vidím.“ Chceme vidět vzkříšeného Krista a jeho armády. Ale musíme si uvědomit, že Blaže těm, kdo věří, aniž by viděli. Proto když člověk vidí přesilu nepřátel, potřebuje vidět očima víry s plnou důvěrou v Boží ochranu a živou přítomnost toho, kdo byl poražen, a zvítězil.

Igor Gricyk (Kladno)

úterý – 27. února

Ř 12,17–21

Účinná zbraň – pohostinství nepřátelům

Král jim tedy vystrojil velikou hostinu, a když se najedli a napili, propustil je. Vrátili se ke svému pánu a od té doby aramejské nájezdy na izraelské území přestaly. (2Kr 6,23; B21)

Síla Elišovy modlitby dezorientovala vojáky natolik, že byli dovedeni až do Samaří, kde je izraelský král chtěl pobít. Eliša však řekl izraelskému králi: „Nezajal jsi je vlastním mečem a lukem, a teď bys je chtěl pobíjet? Dej jim jídlo a vodu, ať se najedí a napijí a pak ať se vrátí ke svému pánu.“ (2Kr 6,22) Tento příběh znovu ukazuje na to, že když král

poslechně proroka, přichází do Izraele pokoj. Náš křesťanský postoj k nepřítelům vychází z naší schopnosti vidět jejich duchovní slepotu. Oni nerozumí, nevědí, že se snaží bojovat se všemohoucím Bohem. Během historie Církve Pán Bůh odpovídá na modlitby těch, kdo prosí za své nepřátele, aby duchovně spatřili Boží světlo. Praktická biblická rada Božího člověka: „*Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu jíst, a pokud žízní, dej mu pít. Tím, že to učiníš, shrneš mu na hlavu žhavé uhlí.*“ Je to silným nástrojem pro vítězství dobra nad zlým a přináší pokoj. Náš Pán Ježíš na kříži se modlil a prosil za své nepřátele. Apoštol Pavel měl stejný postoj. Pohostinství nepřítelům je účinnou zbraní. Bohužel v reálném životě to jen málokdo dokáže. Proč ne my?

Igor Gricyk (Kladno)

středa – 28. února

2Kr 6,24–7,2

Elíša prorokuje vyhladovělému městu hojnost

„*Slyšte slovo Hospodinovo,“ řekl na to Elíša. Tak praví Hospodin: „Zítřa touto dobou se v samaršské bráně bude prodávat míra jemné mouky za šekel a stejně tak dvě míry ječmene!“* (2Kr 7,1; B21)

Pokoj mezi Aramejci a Izraelci byl z určitého důvodu zase narušen. Aramejský král Ben-hadad oblehl Samaří tak, že tam nastal veliký hlad. Oslí hlava stála polovinu toho, kolik Šalomoun kdysi platil za celého koně (1Kr 10,29). Lidé jedli nečistá zvířata i ptačí trus. Šokující je scéna s kanibalismem (6,26–31), kde vystupuje nemoudrý král a dvě ženy, které mají spor o dítě. Kanibalismus je z nejhorších mezi mnoha kletbami, předpovězených odpadlíkům (3M 26,29). Samařané se ocitli v takové nouzi, protože odmítli Boha. V postoji žen, které pojídaly své děti, se tehdy nevidělo nic špatného. A něco podobného se děje i dnes mezi lidmi, kteří přistupují k potratům jako k normální bezhříšné věci. Král se ale místo zbavení se hříchu – příčiny kletby, snaží zbavit proroka Elíši. Stejně tak jako lidé dnes nechtějí poslouchat Boží Slovo, nechtějí řešit příčiny svých hříchů. A když Elíša prorokuje vyhladovělému městu hojnost, tak králův pobočník, jeho pravá ruka, namítne Božímu muži, že se nic takového nemůže stát ani s pomocí Boží. Vždy se najde někdo, kdo namísto toho, aby uvěřil Božímu slovu, bude mít námitky a bude šířit nedůvěru. Pak ale může dopadnout i tak, jako ten pobočník, který byl potom v bráně ušlapaný k smrti (2Kr 7,20). Ježíš řekl: „*já jsem přišel, aby měly život ... život v plnosti*“ (J 10,10). I ten, kdo odmítá a nevěří Ježíši Kristu, dopadne ve věčnosti velmi špatně. Nejenže zažije pekelné plameny ve svém životě, bude se trápit v ohni na věky.

Igor Gricyk (Kladno)

Malomocní pochopili, že hojnost není jen pro ně

Potom si ale řekli: „Neděláme dobře. Dnes je den dobrých zpráv, a my mlčíme! Bylo by trestuhodné čekat až do rána. Pojdme to raději hned oznámit v královském paláci.“
(2Kr 7,9; B21)

Pán Bůh podivuhodně a nadpřirozeně zakročil a vysvobodil Samaří. My můžeme sledovat příběh očima čtyř „evangelistů“ – malomocných, kteří se jako první dozvěděli o útěku Aramejců. Tito čtyři muži jsou bídníci a už nemají co ztratit. Oni nejdou do města, kde je očekává jistá smrt, ale do nepřátelského místa, kde možná budou mít trochu větší naděje na život. Nejdřív si neuvědomují, proč Aramejci utekli a chovají se jako vyhladovělí chudí: jí, pijí a přivlastňují si to, co se jim líbí. Ale v určitý moment si začínají uvědomovat svoji zodpovědnost. Zpráva o útěku Aramejců může doslova zachránit obyvatele Samaří, kteří umírají hladem. Mnoho probouzení v Církvi začíná právě tím, že si věřící začínají uvědomovat důležitost Velikého poslání. Když vidí, že místo kázání evangelia má společenství věřících zájem jen o sebe, říkají si: „Neděláme dobře...“ Dobrá zprava, kterou nesli malomocní, byla jednoduchá: v opuštěném táboře nepřátel je jídlo. Vyhladovělému městu tato slova přinesla život. Evangelium, které máme my jako církev kázat světu, má přivádět ke Kristu Ježíši. Ten prohlásil o sobě: „*Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mě, nebude nikdy žíznit.*“ (J 6,35)

Igor Gricyk (Kladno)

Elíša prorocky vidí i strašnou budoucnost Izraele

Potom se na něj upřeně zadíval; jeho tvář se ani nepohnula, až z toho byl Chazael nesvůj. Tehdy se Boží muž rozplakal. „Proč pláčeš, pane můj?“ ptal se ho Chazael. „Protože vím,“ odpověděl, „jakého zla se dopustíš na synech Izraele. Jejich opevněná města vypálíš, chlapce pobiješ, nemluvnata utlučeš a těhotné rozpářeš.“ (2Kr 8,11–12; B21)

V dnešním čtení vidíme vládu Boží nad pohanským královstvím. Chazael se stává králem, protože zavraždil Ben-hadada. Ale i toto se děje podle Slova Božího. Když Elíša prorokuje, že se Chazael stane králem, plní Boží vůli, která mu byla zjevena (1Kr 19,15–17). Chazael se má stát nástrojem trestu: zahubí mnohé z těch, kteří se klaněli Baalovi. Ale prorok z toho nemá radost, pláče, protože ví, co Izrael čeká. Ježíš také plakal, když viděl, co čeká Jeruzalém (Lk 19,41–44). Bůh zjevil proroku Elíšovi strašnou budoucnost Izraele. Amarejci nebudou milosrdní ani k ženám, ani k dětem. Když Chazael slyší o všech těch brutalitách, které udělá, necítí ani kapku

lítosti. Jedině pochybuje o tom, že bude mít takovou moc válčit. Hlavní úsudek, který můžeme udělat z rozhovoru mezi prorokem a Chazaelem je ten, že Pán Bůh používá pohanské krále, aby trestal Izrael, ale samotný trest mu způsobuje zármutek. Eliášovo slovo se naplnilo. Chazael se stál králem a vládl asi čtyřicet let. Během tohoto období válčil a drancoval Izrael. Bohem inspirovaný autor knih 1. a 2.Kr vysvětluje, proč Pán tuto pohromu dovolil. Někdy se ptáme, proč Bůh dopouští i v našich životech katastrofy a zármutky. Děje se to proto, abychom znovu a znovu prozkoumávali náš osobní vztah s Ježíšem Kristem. „*Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.*“ (1J 3,24a) Dodržujeme Ježíšovo přikázání?

Igor Gricyk (Kladno)

sobota – 3. března

2Kr 9,24–37

Jehú povolán k vykonání soudu nad rodem Achabovým

A tak vstal a šel s ním dovnitř. On mu tam polil hlavu olejem a řekl mu: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: „Pomazal jsem tě za krále nad Hospodinovým lidem Izraelem. Vyhledeš dům svého pána Achaba, a tak pomstím krev svých služebníků proroků i krev všech Hospodinových služebníků, prolitou rukama Jezábel.““ (2Kr 9,6–7; B21)

Kdysi dal Pán Bůh na Sínaji Eliášovi tři přikázání. Tyto příkazy se týkaly Eliši, Chazaela a Jehúa (1Kr 19,15–17). První dva již vykonal a teď přišel čas na třetí. Eliáš dal toto pověření Elišovi, a Eliáš maže Jehúa rukama „jednoho z prorockých učedníků“ (2Kr 9,1). Scéna pomazání se děje potají, ale vojáci se to ihned dozvěděli. Eliáš nevyvětluje, proč měl prorocký učedník ihned po pomazání utíkat, ale pravděpodobně to bylo pro jeho bezpečnost. Pomazání nového krále fakticky znamenalo vynesení rozsudku smrti krále Jórama. Proto není divu, že se Eliáš nechtěl mezi vojáky ukázat. My jsme také povoláni nést dobrou zprávu tomuto světu. Zvláště když se díváme na muslimský svět a zvěrstva islámského státu. Rozumíme, že žádná pozemská zbroj nezastaví ideologii, která je podpořena islámskou teologií. Chápeme, že i tito lidé, kteří zabíjejí „nevěrné“ jsou drazí v Božích očích. Potřebují slyšet evangelium a setkat se s živým Ježíšem. My máme také možnost použít něco jako prorocké učedníky, anonymně se dostat k těmto lidem přes internetové sociální sítě (např. Twitter, na kterém je v roce 2017 hodně příznivců isis). Víc o tom mohu říct při osobních rozhovorech.

Igor Gricyk (Kladno)

Ocenění za vykonání určených Božích soudů

Hospodin Jehuovi řekl: „Dobře jsi vykonal, co je v mých očích správné. Udělal jsi s Achabovým domem všechno, co jsem chtěl, a proto budou na izraelském trůnu sedět čtyři tví potomci.“ (2Kr 10,30; B21)

V Severním království nebyl žádný král, kterého by bylo možné přirovnat králi Davidovi. Jehú – jediný, o kom můžeme říct něco dobrého. On je nejlepší z nejhorších. Protože Jehú alespoň v něčem splnil Boží vůli, zaslibujeme mu Bůh prodloužení jeho rodu na trůnu až čtyřem potomkům. Toto zaslíbení můžeme srovnat se zaslíbením daným Davidovi: „*Tvůj dům a tvé království zůstanou přede mnou navěky, tvůj trůn se navěky nepohne.*“ (1S 7,16) Pán Bůh splní svůj slib. Jenže „*Jehú se ale nesnažil dodržovat Zákon Hospodina, Boha Izraele, celým svým srdcem a neodvrátil se od hříchů Jeroboáma, který svedl celý Izrael.*“ (2Kr 10,31) Podobně se to děje i dnes. Bůh nás může použít k vykonání svého soudu a dokonce nás může i ocenit, ale my můžeme zůstat nevěrní a žít v hříchu. Dokonce se můžeme i chlubit tím, jak nás Bůh používá ve své službě. Ale přitom můžeme být odloučeni od Boha vinou svých hříchů. Proto potřebujeme toho, kdo věčně sedí na trůnu Davidově – Ježíše Krista. Potřebujeme pokání a obmytí „*krví Ježíše, jeho Syna, která nás očisťuje od každého hříchu.*“ (1J 1,7)

Igor Gricyk (Kladno)

Když „zlé v Hospodinových očích“ člověk nemá za zlé

Páchal to, co je zlé v Hospodinových očích, a následoval hříchy Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izrael k hříchu, a neodvrátil se od nich. (2Kr 13,2)

Zní mi v uších stále stejné otázky. Jak je to možné, že král Jóachaz, který jistě znal Hospodina a historii, kterou Izrael s Hospodinem prošel, jejich pády, ale hlavně ta slavná období, o kterých v Bibli čteme, nebyl věrný a stále činil to, co je zlé v Hospodinových očích? Musel vědět o králi Joášovi, který v té době také kraloval v Judsku a o kterém se dozvídáme ve 12. kapitole, že po všechny dny činil, co je správné v Hospodinových očích.

Je z toho patrné, že se Jóachaz nechtěl podřídit Boží autoritě, a proto nesl následky svého rozhodnutí a bohužel s ním i celý Izrael v Samařském království. Zatím tedy co se v Judském království stavělo a opravovalo, v tom Samařském se vše hroutilo. Sice když bylo zle, prosil Hospodina o milost, ale to bylo tak všechno. Přestože Bůh zasáhl, od svých hříchů se neodvrátil ani on, ani lidé v jeho království.

Král Jóachaz si šel svou cestou, byl svůj, tzv. „in“. Díval se na co chtěl, vzal si co a koho chtěl. Byl „svobodný“, nemusel nikoho poslouchat, natož pak řídit se Božími pravidly. Ta pro něj jakoby nebyla. Jistě je znal, ale volný život, ostatní božstva a smilstva byly přitažlivější. A sklídl ovoce... (Ga 5,19–21)

Jaký bude tvůj dnešní den, to tvé kralování? Bude to den chození s Bohem? Bude Bůh u tvé snídaně, v práci, obědě, ve tvém volném čase, večeri, v obchodě, ve službě, při sledování TV, prostě ve všem? Odevzdal jsi mu opravdu vše? Pokud ano, pak ponesíš úplně jiné ovoce... (Ga 5,22)

Pane, chceme ti dát všechno, chceme se vzdát všeho, o čem si ještě myslíme, že na to máme nárok. Chceme se nechat vést Tvým Duchem, chceme nést Tvoje ovoce, ovoce Tvého Ducha.

Ivo Pospíšil (Šumperk)

úterý – 6. března

2Kr 13,14–25

Boží slitování přes lidskou neposlušnost

Ale Hospodin jim byl milostiv, slitoval se nad nimi a pohleděl na ně kvůli své smlouvě s Abrahamem, Izákem a Jákobem; nechtěl je zničit a dosud je od sebe neodvrhl.
(2Kr 13,23; ČSP)

V knize proroka Malachiáše 3,6 čteme: „*Neboť já Hospodin jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být synové Jákobovi.*“ (ČSP) V čem se Hospodin Bůh nezměnil a nemění? Ve svém milosrdenství a slitování. Na mnoha místech Písma čteme o tom, že Bůh se slitovává podle množství svého milosrdenství (Pl 3,32). Jeho slitování jsou mnohá a vynikají nad jeho ostatní skutky – čti Ž 145,8–9. Boží slitování není jen nějaký soucit či lítost, kterou projevujeme v určitých situacích druhým lidem, ale stává se činem milosrdenství, On nám dává svou milost, i když si ji nezasloužíme. Jedná s Izraelem a také s námi podle svého velikého milosrdenství. A proto Izrael byl ještě Izraelem (viz Mal 3,6)... a proto jsme i my lidé dnešní doby ještě zde. Když židé přivedli k Ježíši ženu přistiženou při cizoložství (J 8) s tím, že podle Zákona má být ukamenována, říká jim, kdo je bez hříchu, ať začne kamenovat. To je jasný příklad toho, jak Boží milosrdenství vítězí nad soudem. V ev. Jana 3,17 čteme: „*Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.*“ A Bůh v době působení proroka Elíši i po něm neodvrhl Izrael, nezničil ho pro jejich neposlušnost a nevěru kvůli svému slitování a pro svou věrnost, pro svou věrnost smlouvě, kterou uzavřel s jejich praotci – viz úvodní text. A tato úžasná zpráva zní i dnes, že se na nás Bůh dívá přes oběť svého Syna a našeho Spasitele Pána Ježíše Krista. Když rozpoznáme svůj hřích – svou vzpuru vůči Bohu, když se v upřímné lítosti – pokání obrátíme k Bohu a přijmeme jeho dopuštění, jsme opět Jeho lid pro Jeho věrnost a milosrdenství. „*Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.*“ (J1,12; ČSP) Proto si velmi vážme

svého postavení, které máme před Bohem skrze Jeho Syna Ježíše Krista a oslavujme ho celým svým životem!

Miroslav Jersák (Šumperk)

středa – 7. března

2Kr 14,1–7

Když král uplatňuje „správné v Hospodinových očích“

Dělal, co je v Hospodinových očích správné, ale ne tak jako otec David. Ve všem se řídil příkladem svého otce Joaše. (2Kr 14,3; B21)

Co tím má Písmo na mysli, když čteme, že judský král Amaciáš (B21), ač dělal, co je správné v očích Hospodinových, přesto však ne jako král David? Amaciáš byl v jedné věrnou kopií svého otce Joaše, o němž je napsáno v 2. Královské 12, 3 „*Po celou dobu, kdy Joaše učil kněz Jojada, dělal, co je v Hospodinových očích správné.*“ Co těmito slovy autor říká? Pokud král Amaciáš žil podle Božích zákonů a stejně tak vedl svěřený lid k jejich zachování, správnost jeho kralování by mohla být pro Boha záslužně dostačující, ne snad? „... *ne tak jako otec David.*“ (2.Král 14,3) Zmínka otce Davida by mohla působit pro srovnání s Amaciášem poněkud provokativně, ale pro nás čtenáře by měla být cílenou výzvou. Pokud znáš dobře příběh krále Davida, tak i přes své selhání a hříchy předstupoval před Hospodina s posvátnou úctou a horlícím srdcem. Jeho „srdce“ bylo důkazem hořící lásky k Hospodinu. Vše, co dělal v poslušnosti vůči Bohu, bylo činěno z lásky, nikoliv z povinnosti. Ano, můžeš se „přetrhout“ ve sborových aktivitách; nebo být neobyčejně velkorysým dárcem na Božím díle; třeba jsi velmi vážený starší nebo pastor pro evidentně dobře odvedenou práci. Ale je to dost, aby se z takového lidského úsilí Bůh radoval? Pokud chceš Boha potěšit svou prací či svými dary, nedělej nic z povinnosti, ani pro dobré skutky nebo snad pro vlastní pocit uspokojení. Přináší to jen vyčerpání a srovnávání se s druhými a to tě připraví o radost. Jedině poslušnost z lásky přináší sladké ovoce. Pak tě „nesejme“ ani náročný úkol, pakliže tě Bůh k němu vyzval. A Pán tě po oddané práci nikdy nepřipraví o odpočinek na „zelených pastvinách“ (Ž 23). David miloval Hospodina celým svým srdcem, a tak s Ním byl stále. Zatímco Joaš plnil Hospodinovy zákony ze zásady krále. Kdyby jen neplnil Zákon, ale hlavně miloval Zákonodárce, jistě by se více zajímal o to, co Hospodina – Krále králů zarmucuje nebo naopak potěšuje.

Jiří Jáně (Šumperk)

Inspirace pohanskými praktikami

Achazovi bylo dvacet let, když začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě šestnáct let. Nečinil, co je správné v očích Hospodina, jeho Boha, jako činil jeho otec David. Chodil po cestě králů izraelských. Dokonce dal svého syna provést ohněm podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. (2Kr 16,2–3)

Myslím, že to není radostné čtení. Judský král Achaz jako mnoho jiných králů judských či izraelských se odklonil od toho, co je správné v Hospodinových očích. Jejich život a skutky se až na výjimky hodně podobají. Achaz chodil po cestě králů izraelských (v.3). Toto konstatování by mělo být vlastně pro Achaze vyznamenáním. Chodit po cestě králů by měl být závazek a povinnost vykonávat svoje povolání poctivě a svědomitě. V tomto i v dalších případech je to paradoxně vyjádřením degradace vznešeného poslání. Je vůbec dobré, aby byl tento výčet v Bibli? Přinese to čtenáři něco dobrého? Myslím si, že je nutné číst i tyto události, aby i výčet negativních skutků vedl k poznání, že se nevyplácí opouštět Hospodinovy cesty. Vede to k tragickým koncům nejen pro samého krále, ale i pro celý národ. Jak silné je pokušení odklonit se od Hospodinových zaslíbení pro vyvolený národ a přidávat se k pohanským praktikám lidu, který k vyvolenému lidu nepatří? Satan je výborný našeptávač a manipulátor. Co je vlastně špatného na praktikách původních obyvatel? A tak následují kompromisy a hlavně klid. Tak nechal Achaz pohanské praktiky používat a sám svého syna nechal provést ohněm. Čí hlas poslouchal? Boží, nebo satanův? Odkud tedy vycházela inspirace pro praktiky těchto králů? „*Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevléčitelné. Kdopak je zná?*“ (Jer 17,9). Zatvrzelé srdce – tím se řídili, to poslouchali. Není na ně žádný lidský lék. Hřích je do něj vyryt železným rydlem. Změnu může přinést jedině Bůh. Ani my proti němu nejsme imunní. Naše chování a praktiky ovlivňuje spousta okolností. Ať už jsou nám masírovány z různých médií, od celebrit či tzv. přátel. Zachovejme si čisté srdce patřící Ježíši a prosme závčas Duch svatého o pomoc, když se blíží zkouška, abychom obstáli.

Jan Sláma (Šumperk)

Proč přišla zkáza Izraelského království

Stalo se to proto, že synové Izraele hřešili proti Hospodinu, svému Bohu, který je vyvedl z Egypta, z moci egyptského vládce faraona. Uctívali cizí bohy a řídili se zvyklostmi národů, které před nimi Hospodin vyhnal, a zvyklostmi izraelských králů. (2Kr 17,7–8; B21)

Izraelský národ si svou pozici Božího vyvoleného lidu vyložil trochu nešťastně. Uctíval Boha ústy, ale jejich srdce mu byla vzdálená. Lidé přijímali Boží požehnání a ochranu, aniž by zároveň přijali svou zodpovědnost stát se jeho obrazem.

Bůh stvořil člověka k svému obrazu (Gn 1,27). Myšlenka Božího obrazu ve své době asociovala zpodobnění božstva umístěné do chrámu při jeho zasvěcení. Umístěním sochy se daný bůh stal přítomným ve svém chrámu. Když tedy Hospodin umístil člověka do svého stvoření, člověk měl být živoucím obrazem neviditelného Boha. Člověk měl Boha zrcadlit svým vztahem k Bohu, k ostatním členům komunity i ke zbytku stvoření.

Tento obraz, pokřivený následkem hříchu, měl být obnoven v Izraeli jako ve vyvoleném národě. Jakým obrazem se však Izrael stal? Prorok Ozeáš přirovnal Izrael k nevěstce (Oz 1). Lidé stále znovu uctívali cizí bohy, přejímali praktiky okolních národů a opustili Boží zákony. Proto přišel nevyhnutelný Boží soud: nejdříve zaniklo severní království Izraele, později i jižní království Judska, Boží sláva opustila chrám a přišel nucený exil. Bůh jakoby svůj lid na dlouho dobu opustil...

Boží sláva se do Izraele vrátila v osobě Ježíše Krista. Jeho následováním jsme se stali jeho církví, Božími dětmi, chrámem Ducha svatého. Máme nést obnovený obraz Boha a svým životem být svědectvím světu kolem nás, být mu světlem a solí (Mt 5,13–16). Poučme se z chyb Izraele a usilujme o živý vztah s Bohem, který bude určovat naše priority, životní cíle a rozhodnutí. Jen tak budeme moci zakusit plnost života v Bohu a naplnit záměr, který Bůh pro náš život připravil.

Jan Daněk (Šumperk)

sobota – 10. března

2Kr 17,12–23

Zkáza nepřišla bez Božího varování

Hospodin varoval Izraele i Judu skrze každého proroka a každého vidoucího: „Odvraťte se od svých zlých cest, dbejte na mé příkazy a na má nařízení podle celého zákona, který jsem přikázal vašim otcům a který jsem vám poslal skrze své služebníky proroky.“ Neuposlechli, ale byli tvrdší jako jejich otcové, kteří nevěřili Hospodinu, svému Bohu. (2Kr 17,13–14)

Hospodin mluvil ke svému lidu skrze proroky a vidoucí. Byli to zprostředkovatelé Božího slova a Boží vůle. Bylo to volání jednotlivců k národu, ke komunitám i k jednotlivcům. Někteří uposlechli, ale je psáno, že oni neuposlechli, stejně jako jejich otcové.

Jak je tomu dnes? Máme vyhlížet Boží muže, kteří nás přijdou varovat? Boží muže, kteří nám budou tlumočit do českého jazyka to, co je Boží pohled na náš život? Věříme ještě tomu, že by mohl Bůh mluvit skrze své proroky a prorokyně? Nebo to byla jen záležitost dávné historie a my už nepotřebujeme žádná aktuální zjevení? ... jsme jako otcové, kteří nevěřili Hospodinu, svému Bohu? Co nám k tomu říká záznam

z knihy Skutků apoštolů? Sk 2,17 „... sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení...“ a apoštol Pavel? „Následujte lásku, mějte horlivou touhu po duchovních darech, nejvíce však, abyste prorokovali.“ (1K 14,1; B21) Ano, prorocství mohou zaznívat i dnes, ale je tu další rozměr, kniha Skutků i kniha Korintským předpokládá, že máme dar Ducha svatého a jako jednotlivci, jako jednotlivé součásti církve – Kristovy nevěsty, máme být obdarováni a budeme slyšet prorocství ve svém srdci a svou mysl budeme mít naplňovanou Božím hlasem a budeme žít v lásce – v lásce k Bohu a v lásce k lidem. Bude-li to, co žijeme, plné lásky, bude to zajisté v souladu s Boží vůlí; ale pokud se nám z našeho jednání a života začne láska vytrácet, je na místě, aby zněl Boží varovný hlas, ať už v nás samotných nebo skrze bratry nebo sestry v prorockém daru Ducha svatého. Jaká že dal Pán Ježíš dvě přikázání?

Petr Málek (Šumperk)

neděle – 11. března

2Kr 17,24–41

Dvojakost nových obyvatel Samařska

A tak se ty pronárody sice bály Hospodina, ale přitom sloužily svým tesaným modlám i se svými syny a vnuky. Jednají dodnes tak, jak jednali jejich otcové. (2 Kr 17,41)

Ve verších, které připadají na dnešní text, se dozvídáme o původu samařského obyvatelstva, které bylo v očích Izraelitů v „opovržení“. Důvody židovského postoje vůči Samařanům byly zřejmé. Pohanské národy, které byly nastěhovány do těchto končin „Bohem zaslíbené země“, uctívaly Hospodina jen proto, že věřily, že je Bohem tohoto území. Bály se jej proto, že se tam před ním necítily v bezpečí. Jejich „uctívání“ bylo založeno na představě, že stačí dělat úkony před božstvem, aby se uchlácholilo, a pak si lze žít svým životem jako doposud. Samařané Hospodina sice uctívali, ale neznali ho, ani to, co vyžadoval od těch, kteří jej chtějí uctívat. Verš 38 jejich provinění odhaluje: „*Nezapomínejte na smlouvu, kterou jsem s vámi uzavřel, a jiných bohů se nebojte.*“ Smlouvu pořádně neznali (uznávali jen 5 knih Mojžíšových) a cizích bohů se nevdali.

Jak jsme na tom my? Nejsme v otázkách „bázně“ před Hospodinem podobní Samařanům? Boha se „bojíme“ – plníme si své náboženské zvyklosti, abychom se cítili před Bohem dobře, a přitom naše srdce a naše životy slouží někomu, či něčemu jinému? I my jsme v pokušení skončit jako Samařané: dělat něco, a přitom zůstat při starém způsobu života. Dnešní Evropa je jako tehdejší Samaři. Dělá mnoho kompromisů, zaštiťuje se křesťanským dědictvím, a přitom Boha nezná. I my bychom měli mít na paměti, že Boha lze uctívat jen v Duchu a v pravdě (viz rozhovor Ježíše se Samařankou). Cele a nejen napůl; kdekoli a kdykoli... (srov. L 16,13)

Pavel Mrázek (Šumperk)

Hospodin žehná zbožnému králi Chizkijášovi

Přimkl se k Hospodinu, neodstoupil od něho, dbal na jeho příkázání, jak je Hospodin vydal Mojžíšovi. A Hospodin byl s ním. Ve všem, co podnikl, měl úspěch. Vzbouřil se i proti králi asyrskému a nesloužil mu. (2Kr 18,6–7)

Chizkijášův otec – král Achaz – byl pro Izrael velkou pohromou. Jeho náboženské počiny si s ničím nezadaly s praktikami pohanických národů. Jeho syn je však jiný – bohobojný. Upnutí se na Hospodina je jedinou správnou cestou, a to nejen pro krále, ale i lid samotný (1S 12,24–25). V opačném případě hrozí děsivé následky. Severní království je toho dokladem – v roce 722 př.n.l. bylo zničeno asyrskými vojsky a lidé odvedeni. Judské království (ještě) dobyto nebylo, ale Achaz se stal asyrským vazalem. Za těchto podmínek začíná svou vládu Chizkijáš. Pisatel je Chizkijášem unesen natolik, že na chvíli zapomene i na dalšího výjimečného krále Jóšijáše. Rozhodně nelze přeslechnout slova o jeho kvalitách ve srovnání s těmi, kteří byli před ním i po něm. Dokonce svým způsobem vlády a zbožností odkazuje na „ideálního“ krále – jeho „otce“ Davida. Chizkijáš si úděl svého severního souseda vzal nepochybně k srdci, a to mu dalo odvahu pustit se do náboženských reforem. A král je ve své snaze o náboženskou obnovu opravdu radikální. Symboly a prostředky sloužící k modloslužbě musí pryč, a to včetně bronzového hada. Je k neuvěření, že tento nástroj (a nic víc než nástroj) Boží záchrany se stal předmětem posvátné úcty a modloslužebného života. Proto ho král nechal zničit. Další starostí je stálá přítomnost asyrské moci v regionu. Chizkijáš se odvážil ke kroku, který vypadá jako jistá sebevražda. Co ho k takovému rozhodnutí vedlo, to text neříká a o Božím pokynu mlčí. Král patrně spoléhá, že se Bůh k jeho rozhodnutí přizná. „*A Hospodin byl s ním. Ve všem, co podnikl, měl úspěch*“. To ovšem neznamená, že si člověk může dělat, co chce. Král Šalomoun je toho dokladem. Bůh byl s ním a žehnal mu jedinečným způsobem, ale byl to právě Šalomoun, kdo svou vládou dokázal rozdělit království a zapříčinil občanskou válku a krveprolití. Nejde Chizkijáš v tomto případě tak trochu v jeho stopách?

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

Boží povzbuzení v kritické situaci

Izajáš jim řekl: „Vyřídte svému pánu: Toto praví Hospodin: „Neboj se těch slov, která jsi slyšel, jimiž mě hanobili sluhové asyrského krále. Hle, uvedu do něho ducha, uslyší zprávu a vrátí se do své země. V jeho zemi jej nechám padnout mečem.““ (2Kr 19,6–7)

Píše se rok 701 př. n. l. a asyrský král Sancherib přichází s vojskem k Jeruzalému, aby si zjednal pořádek. Ovšem dříve než Sancherib stanul před branami Jeruzaléma, bylo mnoho judských měst zničeno (18,13). Chizkijášův vzdor je pro Izraelce velmi bolestný. A platí to tím spíše, když se ukazuje, že všechny tyto oběti byly zbytečné. Král Chizkijáš se patrně zalekl následků svého rozhodnutí, jinak by Sancheribovi nevzkazoval: „*Prohřešil jsem se, odejdi ode mne. Cokoli na mne vložíš, ponesu*“. Za svoji vzpuru musí tvrdě zaplatit. Jenže zaplacením tributu celá záležitost nekončí. Skutečnost, že situaci nemá král pevně v rukou, jej vede k pokání a pokoře před Bohem. K Izajášovi posílá delegaci, která mu tlumočí královo zoufalství a beznaděj. Kdo zastaví tu lavinu, která v Judsku smetla všechno, a tu pýchu, která se staví nad Hospodina? Sám Bůh ho zastaví – to vzkazuje prorok svému králi. Uvěří král slovu proroka, nebo dopisům, ve kterých je Chizkijáš nepřítelem varován, aby nespolehal na svého Boha? V této situaci nemůže král jinak, než aby sám volal k Hospodinu. A Chizkijášova modlitba byla vyslyšena – Bůh zaslubuje, že nepřítel nevejde do města Davidova. Doslova říká: „*Zachráním (Jeruzalém) kvůli sobě*“ – to je srozumitelné, ale druhá část zdůvodnění „*a kvůli Davidovi, svému služebníku*“ (v. 34) je překvapivá. Důvodem Boží záchrany není v prvé řadě Chizkijáš, ale král David a zaslíbení jemu daná (2Kr 8,19). Podle Božího slova se také stalo, město nebylo Sancheribem dobyt. Archeologové dokonce objevili hranol, který zachycuje Sancheribova chvástavá slova popisující jeho tažení Judskem: „*Zničil jsem 46 jeho opevněných měst a bezpočet vesnic ... jeho samého jsem učinil vězněm v Jeruzalémě, jako ptáka v kleci jsem ho uvěznil v jeho královské rezidenci...*“ Ale slova o dobytí Jeruzaléma (pochopitelně) chybí, stejně tak zmínka o sto osmdesáti pěti tisících mrtvých v jeho vojsku (v. 35). Věrný Bůh zachraňuje své dědictví, lid, jehož jméno je „zápasí Bůh“.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

středa – 14. března

2 Kr 20,1–11

Bůh pokornému dává milost

Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: „Vyslyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, uzdravím tě. Třetího dne vstoupíš do Hospodinova domu. Přidám k tvým dnům patnáct let. Vytrhnu tebe i toto město ze spárů asyrského krále.“ (2Kr 20,5b–6a)

Po všech těch dobrých a povzbudivých slovech od Hospodina přichází velké překvapení. Prorok Izajáš nepřináší králi dobrou zprávu. Nemoc, které král čelí, je smrtelná, proto je potřeba uspořádat pozemské věci. O příčině nemoci text mlčí, více naznačuje až 2. Paralipomenon 32. Domýšlivost je častá „nemoc“ úspěšných králů – pohanských i izraelských. I ve své nemoci se Chizkijáš obrací v modlitbě k Hospodinu a snaží se jej přimět ke změně rozhodnutí. V slzách se před Hospodinem koří a připomíná mu svou životní cestu, kdy opravdově lpěl na Bohu a jeho slovu. Více o jeho modlitbě zase prozrazuje Izajáš 38, kde můžeme nahlédnout do králova srdce.

Chizkijáš chce žít, Chizkijáš touží i nadále oslavovat a chválit svého Boha. Volá proto: „*Hospodine, buď mou spásou!*“ Král se pokořil a jeho modlitba byla vyslyšena. Prorok Izajáš králi oznamuje „... *přidám k tvým dnům patnáct let.*“ Bůh pokorným dává milost. Již za tři dny bude moci král vstoupit do Hospodinova domu. Král si ale žádá znamení jako záruku spolehlivosti oznámených slov. Dostává ho a dokonce si může vybrat. Volí tedy „*návrat času*“. Tento Boží zásah pro něj bude viditelným znamením, které si může ověřit svým zrakem (Iz 38,8). Hospodin dává králi uzdravení a lhůtu patnácti let. Ještě tak dlouho bude moci oslavovat Hospodina – svou spásu. Ještě tak dlouho smí naslouchat jeho hlasu a zavazuje se, že s Boží věrností a skutky bude seznamovat své syny. Chizkijáš má velikou výsadu, protože člověk obvykle nezná datum své smrti. Svou lhůtu může využít, ale i promrhát. Jak by to bylo s námi, kdybychom znali čas našeho odchodu? Změnilo by se něco v našem životě? Dělal bychom věci jinak? Nebo snad některé přestali dělat a jiné zase začali? Žijme tak, aby svědectví o naší životní cestě bylo podobné svědectví o cestě Chizkijášově: „*Činil to, co je správné v Hospodinových očích.*“

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

čtvrtek – 15. března

2Kr 20,12–21

Prorok oznamuje zánik království

Hle, přijdou dny a bude odneseno do Babylóna všechno, co je v tvém domě, poklady, které nahromadili tvoji otcové až do tohoto dne ... I některé tvé syny, kteří z tebe vzejdou, které zplodíš, vezmou a stanou se kleštěnci v paláci krále babylónského. (2Kr 20,17–18)

Chizkijáš je zachráněn a může se radovat. Do jeho života však přichází zkouška, ve které král moc neobstojí. Dary a poselství přinesené z Babylóna mu lichotí natolik, že je vůči návštěvě až příliš otevřený. Namísto svědectví o Hospodinu a zázračném uzdravení raději ukazuje hostům své poklady. A když se po jejich odchodu na scéně objevuje prorok Izajáš, tak nepřináší dobré zprávy. Všechno to, co hosté viděli, jednou skončí v Babylóně. Dokonce i někteří z králových potomků. Je smutné, že právě za vlády tohoto dobrého krále je Hospodinem ohlášen přicházející konec judského království. A to navzdory bohabojným králům, jakými byli Chizkijáš a Jóšijáš. To ovšem neznamená, že jejich snaha o záchranu království a nápravu už nemá žádnou cenu. Opak je pravdou. Jejich upřímná snaha a zápas o Boží věci minimálně oddalují Boží soud a dost možná jej bylo možné odvrátit úplně, kdyby v tomto zápase nezůstali osamoceni. Vždyť Písmo nám ukazuje Hospodina jako toho, kdo je ochoten změnit své záměry ve prospěch člověka (Gn 18,32; Ex 32,10–14; Jon 3,4–10 atd.). Král neprotestuje a přijímá Boží rozhodnutí. Na něm není, aby řešil budoucnost, které už nebude účasten. Jemu zbývá 15 let – to je jeho lhůta. Tento čas musí využít k tomu, aby splnil své poslání a dostal svému povolání. Vždyť právě jeho život může být tou přímluvou, která k Bohu bude promlouvat i v budoucnosti. Opravdu je to možné.

Vždyť hned dvakrát Bůh řekl, že zachrání Jeruzalém a pozůstatek lidu „*kvůli Davidovi, svému služebníkovi*“ (19,34; 20,6). David je sice dávno po smrti, ale v Boží realitě je postavou stále živou – dokonce ovlivňující Boží rozhodnutí. To je Chizkijášův úkol a on se ho zhostil dokonale. Sám sice (podobně jako David) dokonalým člověkem nebyl, ale podle Písma v Božích očích obstál: „... *po něm už nebyl ... žádný jemu podobný, ani mezi těmi, kteří byli před ním*“ (18,5).

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

pátek – 16. března

2Kr 21,1–9

Zbožný otec, ale bezbožný syn

Menašemu bylo dvanáct let, když začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě padesát pět let ... Dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. (2Kr 21,1–2)

Zatímco Chizkijáš šel ve stopách krále Davida, jeho syn Menaše ve stopách svého dědy krále Achaza. Ani v tomto případě nevycházíme z údivu, když syn je přesným opakem svého otce. Je to vůbec možné? Je a není to až tak neobvyklé. Stačí připomenout syny kněze Eliho nebo syny proroka Samuele. V obou případech se dá vidět či vytušit určitá míra zavinění jejich otců. V případě Menašeho mohl sehrát svou roli především nízký věk a tím i nepřipravenost na roli zodpovědného panovníka. Mezi otcem a synem je ohromující kontrast. Menašeho modlářství dosahuje oblundných rozměrů, a to včetně lidských obětí. Následkem takového jednání je celkový náboženský úpadek. Vzhledem k tomu způsobu vlády je zarážející délka doby jeho králování – celkem padesát pět let. Jistě to není tím, že by Bůh ignoroval jeho počínání. Opak je pravdou. Vysvětlení nám nabízí 2. Paralipomenon 33, kde se dočítáme, že trestem za Menašeho děsivou vládu bylo jeho odvezení do Babylóna. Zde se také čteme, že právě v tomto zajetí došlo k proměně králova smýšlení a hlubokému pokání se před Bohem. Na toto pokání a Menašeho prosbu o možnost návratu domů reaguje Hospodin pozitivně, král dostává milost. Jeho hřích je veliký, ale Boží milosrdenství je větší. Král se smí vrátit a začne vládnout zcela jinak. Napravuje své selhání a snaží se o obnovu monoteismu. Je s podivem, že náš text o Menašeho pokání mlčí. Proč? Patrně to souvisí s tím, že hlavním záměrem knih královských je dát čtenáři odpověď na otázku: „proč dopadlo judské království tak špatně?“ Odpověď je jednoduchá a vrací nás zpět k Samuelovi a jeho poselství (1S 12,24–25). Králův hřích byl odpuštěn, ale následky jeho hříchů ještě více přiblížily království k zániku (2Kr 23,26 a 24,3–4). I nám Bůh velkoryse odpouští náš hřích, ale jeho následky nás pronásledují už od ráje.

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

Jóšijáš má srdce u Hospodina

Jóšijášovi bylo osm let, když začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenatřicet let... Činil to, co je správné v Hospodinových očích, chodil po všech cestách svého otce Davida a neuchyloval se napravo ani nalevo. (2Kr 22,1–2)

Po pravdě Jóšijáš usedá na trůn ještě jako dítě. O to více potěší sdělení o tom, že když dospěl, tak jednal v souladu s Boží vůlí. Zájem o chrám dokazuje jeho zápal pro Boží věci vůbec. Proto mu také jeho služebníci nezatají nález knihy Zákona a s jeho obsahem ho seznamují. Patrně se jednalo o 5. knihu Mojžíšovu, ve které si Izrael může pro svoji budoucnost vybrat ze dvou cest. Otevírá se před nimi cesta požehnání i cesta prokletí. Pozornému králi neunikne, že Izrael hrdě kráčí po cestě, která musí skončit katastrofou. „Hospodin na tebe přivede pronárod zdaleka, od konce země, jako přilétá orel, pronárod, jehož jazyku nebudeš rozumět, pronárod kruté tváře, který nebere ohled na starce a nad chlapcem se nesmiluje (Dt 28,49–50). Není divu, že Jóšijáš roztrhl své roucho na znamení svého zármutku. Vážná situace si žádá přímý kontakt s Hospodinem. Pod vedením kněze Chilkijáše jsou vysláni muži k ženě! Pomátl se král na rozumu? Což nebyli v Izraeli proroci – muži, kteří by králi oznámili Hospodinovu vůli? Nepochybně byli, ale není to člověk, kdo je vlastníkem Božího slova. Prorokyně Chulda – a nikdo jiný – má v daný okamžik pověření k tomu, aby poselstvu krále sdělila slova Nejvyššího. Hospodina totiž nelze uzavřít do našich lidských kategorií a teologických konstrukcí – když bude chtít, nebude to ani muž či žena, ale třeba oslice, které Bůh otevře ústa a ona promluví do života Božího lidu (Nu 22,22–28).

Prorokyně králi potvrzuje pravdivost slov Božího zákona i skutečnost Božího rozhořčení. To, co oznámil Izajáš, Bůh potvrzuje skrze prorokyni. Králi je však pro jeho pokoru dána milost, aby nic z toho, co přijde na judské království, on sám nezakusil. Pozoruhodné je však královo počínání proroctví navzdory! Jóšijášova reforma se dotýká celého Izraele a po mnoha letech Boží lid dokonce slaví hod beránka. Za jeho života bude on sám i celý Izrael sloužit Hospodinu!

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

Boží věrnost je velká, ale spravedlnost jistá

Ano, Judu postihlo to, co vyšlo z úst Hospodinových. Hospodin jej odehnal od své tváře za Menaševy hříchy, za všechno, čeho se dopustil, i za nevinnou krev, kterou prolil a již naplnil Jeruzalém. To nehodlal Hospodin odpustit. (2Kr 24,3–4)

Změnu světových mocností pocituje také Izrael tím, že to nejsou již Asyřané, ale Babylóňané, kteří začínají přebírat otěže dějin. Král Jójakím má co dočinění s Nebúkadnesarem, jehož je vazalem. Jemu se to však nelíbilo, vzbouřil se, a proto musí nést následky. Všechno, co Juda prožívá, není důsledek působení náhodných sil. Znepřátené pohanské národy, které stojí proti Izraeli, jsou nástrojem Božího soudu. Do puntíku se naplňují slova proroka Izajáše, který toto všechno oznámil králi Chizkijášovi po návštěvě vyslanců z Babylóna. Toto je „definitivní“ konec projektu, který si na Hospodinu vymohli Izraelci, aby se podobali ostatním národům. Šance, že tento projekt obstojí, byla spíše jen teoretická. Izrael se nedokázal trvale držet svého dědictví způsobem, který by byl Bohu milý. Už doba soudců naznačila, jak proměnlivý a nestálý je člověk, který má sklon neustále se obracet k mrtvým modlám. A to navzdory všem Božím zásahům, které Izraelcům připomínaly, že jen Hospodin sám je jediný a pravý Bůh. Snad by se dokonce mohlo zdát, že příčinou všech katastrof je král Menaše, ale není tomu tak. On nebyl ani zdaleka jediný, kdo urážel Hospodina způsobem života a způsobem své vlády nad Božím lidem. Vždyť vyjma Jóšijáše to byli všichni tito králové: Amón, Jóachaz, Jójakím, Jójakín a Sidkijáš, kteří se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Tak jako se Bůh rozhodl vzít kdysi království Saulovi a dal je Davidovi, tak nyní je stejným způsobem bere Davidovým potomkům. To je realita, které budou čelit další generace Izraelců nejen v babylonském zajetí, ale vlastně také i po návratu z něj. Původní království totiž už nikdy obnoveno nebylo. Tyto skutečnosti mimo jiné pak vedly Izraelce k očekávání Božího zásahu do dějin prostřednictvím Mesiáše. Z Boží milosti se pak naplňuje zaslíbení dané Davidovi (2S 7,16) – ano v Ježíši Kristu přichází legitimní Davidův potomek, dědic trůnu i království (Mt 1,1).

Tomáš Mrázek (Suchdol n./O.)

pondělí – 19. března

Ž 88

Volání těžce nemocného k Bohu

Hospodine, Bože, má spáso, ve dne i v noci před tebou úpím; kéž vstoupí moje modlitba k tobě, nakloň ucho k mému bédování! Samým zlem se sytí moje duše, k podsvětí spěje můj život. Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu, jsem jako muž, který pozbyl síly. (Ž 88,2–5)

S nějakou nemocí máme zkušenost asi každý. Z nachlazení se vyležíme a víme, že je jen otázkou času, kdy se zase „dáme dohromady“. Jsou však nemoci, u kterých to takto nebývá – nemoci, které jsou špatně léčitelné nebo dokonce i smrtelné. Zde nějaké vyležení nepomáhá. Tváří v tvář takové nemoci si velmi rychle uvědomíme svoji vlastní pomíjitelnost, bezmoc a beznaděj, pokud bychom to chtěli zvládnout sami. Ale jak píše apoštol Pavel: „*naději máme v Bohu živém*“ (1Tm 4,10). On jediný je ten, který slyší naše bédování a jediný který může přinést uzdravení do našeho života. Ale i kdyby uzdravení nepřišlo, tak stále máme naději v Bohu živém: víme totiž, že On nám dá nové nebe a novou zemi a tam už nebude ani nárek ani pláč a ani bolest.

Pokud uvažujeme o těžkých nemocech, pak musíme zmínit jednu konkrétní těžkou chorobu – tou je lidská hříšnost a hřích jako výsledný „produkt“. Je to nemoc lidskými prostředky neléčitelná. Je to nemoc smrtelná. Je to nemoc, kterou je postiženo celé lidstvo (tedy i ty a já). Díky Bohu, že na tuto nemoc existují velice účinné léky: našeho hříchu nás zbavuje Kristova krev a z naší hříšnosti nás vysvobozuje Kristův kříž.

Můžeme prožívat těžké období z různých důvodů. Možná máme pocity hodně blízké k těm, které prožíval žalmista. Možná máme pocit, že je nebe zavřené a my marně a zbytečně voláme a úpíme. Ale důležitější než naše pocity (které nás mohou často klamat) je skutečnost, že Ježíš na sebe vzal naše nemoci, naše bolesti a naše hříchy. V něm máme vykoupení i uzdravení; pro tento čas i navěky.

Petr Štecha (Litoměřice)

úterý – 20. března

Ž 89,1–19

Boží vznešenost

Hospodine, Bože zástupů, kdo je jako ty? Jsi nepřemožitelný, Hospodine, a tvá věrnost tě provází všudy. Tvá jsou nebesa, tvá je i země, založil jsi svět a všechno, co je na něm. (Ž 89,9.12)

Vždy, když stojím a dívám se na něco velkolepého, jsem v úžasu a hlubokém respektu k tvůrci dané věci. Například chrám sv. Víta v Praze. Jeho výška dosahuje téměř sto metrů a kolik má různých věží a věžiček a na nich kolik je různých ozdob, oken, střech a dalších prvků, které ani nedokážu pojmenovat. A to je tvůrcem pouhý člověk.

Když se dívám na hory, les, moře, malou sněhovou vločku pomocí lupy nebo na fotografie z vesmíru, jsem v úžasu a respektu ještě větším. Napadá mě jediné slovo: Majestát. Boží vznešený a vyvýšený majestát. Bůh toto vše stvořil s obrovskou štěrností, velkolepostí a tvořivostí. Nejsou dvě stejné hvězdy na obloze, nejsou dvě stejné sněhové vločky, které se snášejí z nebe. Myslím, že i tato pestrost odráží něco z Božího majestátu.

Možná nás napadne celkem logická otázka. Proč je to vše kolem nás stvořeno s tak obrovskou pestrostí? Není to zbytečné? Vždyť by hvězdy klidně mohly být všechny stejné. Mám za to, že skrze bohatost stvoření nám chce Bůh ukázat svoji bohatost a vznešenost. On není jen nějaký šedý a nudný Bůh.

A je zde ještě jeden důležitý důvod: vše bylo stvořeno proto, abychom Jej poznali, ctili, chválili a poddávali se mu. Nejde jen o to, abychom se divili a žasli nad Boží velikostí, vznešeností a slávou. Důležité je, abychom našli jediného a pravého Krále, pro kterého a skrze kterého bylo vše stvořeno, a abychom tomuto Králi králů a Pánu panů vzdali poctu tím, že se vydáme do jeho služeb a do jeho rukou svěříme svůj život.

Petr Štecha (Litoměřice)

Bůh je věrný ve svých slíbech

Nalezl jsem Davida, svého služebníka, pomazal jsem ho svým olejem svatým... Svoje milosrdenství mu zachovám věčně, věčně zachovám svou smlouvu. (Ž 89,21.29)

V této části žalmu čteme o Božím milosrdenství a Jeho věrnosti, která nemá nic společného s věrností nás lidí, protože je zcela jiná. Jde za hranice našeho lidského chápání. Hospodinovo vyřčené slovo trvá navěky a nezná prazádné proměny (1Pt 1,24) navzdory jakémukoli společenskému systému v tomto světě.

Slovo věrnosti a milosrdenství se naplňovalo i při Davidovi. „*Svoje milosrdenství mu zachovám věčně, věčně zachovám svou smlouvu.*“ Tak to mohl prožívat David, ale on se přesto vydává na cestu svévole. Byla to cesta, která vedla od Boha a na jejímž konci byl hřích, který každého vzdaluje od Boží blízkosti a Jeho požehnání.

Byla tato cesta svévole koncem Davidova požehnaného života? Bylo by tomu tak, kdyby zde nebyla Boží zaslíbená milost, které se David skrze pokání opět vděčně uchopil. A toto pokání způsobilo, že Davidův omilostněný život mohl být opět použit k předivnému plánu spasení, který Pán Bůh měl pro tento svět ve svém Synu Ježíši Kristu.

Bratře a sestro, i když jsme poznali, co znamená Boží požehnání, přesto jsme se možná někdy vydali – tak jako král David – svou vlastní cestou a cestou svých vlastních tužeb. Nepomysleli jsme na důsledky, více jsme spoléhali na svůj vlastní rozum než na pravdivost Božího slova a jeho zaslíbení. Možná pod vidinou jakýchsi pomíjivých lákadel, vzdušných zámků a lákavého pozlátka tohoto světa jsme se zapomněli ptát na Boží vůli a cestu v našich životech. Ano, přicházeli jsme tak vlastní vinou o požehnání, které Pán Bůh chce dávat svým dětem.

Apoštol Pavel píše Timoteovi: „*Jsmo-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe*“ (2Tm 2,13). Díky za Boží milost a Jeho věrnost. Díky za Jeho Slovo, skrze které jsme mohli najít a nacházíme cestu zpět k Němu. Je to úžasné zjištění. Naše hříchy jsou odpuštěny. Boží věrnost a Jeho milost nás přesahuje a přemáhá, a dostává nás zpět do Boží blízkosti. Zkus si na tato slova o Boží věrnosti vzpomenout i během dnešního dne a proživej je.

Jaroslav Sazeček (Litoměřice)

Bůh vyvolené nezavrhuje, ale vychovává

Opustí-li jeho synové můj zákon, nebudou-li žít podle mých řádů, budou-li má nařízení znesvěcovat, nebudou-li dbát mých příkázání, ztrestám jejich nevěrnosti metlou a ranami jejich nepravostí, ale svoje milosrdenství mu neodejmu, nezradím svou věrnost. (Ž 89,31–34)

Včera jsme se zamýšleli nad Boží věrností, která převyšuje naše lidské chápání. Ani když člověk svým postojem a skutky podceňuje pravdivost Božího slova, nic se nemění na tom, co Hospodin řekl. On nezradí svoji věrnost. Je to stále tentýž svatý a věrný milující Bůh, který chce, aby nikdo neztratil to, co nám ve svém Synu Ježíši Kristu dal.

Z tohoto přenesmírného zájmu o nás přichází Pán Bůh a vychovává nás jako dobrý a milující Otec. Při této výchově nám jasně ukazuje na věčné duchovní hodnoty a priority. Přichází s tím, čemu možná nerozumíme, co možná momentálně nechápeme, co je nám nepříjemné, co nás mnohdy i zabolí, o něco snad i přijdeme, ale cíl této Boží výchovy je naše posvěcení. To nás nakonec přivádí a přivede blíže do Boží blízkosti.

V Božím slově čteme: „Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává a trestá každého, koho za syna přijímá.“ (Žd 12,5–6) Možná se nám toto biblické slovo zdá poněkud za hranou. Sami víme, že zvláště dnešní doba není k výchovnému trestání dětí vůbec nakloněna a výsledky tohoto postoje vidíme každý den kolem sebe. Často se musíme ptát, zda je právě takovýto způsob výchovy, kdy je dětem vše dovoleno a nemusejí respektovat ani své rodiče, tou správnou cestou?

Mnohokrát jsem slyšel svědectví bratří a sester, kteří prošli velmi těžkými životními zkouškami a problémy. Nerozuměli vůbec tomu, proč se to či ono děje, ale s odstupem času porozuměli, že to byla Boží výchova, jež je mnohému naučila. Bratře a sestro, nezapomínej, že Boží věrnost a Jeho milosrdenství nás provází a je s námi v každém období našeho života. Nezapomínej, že mu na nás – na našem posvěcení – záleží. On touží, aby se Ježíšův charakter zračil v tvém i mém životě, a to právě tam, kde žiji a pracuji. A proto nás k tomuto úkolu vychovává. Pán na nás chce, abychom byli solí země, světlem v tomto světě. Chci to také? Kéž by tomu tak bylo i dnešní den.

Jaroslav Sazeček (Litoměřice)

pátek – 23. března

Ž 90

At ti život neuteče mezi prsty

Nauč nás počítat naše dny, at získáme moudrost srdce. (Ž 90,12)

Při čtení této Mojžíšovy modlitby mě kromě slov pokora, Boží majestát a moudrost napadá i slovo smutek. Jeho smutek nad národem, nad lehkomyšlností lidí. Chce to změnit. Klíč ke změně vyjadřuje v „počítání dnů“ coby připomínky lidské křehkosti, časové omezenosti života i nepatrnosti před Bohem. Vede nás k pokoře.

Něco mi tu ale chybí, zřejmě další klíč. Duše má ještě jeden zámek. Mnohem větší. Bůh nás nevede pouze ke smíření s během života a pokoře, ale k radosti z reality věčného života. Možná, že právě o tom mluvil Ježíš s Mojžíšem při jejich setkání na „Hoře

proměnění“ (Mt 17,3). Nevím. Ale věřím, že by dnes Mojžíšova modlitba zněla jinak. Přidal by do ní slova apoštola Petra: „*ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší. Toto spasení hledali a po něm se ptali proroci, kteří prorokovali o milosti, která je vám připravena...*“ Mojžíš ono spasení, realitu věčného života, již žije. My se k němu blížíme. Klíče pokory počítání dnů „časnosti“ a nevýslovné radosti z „věčnosti“ můžeme denně používat. Amen, počítejme a radujme se.

Jan Kožešník (Litoměřice)

sobota – 24. března

Ž 91,1–10

Jen v Bohu je spolehlivý úkryt

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ (Ž 91,1–2)

Náš kraj Českého středohoří se mimo jiné vyznačuje nebyvalým množstvím zřícenin středověkých hradů. Vypínají se obvykle vysoko nad krajinou a v případě nebezpečí byly ve své době úkrytem také pro obyvatele podhradí. Je zřejmé, proč je lidé v temném středověku stavěli, a rozumíme tomu, proč je hrad v Bibli často obrazem bezpečí, které lidé nacházejí u svého Stvořitele. Ve všech dobách, novověk 21. století nevyjímaje, se může každý dostat do situace, kdy hledá úkryt před temnotou.

Hned z počátku evangelia podle Matouše, již ve 4. kap., se sám Ježíš dostal do takového ataku temnoty. Bylo to hned po křtu, když byl na poušti vystaven krutému hladu. Brzy nato, když stál na nejvyšším chrámovém místě, slyší: „*Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů*“. Dábel, sama podstata zla, vzápětí dokonce cituje 11. verš z tohoto žalmu. Jaký je to písmák! To je pro Mariina syna, který o sobě také mluvil jako o Synu člověka, velké pokušení. Má to vyzkoušet? Má se lidsky přesvědčit, jak to tedy je? Vždyť to může být průkazné svědectví, že je Mesiáš...

Pán Ježíš se v pokušeních, úměrných Jeho poslání, skryl do stínu Všemohoucího, když odpovídá slovy Písma: „*Ne jenom chlebem bude člověk živ... Nebudeš pokoušet Hospodina... Jediného Boha budeš uctívat*.“ Stejně tak může každý z nás v moci Jeho slova přestát temnotu, která, jak víme, může přijít. Nepřestávejme ve své mysli obnovovat takovou tvrz obklopenou palisádou Božího slova. Nenechme ji rozpadnout v ruiny. Zřícenina je jako úkryt nevhodná a k odražení nepřítele nepoužitelná.

Vlastimil Malý (Litoměřice)

Zaslíbení pro oddané následovníky

Dám mu vyváznout, neboť je mi oddán, budu jeho hradem, on zná moje jméno. Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou. (Ž 91,14–15)

Každý člověk chce v soužení vyváznout a nemusí se jednat přímo o mor, boj, ve kterém padají tisíce kolem nás, nebo pohromu u našeho stanu, či povodeň u našeho domu, jak se občas stává...

V takových souženích má každý člověk blízko k volání Hospodina a často volají o pomoc i lidé nevěřící. Bůh je tak dobrý, že i takové volání často vyslyší.

Zvláštní výsadu však mají lidé jemu oddaní. Ti znají jeho jméno, jinak řečeno – znají jeho podstatu a vědí ke komu volají. V Bohu mají svůj úkryt, jsou skryti za hradbami jeho majestátu a všemohoucnosti. Jsou mu oddáni. Tomu výrazu rozumíme. Vždyť i lidé se oddávají jeden druhému jako manželé při svatbě a potom stojí při sobě v dobrém i zlém.

V těch zaslíbeních pro oddané Bohu je kromě ujištění pomoci v nebezpečí a příslibu odpovědi na volání také zmínka o tom, že v soužení nás neopustí. Ani život lidí věřících není imunní vůči různým trápením a soužením, kterými někdy procházejí. Zaslíbení, že nás Bůh neopustí, platí pro oddané. Využijme i tuto neděli, den oddělený k připomínání vzkříšení Páně, k intenzivnímu posilování tohoto vztahu. My to potřebujeme, protože ten silnější v tomto svazku je On. Je věrnější a stále připravený být za každé situace při nás. Jeho vztah dokonce přesahuje náš život do věčnosti. Díky, Pane.

Vlastimil Malý (Litoměřice)

Neuvěřitelná zpráva

Dal jsem se nalézt těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali. (Ř 10,20)

Po přečtení uvedených veršů nemůžeme říci nic jiného než: „Jaké milosti se nám dostalo“. Není to vůbec samozřejmé, že máme víru. Není vůbec samozřejmé mít poznání, že Ježíš Kristus je Syn Boží a je naším Spasitelem. Patříme k národům, které Pána Ježíše nehledaly. Do národů, které se spokojily s vymyšlenými božstvy. Co ale lid izraelský? Lid izraelský měl obrovskou výsadu. Zažívali Boží přítomnost. Na vlastní oči viděli zázraky, které Bůh činil. Ve svém národě měli proroky, kteří jim zvěstovali Boží slovo. Kteří je připravovali na příchod Ježíše Krista. Přesto. Bylo jim to málo. Nepochopili a nechtěli pochopit, co jim je říkáno. Odvrátili se od této milosti. Nám ale tato milost, která byla původně určena pro Izrael, byla také dána. Bůh se smiloval i nad námi pohany. Jaký nepochopitelný paradox. Na jedné straně lid Boží, který

je Bohem vyvoleným národem a Božího Syna odmítne. A na druhé straně my, kteří mají vymyšlená božstva, ale opustí je, protože poznali pravého Boha, svého Spasitele. Opravdu si uvědomujeme, jak obrovská je to milost? Co z toho pro nás plyne? Máme velmi důležitý úkol. Nemůžeme se ptát: „*kdo uvěří naší zvěsti*“? My jsme přece důkazem, že nemožné se stává možným. Naším úkolem je zvěstovat evangelium. Víra je přece ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. My jsme pověření.

Libor Pospíšil (Aš)

úterý – 27. března

Mt 8,1–17

On vzal na sebe naše bolesti

Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. (Iz 53,4)

Každý z nás prožívá různá zklamání. Prožíváme různé bolesti, trápení, ale i nemoci. Jsou to okamžiky, které bychom nejraději ze svých životů vymazali. Nechceme je zažívat. Pokud bychom si mohli vybrat, žili bychom jen chvíle radosti a bezstarostnosti. Prostě takový Eden. My ale pro naši hříšnost možnost takového výběru nemáme. Bůh Syn – Ježíš Kristus ale možnost takového rozhodnutí měl. On mohl zavolat nespočet andělů. Mohl být uchráněn od utrpení, které prožil kvůli nám. Od utrpení našich bolestí, našich nemocí, našich hříchů. Prožíval obrovská muka a ponížení. To vše, protože nás tak miloval a miluje. Nezbyvá než se zeptat: Jaký je náš dík? Jsme vděční? Jak se projevují naše díky? Snažíme se být podobní Pánu Ježíši Kristu v příkladu lásky, služby, horlivosti, poslušnosti, spravedlnosti? Nebo se snažíme být ve jménu Ježíše podobní svému pojetí lásky, služby... spravedlnosti? Ano. Je mnoho těch, kteří příklad Ježíše Krista překroutili ve své pojednání. Držme se pevně víry a nepodléhejme názorům světa. Nesme jeden druhého na modlitbách. Svěřujeme sami sebe a jedni druhé do péče našeho Pána. On je jediný, který vzal na sebe naše bolesti a je jediný, který má moc je smazat.

Libor Pospíšil (Aš)

středa – 28. března

2Pt 2,11–25

Zmučen byl pro naše nepravosti

Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme zbloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. (Iz 53,5–6)

My lidé se často domníváme. Máme domněnky, že to bylo tak a tak. Věříme někdy klepům, drbům a tomu, co se kde povídá. Při nějakém bezpráví, nepravosti, trestání,

proklínání jsou dvě strany. My častokrát posloucháme tu stranu, která je nám osobně blíže, a to bereme jako fakt. Nevyslechneme častokrát druhou stranu a nehledáme pravdu, jak to opravdu bylo. Jeden rozvedený rodič tvrdí to a druhý ono. Ale pravda někde musí být. Někdy se ji dozvídáme až později a hrnou se nám do očí slzy: „Tak to opravdu bylo? To je ta pravda? On mě měl rád a tohle pro mne udělal? Nevěděl jsem to.“ Jenže Hospodin se rozhodl, že nám odkryje pravdu, co Pán Ježíš Kristus pro nás udělal. Zemřel za naše hříchy a třetího dne vstal z mrtvých a nyní nám připravuje místo v nebesích. Proklínán byl za nás, zmučen, zjizven, trestán. On neprovedl žádný hřích, je bez viny. Co to s námi dělá o Velikonocích, každý den? Pan Šindler zachránil mnoho dětí před holokaustem, je z něj hrdina. Pán Ježíš Kristus nás, naše duše, zachránil před věčným zahynutím v pekle a tu záchranu vzal velmi osobně. Známe ho? Milujeme ho? Říkáme o něm dalším lidem?

Martin Jindra (Aš)

čtvrtek – 29. března

Mt 26,57–68

Pokorně přijal roli obětního beránka

Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel: jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. (Iz 53,7)

Pán Ježíš se na svoji službu záchrany našich duší připravoval od založení světa. Na světě, nevím proč, si vybral třiatřicetiletý úsek. A tři roky z toho aktivně sloužil a připravoval učedníky na svůj odchod tak, aby to tady na zemi zvládli jako on. Uzdravoval mnoho lidí, pomáhal mnoha lidem, sytil mnoho lidí, dával naději všem, kdo ji chtěli přijmout, a věčný život těm, kdo uvěřili jeho zprávě o naší záchraně. Kdo by takového dobrého muže mohl z něčeho nařknout? Kdo by dokonalého, svatého, čistého Boha mohl z něčeho nařknout? Byl bez viny. Přesto Písmo říká, že byl trápen, pokořil se, ústa neotevřel. Jako Beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. Svatý, čistý člověk nikdy nemůže zůstat bez konfrontace s těmi, kdo takoví nejsou. Budou se ho snažit vyštípat a zlikvidovat. Lidé budou hledat chyby jeden na druhém. Viz žena cizoložnice. Když ji tehdejší „křesťané“ chtějí kamenovat, dostanou lekci. A Bůh sedí, mlčí, trápí se, jak všichni na ženu žalují, chtějí ji zabít. Jediná věta je totálně usvědčuje: „*Kdo z vás je bez hříchu, první hod na ni kamenem.*“ (J 8,7) Kupodivu staří a šéfové odcházejí první. Byly to však naše hříchy, jež nesl. Herodes, Pilát atd. mu kladli mnoho otázek, mnozí ho krivě usvědčovali, hanili. On jim již žádnou odpověď nedává. Nechce plýtvat Božími pravdami a je si vědom toho, že to jsou naše hříchy, jež nese. Doma, v práci, ve škole – než druhé začneme usvědčovat, obviňovat, štvát se, vzpomeňme si, jak jednal náš mistr a jací byli křesťané v tehdejší době.

Martin Jindra (Aš)

Byl vydán soudu a podstoupil smrt

Byl zadržen a vzat na soudy. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyřat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoliv se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti. (Iz 53,8–9)

Když se rozhlédneme kolem sebe, tak často vidíme spoustu nespravedlnosti a bezpráví. V dnešním textu čteme proroctví z knihy Izaiáš o zachránči, který bude za nás trpět. Bude zadržen, vláčen po soudech, zabít a pohřben, a to vše navzdory tomu, že se nedopustí žádného násilí a ani v jeho ústech nebude žádná lest. Toto proroctví se naplnilo později v Ježíši Kristu. Při četbě tohoto textu by nás mohlo napadnout: „Kde byl Bůh, že dopustil takovou křivdu a bezpráví!“ V evangeliích se pak dočítáme, že se Ježíš nedopustil ničeho zlého, což se o mně ani o komkoliv jiném říct nedá. A co dělal Bůh, že takovou křivdu dopustil? Bible nás učí a vysvětluje, že cesty Boží nejsou jako cesty lidské a jeho myšlení není jako myšlení naše. Bůh dopustil, aby ho mučili a zabili, ale to vše kvůli nám, aby nás vykoupil ze smrti. Protože odplata za hřích je smrt. Ale Bůh nás chtěl ušetřit této smrti, a proto zvolil raději umučení a smrt svého jediného a bezhříšného syna, abychom mohli mít život věčný, a to život v hojnosti, život s ním v přibytých, které pro nás připravil, když ho Bůh posléze vzkřísil z mrtvých. A kdo této zprávě (evangeliu) uvěří, bude žít navěky s ním. Protože ne vše je tak, jak se nám mnohdy jeví na první pohled. Učme se důvěřovat Bohu, že to, co dělá, dělá dobře a v pravý čas. „*Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem a na svoji moudrost se nespolehej.*“ (Př 3,5)

Štefan Žibrický ml. (Aš)

Jeho oběť nebude marná, získá spravedlnost mnohým

Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se dny. Tím co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. (Iz 53,10–11)

Prorok Izajáš mnoho, mnoho let před Golgotou vydává svědectví, že Pán Bůh si přeje, aby jeho Syn (muž plný bolesti) vzal na sebe naše nemoci a naše hříchy a svůj život aby položil na oltář, aby se stal obětním beránkem za viny nás lidí. Prohlašuje, že On zdárně vykoná vůli svého Otce, splní požadované, a tím získá lidem odpuštění hříchů. Ano, mnohým, ale ne všem. Budou totiž lidé, kteří řeknou, že nepotřebují být zastoupeni, že oni si vystačí sami, že necítí nějakou vinu. Proč by byli souzeni,

nic neprovedli, obhájí se. Jiní řeknou, že nevěří tomu, o čem křesťané svědčí. Tím odmítají spásu. Žel, kolem nás chodí takových lidí mnoho. Tito by měli přijmout svědectví velitele stráže pod křížem, který vyznal: „*On byl opravdu Syn Boží!*“ U Matouše 27,32–65 si můžeme přečíst, jak se naplnilo proroctví o Muži bolesti. Náš drahý Spasitel, utýrán hříšnými lidmi (Židy), zemřel. Naplnil starozákonní požadavek, že není odpuštění bez prolítí krve. Splnil vůli Otce. Je dokonáno. Je sobota. Jeruzalémští se zklidnili, dosáhli svého. Tělo Pána Ježíše zavnuté do čistého plátna je položeno v nepoužitém skalním hrobě. Zasloužili se o to dva tajní učedníci. Hrob je zapečetěn a hlídáný. Učedníci mají celý den smutek a strach. Sestro, bratře, nepatříš mezi tajné křesťany? Pjijde chvíle, kdy se budeš muset odtajnit, jako Josef z Arimatie a Nikodém. Udělej to co nejdříve. Pane Ježíši, děkujeme Ti, že Tvoje oběť nebyla marná. My jsme se jí chopili, přijali jsme ji a věříme, že z Tvé milosti patříme mezi ty mnohé ospravedlněné. Amen

Vladislav Dušek (Aš)

neděle – 1. dubna

Sk 2,24–36

Stane se vítězem, protože vydal sám sebe na smrt

Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky. On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných. (Iz 53,12)

Náš Spasitel, Pán Ježíš, potomek Davidův, dobrovolně přijal to, že Pán Bůh jej postihne místo nevěrných, místo nás. Vidíme doslovné naplnění proroctví. Je první den po sobotě, je den vzkříšení. Anděl odvalil kámen, strážci byli strachem bez sebe. To, co řekl ženám, platí i nám a všem Božím dětem: Vy se nebojte, Váš Pán, který byl ukřižován, tady není, byl vzkříšen z mrtvých, pojdte se podívat, povězte to učedníkům, a ať jdou do Galileje. Jděme tam, kam nás Pán posílá, kde nás očekává, kde chce mít s námi obecnství. Kde je On, tam je pokoj, pomoc a požehnání. Můžeme se radovat, náš život smrtí nekončí. David to tak pochopil a věřil, že budeme vzkříšeni a setkáme se s naším Pánem. Jsme blahoslavení, tak jak bylo pověděno Tomášovi: neviděli jsme, ale uvěřili. Mnoho lidí uvěřilo. On přišel, aby hledal, zachránil a spasil ty, kteří ho neodmítnou. Kdo ho poslouchá, miluje, věrně následuje, toho naplňuje Božím svatým Duchem. On je vzkříšení i život. On nás vzkřísí v den nejposlednější. To je naše víra i vyznání. Pán Ježíš je vítěz. Je Mesiáš. Radujme se a konejme pověření, která nám dal – nesení evangelia, práce, služba. Ať žije také v nás a proměňuje naše životy. Ať je důsledkem zmrtvýchvstání naše znovuzrození. Buďme věrní, vytrvejme. Kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Haleluja, žije Pán !

Vladislav Dušek (Aš)

Moc Ducha svatého ke svědectví o Kristu

Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk 1,8)

Kniha Skutků, kterou dnes společně otevíráme, je pokračováním svědectví evangelia, tak jak ho zapsal Lukáš. Není však jen výpravnou knihou o skutcích apoštolů, ale především knihou, která ukazuje na Boží skutky a počátky církve. Nesoustředí se proto již tolik na Ježíše samotného, ale především na to, co následovalo a pokračuje až do dnešních dní. Na příběh Kristovy církve, jeho Těla.

Společně s apoštoly teď stojíme na začátku cesty, která neslibovala pohodlný a bezpečný život, ale byla velkým krokem víry pro každého, kdo se na ni rozhodl vydat.

Co změnilo skupinu bojácných a schovaných učedníků v odvážné apoštoly, kteří hlásali zvěst o Kristu na každém místě, kam se dostali? Jakou mocí byly proměněné jejich životy, že je neváhali obětovat, a ani ve vězení si nebyli jisti, co se jim může druhý den stát? Co bylo jejich nadějí a oporou?

Je to moc Ducha svatého, který proměnil jejich životy a dal jim sílu být svědky nejenom v Jeruzalémě, ale až na sám konec země. A součástí této moci jsou i svědectví, které mohla každá generace před námi znovu uslyšet a díky kterým jsme mohli poznat Boží velikost, Kristovu lásku i moc Ducha svatého i my.

Když Kristus odchází, slibuje, že místo něj přijde Duch svatý, který bude mít moc být přítomný v životě každého věřícího, který bude mít moc změnit to, co je slabé, skrze Boží moc.

Učedníci nevěděli, co je vlastně čeká. Jejich představa byla na začátku jiná než Boží plány. Ale podobně to bývá i s námi – na začátku je však to nejdůležitější, a to je proměna srdce.

Modleme se za to, abychom byli připraveni jako učedníci k proměně a naplňování Božím Duchem, který má ve svém plánu mnohem více, než my sami tušíme.

Jan Jackanič (tajemník VV BJB)

Očekávání vyplněné vytrvalými modlitbami

Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry. (Sk 1,14)

Učedníci se vrací za ostatními, kteří se vytrvale modlí. Není se co divit, protože jsou si vědomi toho, že jich životy a další budoucnost evangelia visí na vlásku. Tak málo by

stačilo k tomu, aby celá zpráva o Kristu vyhasla společně s životy těchto několika lidí. Co je však v lidských očích slabé, nemusí být v Božích očích bez budoucnosti. Vždyť každý z nás je důkazem toho, že si Bůh používá více naše slabosti než naši sílu.

Petr však oslovuje tuto skupinku prvních následovníků Krista a dodává jim sílu a naději. Ten Petr, který se za Krista styděl, ten Petr, který chtěl vše vyřešit silou a násilím. Připomíná všem, že Jidášova zrada nebyla koncem Božího plánu a že Kristovo zaslíbení se má brzy naplnit. Že přijde Boží moc, kterou mohli zažívat již u Ježíše, moc, která dá do pohybu celý svět. Co je z lidského pohledu koncem, je pro Boha začátkem. Žádný lidský zásah spojený s hříchem nemá šanci zastavit, co je připraveno z Boha. Jako lidé však nejsme v tomto příběhu pasivními hráči na šachovnici života, ale jsme těmi, kdo jsou skrze Ducha svatého vyzváni podobně jak učedníci, abychom v Boží síle odhodili náš strach a naši bezmocnost. I proto si znovu připomínáme, že vzácný obsah se ukrývá v hliněných nádobách.

Apoštolové jsou teď těmi, kdo předávají zprávu o Kristu, jsou těmi, které si Kristus na zemi vybral, aby jim i přes jejich selhání dal důvěru být svědky o Božím sestoupení na zem.

Pane, děkujeme ti za milost, že ti můžeme být svědky, že v nás máš větší důvěru, než máme často sami v sobě. Nauč nás své pokoře, kterou potřebujeme, a nauč nás spoléhat se na tvoji sílu, která přichází z tvého Ducha.

Jan Jackanič (tajemník VV BJB)

středa – 4. dubna

Sk 2,1–13

Všichni byli naplněni Duchem svatým

Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. (Sk 2,4)

Židé byli shromážděni v Jeruzalémě, aby společně slavili, že jim byla na hoře Sinaj darována Tóra. Boží dotek jim tehdy přinesl Zákon, který měl formovat jejich životy a srdce, netušili však, že se dnes naplní smysl tohoto Zákona, jak jim bylo dříve slíbeno ústy proroků.

Učedníci jsou naplněni Duchem svatým, ohnivé jazyky se rozdělí na každého z nich a všichni ze všech koutů země slyší Boží poselství svým jazykem. A to nejen židé, ale také pohané, kterým byl dosud Boží záměr skrytý. Od dnešního dne může slyšet zprávu evangelia každý, kdo jím nepohrdne.

Někteří reagovali s úžasem, jiní s posměšky. A ne jinak je tomu i dnes – Boží oslovení lidí rozděljuje, není možné zůstat neutrální, není možné nereagovat.

Událost Letnic se tak stává počátkem církve – od sestoupení Ducha svatého přes Petrovo rázné vystoupení, pronásledování církve, až po dnešní den. I to, že vůbec můžeme číst tato slova z knihy Skutků, je mocným svědectvím o Boží milosti, která má moc spasit tento svět.

Skutečnost Letnic ukazuje na to, že Boží svědectví není svěřeno jen jednomu jednotlivci, ale celému společenství. Každý jeden z učedníků je součástí společného svědectví církve. A stejně jako tehdy i dnes máme možnost si uvědomovat, jak pouze skrze Ducha svatého můžeme zažívat vzájemné společenství, které převyšuje osobní zkušenost jednotlivce.

Duch svatý přišel do života učedníků v podobě ohně – který má moc člověka očistit, posvětit a připravit k něčemu novému. Je to živel, který není možné vzít do vlastních rukou a rozkázat mu, co může a co ne, nemůžeme mu nadiktovat, co se má v našich životech stát. Vždyť je to sám Bůh, třetí osoba Boží trojice, který v nás přebývá a proměňuje nás. Je to živel, se kterým musíme počítat, nemůžeme si ho však ochočit podle svých představ. Vždyť on je stejně Bohem jako Bůh Otce a Ježíš Kristus – nezapomínejme na to.

Seslání Ducha svatého přichází do konkrétní doby a do konkrétního času. Pro následování církve, které někteří vnímali jako konec jedné doby, je však začátkem něčeho nového. Z Jeruzaléma se stává hlavní město nového království. Nikoliv takového, které svou silou zničí okolní svět, jak si někteří učedníci představovali; stává se středem Božího království, které v Kristu přišlo na tuto zem.

Pane, nauč nás očekávat na chvíle, kdy nás chceš proměnit a nauč nás rozpoznávat chvíle, kdy nás chceš vyslat. Jsme málo trpěliví v očekávání proměny, a někdy příliš horliví a jdeme, aniž bys nás vyslal ty sám. Děkujeme za církev, za společenství, ve kterém můžeme rozpoznávat tvoji vůli a nauč nás prosím v tomto společenství žít a být si navzájem pomocí.

Jan Jackanič (tajemník VV BJB)

čtvrtek – 5. dubna

Sk 2,14–21

Naplňené dávné proroctví proroka Jóele

Ale děje se, co bylo řečeno ústy proroka Jóele: A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat. (Sk 2,16–18)

Petrovou promluvou začíná nové poslání církve. On i ostatní učedníci si uvědomují, že nemohou zůstat skryti uvnitř, ale že v nové moci a síle mohou a musí hlásat poslání o naději, kterou sami přijali.

Proroctví proroka Joéla se tak naplňuje tady a teď a připomíná, že Kristovo narození, život, smrt i zmrtvýchvstání není jen nějaký náhradní Boží plán, ale že Bůh s ním počítal od začátku, stejně tak jako s tím, že po Kristově odchodu bude jeho svědectví dále živé skrze jeho tělo – kterým je církev.

Učedníci jsou možná i nadále netrpěliví, představují si, že Boží království promění jejich zemi a celý svět ihned, ale jde jen o počátek toho, co se má stát. Vždyť dojít až na

konec světa netrvá týden. Učedníci se musí učit trpělivosti a pokoře v tom, že neuvidí vždy naplnění toho, čeho sami budou součástí. Navíc život většiny z nich netrval již dlouho.

Nastává pronásledování následovníků Krista po celém světě, ale i v něm můžeme vidět, že je součástí Božího plánu, který nepřekazí hříšný čin jednotlivce ani celé společnosti. Moc Božího Ducha je více než moc každého vládce tehdejšího i dnešního světa.

I nadále budou křesťané čelit posměchu, i nadále však bude mnoho těch, kteří se před Kristovou smrtí pokoří a vstoupí tak do nového života již na této zemi. A zpráva o naději a smíření se bude předávat dále z generace na generaci.

Pane, děkujeme ti za naplnění tohoto proroctví při učednících, a děkujeme ti za to, že skrze jejich svědectví a věrnost se stalo pravdou i pro nás. Nauč nás být věrnými svědky svého Syna, nauč nás očekávat na tvé zmocnění pro naše životy – ať žijeme z moci tvého Ducha na každý den.

Jan Jackanič (tajemník VV BJB)

pátek – 6. dubna

Sk 2,22–36

Svědectví o zmrtvýchvstalém Ježíši

Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte. (Sk 2,32–33)

Petrova řeč (v. 22–36) je hlubokým vyjádřením toho, co pro nás Bůh skrze Krista udělal. Již zde neslyšíme bázlivého Šimona, ale odvážného Petra, který si uvědomuje, že jeho život bez Krista již nemá smysl. A právě toto poznání vlastní nedůležitosti v Božím plánu z něj dělá důležitého svědka Kristova života i vzkříšení. Petr již ví, že to byl Bůh, kdo v Kristu překonal smrt, a má tak moc a sílu překonat smrt každého z nás.

Svědectví učedníků je tak živé – na jejich proměněných životech je vidět, že věří tomu, co říkají a že jsou ochotni pro svoji víru položit i život. To se brzy vstane, ale jejich odhodlání a naděje proměňuje jejich svědectví v mocný nástroj, který promění tehdejší svět. Od té doby se již počítá život před Kristem, a život po něm.

A stejně tak, jako si připomínáme toto značení letopočtu, tak v našich životech vnímáme život před Kristem, a život s Kristem. Možná, že naše předěly nejsou a nebyly tak dramatické jako v životě učedníků, ale stejně jako oni víme, že nemá smysl bez Krista žít a bez Krista umírat.

Tak je to s každým, kdo žije svůj život z Ducha. Není někdy lehké rozpoznat, co je z nás, a co je z Boha, protože Bůh si nás používá takové, jací jsme, ale věříme tomu, že můžeme být jeho nástroji a jeho svědectvím v místě a čase, kde jsme.

Prosíme tě, Pane, o sílu na každý den, o zmocnění tvým Duchem, ať jsme skrze tebe svobodní žít náš život před tebou tak, aby byl svědectví našim rodinám, přátelům, spolupracovníkům i známým. Odpust nám, že svědectví našeho života někdy od následování tebe odrazuje, prosíme za milost tam, kde selháváme.

Jan Jackanič (tajemník VV BJB)

sobota – 7. dubna

Sk 2,37–40

Dar Ducha svatého je určen pro všechny věřící

Petr jim odpověděl: „Obratíte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ (Sk 2,38–39)

Obrácení, pokání, křest a naplnění Duchem svatým je zaslíbeno všem věřícím. Je to Boží záměr pro každého, kdo v Krista uvěří, a pouze skrze proměnu našeho života může být Kristus plně přítomný v našich životech. Nezáleží to však na nás, jak moc nebo málo se budeme snažit, Boží duch má moc proměnit a použít si život každého z nás. Toto zaslíbení platí všem, které Pán povolává, každý je zván, každému je hlášána tato Boží milost. Pouze skrze Krista můžeme být zachráněni z toho světa. Neznamená to se před tímto světem zavřít za zdi kostelů a modliteben, ale být proměněni a žít život svědectví a následování uprostřed tohoto světa skrze Boží moc a Boží posvěcení.

Častokrát se setkávám s lidmi, kteří přemýšlejí nad tím, zda neodejít ze svého zaměstnání a naplno se věnovat práci v církvi. U některých z nich je to opravdové Boží povolání, kterému je potřeba říct ano, u mnoha lidí je však tím místem, kam je Pán posílá, právě místo, kde jsou – kde mohou být svědectvím těm, se kterými by se jiný křesťan nepotkal. Modleme se proto za to, abychom dokázali rozpoznat, kam nás každého Pán povolává.

Dar Ducha svatého není pouze o přítomnosti Ducha svatého v našich životech, ale přináší dary Ducha svatého, které máme ke službě ve společenství i jako svědectví tomuto světu. Skrze ovoce Ducha svatého můžeme přinášet požehnání z moci Ducha svatého tam, kde by naše síly a schopnosti nestačily.

Pane, děkujeme ti za to, že jsi přišel na tento svět, abys ho proměnil. Děkujeme ti i za tvůj odchod, který nás učí žít z moci tvého Ducha a ze síly, která není z nás. Prosíme o tuto sílu, o tuto moc, která je silnější než tento svět, ať můžeme být svědectvím tam, kam nás povoláš.

Jan Jackanič (tajemník VV BJB)

Duch svatý působí požehnané společenství církve

Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse. (Sk 2,46–47)

Společenství prvotní církve bylo živým organismem, který svými vztahy a svědectvím byl důkazem Kristova vzkříšení. Vždyť žádná jiná síla by nedokázala přivést dohromady tolik lidí, kteří by každý den přebývali v chrámu a měli mezi sebou takové společenství, které zasahovalo každého v jejich okolí.

Již zde vidíme, že dar a život víry není určen pouze pro jednotlivce, ale je určen především pro vzájemné společenství, ve kterém se můžeme navzájem vyučovat, sdílet, lámat chléb a dělit se s potřebnými. I skrze tyto na první pohled obyčejné věci se dělo něco, co bylo nadpřirozené. A není se tak čemu divit, že Pán přidával každý den ty, kteří byli povoláni ke spáse.

Život z Božího Ducha je vždy sám o sobě přesvědčivý – není potřeba hledat nějaké metody nebo nástroje, jak naše svědectví přinést ostatním, ale náš život jako takový je tím nejmocnějším a nejpřesvědčivějším svědectvím. Modlete se proto za naše rodiny a sbory, ať jsou místy, kde je víra živá a plná Božího Ducha.

Nadšení prvních učedníků a možná i představy o rychlém nástupu vlády Božího království se pomalu měnily. Ne tak jejich víra, na kterou teprve čekaly zkoušky a pronásledování. Nic z toho však nemělo moc navrátit je zpět a svědectví o živém Kristu se začalo šířit do celého světa.

Prosíme tě, Pane, abychom uměli být těmi, kdo svoji víru žijí ve společenství s ostatními, nauč nás sloužit si navzájem svými dary tak, aby naše vzájemné vztahy byly svědectvím o tvé milosti a moci Božího Ducha. Odpust nám, když se nedokážeme navzájem přijímat, prosíme, abys nás proměňoval svým Duchem, abys spálil, co překáží, a dal žít tomu, co je z tebe.

Jan Jackanič (tajemník VV BJB)

Uzdravení chromého ve jménu Ježíše Krista

Petr však řekl: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát; a vtom se chromému zpevnily klouby, vyskočil na nohy, vzpřímil se a začal chodit. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal radostí a chválil Boha. (Sk 3,6–8)

„Chudáci“, Petr a Jan. Apoštolé nikdy neoplývali zlatem, stříbrem, drahokamy, nejednou neměli v kapse ani groš. Marně nemocný člověk natahoval ruce k apoštolům, byt i pro malý peníz. Co vedlo toho nemocného, kterého přinášeli ke chrámovým dveřím? Chtěl si něco vyžebrot. S žebráky u chrámových dveří se setkáváme dodnes na nejrůznějších místech. Někdo jim něco dá, jiný jim nedá nic – buď je lakomý, anebo skutečně nemá „drobné“.

Petr řekl žebrákovi: „*Zlato a stříbro nemáme, ale dáme ti to, co máme.*“ Žebrák byl ve velkém napětí. Co od nich asi dostane? Napadá mě slovo z Žalmu 103,3 „*On, Hospodin, ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje.*“

Ale vraťme se k našemu příběhu: „*Co máme, to ti dáme.*“ A to, co ti dáme, jsme dostali od toho Ukřižovaného: „*Vstaň a chod.*“ Jistě nebyl nikdy tento nemocný žebrák tak šťastný, jako v onu chvíli. Můžeme lidem rozdávat to největší štěstí, ale ne z peněženek. Nic většího na světě neexistuje než přivést člověka ke Kristu. S ničím větším se v životě žebrák nesetká.

A kdo jsou ti žebráci? Ježíš vzal na sebe naše nemoci, náš hřích i naši smrt! Nikdy předtím neprožil ten nemocný, který seděl u chrámových dveří, takovou radost z přijatých darů, jako z tohoto daru, který dostal od Petra a Jana. Není žádný dar, který by byl větší než tento dar. Není větší radost, než tato radost!

Vlastimil Pospíšil (Brno)

úterý – 10. dubna

Sk 3,12–26

Svědectví o vzkříšeném Ježíši a výzva k pokání

Vím ovšem, bratří, že jste jednali z nevědomosti, stejně jako vaši vůdcové. Bůh však tímto způsobem vyplnil, co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět. Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy. (Sk 3,17–19)

Soud, který byl vynesen a uskutečněn na Golgotě na Pánu Ježíši, vyřkl Bůh ještě v ráji. A jak zněl tento soud nad satanem? Satan mu rozdrtil patu, ale ten Ukřižovaný rozdrtil hadovi, satanu, hlavu.

Tato zvěst byla v různých podobách a časech nesena ústy proroků až do posledního dne, do okamžiku, kdy Pán Ježíš zvolal: „*Dokonáno jest.*“ Pán Bůh své dílo, to je záchranu člověka, vykonal na svém Synu, na tom Božím Beránku. Bez události na kříži by nebyl zachráněn žádný člověk. Ani ti, kteří žili v minulosti – Noe, Abraham, Mojžíš, David a všichni ostatní, nedopočetali bychom se jich. Proroci by nebyli – co by mohli zvěstovat?

Boží spásné dílo se vztahuje z kříže až na sám začátek stvoření. Bez Krista není spasení! Boží Beránek byl na počátku, je uprostřed dějin a bude i na konci dějin. On je Alfou i Omegou! V Pánu Ježíši je počátek všeho. V Něm není konce.

Pán Ježíš vzal na sebe to, co zavinil člověk. Člověk vše dovedl až k vlastní záhubě, ale v Kristu se stává rovný andělům, ba ještě i trochu výš, v Kristu se stává

Božím dítětem. Spasení, záchrana před věčnou smrtí, je jenom v tom Ukřižovaném a Zmrtvýchvstalém!

Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa! Pánu Bohu vrací, co bylo v ráji ztraceno! Kdo se to v ráji Pánu Bohu ztratil? Také já i ty, mě i tebe přišel hledat. Nebylo jiné místo, ze kterého by nás Pán Bůh viděl. Uviděl i zavolal nás z kříže na Golgotě. Jiné místo k záchraně není!

Vlastimil Pospíšil (Brno)

středa – 11. dubna

Sk 4,1–12

Jedinečnost spásy v Ježíši Kristu

V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4,12)

Boží spásné dílo, které On vykonal, je jedinečné. To znamená, že za toto dílo není náhrada. Ale nevím, zda je tato biblická myšlenka lidmi dost ceněná? Stačí lidem Boží dílo spásy na Golgotě? Kolik křesťanů si hledá další „přímluvce“. Sami si je dělají, všelijaké ty přívěsky.

Myslí si, že vedle Krista přece musí být ještě někdo nebo něco jiného, pomocného k tomu, co bylo vykonáno na kříži. Hledají podporu u svatých – ti mají přece veliké zásluhy u Pána Boha. Kdo má ještě zásluhy na mé záchraně?

Mnohým křesťanům nestačí jen jeden Přímluvce u Boha, Ježíš Kristus. Někteří hledají přímluvu panny Marie, jiní u svatého Augustina atd. Nebudu je ani všechny připomínat. Někdy si myslíme, že takovými „přímluvci“ jsou i naše „dobré“ skutky.

Kdybychom se spoléhali u Pána Boha na mnoho takových „přímluvců“, byli bychom velmi zklamaní. Kdo by mohl nahradit u Boha toho Přímluvce z kříže? Jeho nikdo nenahradí. Kdyby byli ještě jiní přímluvci, kde by zůstal ten Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý, ten Jediný a Jedinečný Pán?

Chceme vyznávat spolu s Tomášem to, co říkal, když se setkal se vzkříšeným Pánem: „*Pán můj a Bůh můj.*“ V Něm je ta jedinečnost spasení. „*Ježíš je ten kámen, který se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy.*“

Pán Bůh dal za člověka to nejcennější, co měl – Slovo, jež se stalo tělem a přebývalo i přebývá mezi námi, Ježíše Krista. Pán Ježíš stačí na každou naši bídu, na každou naši nemoc, na každý náš hřích, na každé naše štěstí i každou radost.

Vlastimil Pospíšil (Brno)

Co je správné: poslouchat lidi, nebo Boha?

Ale Petr a Jan jim odpověděli: „Posuďte sami, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás, a ne jeho. Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“
(Sk 4,19–20)

Nadpis dnešního oddílu nám klade vážnou otázku. Co je správné: poslouchat lidi, nebo Boha? Pokud věříme v Pána Ježíše a upřímně ho následujeme, jistě jsme toto dilema někdy řešili. Ovšem na takovou otázku musíme hledat odpověď vždy v kontextu, v jakém je položena. Ne vždy to totiž je „buď a nebo“.

Jsou různé situace a vztahy, ve kterých se můžeme nacházet. Např. vztah rodičů a dětí. Děti mají ve všem poslouchat své rodiče, protože to se líbí Pánu (Ko 3,20). Máme respektovat podřízenost vůči vedoucím, ať už jako žáci vůči svým učitelům, nebo jako zaměstnanci ke svým šéfům v práci. Respektujeme policistu na ulici nebo revizora v tramvaji apod. Bible nás vede k tomu, abychom se báli Boha a ctili krále (1Pt 2,17), tzn. abychom se podřizovali vládní moci (Ř 13,1–7).

A přesto: je jen jeden nejvyšší Pán a Vládce. Pán pánů a Král králů. On je tou nejvyšší autoritou v celém vesmíru. A toho nesmíme nikdy zapírat. Jestliže On nám přikázal, abychom nesli o něm svědectví, o jeho svatosti, spravedlnosti, moci, milosti i odpuštění, je toto pro nás tím zásadním a největším úkolem a posláním. Přikázal nám, abychom mluvili o tom, že On sám dal cestu pro záchranu člověka, a tou je jen Ježíš Kristus. Abychom mluvili o tom, co jsme osobně prožili s Pánem Ježíšem Kristem. Proto nemůžeme mlčet. A kdyby nám to svět zakazoval, vypovídáme poslušnost světu a zůstáváme v poslušnosti Pánu.

Pavel Coufal (Brno)

Nové naplnění Duchem svatým

Pohleď tedy, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo; a vztahuj svou ruku k uzdravování, čiň znamení a zázraky skrze jméno svého svatého služebníka Ježíše.“ Když se pomodlili, otrásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplnění Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží.
(Sk 4,29–31)

Nové naplnění Duchem svatým nemá být jakousi velmi vzácnou zkušeností vyhrazenou pro omezenou skupinu lidí. My lidé jsme tady na zemi trochu jako děravé nádoby a potřebujeme nové naplnění Duchem svatým vlastně každodenně. Všimněme si, že učedníci nebyli zrovna v lehké situaci a nežádali zrovna málo. Oni se modlili nejenom

za svoji odvahu, ale také za nadpřirozené zásahy, které by potvrdily hlásaná slova ve jménu Ježíše Krista!

Ano, Slovo má být hlášáno v moci a s vírou v nekonečnou moc našeho Boha. Jistěže učedníci v této chvíli měli vypořádaný svůj vztah s Bohem, jejich vydání bylo úplné a nesvazovaly je neopuštěné a nevyznané hříchy. A přesto potřebovali nové naplnění Duchem svatým. V tuto chvíli se klíčem k novému naplnění stala jejich víra. Nechtěli trochu moc? Neměli zůstat více při zemi? Měli chtít něco racionálnějšího než nadpřirozené věci?

Vidíme, jak Bůh odpověděl. Potvrdil, že je Alfa a Omega, neomezený vládce a stvořitel. Bůh odpověděl zřetelně, povzbudil učedníky tak, aby věděli, že je na jejich straně.

Jenomže naplnění Duchem svatým neprobíhá automaticky. Nestačí jenom přiznat, vyznat a opustit svoje hříchy. Nestačí mechanická prosba „Pane, prosím Tě, naplň mě Duchem svatým“.

Dveře k vylévání Božího pomazání Duchem svatým otevírá vydání spojené s touhou, chválami a skutečnou vírou...

Jiří Weber (Brno)

sobota – 14. dubna

Sk 4,32–37

Jednomyslnost, štědrost, svědectví o Ježíši

Všichni, kdo uvěřili, byli jednoho srdce a jedné duše a nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. A apoštolové vydávali s velikou mocí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista a veliká milost byla na nich všech. (Sk 4,32–33; ČSP)

Milí bratří a milé sestry, má **jednomyslnost a štědrost** křesťanského obecenství vliv na **svědectví o Ježíši**? Často slyším, že to, jestli lidé přijímají naše svědectví, záleží jen na Duchu svatém. My křesťané jako bychom byli mimo dění. Proč tedy otevíráme téma **Jednomyslnost, štědrost, svědectví o Ježíši**? Co k tomuto problému říká Bůh ve svém slově – Bibli?

Bůh si může k prosazení svých záměrů použít jakoukoliv situaci ve společnosti, dobrou i špatnou. V křesťanském obecenství to platí rovněž. Přesto Bůh ve svém slově Starého i Nového zákona, Bibli, vyzývá svůj lid k **jednomyslnosti**. A současně zaslubuje, že mu velice požehná. Čteme o tom v Ž 133; Sk 4,24–31; Sk 1,14; Ř 15,5–6; 1Pt 3,8 atd. Naši předkové ve víře dali svému křesťanskému hnutí název **Jednota**. Jistě to není náhoda. Byli přesvědčeni, že při vši úctě ke **svobodě svědomí jednotlivce** je zachování **jednoty** ke slovu Božímu, Bibli, v **otázkách podstatných**, jmenovitě k hříchu, věc nepřekročitelná. Co je nebo není hřích, to naši předkové ve víře posuzovali podle toho, co se k danému problému dočetli v Bibli. Zachovejme tento postoj v naší milé **Jednotě** i nadále. Pán nám určitě dopřeje i své obohacující požehnání.

Štědrost křesťana patří k jeho nepostradatelným charakterovým vlastnostem. Náš Pán s naší **štědrostí** počítá. Křesťan je obvykle tak štědrý při plnění poslání, které

nám Ježíš na světě svěřil, jaký je jeho duchovní vztah k Ježíši. A vztah křesťana k Ježíši je obvykle dán tím, jak moc si váží svého vykoupení pro království Ježíše Krista. Bůh vedl ke štědrosti svůj lid již ve Starém zákoně. Čteme o tom v 3M 19,9–10. Nebo v 25,8–17, kde se píše o ustavení **milostivého léta**. Také v Novém zákoně vede Duch svatý křesťany ke **štědrosti**. Čteme o tom v 1K 16,1–2, 2K 8,1–8 atd.

Jsem přesvědčený, že v obecenství, kde je **jednomyslnost a štědrost** pod vedením Ducha svatého, tam je i dobré a úspěšné svědectví o **Ježíši Kristu**.

Rola Žitný (Brno)

neděle – 15. dubna

Sk 5,1–16

Neupřímné dávání spojené s lhaním

Ale Petr mu řekl: „Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému a dal stranou část peněz za to pole? Bylo tvé a mohl sis je přece ponechat; a když jsi je prodal, mohl jsi s penězi naložit podle svého. Jak ses mohl odhodlat k tomuto činu? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!“ (Sk 5,3–4)

Dary potřebným nebo na podporu šíření Božího království nejsou skutky, kterými bychom si nějak zasloužili spasení. Nejsou to ani dary, které by Bůh nutně potřeboval a bez kterých by se Boží království neobešlo. Bůh nás motivuje k dávání z jiného důvodu – kvůli nám. Soucit s lidmi, kteří jsou na tom hůř, je projevem lásky, kterou od Boha přijímáme a chceme dávat dalším. Naše dávání neukazuje míru našeho spasení, ale toho, jakou změnu s námi už Duch svatý udělal – nakolik v nás zakořenila Boží láska a nakolik je v nás ještě naše sobectví. Dávání je jednou z cest, jak Bůh pracuje na naší proměně.

Ananiáš a Safira dávali z jiných důvodů. Chtěli si skrze své dary získat obdiv lidí. Dary, které nejsou dávány z čistých úmyslů, jsou zbytečné. Falešné dávání dokonce Božimu království škodí. Vidíme, jak Bůh proti němu tvrdě zasáhl.

Když cítíme i my, že s naším dáváním není vše v pořádku, můžeme Petrův výrok „Bylo to tvé, mohl sis je přece ponechat“ vzít jako východisko. Nemusíme dávat nic. Začneme svobodně dávat od nuly a zkoumejme přitom sami sebe. Ptejme se, jak jsme získali prostředky, které chceme dávat. Neobrali jsme stát na daních? Neodíráme své zaměstnance, zákazníky? Ptejme se, proč chceme dávat. Vede nás vděčnost, soucit, touha, aby se rozvíjelo Boží království? Chceme, aby se o tom někdo dozvěděl? Chceme získat přízeň lidí, moc ovlivňovat některé věci? Dáváme s radostí nebo je nám líto darovaných prostředků?

Vezměme naše dávání jako příležitost k naší proměně. Budeme-li poctivě zkoumat naše dávání a necháme-li se ve svých špatných motivech Bohem měnit, poroste i naše štědrost. Ale také: Bůh, obdarovaní lidé i my budeme mít z našeho dávání radost.

Luděk Brdečko (Brno)

Zatvrzelý ignoruje zázraky a popírá svou vinu

Když je přivedli, postavili je před radu a velekněz je začal vyslýchat: „Důrazně jsme vám zakázali učit o tom člověku, a vy jste tím svým učením naplnili celý Jeruzalém; a na nás byste chtěli svalit odpovědnost za jeho krev!“ (Sk 5,27–28)

V předchozím textu se píše o zázracích, uzdravování, o tom že se k Ježíši obracelo stále více a více lidí. Apoštoly měli všichni rádi, pravděpodobně i ti, kteří se k nim přímo nepřidali. Ale! Dnešní text začíná slovem ale. „*Ale velekněz a jeho stoupenci, totiž saducejská strana, byli naplněni závistí*“ (Sk 5,17). Když se vám daří, jsou okolo vás lidé, kteří vám to přejí a radují se s vámi. A jsou lidé, kteří vám to nepřejí a bojí se, že přijdou o to, co mají. Velekněz a jeho stoupenci, tedy saduceové, se báli, že ztratí svou moc a svůj vliv. Oni byli ti, kdo tady byli někdo s velkým N. Nyní lid chodil za někým jiným a oni ztráceli svou moc.

Neviděli snad také oni ty zjevné projevy Boží moci, zázraky a Boží království na zemi? Asi ano, takové věci se dají jen těžko skrýt, ale stejně jako my měli na výběr. Každý z nás má možnost se rozhodnout, jestli mu půjde o sebe, o jeho moc, slávu, úspěch, anebo o Boží věci. Když přijde na věc, zapřeme sebe, nebo Boha?

Velekněz poslal svou stráž a ta zatkla apoštoly. Byli vsazeni do vězení, ale Anděl Páně je v noci vyvedl ven a poslal je rovnou zpátky do chrámu učit lid. Jak praví kniha Kazatel, „*všechno pod nebem má svůj čas.*“ Teď nebyl čas na to sedět ve vězení, byl čas na vyučování lidu. Zdá se, že apoštolové nebyli překvapeni ani tím, že byli zatčeni, ani tím, že je anděl Páně osvobodil, ani tím, že si pro ně stráž znovu přišla a znovu byli předvedeni před veleradu. Měli absolutní důvěru v Boží vůli a jeho vedení a načasování. Zároveň se pokorně podřizovali vládnoucí lidské moci, což je Boží vůle také pro nás. Respektovali lidské zřízení až do bodu, kdy se začalo stavět proti Božím věcem.

Iveta Procházková (kancelář VV BJB)

Boha je třeba poslouchat, ne lidi

Petr a apoštolové odpověděli: „Boha je třeba víc poslouchat než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, kterého vy jste pověsili na kříž a zabili; toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů. My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ (Sk 5,29–32)

Velekněz a s ním celá velerada byli rozzlobeni. Co je to za lidi? Jak to, že ho neposluouchají? On je tady autorita. On tady velí a udává tón. Jak je to možné, že ho tito lidé nerespektují?

Petr a ostatní apoštolové jim v odpovědi zvěstují evangelium o smrti na kříži, zmrtvýchvstání a o spáse pro Izrael. A jak je to možné, že neposlechli příkaz velerady a dál vyučují o Ježíši? Protože Boží vůle zde převyšuje lidskou vůli. „*Boha je třeba poslouchat víc než lidi.*“

Členové velerady zuří. Byli obviněni z toho, že nechali ukřížovat Ježíše z Nazaretu. Ano, nechali Ježíše ukřížovat proto, že se rouhá, říká o sobě, že je Boží syn. Nyní se v očích velerady rouhali apoštolové, když tvrdili, že Ježíš vstal z mrtvých, vystoupil na nebesa a sedí po pravici Boha Otce. Zuří, protože se jim nepodařilo vymýtít Ježíšovo jméno. Neměli ho rádi, nelíbilo se jim jeho učení, nelíbilo se jim, že upozorňoval na jejich nedostatky. Mysleli si, že se ho už nadobro zbavili, že byl problém vyřešen. Oddechli si. A teď je to tady znovu?

Znovu tady jde o upevnění pozic moci. „*Co s nimi uděláme?*“, přemýšlejí členové velerady. Apoštolům hrozí smrt. Jejich životy zachraňuje vystoupení učitele zákona Gamaliele, který moudře upozorňuje, že nelze bojovat proti tomu, co je z Boha. Zda je toto hnutí z Boha, ukáže až čas. Velerada se spokojuje s bičováním a zákazem mluvit v Ježíšově jménu. Ale koho je třeba poslouchat, Boha, nebo lidi? Apoštolové proto dále učili o tom, že Ježíš je Mesiáš.

V našich životech jsou také momenty, kdy jsme tlačeni okolnostmi nebo vlastním strachem k tomu, abychom zapřeli svého Pána, abychom nezvěstovali evangelium, abychom se nechovali jako vykoupení, osvobození, poddaní. Opět jde o to, kdo tady bude mít moc. Druzí lidé, náš vlastní strach, nebo Duch svatý?

Iveta Procházková (kancelář VV BJB)

středa – 18. dubna

Sk 6,1–7

Krise v církvi

V té době, kdy učedníků stále přibývalo, začali si ti z nich, kteří vyrostli mezi Řeky, stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl.
(Sk 6,1)

Učedníků přibývalo, bylo jich už několik tisíc a začali se obracet také Židé, jejichž rodným jazykem byla řečtina. Vyrostli a žili v diaspoře a až poté se přestěhovali do Palestiny.

Satan stále útočí na církve a pokouší se ji zničit. V předchozích kapitolách jsme četli o útoku „zvenku“. Byl to pokus o zastrašení apoštolů a o zastavení zvěstování evangelia. To se nepovedlo. Apoštolové a církve ve zkoušce obstáli. Nyní přichází útok z jiné strany. Satanovi se nepodařilo zničit církve tlakem zvenku, pokouší se ji tedy zničit tlakem zevnitř. Nastává konflikt mezi lidmi v církvi, útok zevnitř. Využívá

různých skupin lidí v rámci stále ještě nového uskupení a zároveň základní lidskou potřebu – jídlo. A to jídlo pro vdovy, tedy nejzranitelnější skupinu lidí. Vdova, o které se nepostarala rodina, se ocitla na okraji společnosti a žila z almužen. Církev přijala jako svůj úkol starost o vdovy a sirotky. Nyní začali tvrdit řecky mluvící křesťané, že jejich vdovám je dáváno méně nebo možná vůbec nic. To je křehký bod, který by mohl vést k rozdělení a úpadku církve na jejím samém začátku.

Díky Bohu se to ani tentokrát nepovedlo. Apoštolové moudře zareagovali a zvolili postup, který obě skupiny smířil. Nechali vybrat důvěryhodné muže plné Ducha a moudrosti, jimž předali starost o praktické záležitosti. Toto rozhodnutí vedlo k uklidnění situace a růstu církve.

Malé i velké krize nastávají v životě, i v životě církve, poměrně často. Krize patří k životu a jsou to právě krize, které nás posouvají dál. Zda dojde k růstu či stagnaci, záleží jen na naší reakci na ni. Necháme se nacytat, nebo se necháme vést Duchem svatým?

Iveta Procházková (kancelář VV BJB)

čtvrtek – 19. dubna

Sk 6,8–15

Kdo se vzepře Boží pravdě, neváhá hledat lživé argumenty

Nebyli však schopni čelit Duchu moudrosti, v jehož moci Štěpán mluvil. Navedli tedy několik mužů, aby prohlašovali: „My jsme slyšeli, jak mluví rouhavě proti Mojžíšovi a proti Bohu.“ (Sk 6,10–11)

Štěpán byl velmi obdarovaný muž. Boží moc se skrze něj projevovala tak, že se to nedalo přehlédnout. Bůh mu dal mnoho, žehnal mu, a on to mnoho předával dál a používal své dary pro službu mezi lidmi. Jeho požehnané služby si povšimli také Židé, kteří nebyli původem z Jeruzaléma. Byli to pravděpodobně návštěvníci, původem ze severní Afriky a z Malé Asie, spolu se členy synagogy propuštěných otroků. Stejně tak jako apoštolové možná pár týdnů předtím obhajovali svou víru v Ježíše před židovskou radou, nyní diakon Štěpán obhajuje svou víru před židovskými návštěvníky Jeruzaléma. Začali se s ním přít, ale nebyli schopni čelit Duchu moudrosti. Boží moc se opět nedala popřít.

Tito Židé byli přesvědčeni, že musí Štěpána zastavit, umlčet ho, odstranit ho, zlikvidovat ho. Protože mu nedokázali argumentačně čelit, zvolili cestu manipulace. Navešt pár lidí ke křivému svědectví nebyl problém. A jakmile někdo o někom prohlásil, že je proti Mojžíšovu zákonu, bylo zle. V takových chvílích vždy vzplály emoce, a tak i nyní Židé na základě předsudku a manipulace hnali Štěpána před veleradu.

Štěpán přinášel něco nového, ale jeho odpůrci byli vychovaní, vyrostli v něčem jiném a chtěli si to zachovat. To nové je znepokojovalo a provokovalo. Mohli o tom novém učení přemýšlet, ale oni jen zuřivě bránili své jistoty. A to až tak daleko, že pokud to nepůjde po dobrém, tak to půjde po zlém. I nám se stává, že se nechceme

vzdát své jistoty, své tradice. Zamysleme se nad tím, jaké naše jednání už je „přes čáru“. Chovám se někdy nepatřičně, protože se bojím, že jsou ohroženy mé duchovní jistoty?

Iveta Procházková (kancelář VV BJB)

pátek – 20. dubna

Sk 7,1–16

Boží ochrana přemáhá zlé úmysly nepřátel

Jákovovi synové žárlili na svého bratra Josefa a prodali ho do Egypta; ale Bůh byl s ním, vysvobodil ho ze všech jeho útrap a způsobil, že si ho farao, egyptský král, oblíbil pro jeho moudrost a svěřil mu správu nad Egyptem i nad celým královským domem. (Sk 7,9–10)

Štěpán stál před veleradou a byl veleknězem vyzván, aby potvrdil nebo vyvrátil tvrzení, že káže proti Mojžíšovu zákonu. Ve své obhajobě vypráví příběh židovského národa od povolání Abrahama po vybudování chrámu a působení proroků. Zmiňuje také významnou postavou židovských dějin, jíž byl Josef.

Josef byl privilegovaným miláčkem svého otce a byl si toho vědom. Není divu, že ho jeho bratři nesnášeli. Když se náhle naskytlá výborná příležitost se ho zbavit, rozhodli se toho využít. Byli plní nenávisti. Josefa od smrti zachránila jen souhra okolností, a tak skončil „pouze“ v egyptském otroctví. Tato souhra okolností nebyla souhra náhod. Pán Bůh měl s Josefem své plány. Ačkoliv jeho život nebyl lehký, Bůh byl s ním, chránil ho a směřoval jeho cestu k naplnění svých plánů. Skrze složité životní zkušenosti se stal Božím nástrojem k záchraně své rodiny a následně národa.

V Josefově příběhu můžeme také vidět paralely s Ježíšovým životem. Židovští představitelé také žárlili na Ježíše, přemýšleli, jak by se ho mohli zbavit, a když se naskytlá příhodná okolnost, využili ji. Zamýšleli zlo, ale Pán Bůh zamýšlel dobro. Zamýšleli smrt, ale Pán Bůh skrze tuto konkrétní smrt daroval život všem, kteří tuto oběť ve víře přijmou.

Někdy se nám zdají naše životní okolnosti příliš těžké, možná až nad naše síly. Možná jsme se dostali do problémů i cizí vinou. V našich představách mohou být už jen chmurné zítřky. Ale nevíme, jaké jsou Boží plány s námi. Hospodin je Pánem našich životů. On měl svůj záměr s Josefem a má své záměry i s každým z nás. Očekávejme na Boha a na naplnění jeho záměrů.

Iveta Procházková (kancelář VV BJB)

Lidmi odmítnutý, Bohem vyvolený

To je ten Mojžíš, kterého odmítli, když řekli: „Kdo tě nad námi ustanovil vládcem a soudcem?“ Toho poslal Bůh jako vládce i vysvoboditele, když se mu prostřednictvím anděla zjevil v keři. To je ten Mojžíš, který je vyvedl z Egyptské země, který činil divy a znamení v Egyptě, při Rudém moři i na poušti po čtyřicet let. (Sk 7,35–36)

I dnes budeme pokračovat v uvažování nad částí Štěpánovy obhajoby před veleradou. Štěpán se dostává k životu Mojžíše. Upozorňuje na Mojžíše: „*To je ten Mojžíš...*“, ten odmítnutý, který prchal z Egypta. Ten vyvedl Izraelce a rozdělil moře, dělal divy a zázraky. To on řekl, že jim Bůh povolá proroka jako byl on. To je ten, který dělal prostředníka mezi Bohem a lidmi. Ten, který přijal do rukou Boží zákon.

Mojžíš vyrostl v luxusu faraonova domu a dostalo se mu nejlepšího vzdělání. Měl tedy velké předpoklady k vedení jiných lidí. Chtěl vést, zajímal se o svůj lid, ale byl příliš cizí, nebyl z nich. Byl stejného původu, ale neměl stejnou životní zkušenost. „*Kdo jsi, že tady budeš o nás rozhodovat? Budeš prosazovat svou moc násilím?*“ Ne, to nebyla ta pravá chvíle, kdy měl začít vést svůj národ. Svým národem zavržený Mojžíš uprchl na poušť a čtyřicet let byl prostým pastýřem ovcí. Tytam byly ambice dělat pořádek, rozsuzovat lidi či je vést. Ale co do něj Pán Bůh vložil, nezůstalo ležet ladem. Přišla chvíle i pro Mojžíše, aby využil své dary, protřibené a vybroušené dlouholetou péčí o stáda ovcí.

Každému z nás byl Duchem dán nějaký dar k vzájemné službě. Možná jsme byli odmítnuti a vyhodnoceni druhými lidmi jako nezralí, nevhodní, nevzdělaní nebo jinak nedostateční. Pokud do nás Pán Bůh něco vložil, přijde čas, kdy dar nebo dary využijeme. Sbírejme životní zkušenosti, vyhlížejme příležitosti a nenechme se odradit. Nebo se naopak na službu druhým moc necítíte a potřebujete povzbudit? Pán Bůh má dostatek trpělivosti pro každého z nás. Necháme se Bohem přemluvit k tomu, co pro nás Pán Bůh připravil, abychom byli požehnáním?

Iveta Procházková (kancelář VV BJB)

Pokračovatelé vrahů proroků

Jste tvrdošíjní a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové. Byl kdy nějaký prorok, aby ho vaši otcové nepronásledovali? Zabili ty, kteří předpověděli příchod Spravedlivého, a toho vy jste nyní zradili a zavraždili. Přijali jste Boží zákon z rukou andělů, ale sami jste jej nezachovali! (Sk 7,51–53)

Štěpán se dostává na konec své obhajoby. Mluví o stánku úmluvy, který postavili Izraelci na poušti, a následně o chrámu, o kterém snil David a postavil ho Šalamoun. Ale „*Hospodin nepřebývá v chrámu postaveném lidskýma rukama*“ (7,48), praví prorok. Jakýkoliv chrám je pro Hospodina příliš malý a omezující. „*Mým trůnem je nebe a země podnoží mých nohou,*“ říká Hospodin (7,49).

Mluví také o prorocích. Proroci měli dvě úlohy. Upozorňovali na nedostatky ve společnosti, sociální nespravedlnosti a na odpadnutí od Hospodina. Zároveň zvěstovali nadějnou zvěst o Spasiteli a o příchodu Božího království na zem. Být prorokem byla velmi nevděčná úloha. Proroci končili většinou špatně, jejich životy končily často násilnou smrtí. Jejich zprávy nebyly adresátům příjemné a nechtěli je poslouchat. Štěpánovi vrstevníci si možná mysleli, že jsou lepší než jejich otcové, kteří zabíjeli proroky. Jako si to myslí mnohá mladá generace o svých předchůdcích. Ale byli to právě oni, kdo poslal na popraviště samotného Spasitele. I oni si mysleli, stejně jako jejich otcové, že mají v rukou zákon. Tento zákon však nepochopili a nedodržovali.

Když nás někdo upozorňuje na naše pochybení, není to vůbec nic příjemného. Vyžaduje velkou dávku pokory takové upozornění či napomenutí přijmout nebo se nad ním alespoň zamyslet. Jsme my schopni zamyslet se nad napomenutími, která dostaneme? Jsme my schopni překročit hranice svého poznání a narušení našich zaběhlých pořádků? Můžeme si o sobě myslet, že jsme lepší než ti, kdo byli před námi. Je tomu skutečně tak?

Iveta Procházková (kancelář VV BJB)

pondělí – 23. dubna

Sk 7,54–60

Modlitba za nepřátele

Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: „Pane, odpusť jim tento hřích!“ To řekl a zemřel. (Sk 7,59–60)

Co vlastně dělá z lidí nepřátele? Na začátku své výpovědi před radou Štěpán oslovuje přítomné „*bratři a otcové...*“ Jakoby tím říkal: „Jsem jeden z vás, máme jednoho Otce, nejsem váš nepřítel...“ Přítomní židé nic nenamítali, když Štěpán mluvil o hříších jejich otců. Snad si mysleli, že jsou lepší, že nejsou jako oni. Pak ale uslyšeli ze Štěpánových úst pravdu i o sobě: „*Jste tvrdošíjní a máte pohanské srdce a uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové*“ (v. 51). Na tomto místě se „láme chleba“. Zde se z „bratrů a otců“ stávají Štěpánovi nepřátelé. Nejde o nepřátelství kvůli teologickým nebo politickým názorům. Ani nejde o nepřátelství z nějakých jiných „pозemských“ důvodů. Členové rady nebyli ochotni přijmout Boží pravdu o stavu svých srdcí. Bohem položené nepřátelství mezi hada a ženu (Gn 3,15) se zde opět projevuje. Štěpán pak naplňuje slova Pána Ježíše o milování nepřátel a prosí Pána o odpuštění jejich hříchu.

Modlitba za nepřátele je projevem Boží lásky v nás. Nejprve tedy žijme, pokud to na nás záleží, se všemi v pokoji. Milujme své nepřátele a prosme za ty, kteří nás pronásledují. Nebudme tvrdošíjní, nemějme pohanské srdce a neodporujme Duchu svatému, ale vystrojeni Boží zbrojí bojujme s nepřítelem, který může zahubit duši i tělo.

Robert Matala (Teplá)

úterý – 24. dubna

Sk 8,1–8

Pronásledování církve vedlo k dalšímu šíření evangelia

Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli. Filip odešel do města Samaří a zvěstoval tam Krista. (Sk 8,4–5)

Neznám nikoho z křesťanů, kdo by si přál, aby církev byla pronásledována. Přesto, ať se nám to líbí nebo ne, může být pronásledování církve součástí Božího plánu. Bůh si je může použít k tomu, aby víra jeho dětí byla vyzkoušena a aby se evangelium rozšířilo i do míst, kam by se jinak těžko dostávalo.

Vidíme to i v tomto příběhu. Tlak na jeruzalémský sbor způsobil, že se všichni, kromě apoštolů, kteří zůstali v Jeruzalémě, rozprchli po území Judska a Samařska. Všude, kam přicházeli, zvěstovali evangelium a Bůh jejich slova potvrzoval. Mnoho křesťanů vstoupilo do služby zvěstování evangelia a díky tomu bylo radostnou zvěstí zasaženo veliké území.

Je tu příběh Filipa, který odešel do města Samaří. Zde samařskému obyvatelstvu zvěstoval Krista. Bůh dosvědčoval jeho slova velikou mocí a zázraky, takže uvěřilo značné množství lidí.

Z historie víme, že mezi Samařany a Židy panovalo nepřátelství. Židé se dokonce snažili při cestě z Judska do Galileje, pokud jen to bylo možné, Samaří co nejvíce vyhnout. Stejně tak bychom asi těžko potkali Samařana v Jeruzalémě nebo dokonce v jeruzalémském chrámě. Vždyť Samařané dokonce měli vlastní chrám na hoře Gerizim, kde uctívali Hospodina (J 4,1–26).

A tu Bůh přivádí Filipa (Žida) do jejich města, stejně jako mnoho dalších křesťanů do celé oblasti, a ti jim přinášejí radostnou zvěst. A to vše právě v důsledku pronásledování jeruzalémské církve.

Boží plán je dokonalý, i když kvůli němu musíme někdy zakusit trápení a protivenství.

Děkujeme Bohu za klidný čas, ale modleme se také, abychom byli připraveni pro případ, že toto období klidu skončí.

Pamatujme, že protivenství neznamená, že nás Bůh opustil. Může ale znamenat začátek něčeho nového v Jeho plánu.

Michal Steklý (Teplá)

Neupřímná touha po obdržení moci Ducha svatého

Když Šimon viděl, že ten, na koho apoštolové vloží ruce, dostává Ducha svatého, nabídl jim peníze a řekl: „Dejte i mně tu moc, aby Ducha svatého dostal každý, na koho vložím ruce.“ (Sk 8,18–19)

Následkem Filipova kázání v Samaří se začali obracet mnozí obyvatelé, jedním z nich byl také Šimon, kouzelník a vlivný muž. Ale Duch svatý na ně sestoupil až po modlitbě a vkládání rukou Petra a Jana.

Když Šimon viděl, jakou mocí disponují Petr a Jan, zatoužil mít to samé, co mají apoštolové. Být opět někdo a umět „rozdávat“ Ducha svatého. Možná se zde skrývá nepochopení, že Duch svatý je nějaká božská síla. Šimon chtěl disponovat a dle libosti nakládat s Božím Duchem. Ale Duch svatý je jednou z osob Boží trojice. Nemůžeme jím volně disponovat – naopak On musí disponovat námi. Je nám dán, aby nám zpřítomňoval Krista, který sedí po pravici Otce.

Snad se zde projevují také Šimonovy dosavadní vášně, které ho k tomu vedly. Čteme, že ho dříve poslouchali, uznávali, dychtivě mu naslouchali (vv. 10–11). Vliv ovšem bývá velmi návykový.

Jakub píše: „*Chcete mít, ale nemáte. Ubíjíte a nevrážíte, ale ničeho nemůžete dosáhnout. Sváříte se a bojujete – a nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně.*“ (Jk 4,2n). Neprosil také Šimon proto, aby naplnil svou pyšnou touhu být někdo, mít zvláštní moc mezi křesťany, naplnit své touhy a vášně?

Jeho srdce se v tomto ohledu nezměnilo – pořád toužil být uznávaný, obávaný, dychtil po obdivu, naslouchání. Být středem pozornosti, obdržet potlesk davu, být někdo. Toužil po předních místech mezi křesťany. A zde vyvstává otázka pro každého z nás. Otázka týkající se našich motivů. Nejsme někdy stejní? Netoužíme po něčem ne kvůli slávě Boží, ale kvůli vlastní slávě a poplácání po rameni? Duchovní exhibicionismus je nebezpečím pro mnohé křesťany. Takovým říká Ježíš: „*a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem*“ (Mt 20,27).

Jiří Tomeš (Teplá)

Peníze nemohou být náhradou za upřímnost před Bohem

Petr mu odpověděl: „Tvé peníze at' jsou zatraceny i s tebou: Myslíš sis, že se Boží dar dá získat za peníze! Tato moc není pro tebe a nemůžeš mít na ní podíl, neboť tvé srdce není upřímné před Bohem.“ (Sk 8,20–21)

Ani prvotní církev nebyla zcela uchráněna před snahami ovlivnit peníze dění v církvi, získat určité postavení, ze kterého mohou plynout výsady.

Šimon, v Samaří a okolí ohromující obyvatelé, respektovaný a obdivovaný (zřejmě i obávaný), v každém případě úspěšný a v důsledku toho i bohatý muž, pokládáný za člověka s božskou mocí (podobně se chystali obyvatelé Lystry vyzdvihnout Pavla a Barnabáše – Sk 14,11n), je konfrontován Filipem zvěstovaným slovem. Obsah zvěsti? „... hlásal jim Krista“. A děly se věci v Samaří! „... a v onom městě nastala velká radost“ (Sk 8,8). „Dokonce sám Šimon uvěřil, byl pokřtěn...“ a „... když viděl, jak se dějí veliká znamení a mocné činy, velmi nad tím žasl“. To bylo něco, s čím se ve své kariéře mága nesetkal. Aby se takto lidem měnil život pod vlivem hlásaného slova, jehož obsahem je Ježíš Kristus, nikoli magie. To se jemu, věhlasnému a velkému (sám si to o sobě myslel) mágovi (kouzelníkovi), nedařilo. To nebylo vše. Přicházejí Petr s Janem, modlí se a vkládají ruce na pokřtěné „... a oni dostávali Ducha svatého“. (Nečteme o Šimonovi, že by se to týkalo i jeho). Šimon znovu žasne a je uchvácen. To bych chtěl, to musím mít, tak budu moci na lidech pracovat! To je ono, co mi scházelo. Tady máte peníze a „... dejte i mně, aby každý, na koho vložím ruce, dostal Ducha Svatého“.

Mohli bychom pro tuto situaci za klíčové v životě Šimona považovat to, co je napsáno v téže kapitole, v. 9 a 10: „... říkal o sobě, že je někdo veliký...všichni od nejmenšího do největšího mu věnovali pozornost a říkali: tento člověk je ta moc Boží, která se nazývá Veliká“ (SP). Někým být před veřejností i v církvi, mít vliv, dejte mi moc... to přece stojí za ty peníze.

Rudolf Jan Moses (Teplá)

pátek – 27. dubna

Sk 8,26–40

Křest bez zbytečného odkládání

Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih, k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gazy.“ Filip se vydal k té cestě a právě přijížděl etiopský dvořan. Byl správcem pokladů kandaky, to jest etiopské královny. Zde vykonal pouť v Jeruzalémě, když se vracel, četl proroka Izaiáše. (Sk 8,26–28)

Po smrti Štěpána (Sk 7) začalo velké pronásledování církve. Mnozí museli z Jeruzaléma utéct, aby nebyli zatčeni a dáni do vězení. Saul pátral dům od domu a kohokoliv objevil, odvedl před soud židovské rady. Ti, kteří utekli z Jeruzaléma, mluvili o Kristu, zvěstovali jeho evangelium, všude, kam přišli. Tak se roznesla víra v Ježíše Krista, učedníků přibývalo. Jedním z těch nových kazatelů byl FILIP.

Dostal pověření ke službě, ale i on musel utéct. Kázal evangelium v Samaří, ale Pán Ježíš jej posílá jinam, do liduprázdné krajiny, na jih od Jeruzaléma. Tudy vedla cesta k moři. Filip nevěděl, proč tam má jít. Když přišel na místo, uviděl blížící se povoz, ve kterém seděl vznešený muž – etiopský dvořan. Vracel se z Jeruzaléma a četl z knihy proroka Izaiáše (vv. 32–33). Dvořan se obrátil k Filipovi. Ten si dodal odvahy a zeptal se ho: „Rozumíš tomu, co čteš?“ On odpověděl: „Nerozumím, někdo by mi to musel

vyložit“. Filip poznává obsah – dvořan četl z řeckého překladu a Filip řecky i hovořil, nebylo zapotřebí tlumočnicka. Rozumíš... čteš.

Dvořanova otázka dává Filipovi možnost zvěstovat Ježíše. Jak pokračovali v cestě, přijeli k vodě. Dvořan řekl: „*Zde je voda, co brání, abych byl pokřtěn?*“ „*Jestliže věříš celým srdcem, nic tomu nebrání,*“ dodal Filip. Dvořan pravil: „*Věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží!*“ Je to jedno z nejstarších křestních vyznání.

Sestoupili do vody a Filip jej pokřtil. Když z vody vystoupili, Duch Páně se Filipa zmocnil a dvořan ho už neviděl, ale radoval se z toho, že křtem a udělením Ducha svatého se stal členem nového Božího lidu. Pokračoval v cestě do své vlasti plný radosti, že uvěřil v Ježíše Krista.

Karel Křehký (Teplá)

sobota – 28. dubna

Sk 9,1–9

Na zem...

Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam dovíš, co máš dělat.“ (Sk 9,4–6)

Ještě než se apoštol Pavel stal apoštolem Pavlem, býval jedním z nejúpornějších odpůrců a pronásledovatelů církve. Jako mladík stál u Štěpánovy popravě a schvaloval to (Sk 22,20). Jeho posedlost dospěla až tak daleko, že si vyžádal doporučující listiny, aby mohl křesťany pronásledovat i v jiných městech.

Zvláštní je, že v životě jeho samotného se o mnoho let později projeví stejná posedlost židů sprovodit Kristovy vyznavače ze světa: „*Když nastal den, židé se spojili a zapřísáhli, že nebudou jíst ani pít, dokud Pavla nezabijí... Zapřísáhli jsme se, že nic nevezmeme do úst, dokud Pavla nezabijeme*“ (Sk 23,12.14b).

Saul byl doslova posedlý – jeho hlavním životním cílem se stalo potírání církve. Slovo přeložené z řeckého textu „pronásleduješ“ můžeme přeložit také slovy: spěchat, běžet, usilovat. Ježíš tedy na cestě do Damašku Saulovi jinými slovy říká: „Saule, za čím to běžíš, proč spěcháš do Damašku? O co to usiluješ?“ Ukazuje mu, že cíl jeho cesty je nesprávný. A tak pronásledovatel církve musí před Kristem padnout na kolena. „*Neboť je psáno: Jako že jsem živ, praví Hospodin, skloní se přede mnou každé koleno a každý jazyk vyzná, že jsem Bůh*“ (Ř 14,11).

Mohli bychom být při četbě dnešního textu v pokušení zaměřit se na „ty druhé“, kteří nám křesťanům všelijak ubližují. Ale pamatujme, že vůči takovým platí způsob chování, který Kristus nařídil církvi: „*Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují*“ (Mt 5,44).

Je tu však ještě jedno pravidlo, platné pro všechny lidi – totiž že do správného vztahu vůči Ježíši se člověk dostane jen tehdy, padne-li před ním na zem, na kolena.

Jiří Tomeš (Teplá)

Z nepřítele se stává bratr a budoucí apoštol

Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán – ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ (Sk 9,17)

Saul z Tarsu se vydal na cestu, která si kladla za úkol pronásledovat křesťany a vyhledat je! Na cestu, na jejímž konci byla smrt, smrt věřících. Před Damaškem se Saulovi ukazuje Pán Ježíš a nebojím se říci, že tímto setkáním Saul umírá a rodí se Pavel. Od této chvíle půjde po úplně jiné cestě – užší, v mnohém těžší, plné překážek, útrap a strádání, ale po cestě, která vede k věčnému životu po boku Pána Ježíše.

Na určitou cestu je nucen se vydat i učedník jménem Ananiáš, kterého Pán poslal za modlícím se Pavlem. Má o tomto úkolu své pochybnosti, ale nakonec poslušně koná Boží vůli a je Pavlovi nápomocen. Oslovuje ho: „Saule, můj bratře...“ Pavel již patří do Boží rodiny.

Pocházím z nevěřícího prostředí a mnohdy propadám chmurám, když vidím svou rodinu tak daleko od Boha. Apoštol Pavel je však pro mě vždy povzbuzením, že Bůh koná zázraky. Odpuštění a znovuzrození má připravené pro každého, kdo je ochoten se vydat na cestu za Ním.

Dovol mi, milý čtenáři, se tě zeptat: „Kde jsi ty? Po které cestě jdeš?“

Milan Trávníček (Teplá)

Pravý růst církve dává Duch svatý

A tak církev v celém Judsku, Galileji a Samaří měla klid, vnitřně i navenek rostla, žila v bázní Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch svatý posiloval. (Sk 9,31)

V předcházející kapitole je popisováno první pronásledování církve Saulem. Bylo to bouřlivé období, krátce po vzkříšení Pána Ježíše a Jeho odchodu do nebe. Lidé byli zmatení, i samotní učedníci. Do této situace dává Bůh svého Ducha svatého. Učedníci činí zázraky, neohroženě mluví o Bohu a Jeho moci. Vzniká církev. Kristova rodina, společenství lidí, kteří Bohu plně důvěřují a podřizují mu své životy ve všech oblastech. Hlavním motivem je Boží láska. Bůh mě miluje takového, jaký jsem, zná moje chyby, moje limity, moje obdarování a zvláštnosti. Přišel mě zachránit z moci hříchu, ze smrti, přišel mi dát život věčný a Boží pokoj. Mocí Ducha svatého je zasažen i Saul. Zpočátku se ho učedníci bojí, nevěří mu, vždyť jim usiloval o život. Se Saulem je Bůh. S tebou je Bůh! Saul neohroženě káže a směle mluví v Ježíšově jménu. A tak církev po svém bouřlivém vzniku zakouší klid, bezpečí. Jak podobné s dnešními dny. Žijeme v době milosti, nejsme pro svou víru

a přesvědčení pronásledování. Jsme posilováni Duchem svatým, Bůh nám žehná. Nezanedbávejme proto společná shromáždění, povzbuzujme se navzájem, chvalme Pána za Jeho moc a pomoc, Jeho velebnost a svatost, Jeho trpělivost. Nehledejme rozdíly a vady na ostatních, hledejme Boží království! Volejme, křičme, mluvmе o Bohu, ať přijdeme vhod či nevhod, aby Kristova církev vzrůstala počtem. Doba milosti jednou skončí.

Michaela Bělunková (Příbor)

úterý – 1. května

Sk 9,32–43

Zázraky napomáhají k uvěření v Ježíše

Zpráva o tom se rozšířila po celém Joppe a mnoho lidí uvěřilo v Pána. (Sk 9,42)

V knize Skutků jsme svědky Saulova obrácení a sledujeme jeho misijní činnost. Ale jsme svědky i služby původních Ježíšových učedníků. Petr – ten, který měl sklony k pýše, malověrnosti, ten, který zapřel, je po Ježíšově návratu k Otcí Jeho horlivým služebníkem. Petr, který kdysi málem utonul při pokusu kráčet po vodě kvůli své slabé víře, nyní ve jménu Ježíše Krista uzdravuje chromého a dokonce vzkřísí mrtvou! Na těchto událostech nás fascinuje Petrova přítomnost mezi lidmi. Byl tam, takže věděl, co prožívají, co potřebují. Neuzavírejte se do „skleníků“ našich sborů. Čerpejte tam, budujte vztahy, ale pohybuje se i mezi lidmi venku! A dále nás fascinuje síla Petrova spoléhání na Ježíše. Uzdravovat chromé, křísit mrtvé? Vždyť to byla výsada Božího Syna! Jak by mohl on – člověk konat takové zázraky! Ale zapamatoval si slova svého Učitele: „*Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte...*“ (Mt 10,8).

Prostě jde tam, kde je ho potřeba, v tichosti poklekne v horním pokoji u lůžka s mrtvou Tabitou, tiše se modlí a stane se zázrak! Div takových rozměrů, že každý, kdo o tom v Joppe slyšel, uvěřil v Pána.

I Ty, pokud jsi odevzdal svůj život Pánu, jsi Jeho učedníkem! I Tebe si Bůh chce používat tam, kde jsi.

Touží, abys vyšel z pohodlí svého domova, rodiny, sboru a šel tam, kde tě potřebují nejvíc, ne proto, abys udělal nějakou show. Ne proto, abys byl ty oslavovaný. Ne proto, aby ti lidé děkovali. Ale aby skrze tvou víru mohlo přijít mnoho lidí k Ježíši. Jsi připravený čelit této výzvě dnešní den? Je to na tobě. Možná se na takovou výzvu necítíš být připravený. Vzpomeň si na Petra a jeho slabosti! Pamatuj, že Bůh si ne vždy povolává připravené, ale připravuje povolání. Jestli dnes nepřijmeš tuto výzvu, Bůh si může povolat někoho jiného. On má neomezené zdroje.

Při té připravenosti k praktické službě si často vzpomeneme na našeho pradědečka, evangelického pastora, který za 2. světové války zachraňoval židovské děti ze svého okolí. Za svého života se ocenění nedočkal, až po jeho smrti byl vyznamenáný představitelem izraelského státu. Jeho celoživotním mottem byl verš: „*Kdo tedy umí činit dobré, ale nečiní, má hřích.*“ (Jk 4,17; ČSP)

manželé Čermákoví (Příbor)

Bůh přijímá modlitby zbožného důstojníka

Pohlédl na něj a pln bázně řekl: „Co si přeješ, Pane?“ Anděl odpověděl: „Bůh přijal tvé modlitby a almužny a pamatuje na tebe. Vyprav hned posly do Joppe, ať sem přivedou Šimona, zvaného Petr.“ (Sk 10,4–5)

Možná si vzpomínáte, jak jste si jako malí hráli na vojáky, většinou byl někdo velitel a ostatní poslouchali, tedy alespoň na chvíli. Kdo chtěl být voják, tak musel udělat tři věci: slyšet rozkaz, pochopit jej a poslechnout, tedy podřídit se velení někoho jiného. V neklidné době našeho Kornelia platilo *Vivere militare est* (Žít znamená bojovat) a tak se tím celý život tohoto muže řídil. Římský voják byl zvyklý poslouchat. Kdo byl na vojně, tak ví, že poslouchat vyšší šarži se musí, bez toho by nebyl řád a každý by si dělal, co chce. Andělský pokyn jakožto té šarže nejvyšší byl stručný, věcný a jasný. Kornélius zaslechl všechno, co potřeboval, aby mohl příkaz splnit. Slyší o Božím ocenění svého života, dozvídá se o Boží přízni, ve kterou věřil a kterou má teď i potvrzenou andělským hlasem, a slyší jasný úkol, který má splnit. Anděl mu ovšem neřekl nic navíc, aby ukojil jeho zvědavost. Kornélius se nedozvěděl, kdo to je ten Šimon Petr, neměl tušení, proč by jej měl zvát do svého domu, a dokonce ani nezná přesnou adresu. Přesto ale příkaz anděla okamžitě plní. Neptá se proč a nač, ale posílá posly do určeného města a přijme poté hosta na delší dobu k sobě. A jak dále čteme, dobře udělal, že slyšel, pochopil a poslechl. V celých Skutcích čteme o tom, že Pán ke svým mluvil: Bůh jim řekl... Pán řekl... Duch Svatý řekl... anděl řekl... Nebe bylo otevřené a náš nejvyšší velitel k nim mluvil, prakticky, detailně a jasně. Tak aby každý pochopil, kde je jeho místo, jaký je jeho úkol a kdy má co učinit. Ke stejné praxi Pán Bůh zve i každého současného křesťana. Od nás jako Božích bojovníků očekává připravenost k poslušnosti. Mluví k nám a vede nás svým slovem, které Duch svatý oživuje. Pokud se necháme takto vést, budeme dobrými služebníky.

Vašek Petr (Příbor)

Bůh viděním přesvědčuje Petra

Tu k němu zazněl hlas: „Vstaň, Petře, zabíjej a jez!“ Petr odpověděl: „To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvřňuje a znečišťuje.“ Ale hlas se ozval znovu: „Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté.“ To se opakovalo třikrát a zase to všechno bylo vyneseno vzhůru do nebe. (Sk 10,13–16)

Kornélius byl římským důstojníkem a jako voják měl vážené postavení. Dozvídáme se o něm, že byl zbožný a věřil v jediného Boha. Bůh se k němu přiznává a posílá

za ním anděla, který mu zvěstuje, že má poslat pro Šimona, zvaného Petr, do města Joppe. Kornélius o pravosti poselství nijak nepochybuje, věří mu a posílá do Joppe dva sluhu a jednoho zbožného vojáka. Petr tam tou dobou přebývá ve městě asi dva dny cesty od Cesareje, kde bydlel Kornélius. Petr patří ke konzervativní straně v prvotní církvi, která je stále ještě hodně propojena se synagogou. Dodržuje hodiny určené pro modlitbu, a tak odchází za poledne na rovnou střechu domu, aby se tam modlil. Přitom dostává hlad. Zatímco mu připravují jídlo, upadá do vytržení myslí. Vidí, jak se z otevřeného nebe snáší cosi podobné plachtě a v ní jsou všechny druhy živočichů, které jsou pro Žida poskvrňující a znečišťující. Toto vidění se třikrát opakuje, což svědčí o jeho důležitosti a naléhavosti. To se stalo těsně předtím, než došli poslové od Kornélia. Díky tomuto poučnému vzkazu od Boha Petr posly přijímá a přijímá i pozvání do Korneliova domu, i když netuší, o co jde. Následné události mu všechno objasňují při setkání s Kornéliem a jeho přáteli. Dochází mu, že Kristovo evangelium je důležitější než všechny kultické předpisy a ustanovení a že by neměl bránit evangeliu v cestě i mezi pohany. Na shromážděné v Korneliově domě nejdříve sestoupil Duch svatý, a až poté byli pokřtěni. Duch svatý dosvědčuje to, co následně probíhá, Duch svatý uschopňuje k přijetí křtu a utvrzuje Petra ve správnosti jeho jednání. Kornéliův příběh nám ukazuje cestu evangelia až k nám. Lidé v prvotní církvi museli překonávat mnohé obtíže, předsudky i sami sebe, aby mohli dát místo evangeliu a jeho působení.

Bohumila Švidrnochová (Příbor)

pátek – 4. května

Sk 10,24–33

Jsmo vždy připraveni slyšet Boží poselství?

Hned jsem tedy pro tebe poslal, a ty jsi ochotně přišel. Nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a chceme slyšet vše, co ti Pán uložil. (Sk 10,33)

Tento příběh má neoddiskutovatelný klíčový význam v dějinách spásy, kdy se otevírají dveře milosti pro pohany, aby mohli být součástí Boží rodiny. Kornélius je nám však také dán jako příklad charakterově výjimečného člověka. Nejen pro zamyšlení, ale i k následování. V čem je tak výjimečný? Jedno české přísloví říká: „štěstí přeje připraveným“. Dovolil bych si to lehce v tomto případě upravit: „Bůh přeje připraveným“, a to na Kornélia opravdu platí. Co udělal, aby nepřeslechl Boží poselství? Z kontextu celé pasáže vyplývá, že se Kornélius pravidelně k Bohu modlil. V konání Bohem připravených dobrých skutků byl vytrvalý. Jednal bezodkladně, tedy ihned, když si byl jist, že je nutné Boha poslechnout. A byl připraven slyšet Boží vůli. Kornéliův zbožný „příklad tak táhl“, že zasáhl celou jeho rodinu, ale nejen ji, také jeho nejbližší přátele (Sk 10,24). U Kornélia se beze zbytku naplnilo slovo: „*Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu*“ (Joz 24,15b). Nad tím, co jsi teď slyšel, se prosím na chvíli zamysli. Jak je to s tebou? Když čteš tyto řádky, jsi pravděpodobně křesťan nebo alespoň sympatizant.

Jak je to však s praktikováním nebo-li dennodenním žitím tvé víry? Máš osobní vztah s Bohem, se všemi výše uvedenými atributy, abys byl připraven? A jak je na tom tvá rodina? Jsi v ní svědectvím o živém Bohu, kterého miluješ? Jsi nedílnou živou součástí širší Boží rodiny, místního církevního společenství, kde máš své nezastupitelné místo v Kristově těle? Poctivě se nad sebou zamysleme a odpovězme si na tyto otázky. Když výše uvedené bude pro tebe v nějaké oblasti výzvou, přijmi ji. I dnes je to ještě možno dát s Bohem do pořádku. Navažme s Bohem rozhovor a popovídejme si spolu, vždyť On je náš nejlepší přítel.

Martin Okáč (Příbor)

sobota – 5. května

Sk 10,34–48

Bůh vylévá svou milost na pohany

Ještě když Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kteří tu řeč slyšeli. Bratří židovského původu, kteří přišli s Petrem, žasli, že i pohanům byl dán dar Ducha svatého. (Sk 10,44–45)

Izrael je národem, který si Bůh vyvolil, aby byli svědky Boha – Stvořitele. Dostali v Desateru návod jak žít, aby v této roli obstáli. Bůh měl být v jejich životech na prvním místě, měli ho milovat z celého srdce a řídit se jeho příkázáními. Ale hříchem porušená duše člověka nedokázala těmto požadavkům vyhovět, a tak Izraelité brzy po osídlení vyvolené země odpadali od Boha a začali uctívat božstva svých předchůdců. Až v babylonském otroctví se rozpomněli na svého Boha, ale svůj stát už zpět nezískali. Obnovili sice chrám a bohoslužbu, ale vládli jim pohané. Do této situace se rodí Boží syn mladičké židovské dívky a s ním přichází na svět také Boží království. Ježíš celým svým životem usvědčuje hlavně židovské náboženské vůdce z jejich nedostatečnosti a ukazuje, kde selhali nejvíce. Selhali v lásce nejen ke svému Bohu, ale také ke všem lidem. Vždyť Ježíš říká, že máme milovat dokonce své nepřátele! Selhali v odpuštění všem a všeho, čím nám kdo ublížil. A Ježíš radí – žít ve stavu trvalého odpuštění. Selhali tak mocně, že nakonec prosadili Ježíšovo ukřižování. A my dnes víme, že dodržet Ježíšovy rady nejde jinak než s Boží pomocí. V síle Ducha svatého, kterého seslal Bůh na ty, kdo poznali v Božím Synu Mesiáše. Byla to v prvé řadě spousta lidí židovského původu. Když byl apoštol Petr byl poslán ke Korneliovi a jeho přátelům – pohanům, a tito byli pokřtěni Duchem svatým a křtem vodou ve jménu Ježíše Krista, Boží království se otevřelo i pohanům. Tím jsme získali v Bohu stejného ochránce, jakým je Bůh po mnohá tisíciletí židům. I my jsme se stali Božím lidem.

„Pane Bože, uschopni nás silou svého Ducha, abychom dokázali žít tak, jak nás to učil Pán Ježíš. Abychom byli plni lásky, odpuštění a milosrdenství. Abychom měli čisté srdce a mohli patřit na Tvou tvář. Abychom byli Tvými svědky. Amen.“

Ivana Somolová (Příbor)

Jak je těžké opustit svou tradici

Apoštolové a bratři, kteří byli v Judsku, pak uslyšeli, že i pohané přijali Boží slovo. A když Petr přišel do Jeruzaléma, odporovali mu ti, kteří byli z obřízky: „Vešel jsi k neobřezaným mužům a jedl jsi s nimi!“ (Sk 11,1–3; NBK)

Dle Wikipedie *tradice* (lat. *traditio* < *tradere* předávat) znamená předávání, a to nejčastěji mezigenerační předávání poznání, schopností, obyčejů či mravů v rámci kultury nebo skupiny.

Jsou tradice, které vzniknou rychle, např. nějaká rodinná vánoční tradice. Drží se, dokud jsou děti malé, a pak přirozeně zanikne, popř. si ji potomci přenesou do svých rodin a dodržují určité zvyky po léta. Ale vlastně se nic neděje, když zanikne. Zánik jiných, hlubších tradic, může ohrozit samou podstatu společnosti.

Tradice, o které se mluví v textu Písma, nebyla jen ledajaká, založená na nějaké rodině či rodu. Byla budována po generace a byla založena na Božích příkazech. Židé měli jasné pokyny, s kým se mají a nemají stýkat, co smí a co nesmí jíst, koho si mohou a koho nesmí brát... Pán Bůh tato nařízení nedal bezdůvodně a jasně přikázal, že se mají předávat dalším generacím. Není tedy divu, jak „ti, co byli z obřízky“ reagovali. Bylo by velmi divné, kdyby řekli: „Aha, tak je to, my to bereme!“ Oni Petrovi odporovali a konfrontovali ho s Písmem. To, co slyšeli, znamenalo zcela zásadní zásah do jejich tradice.

Dnes se dá, že křesťané nikomu odporovat už vlastně nesmí (nechtějí?). V „lásce“ musí přijímat všechny a všechno. L. Schlesingerová, americká sociální komentátorka, trefně řekla: „Když jsi liberál, cokoliv řekneš, je ochraňováno. Když jsi konzervativce, cokoliv, co řekneš, je nenáviděno.“

Když svoji tradici opustit nechceme, Pán Bůh si k tomu používá své mocné nástroje, jak je psáno v předchozím a pak v následujícím textu, a nic a nikdo tomu nemůže zabránit. Zdá se nám však, že v dnešní době je smutné, že tradici, která JE založena na Písmu, opouštíme příliš snadno. Dnes by text zněl asi takto: „... A když Petr přišel do Jeruzaléma, ti, kteří byli z obřízky, se radovali: „Vešel jsi k neobřezaným mužům a jedl jsi s nimi? Tak to je skvělé!“ A pak si šli po svém.“ S Bohem není těžké opustit svou tradici, ale bez Boha je snadné opustit všechny tradice.

František a Libuše Pavelkovi (Příbor)

Stejný dar pro věřící v Ježíše ze Židů i z pohanů

„Jestliže tedy jim Bůh dal stejný dar jako nám, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, jak jsem já v tom mohl Bohu bránit?“ Po těch slovech bratří už nic nenamítali, ale velebili Boha: „Tak i pohany povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života!“ (Sk 11,17–18)

Těsně před tím, než Pán Ježíš odešel do nebe, posílá učedníky, aby šli a všem národům vyřídili evangelium, tedy dobrou zprávu o nabídce spasení v NĚm. Tato nabídka platí pro všechny lidi bez rozdílu ras a barvy pleti, platí i pro pohanské národy. Platí pro všechny, kdo uvěří, že Pán Ježíš zemřel i za ně, zemřel, aby smazal jejich hříchy. Platí pro všechny, kteří mu otevřou své srdce a pozvou jej tam jako svého Pána. Židé tím byli zaskočení. Spasení není tedy jen pro židy? Duch svatý to všem názorně ukázal tím, že sestoupil na věřícího Kornélia a jeho rodinu.

Je to úžasná milost. Neznali jsme Hospodina, nesloužili jsme mu, a přesto se nad námi smiloval. Stali jsme se součástí Božího lidu. Bůh se stal naším nebeským Otcem! Tím se naplnilo Boží Slovo pro Abraháma: „*V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.*“ (Gn 12,3). A tak Ježíšova výzva a Jeho pověření „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,*“ (Mt 28,19), platí i pro nás. Kolik lidí v naší pohanské zemi ještě neslyšelo o Kristu? Obávám se, že stále ještě velmi mnoho.

Rostislav Bohuslav (Ostrava)

úterý – 8. května

Sk 11,19–22

Odezva pohanů na zvěstované evangelium

Ale někteří z nich, původem z Kypru a z Kyrény, začali po svém příchodu do Antiochie zvěstovat Pána Ježíše také pohanům. Moc Boží byla s nimi, a veliké množství lidí uvěřilo a obrátilo se k Pánu. (Sk 11,20–21)

Všimli jste si, že impulzem k rozšíření evangelia se stalo pronásledování věřících? Pán si používá různé nástroje. On jediný dokáže proměnit negativní věci v pozitivní a přikopí ve vítězství. Následování Pána Ježíše vyžaduje především poslušnost. Poslušnost je důkazem naší lásky: „*Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo.“*“ (J 14,23).

Lidé kolem nás potřebují slyšet evangelium. Nenechme se zmalomyslnět, když je hned s nadšením nepřijmou. Sklizeň není naším úkolem. Naším úkolem je setba. Sklizeň nenastává ihned po zasetí. Lidé nemohou uvěřit, pokud evangelium neslyšeli, a nemohou je slyšet, pokud křesťané, pokud my mlčíme. Pohané, o nichž čteme v dnešním textu, zvěst evangelia nadšeně přijímali. Se zvěstovateli byla totiž moc Boží. Naplnění Duchem svatým je nezbytná podmínka k nesení zvěsti o Pánu Ježíši. Proto prosme o naplnění a zmocnění ke službě. Možná že máš pocit, že na to nemáš, že by to měl dělat někdo jiný, někdo schopnější – tak to je od toho zlého! Samozřejmě, že určitá služba není vhodná pro každého; jak jsem zmínil, důležité je naplnění a povolání. Je však jedna velice důležitá služba, kterou navíc může dělat úplně každý a tou službou je přímluvná modlitba. Přímluvná modlitba za bratry a sestry, za ty, co jsou ve službě, za nemocné a nemohoucí, za nevěřící přátele. „*Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele.*“ (Jób 42,10)

Rostislav Bohuslav (Ostrava)

Výborné svědectví o Božím služebníku

Když tam přišel a spatřil, co se z milosti Boží děje, měl radost a povzbuzoval všechny, aby ve svém rozhodnutí setrvali a zůstali Pánu věrní. Byl to muž dobrý, plný Ducha svatého a víry; a tak bylo mnoho lidí přivedeno k Pánu. (Sk 11,23–24)

Barnabáš je nám představen jako muž dobrý, plný Ducha svatého a víry. Můžeme o něm říci také, že byl plný ovoce Ducha svatého. Tím je: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání (Ga 5,22–23). Jsou to úžasné vlastnosti, kterými Duch svatý vybavil Barnabáše, aby mohl dobře sloužit Pánu. Nezbytné však je nechat se Duchem řídit a k tomu patří: „*Nehledejme prázdnou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidíme jeden druhému.*“ (Ga 5,26).

Nenecháme-li se Duchem řídit, tak o nás Pán nikdy takové skvělé svědectví jako o Barnabáši nevydá. Důležité je, aby ten, kdo má dary Ducha svatého, je plně využíval k prospěchu celého společenství, a to podle toho, jaké dary dostal. Tak to zcela neochybně Barnabáš dělal, a proto tak skvělé hodnocení.

Chtěl bych tady připomenout, co říká Pavel o lásce: „*Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy.*“ (1K 13,4–6) Bez tohoto ovoce se moc užitečného udělat nedá. Bez lásky se k druhým lidem, a to i k bratrům a sestrám, můžeš přiblížit jen jako kritik, jen jako soudce. A to nebuduje ani obecenství, ani tebe. To jen boří a ničí. Tak pracujeme s láskou a budujeme společně a usilovně tělo Kristovo.

Rostislav Bohuslav (Ostrava)

Barnabáš uměl vyhledat spolupracovníky

Proto se Barnabáš odebral do Tarsu, aby vyhledal Saula. A když ho našel, vzal ho s sebou do Antiochie. Pracovali spolu v tamější církvi po celý rok a vyučovali velké množství lidí; a právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany. (Sk 11,25–26)

Spolupráce Barnabáše a Saula má svůj počátek už v Jeruzalémě. Saul se tam po svém obrácení chtěl připojit k učedníkům, ale všichni se ho báli. Nevěřili totiž, že k nim patří. Stále ho viděli jako toho, který pronásledoval církev. Tehdy se ho ujal právě Barnabáš a popsal učedníkům Saulovo obrácení. Barnabáš neměl o lidech předsudky. Věřil, že Bůh může člověka změnit od základu, jeho srdce i mysl. Bible o něm svědčí, že to byl muž dobrý, plný Ducha svatého a víry. Když viděl, jak se Boží dílo v Antiochii rozrůstá, měl z toho velkou radost. Povzbuzoval nově obrácené, aby ve svém rozhodnutí setrvali a zůstali Pánu věrní. Barnabáš nebyl zahleděný na sebe, nebyl sólový

hráč. Soustředil se výhradně na Boží dílo a usiloval o jeho růst. Když viděl, že práce je mnoho a on sám na ni nestačí, neváhal a vyhledal Saula. Tak začala jejich dlouhodobá spolupráce a Bůh se příznával k jejich dílu. Potvrzoval jejich slova znameními a zázraky a církev rostla vnitřně i navenek. Dokážeme i my spolupracovat na Božím díle?

Tomáš Orlík (Ostrava)

pátek – 11. května

Sk 12,1–11

Těžko uvěřitelné, a přece skutečné

Petr následoval tedy anděla ven z vězení, ale nebyl si jist, zda to všechno je skutečnost; myslel si, že má vidění. Teprve nyní se Petr vzpamatoval a řekl: „Teď už vím, že Pán opravdu poslal svého anděla, vysvobodil mne z ruky Herodovy a uchránil od toho, co si přál židovský lid.“ (Sk 12,9 a 11)

Apoštol Petr nebyl žádný zločinec. Neudělal nic, za co by si zasloužil pobyt za mřížemi. Herodes ho dal zatknout, aby se zalíbil Židům. Petr se dostal do vězení, protože nepřestal hlásat evangelium o vzkříšeném Pánu Ježíši. To bylo pro Židy těžko stravitelné. Petr společně s Janem však prohlásili, že „o tom, co viděli a slyšeli, nemohou nemluvit“ (Sk 4,20). Pobyt ve vězení nebyla pro Petra nová zkušenost. Již dříve byl spolu s ostatními apoštoly zatčen a vsazen do vězení, a i tehdy byl Bohem nadpřirozeně osvobozen ze zamčené věznice. Bůh se nemění. Je stejně mocný, jako byl v minulosti a také dnes koná nadpřirozené věci. Pro nás může být Petrova zkušenost svědectvím o Boží věrnosti. On stojí za svým lidem a znovu a znovu ho vysvobozuje, jestliže věrně koná Jeho dílo bez ohledu na nepříznivé okolnosti. Petr spolu s apoštoly vyznával: „Boha je třeba víc poslouchat než lidi.“ (Sk 5,29) Sdílení evangelia, ať slovy nebo dobrým způsobem života, není dnes snadné i přesto, že žijeme v relativně svobodné zemi. Můžeme narazit na nepochopení, odmítnutí, výsměch nebo pohrdání. Přesto jsme Pánem vyzýváni, abychom nepolevovali v úsilí. On za námi stojí a je připraven s pomocí, posilou a povzbuzením. On nám chce dát správná slova pro konkrétní situace. Proměněné životy ztracených lidí jsou tou nejvzácnější odměnou.

Tomáš Orlík (Ostrava)

sobota – 12. května

Sk 12,12–19

Modlí se církev

Petr byl tedy strážěn ve vězení a církev se za něho vytrvale modlila k Bohu... Když si to uvědomil, přišel k domu Marie, matky Jana zvaného Marek, kde byli mnozí shromážděni a modlili se. (Sk 12,5.12; ČSP)

Po Letnicích se vše vyvíjelo náramně dobře. Apoštolové zvěstovali, konali divy a lidé přijímali evangelium, církev rostla početně i vnitřně. Najednou však přichází pronásledování. Král Herodes (přesně Herodes Agrippa I.) se k pronásledování přidal, z jeho strany to byly především politické důvody (získat si Židy, v. 3). Docela logicky se zaměřil na apoštoly, vedoucí církve. Co církev v dané situaci mohla dělat? Vymýšlet plány, strategie obhajoby, pořádat konference, psát prohlášení anebo se modlit k Bohu. Modlit se, aby On měl situaci ve své ruce, aby se projevila Jeho vůle a aby církev měla odvahu a moc i nadále zvěstovat.

Vidíme, že zvolili jediný možný způsob, a tak se modlili vytrvale, usilovně. Přesně nevíme, co bylo obsahem jejich modliteb. Určitě oslavovali a chválili Pána a prosili za danou situaci, za Petra, ale zřejmě si nepředstavovali takové rozuzlení, takový zázrak. Všichni byli velice překvapeni, že Petr je volný (v. 15). Tak se opět naplnilo slovo Pavla: „*Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit.*“ (Ef 3,20) Připomíná mi to příběh Petra Jaška, také zde to vypadalo zle, ale církev se semkla a modlila a nakonec přišlo propuštění. Pán odpovídá na naše modlitby, jedná především tam, kde se církev modlí (Sk 1,14; 2,1; 4,31; 6,6–7 atd.). Možná i tvoje nebo vaše situace vypadá zle; přijměme jednoduché pozvání k modlitbám.

Jiří Marek (Ostrava)

neděle – 13. května

Sk 12,20–25

Lidská samolibost sahá až na božskou slávu

Ve stanovený den zasedl Herodes v královském rouchu na trůn a pronesl k nim řeč; lid začal provolávat: „To mluví bůh, ne člověk!“ A tu jej postihl anděl Páně za to, že si přivlastnil čest patřící jen Bohu: zemřel rozežrán červy. (Sk 12,21–23)

Vydávat se za někoho jiného a přivlastnit si jeho úspěchy nebo slávu je podvodné a trestné. V roce 2014 odsoudili jistého Maročana za to, že se vydával za marockého krále. Využil jeho slávu a moc k osobnímu prospěchu. Zatkli ho a dostal 3 roky vězení.

Příběh Sk 12 se dotýká daleko závažnějšího tématu. Král Herodes (Herodes Agrippa I.) si přivlastnil Boží slávu. Dovolil, aby ho poddaní takto oslavovali. Král pocházel ze židovského prostředí, pravděpodobně znal Zákon, Desatero a přesto si ponechal Boží slávu pro sebe. Jiné překlady říkají: „*že nevzdal slávu Bohu*“ (B21, ČSP). Nechal se strhnout pýchou jako mnoho králů předtím i potom. A když pýcha ovládne srdce člověka, vede jen k dalším nezdravým postojům a názorům.

Podle Bible je pýcha vážným hříchem, proviněním před Bohem a Bůh se staví proti pyšným (Ž 101,5b). Je to obecný lidský problém, lidé často podléhají tomuto pokušení. Pýcha ničí lidské srdce, člověka i lidstvo samotné. Jaké je řešení? Pokořit se před Bohem a vzdát Jemu slávu. Přijít ke kříži Ježíše Krista a vyznat svoji pýchu. Ponížení před Ježíšem není prohra, ale požehnání pro srdce každého člověka. V takovém srdci

je králem Ježíš a sídlí tam i Duch svatý, který působí dobré ovoce. Pýcha předchází pád, slávu pokora!

Jiří Marek (Ostrava)

pondělí – 14. května

Sk 13,1–5

Duch Svatý dává církvi konkrétní pokyny

Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“ A tak po modlitbách a postu na ně vložili ruce a vyslali je k dílu. (Sk 13,2–3)

Bůh je živý. Obětí Ježíše s námi navázal vztah, který jsme přetrhli hříchem. Darem Ducha svatého nám umožňuje mít s Ním osobní spojení. Dává nám poznávat svůj záměr, chrání nás před zlem, povzbuzuje nás a posiluje, abychom spolupracovali na plánu spásy světa. Proč pak mnozí neslyší? Předně je si třeba uvědomit, že Duch svatý nám nebyl dán pro uspokojování našich potřeb, ale proto, abychom byli Ježíšovými svědky druhým. Těžko pak můžeme slyšet Jeho hlas, když jsme orientováni na sebe. Duch svatý promluvil k učedníkům, když se pústem a modlitbami odvraceli od svého hříšného života a sloužili Bohu. Na základě našeho povolání máme každý svůj způsob, kterým se máme podílet na zvěstování evangelia. Pokud ho budeme hledat, pak ho nalezneme. Pak nezbývá, než poslechnout a jít.

Tomáš Pacovský (Kraslice)

úterý – 15. května

Sk 13,6–12

Konfrontace moci Ducha svatého s kouzelníkem

V tu chvíli Saul, kterému říkali také Pavel, byl naplněn Duchem svatým, upřel na Elymase zrak a řekl: „Ty svůdce všeho schopný, synu dáblův, nepříteli Boží spravedlnosti, kdy už přestaneš podvracet přímé cesty Páně? Nyní na tebe dopadne Boží trest: Oslepneš a neuzříš sluneční světlo, dokud se nad tebou Bůh neslituje.“ Tu Elymase náhle obestřela mrákota a tma, tápal kolem sebe a hledal, kdo by ho vedl za ruku. (Sk 13,9–11)

Duch Svatý vedl Pavla s Barnabášem zvěstovat evangelium na Kypr. Do cesty se jim postavil kouzelník, který se snažil zabránit, aby místodržitel ostrova Sergesus Paulus uvěřil. Pavel, vědom si svého úkolu a povolání, se ale nenechal zastrašit ani odradit. Zřejmě se obrátil opět v modlitbách s problémem k Bohu a ten mu dal řešení. Byl naplněn mocí Ducha svatého a v ní zlomil moc nepřitele. Pak teprve byla volná cesta pro obrácení místodržitele. Ježíš své učedníky pro duchovní boj připravoval, když

říkal, že nemůžeme vyloupit dům silného muže, dokud nebude spoután. Takže to nebylo nic tak překvapujícího. Je však potřeba si povšimnout, že nešlo o moc Pavla, kterou by používal podle svého uvážení. Byla to moc, která přišla od Boha v konkrétní situaci během služby zvěstování evangelia. Znamená to tedy, že se nás netýká? Ale ano. Cožpak nejsme všichni povoláni k zvěstování evangelia a nesetkáváme se s duchovními útoky? I my potřebujeme hledat svou sílu v moci Ducha svatého. Buďme proto rozhodní a udatní. Podřídme se Bohu a vzepřeme se ďáblu a uteče od nás.

Tomáš Pacovský (Kraslice)

středa – 16. května

Sk 13,13–36

V Ježíši Bůh naplnil sliby dané praotcům

My vám přinášíme radostnou zprávu, že slib, daný našim praotcům, splnil Bůh nám, jejich dětem, a vzkřísil Ježíše; vždyť je o něm psáno v druhém Žalmu: „Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.“ (Sk 13,32–33)

Dějiny Izraele jsou dějinami povolání a selhání. Přesto však je do nich vetkána nitka: i úpěli k Hospodinu a Bůh je vyslyšel. Bůh se nezdráhal zahrnout celé jedno pokolení pro nevěru na poušti ani zapudit svévolného krále. Přesto zůstal trpělivý a své sliby Izraelcům neodepřel. Ač byli nevěrní, On zůstal věrný. Když našel v Davidovi služebníka svého srdce, dal mu zaslíbení, že z jeho rodu vzejde Mesiáš, a taky se to stalo. Nikdo a nic nemůže zabránit uskutečnění Božího plánu spasit svět milostí, odpuštěním našich hříchů pro Kristovu prolitou krev. Přestože tato spása, která přichází skrze zaslíbení z Židů, je pro všechny, ne každý z ní má užitek. Proč? Bůh nám připravil cestu spásy, ale rozhodnutí, zda se touto cestou následování Ježíše vydáme, nechal na nás. I když Ježíš zaplatil cenu našeho vykoupení svou krví, přesto nás následování stojí vše. Pokud se nevzdáme svého života pro něj, tak jej ztratíme.

Tomáš Pacovský (Kraslice)

čtvrtek – 17. května

Sk 13,37–41

Nabídka odpuštění všech hříchů

Budiž vám tedy známo, bratři, že skrze něho se vám zvěstuje odpuštění všech hříchů, a to i těch, jichž vás nemohl zprostit Mojžíšův zákon. Ale v něm je ospravedlněn každý, kdo věří. (Sk 13,38–39)

Mzdou hříchu je smrt. Smrt však Ježíše neudržela ve své moci, jeho tělo se nerozpadlo v prach, jako těla předků a proroků. Proto dílo Ježíše je mnohonásobně převyšuje. Stará smlouva daná v Mojžíšově zákoně nás nemohla vysvobodit z pout hříchu a smrti. Ježíš hovořil učedníkům o novém narození a sám jím prošel před námi. Jeho oběť byla dostatečnou a úplnou cenou za náš hřích, proto již není třeba přinášet oběti stále nové. Stačí vírou přijmout, že Ježíš umíral místo nás. Je to však jedna strana mince. Ta druhá volá k závazku. Pokud nás Ježíš vykoupil svou smrtí z našich hříchů, nepatříme už sami sobě. Jsme vázáni žít Jeho život. Pokud jsme však uvěřili a poznali, že je Bůh dobrý, jistě to pro nás není břemeno, ale radost.

Tomáš Pacovský (Kraslice)

pátek – 18. května

Sk 13,42–52

Evangelium určeno i pohanům, pro celý svět

Tak nám to totiž přikázal Hospodin: „Učinil jsem tě světlem národů, abys dal spásu celému světu.“ Když to pohané uslyšeli, začali se radovat a oslavovat Pánovo slovo a všichni, kdo byli předurčení k věčnému životu, uvěřili. Pánovo slovo se pak šířilo po celém kraji.
(Sk 13,47–49)

Otázka je, zda byli Hebrejci světlem národů, nebo jím byl jen samotný Ježíš a jeho učení. V každém případě následné veselí bylo na místě... konec pantheonu stovek malicherných bohů. Je zde jen jeden Bůh, a dokonce pravý... Ježíš Kristus, ten, který nám přináší spásu a život věčný. Naštěstí vše přichází v pravou chvíli a díky helénismu se tak Ježíšovo učení šíří po celém známém světě neuvěřitelnou rychlostí. Jak obrovská radost to tenkrát byla sice netušíme, ale aklamované „a všichni, kdo byli předurčení k věčnému životu, uvěřili“, nám vkládá do naší mysli slovo *předurčení*. A hlavou čtenáře teď jistě běží dilema ARVINISTÉ versus KALVINISTÉ, anebo co ti, kteří nebyli předurčení... Ale jak víme: Modlitba a Duch svatý vždy najde v Písmu tu správnou cestu k Ježíši... protože všichni, co uvěřili, dostali dar Ducha svatého, byla jejich radost nesmírná. A tak radujme se dál... oslavujme denně Boha proto, že byt původem pohané..., jsem si jist, že jsme od Boha dostali milost a spásu.

Karel Kučera (Kraslice)

sobota – 19. května

Sk 14,1–18

Konfrontace evangelia s pohanským myšlením

Kněz Diova chrámu, který stál před městem, přivedl k branám ověncené býky a chtěl s lidmi začít obětovat. Jakmile to apoštolové Barnabáš a Pavel uslyšeli, roztrhli svá roucha, vběhli

do davu a křičeli: „Co to děláte? Vždyť jsme jen lidé jako vy! Přišli jsme vám zvěstovat, abyste se obrátili od těchto marností k živému Bohu, který stvořil nebe, zemi i moře a všechno v nich.“ (Sk 14,13–15)

Pavel a Barnabáš nejprve působí v Ikonii v židovské synagoze. To vyvolalo závist a nenávist u Židů s cílem zmařit práci těchto apoštolů. A tak se oba apoštolové odebrali do Lystry a Derbe v Lykaonii a doufali, že zde budou v bezpečí před pronásledováním ze strany Židů. Jak z Písma víme, u Pavlovy promluvy byl mezi posluchači i mrzák, který hltal jeho slova a evidentně Pavlovým slovům věřil. Pavel rozpoznal, že má dost víry, aby byl zachráněn, a před shromážděnými pohany chromému přikázal, aby se postavil na nohy. A protože opravdu vyskočil a chodil, byla reakce davu nepřiměřená a volali: bohové se připodobnili lidem a sestoupili k nám. Pro upřesnění... toto prohlášení odpovídalo jedné jejich tradici, podle které bohové občas navštěvovali zemi. A tak obyvatelé Lystry chtěli projevit svou vděčnost, proto Jupiterův kněz chtěl jako projev úcty Pavlovi a Barnabášovi obětovat býky. To ovšem apoštolové odmítli, zejména proto, že chtěli, aby se mysl lidí obrátila k pravému Bohu. A tak svými slovy upokojili zástupy. A dávají nám tak toto ponaučení: Pravá úcta náleží pouze Bohu Stvořiteli (Zj 19,10; Sk 12,21–23). Nelze slučovat křesťanské učení s pohanskými praktikami (2Kr 6,14–18; 1S 15,23).

Karel Kučera (Kraslice)

neděle – 20. května

Sk 14,19–28

Křesťan musí počítat i s možností utrpení

Poté, co tu získali mnoho učedníků, vydali se na zpáteční cestu do Lystry, Ikonía a Antiochie. Posilovali duše učedníků a vyzývali je, aby zůstávali ve víře a že do Božího království musíme vejít skrze mnohá soužení. (Sk 14,21b–22)

Když jsem byl na svém začátku cesty s Ježíšem, myslel jsem si, že to křesťané díky požehnání musí mít v životě přece daleko jednodušší, když je Bůh miluje i ochraňuje a nic jim neschází... A časem jsem skutečně konstatoval, že ANO..., ale taky jsem zjistil, že jsem tak přišel o část svých přátel a že jsem mnohdy trnem v oku sekulárnímu světu. Když jsem šířil evangelium, dostával jsem mnohdy různé expresivní přezdívky a nálepky. Ale být křesťanem znamená vzít část utrpení tohoto světa na svá bedra... plakat tam, kde pláčou ti, co tuto soteriologickou jistotu nemají. Každý evangelista touží získat mnoho učedníků, ale když se tak stane, zjistí, že se o tyto ovečky musí také někdo starat, a právě tam vyvstávají mnohé problémy. A o tom, že se naši apoštolové museli potýkat s mnoha problémy, jistě nikdo nepochybuje. Ale je nesouměřitelné porovnávat trápení apoštolů s naší dobou, kdy my pro své pohodlí až luxus mnohdy zapomínáme i na Boha. Ale stejně tak jako učedníci i my musíme zůstat pevní ve víře a hlásat evangelium Ježíše Krista a pečovat o ty, kteří již Ježíše přijali. A na rozdíl od

apoštolů nemáme nikoho, kdo by usiloval o náš život, a tak můžeme vesele hlásat evangelium Ježíše Krista, i když za jeho slova může být evangelista tupen.

Karel Kučera (Kraslice)

pondělí – 21. května

Sk 15,1–5

Jeruzalémský sněm

Tu povstali někteří bratři z farizeů a prohlásili: „Pohané musí přijmout obřízku a musí se jim nařídít, aby zachovávali Mojžíšův zákon.“ (Sk 15,1–5)

Misie mezi pohany, milí bratři a milé sestry, je již v plném proudu. Boží vůle překonává všechny naše představy, a dokonce i naše představy o tom, co dřív, tedy Izraeli, bylo zvěstováno jako Boží Slovo, jako pravidlo pro život ve společenství Božího lidu. Mojžíšův zákon a praxe obřízky už není zapotřebí. Aby mohl lid Páně očekávat Spásu, je zapotřebí jedině – a to je víra (Sk 15,8–9). Tak se totiž potvrdila slova proroků, že bude Boží spásonosné Slovo zvěstováno všem národům (Am 9,11–12; Iz 45,21). Proto bylo rozhodnuto, aby již kazatelé evangelia nečinili na křesťany z pohanů nárok dodržovat obřízku a Mojžíšův zákon. Ale aby přece jenom bylo zjevné, že jsme příslušníci zvláštního lidu Páně, měli bychom se vyvarovat pohanské bohoslužby, smilstva, neodkrveného masa zvířat a konzumace krve. A tak rozhodl Jeruzalémský sněm apoštolů a starších a nemalou roli při tom sehrálo svědectví kazatelů evangelia Barnabáše, Pavla i Petra. Proto běžte a hlase, že evangelium je tu ke spáse všem národům. Bohu díky!

Martin Urbánek (Praha 4 – Na Topolce)

úterý – 22. května

Sk 15,6–18

Dal jim Ducha svatého

A sám Bůh, jenž zná lidská srdce, se za ně postavil: Dal jim Ducha svatého tak jako nám a neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi, protože jejich srdce očistil vírou. Proč tedy nyní pokoušíte Boha a chcete vložít na učedníky břemeno, které nemohli unést ani naši otcové ani my! Věříme přece, že jsme stejně jako oni spaseni milostí Pána Ježíše. (Sk 15,8–11)

Raní Kristovi následovníci neočekávali, že by se pohané mohli stát křesťany, aniž by nejprve přestoupili k židovství. Pohané se nejprve měli dát obřezat, dodržovat pravidla týkající se čistých a nečistých jídel a dbát židovského zákona předtím, než se mohli stát učedníky Kristovými. Jen vzpomeňme na Petrovu vizi ze Skutků 10. Apoštol Petr

je zprvu pohoršen tím, že se nemá stranit nečistého, čímž byli obrazně myšleni pohané. Avšak k překvapení Petrově a jeho spolupracovníků Bůh vylil svého Ducha na pohany. Vylil Ducha svatého na ony „nečisté“ bez podmínek kladených židovským zákonem. To nikdo nečekal. Být pohanem totiž v očích Židů a židovských věřících znamenalo být hříšníkem. Pohané neměli zákon, byli nečistí a provozovali modloslužbu. A přesto zkušenosti apoštolů Petra a Pavla a mnohých dalších je vedly k rozpoznání, že i pohan může přijít k poznání Božímu. Rozpoznali, že být pohanem principiálně neznamená být hříšníkem.

Dnes rozpoznáváme, že Bůh vylévá svého Ducha na ty, které společnost ještě v minulém století stíhala, zavírala, prohlašovala za mentálně postižené a dosud ve světě leckde utlačuje a kamenuje. Nestůjme v cestě Božímu dílu a nečiňme jim újmu. Nevkládejme na učedníky Kristovy jho, které nemohli unést ani naši předkové, ani my.

Lydie Kucová (Praha 4 – Na Topolce)

středa – 23. května

Sk 15,19–35

Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám

Toto jest rozhodnutí Ducha svatého i naše: Nikdo ať vás nezatěžuje jinými povinnostmi než těmi, které jsou naprosto nutné: Zdržujte se všeho, co bylo obětované modlám, také krve, pak masa zvířat, která nebyla zbavena krve, a konečně smilstva. Jestliže se toho všeho vyvarujete, budete jednat správně. Buďte zdrávi. (Sk 15,28–29)

„Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám“ – tak překládají Kraličtí úvod 28. verše, kde se následně dovídáme o rozhodnutí sněmu v Jeruzalémě. Přítomní jeruzalémského sněmu nejednali zbrkle a unáhleně, ale ke svému rozhodnutí, které vnímali jako rozhodnutí Ducha svatého, dospěli postupnými kroky, jimž předcházela důsledná debata. V současných církevních kontroverzích, zvláště malých církevních společenství, tomu často bývá tak, že věřící se musejí přizpůsobit vedoucím sborů nebo určité náboženské tradici. Argumentuje se přitom Biblií a jejím jednostranným výkladem, což nevede k jednotě, ale k uniformitě. Když pak shoda není možná, radí se jedněm nebo druhým, aby se buď podřídili nebo společenství opustili.

Dnešní biblický oddíl nabízí jinou cestu. Jistě i v církvi jsou a budou mezi věřícími neshody. Otevřený nesouhlas do určité míry formuje teologické smýšlení věřících. V civilizované debatě je třeba klást si otázku: „Jakým způsobem vést rozhovor při teologických neshodách, jenž povede k cíli, který buduje?“ Při promýšlení 15. kapitoly Skutků si dovolím nastínit několik myšlenek. (1) *Není třeba se bát konstruktivních neshod.* V prvotní církvi se křesťané nebáli jít do debat a sporů, které se týkaly Boha samotného a jeho jednání uprostřed nich. (2) *Neshodám v církvi předchází vývoj, který informuje a ozřejmuje konkrétní spor.* Například spor v Antiochii, který vedl až k jeruzalémskému sněmu, začal mnohem dřív obrácením a křtem neobřezaného pohana Kornélia. (3) *Základním dokazováním při sporu je osobní zkušenost, která je utvářena*

zkušeností s Bohem. Při rokování v Jeruzalémě jak Petr (v. 7–11) tak také Pavel a Barnabáš (v. 12) svědčili celému společenství, co Bůh skrze ně učinil. (4) Formativním komentářem k osobní zkušenosti je čtení a věrné studium Písma. Výklad Písma v jeho dobových, kulturních a historických souvislostech, a vedení Duchem svatým jsou směrodatnými vodítky při prokazování a objasňování osobní zkušenosti. (5) Církevní společenství usiluje o konsenzuální řešení sporu. Pokud je v nedohlednu, alespoň přistupuje k něčemu, co můžeme nazvat kompromisním řešením (v. 19–21). Ve Skutcích 15 spor není řešen tím, že se církve v Jeruzalémě a v Antiochii rozejdou různými cestami.

Nechť také naše současné spory nejsou řešeny tím, že ze vzájemného společenství bratří a sester jedni budou vyzývat k odchodu druhé. Usilujme však po vzoru prvotních křesťanů o jednotu a konstruktivní řešení, která nás povedou ke zralému následování našeho Pána Ježíše Krista.

Lydie Kucová (Praha 4 – Na Topolce)

čtvrtek – 24. května

Sk 15,36–16,5

Jaké jsou naše cesty?

Po nějaké době řekl Pavel Barnabášovi: „Navštivme opět naše bratry ve všech městech, kde jsme kázali slovo Páně, a podívejme se, jak se jim daří.“ (Sk 15,36)

Po vyřešení sporných otázek prvních křesťanů v Antiochii bratrskou dohodou se apoštol Pavel vydává opět na cestu, aby seznamoval další s řešením sporných otázek, co skutečně je podstatné a důležité, a co nikoli. Přátelství a dosavadní jednotu Pavla a Barnabáše ukončí spor a cesty obou apoštolů se rozcházejí. Pavel odchází se Silasem, přibírají v Derbě Timotea. Timoteus, syn židovky a pohana, se na doporučení křesťanů dává obřezat, aby nebyl překážkou v misijní práci...

„Ve všech městech, jimiž procházeli, předávali závazná ustanovení, na nichž se usnesli apoštolové a starší v Jeruzalémě. A tak se církve upevňovaly ve víře a počet bratří rostl každým dnem.“ (Sk 16,4–5)

Pavel se rozešel s Barnabášem, ale oba pokračovali ve své práci a oba se podporovali, zajímali se jeden o druhého. Rozejdeme-li se s někým, záleží na naší cestě, jestli chceme být s druhými a zajímá nás, jak se jim daří. Hledáme společnou cestu a to, co nás spojuje, ne to, co nás rozděluje. Svoboda, kterou máme v Kristu a pravda evangelia, vedení Božím Duchem.

„A tak, dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“ (Ga 6,10)

Kateřina Bémová (Praha 4 – Na Topolce)

Veden Duchem do Troady

Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium. (Sk 16,10)

Někdy jistě zažíváme v životě těžké chvíle, kdy se nám nedaří, i když jsme třeba na cestě se záměrem donést k někomu Boží Slovo, k někomu, kdo je ještě neslyšel. Někdy třeba nemusíme rozumět tomu, proč se nám to nedaří. Odpověď můžeme nalézt v dnešní perikopě. Duch svatý nám někdy brání a důvod může být ten, že se někde jinde, na jiném místě čas naplnil a je důležité nasměrovat svoje kroky tím směrem. Kam ale mám vyrazit, když už nevím, kde leží cíl mé cesty? Nasměrování můžeme obdržet ve ztišení v noci, ve vidění, tak jak je obdržel apoštol Pavel. Někdo, třeba v Makedonii anebo v Reykjavíku, potřebuje záchranu v tuto chvíli. Proto kdykoli vás Duch svatý volá na cestu, běžte a kažte evangelium. Bohu díky!

Martin Urbánek (Praha 4 – Na Topolce)

Ostrůvky víry v Krista

Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval. Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: „Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejděte do mého domu a buďte mými hosty;“ a my jsme její naléhavé pozvání přijali. (Sk 16,14–15)

Filipy, kam právě Pavel zamířil, leží nikoli v Malé Asii, ale v Evropě. Tak v dnešním slovu můžeme sledovat první kontakt Evropanů s křesťanstvím. Dostalo se k nám prostřednictvím lidí plavících se na člunech přes malé ostrůvky (v. 11). A sami takové ostrůvky víry v Krista vytvářeli uprostřed římské společnosti s jejím mnohobožstvím. Obvykle prvním místem kontaktu byla synagoga, ta ale ve Filipech nebyla a zprvu našli pouze shromáždění za branou u vody. Pavla tam přijímají, slyší a nechávají se jím oslovit ženy. A jedné z nich, majetné obchodnici s purpurem, která byla již zasažena tím, jak židé věřili (*σεβομενη τον θεον*), Pán otevřel srdce. Z Boží milosti tedy mohla přijmout, co – nebo koho – jí Pavel zvěstoval: Krista ukřižovaného a vzkříšeného. Chceme doufat, že celý její dům byl proměněn tímto evangeliem, když ti v něm přebývající byli všichni spolu s ní pokřtěni. Každopádně se její dům stal prvním ostrůvkem kristovců na kontinentu Evropa a také Pavlovým zázemím. Tak si také my važme každého, kdo k nám přichází ve jménu Kristově. Važme si také každého, kdo nás vyslechne, a kdo nás pozve ke společnému stolu.

Děkujeme Ti náš Pane, že jsme mohli také my na našem místě uslyšet Tvé evangelium, a že nám pro ně vždy znovu otevíráš srdce. Dej, ať se dokážeme radovat ze společenství víry, a ať jsme těmi, kdo kristovce vítají, a kdo jsou pro ostatní zázemím v bouřích jejich životů. Amen.

Jan Koukal (Praha 4 – Na Topolce)

neděle – 27. května

Sk 16,16–18

Duch Boží a Duch Pýthóna

Když jsme šli jednou do modlitebny, potkala nás mladá otrokyně, která měla věšteckého ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk. (Sk 16,16)

Pavel a jeho doprovod již nějaký čas přebývá u konvertitky Lydie v prvním evropském městě ve Filipech. Poté co zde nemohli najít synagogu, přece jen našli alespoň modlitebnu a k ní nyní míří. Jejich záměr vytušila neznámá mladá služka/otrokyně, která měla ducha věštby, doslova ducha Pýthóna (*πνευμα πυθωνος*), což byla podle řecké mytologie nestvůra, která dala jméno pozdější věštírně v Delfách i její nejznámější kněžce Pýthii. Na rozdíl od Pýthie ale tato otrokyně mluvila jednoznačně, a to dokonce po mnoho dnů, kdy Pavla a jeho doprovod hlasitě označovala jako služebníky nejvyššího Boha: „*Zvěstují vám cestu ke spáse!*“ Nebyl to ovšem projev její svobodné vůle takto volat. Jakoby stále pokračovala v tom, z čeho měli její majitelé takový prospěch – ve vynášení věštek. I když tedy vycítila, čeho je Pavel nositelem, sama tím nebyla oslovena, proměněna ani osvobozena. Pokračovala v jakési bezhlavé samomluvě, kterou po několika dnech zarazil až Pavel, když toho ducha vyhnal. Chtěli bychom doufat, že jí to pomohlo skutečně zaslechnout zvěst o Kristu Ježíši, ale nečteme o tom zde nic.

Pane, chceme se přimlouvat za všechny, kdo jsou druhými používáni a zotročováni ke špinavé práci. Chceme myslet na ty, kdo žijí v tak nedůstojných podmínkách, že nemají kdy zaslechnout Tvé uzdravující a osvobozující volání. Prosíme buď při nich svým svatým Duchem, potěšuj je, a krok za krokem jejich život proměňuj. Dej, prosíme, Pane, ať nám žádný člověk není lhostejný. Smiluj se nad námi. Amen.

Jan Koukal (Praha 4 – Na Topolce)

pondělí – 28. května

Sk 16,19–40

Menšina

Když si její páni uvědomili, že tím přišli o svůj zisk, uchopili Pavla a Silase a vlekli je na náměstí před městskou správou. Tam je předvedli před soudce a řekli: „Tito lidé pobuřují

naše město. Jsou to Židé a rozšiřují zvyky, které my jako Římané nemůžeme uznat, nebo se dokonce podle nich řídit.“ Také dav se obrátil proti nim a soudcové z nich dali strhat šaty a rozkázali je zbičovat. Když je důkladně zbičovali, zavřeli je do vězení a žaláříkovi poručili, aby je dobře hlídal. (Sk 16,19–23)

Menšina. Jak často v dnešní době skloňované slovo. Přiznejme si, že i v nás vyvolává spíše negativní pocity. Menšina totiž v očích většiny často působí jen nějaké problémy. Málo se přizpůsobuje, narušuje zaběhlé řády a denní pořádky, osvědčené způsoby. A najednou je zde vyprovokovaný dav lidí, kteří křičí po spravedlnosti a proti nim třeba jen dva poutníci, kteří přinášejí něco nového, nezvyklého a působí tím několika z nás problémy. Nejlepší obrana je útok. Zbičovat je a do žaláře s nimi, do toho nejpřísnějšího, abychom už je nemuseli potkávat a nemohli nám škodit. Nikdo se však v danou chvíli neptá, zda je obvinění pravdivé a co vlastně tito lidé přinášejí, kdo je posílá. Davové šílenství. Kdybychom se však na chvíli dokázali zastavit a vzpomenout si na okamžiky, kdy jsme se sami cítili jako menšina vůči ostatním. Možná to bylo zrovna včera v práci, ve škole, doma... V tom vidím i jednu z výzev této pasáže. Vykročme ven z davu a podejme pomocnou ruku těm kolem nás, které ostatní odstrkují a nálepkují jako menšinu. Snažme se jim porozumět a zkusme je přijmout. Amen.

Alena Křížová (Praha 4 – Na Topolce)

úterý – 29. května

Sk 17,1–15

Někteří z nich se tím dali přesvědčit

Pavel jako obvykle přišel do jejich shromáždění a po tři soboty k nim mluvil, vykládal Písmo a dokazoval, že Mesiáš musel trpět a vstát z mrtvých. „A ten Mesiáš,“ řekl Pavel, „je Ježíš, kterého já vám zvěstuji.“ Někteří z nich se tím dali přesvědčit a připojili se k Pavlovi a Silasovi, také velmi mnoho Řeků, kteří už ctili jediného Boha, a nemálo žen z významných rodin. (Sk 17,2–4)

V dnešním oddílu Písma nacházíme apoštola Pavla až v daleké Makedonii. Před dávnem odešli spolu se Silasem z Filip a ubírají se po hlavní římské silnici Via Egnatia dále na západ. Mají za sebou řecká města Amfipolis a Apollonii a právě přišli do Tesaloniky, slavného města a přístavu, centra obchodu, kde se setkávali lidé různých kultur a vyznání. Byla tu i židovská synagóga, pro Pavla přirozený výchozí bod k misii. Na čem vlastně záleží její úspěch? Pavla se před časem zmocnil Ježíš. Ze zarytého odpůrce nového učení se stal jeho nejvýznamnějším šířitelem. To On jej povolal ke službě a je to Jeho dílo. Na čem vlastně záleží úspěch našeho misijního působení na světě? Předně na Božím povolání, které je jedinečné pro každého věřícího. Na Kristu a jeho působení v životě každého z nás. Nechtějme jen takříkajíc „kopírovat“ misijní službu našich velkých vzorů, včetně Pavla samého. Prosme Pána, ať jednoho každého

z nás vede tak, aby naše životy byly skutečným a pravdivým svědectvím o Jeho lásce. Jen tak se dají naši bližní přesvědčit.

Břetislav Smysl (Praha 4 – Na Topolce)

středa – 30. května

Sk 17,16–21

Křesťanství podezírané a vyslýchané

Rozmlouvali s ním i někteří epikurejští a stoičtí filosofové. Jedni se ptali: „Co nám to chce ten nedovzdělanec vykládat?“ Druzí říkali: „Zdá se, že nás chce získat pro cizí božstva.“ Tak soudili, protože Pavel kázal o Ježíšovi a o zmrtvýchvstání. Pak ho vzali s sebou, dovedli na Areopag a tam mu položili otázku: „Rádi bychom se dověděli, jaké je to tvé nové učení, které šíříš.“ (Sk 17,18–19)

Pavel navštívil v Athénách místní židovskou synagogu a na centrálním tržišti, středisku athénské společnosti života a dění, každodenně rozmlouval s obyvateli města. Tím všem trochu zasvěceným připomíná slavného filosofa Sokrata, který tu byl na veřejných místech vždy k dispozici pro debaty. Zdá se, že je to z Lukášovy strany dokonce záměrné. Sokratův příběh nebyl ještě zapomenut a nyní se pro navození atmosféry hodí. I Pavel se tu bude muset hájit. Rozdíl je v tom, že Pavel nebude veden na soud, který je navíc už předem rozhodnut v jeho neprospěch.

Místní filosofové na něj zřejmě pohlíželi jako na dalšího „dealera“ s podružnou filosofií, jakých bylo v Athénách habaděj. Je přímo označen za „vzobávače“ drobtů moudrosti, za myslitelskou „muší váhu“, slepující různé ideje či principy bez jakékoli metody. Současně tu ovšem čelil i obvinění z „jinobožství“. Pokud byl vnímán jako hlasatel cizího náboženství či morálky, mohl čelit stejnému obvinění jako v minulosti právě Sokrates a mnozí další. Filosofové odvedli Pavla do Areopagu, což je zde označení jakéhosi tribunálu či rady starších, odvozené od kopce nesoucího jméno boha Area, na kterém se toto aristokratické těleso, dohlížející na náboženství a morálku ve městě, kdysi scházelo. Na onom kopci je dodnes bronzová plaketa obsahující starořecký text Pavlova projevu. Je možné, že šlo jen o neformální veřejnou přednášku, Lukáš to však chce podle všeho vnímat jako svého druhu výslech, na němž Pavel zastupuje křesťanství jako takové. Obstojí?

Takto jsou na tom před zraky veřejnosti všichni křesťané. Mají vydat počet z naděje, kterou mají v Bohu (1Pt 3,15). Obstojí?

Petr Macek (Praha 4 – Na Topolce)

Bůh volá své děti k sobě

„Když jsem procházel vašimi posvátnými místy a prohlížel si je, našel jsem i oltář s nápisem: ‚Neznámému bohu‘. Koho takto uctíváte, a ještě neznáte, toho vám zvěstuji: Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ... není od nikoho z nás daleko. ‚Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme‘, jak to říkají i někteří z vašich básníků: ‚Vždyť jsme jeho děti.‘ Bůh promínil lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu.“ (Sk 17,23–24.27–28.30)

Pravda, kterou Pavel hodlá nevědoucím v Athénách zvěstovat, se týká Božího vztahu ke světu a k lidem. Filosofů se hlavně týkají citáty ze dvou řeckých básníků, v nichž se mluví o vztahu lidí k základu bytí. Ten, který je „nablízku“ a zná nás jako „své děti“, chce, abychom žili jako jeho děti, abychom „chodili v pravdě“, abychom usilovali o to, co (řeceno s filosofem) „být má“ – a tak následovali toho, kdo Božím dítětem opravdu byl. V něm se nám Bůh (to, kým On je, co chce a co od nás, kdo jsme jeho, očekává) zjevuje, a proto setkání s ním není jenom novým poznatkem, který nás má obohatit, ale *povoláním*: Povoláním k takovému vztahu a „pohybu“, který je směřováním, který je hledáním „spravedlnosti Božího království“ (Mt 6,33).

To je vztah a pohyb, který Bůh mezi námi tvoří a k němuž se přihlásil, když onoho „muže“, to své milované Dítě, jež mu zůstalo věrné a jehož lidský příběh byl celý tímto pohybem a vztahem, vzkřísil z mrtvých. To, že „v něm“ svým způsobem „žijeme, pohybujeme se a jsme“ *všichni* (ať žijeme jakkoliv a děláme cokoliv), Bohu nebránilo, aby se bezezbytku ztotožnil s životem, pohybem a způsobem bytí právě tohoto konkrétního jedince, v němž se mu zalíbilo. A protože usoudil, že jeho životem nebyl zahanben, vyvýšil jej a učinil měřítkem všeho (Fp 2,9–10). My všichni ostatní tak stojíme pod tímto jeho „soudem“. Řecké myšlení pojem posledního soudu neznalo, ale to pouze znamená, že pojem Boha nedomyslelo. Poznání Boha představuje výzvu, která nestimuluje jen naši imaginaci, ale i naši životní orientaci. Pravda evangelijní zvěsti nepřináší hlubší vědoucnost, nýbrž eschatologický neklid víry, odhazování toho, co „bylo“, a upínání se k tomu, co „bude“ (protože to „být má“), otevřenost pro nároky toho, který je s námi a pro nás tak, že nás nepřestává volat k sobě (Fp 3,13n).

Petr Macek (Praha 4 – Na Topolce)

Gallio a Pavel

Když se už Pavel chtěl hájit, řekl Gallio Židům: „Kdyby šlo o nějaký přečin nebo dokonce zločin, náležitě bych vás, Židé, vyslechl. Poněvadž se to však týká sporů o slova či nějaká

jména a váš vlastní zákon, vyřídíte si to sami mezi sebou. Tím se já jako soudce zabývat nebudu.“ (Sk 18,14–15)

Gallio, který počátkem 60. let prvního století vládl krátce v Achaji, byl bratrem známého římského spisovatele a filozofa Seneky. Stal se teprve čerstvě v Achaji římským prokonsulem, když se Pavlovi protivníci chytli příležitosti a představili Galliovi svůj případ v naději, že se přikloní na jejich stranu. Gallio ovšem jednal jinak. Podržel si od nich odstup. Vstoupil do sporu mezi Pavlem a Židy dokonce ještě předtím, než Pavel dostal příležitost se obhajovat. Gallio jednoduše odmítl zabývat se obžalobou Pavlovou, neboť neshledal porušení žádného římského zákona. Naopak, považoval tuto záležitost za vnitřní záležitost judaismu. Pavel se nijak neprosazoval; musel sám čelit obvinění. Přesto to pro něj a jeho přátele bylo vítězství. Neboť Galliovým rozhodnutím se jim dostalo prostoru, ve kterém mohli svobodně dýchat. Na příkladu Galliově spařujeme, že také pohanští vladaři někdy jednají tak, že umožňují opravdově a důsledně šířit Boží království.

Lydie Kucová (Praha 4 – Na Topolce)

sobota – 2. června

Sk 18,18–23

Bude-li Bůh chtít

Ačkoli ho žádali, aby s nimi zůstal delší dobu, on jejich pozvání nepřijal, rozloučil se s nimi a řekl: „Já se k vám vrátím, bude-li Bůh chtít.“ (Sk 18,20–21)

Bude-li Bůh chtít. Tato fráze nám může dělat značné problémy. Čteme-li Skutky apoštolů, zdá se, že Bůh k prvním misionářům promlouval nějak jinak, než k nám teď. Že jejich život byl nějak jasnější. Jdi tam a tam. Ale my takovou jasnost nezažíváme. S tím je ale spojen ještě jeden problém. Někdy se setkáváme s bratry a sestrami, kterým jakoby to fungovalo. V jejich mluvě se výroky typu „Bůh chce, Bůh dal, vzal, ví atd.“ vyskytuje velmi často. A my se ptáme, jak to vědí, jak to poznali, že to, co chtějí, je Boží chtění, a ne naše chtění?

Takto jednoduše může v našem myšlení vzniknout jistý schizofrenní postoj. Rozkol mezi naším chtěním – které je špatné, a Božím chtěním – které je správné. Zdá-li se, že Bůh v mnohém mlčí, může nás lehce polapit strach z toho, jsme-li na správné cestě. Ale pozor, život v Kristu je o pokoji. Mám za to, že Pavel zde nemluví o tom, že by Bůh jak loutku vedl jeho misijní cestu. Mluví zde k těm, kteří prosí, a naznačuje, že život není vždy takový, jak si ho představujeme. I když by moc chtěli, aby za nimi Pavel opět přišel, nemusí se to stát. Od Boha musíme přijímat dobré i zlé. A tak není rozkol mezi mým chtěním a Božím chtěním. Ale v očekávání. Některá naše očekávání nemusí být naplněna, to ale neznamená, že jsme sešli z Boží cesty. To může způsobit osobní bolest, ale ve víře jdeme dál s jistotou, že Bůh má vše v rukou.

Filip Žižka (Praha 4 – Na Topolce)

Neznalost

Mezitím přišel do Efezu Žid jménem Apollos, původem z Alexandrie, muž vzdělaný a výmluvný, který dovedl přesvědčivě vykládat svaté Písmo. Byl už poučen o cestě Páně, mluvil s velikým nadšením a učil přesně o Ježíšovi, ale znal jenom křest Janův. Začal neohroženě vystupovat v synagóze. Když ho uslyšeli Priscilla a Akvila, vzali ho k sobě a ještě důkladněji mu vyložili Boží cestu. (Sk 18,24–26)

Apollos, vzdělaný Žid z Alexandrie, se poučil o cestě Páně nedostatečně. Čteme, že věděl přesně o Ježíšovi, ale co se týče křtu, nebyl dostatečně poučen. Byl to člověk výmluvný, tj. vyučoval druhé a zřejmě také učil o křtu. V této době ještě neexistoval Nový zákon, ještě ani nezačal vznikat a člověk byl naprosto odkázán na svědectví druhých, bez možnosti nějaké kontroly. My bychom ho dnes asi učit nenechali, protože jeho poznání nebylo dostatečné, a dalo by se říci, že chybné. Přesto se zdá, že jeho nepoučenost nebyla ničemu na překážku.

V našem okruhu nás tento text může vést k zamyšlení o vztahu nauky, toho, jak svou víru vysvětlujeme druhým a uchopujeme rozumem, a víry. Pokud mi někdo vyložil nějakou část nauky špatně nebo nedostatečně, znamená to, že moje víra je nějak ochuzena? Nebo ještě jinak: znamená to, že můj vztah k Bohu Otci, či Synu a Duchu je špatný, pokřivený, neúplný?

S Pavlem musíme říci: „naprosto ne“. Křesťanství není vyznávání nějaké nauky, ale vztah s živým Bohem. Z prosté lidské zkušenosti víme, že vztah nezávisí tolik na vědění. Druhý je pro nás vždy trochu tajemstvím, nevidíme do něj, neznáme ho zcela. Svoboda, kterou máme v Kristu, přeci znamená, že nemusíme všechno vědět přesně, a přesto jsme ve vztahu. To neznamená, že bychom neměli usilovat o „správnou nauku“, ale nemusíme se bát, že neporozumění nás před Bohem nějak diskvalifikuje. Bůh nás miluje proto, že se tak rozhodl. Ne pro naše kvality. Kéž bychom si dokázali tuto svobodu dopřát i mezi sebou.

Filip Žižka (Praha 4 – Na Topolce)

Je možné být křesťanem bez Ducha svatého?

Stalo se, že když byl Apollos v Korintě, prošel Pavel hornatým vnitrozemím a přišel do Efezu; tam našel nějaké učedníky. Řekl jim: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“ Oni mu odpověděli: „Ne, vždyť jsme ani neslyšeli, že je Duch svatý.“ Řekl: „Jak jste tedy byli pokřtěni?“ Oni řekli: „Janovým křtem.“ (Sk 19,1–3; ČSP)

Pavel přichází na misijní cestě do Efezu. A v tomto městě nalézají učedníky. Zde je potřeba se pozastavit a říci si, že vzhledem ke kontextu, který ještě uvidíme, nešlo o křesťany. Šlo o učedníky Jana Křtitele. To můžeme vidět na tom, že ve chvíli, kdy se jich Pavel ptá na Ducha svatého, nemají ponětí o tom, že byl seslán. Což je něco, co Pán Ježíš své učedníky jasně učil. Proč se jich Pavel ptal na tuto otázku? Kvůli tomu, co psal ve svém listu do Efezu 1,13–14: „*V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem svatým, jenž je závdavkem našeho dědictví až do vykoupení získaného vlastnictví k chvále jeho slávy.*“

Pavel předpokládal a učil, že přijetí Ducha svatého se děje ve stejné chvíli, kdy má člověk proměněné srdce a je spasen. Proto také následuje Pavlova otázka o křtu. Z odpovědi učedníků totiž jasně vidíme, že o Kristu neslyšeli. Věděli, že má přijít, ale nevěděli o Jeho smrti a vzkříšení. Byli pokřtěni Janových křtem pokání a očekávali Mesiáše. Proto jim také Pavel ve 4. verši vysvětluje a dovysvětluje evangelium. A ve chvíli, kdy to pochopili, kdy jim bylo proměněno srdce, kdy uvěřili, dostali Ducha svatého (verš 6).

Dar Ducha je nám od Boha dán ve chvíli, kdy Bůh proměnil naše srdce. Ne někdy později a ne kvůli něčemu, co bychom snad později ve svém křesťanském životě museli udělat. Z našeho textu totiž jasně vyplývá, že když se člověk stane křesťanem, dostane Ducha svatého. Kdyby tomu tak nebylo, bylo by Boží slovo v jeho kontextu popřeno, protože by víra nebyla dostatečná ke spasení.

Jsi vděčný za dar Ducha svatého? Zarmucuješ Ho, nebo těšíš svým životem?

Roman Klusák (Lovosice)

úterý – 5. června

Sk 19,13–22

Rázné vypořádání se s magií

A mnozí z těch, kteří uvěřili, přicházeli, otevřeně vyznávali a odhalovali své skutky. Mnozí, kteří se zabývali magií, snesli své knihy a přede všemi je pálili. A spočítali jejich cenu a shledali hodnotu padesáti tisíc stříbrných. (Sk 19,18–19; ČSP)

Město Efez bylo v novozákonní době centrem pohanských kultů, v jehož středu stál Artemidin chrám. Uctívání neživých model, bezpočtu malých bohů vedlo lid k tomu, že byli svázáni okultními praktikami a jejich mysl byla zaměřena i na magii a zaklínání. Když Bůh mocně působil skrze Pavla, lid se pozastavoval nad tím, koho to Pavel hlásá a byli sami svědky toho, jak samotný zlý duch se přiznává k tomu, že zná Ježíše i Pavla, ale odmítá zaklínače, kteří se pokoušeli ve jménu Ježíše činit to samé co Pavel. Boží Slovo nám potvrzuje na mnoha místech, že existuje neviditelný svět, který je pod vládou satana, jenž se převléká za anděla světla. Je to však padlý anděl, jehož služebníci znají pravou podstatu svého vládce. Vědí, že je zde mnohem mocnější Pán a Král. Jejich moc je dočasná, ale vláda našeho svatého Boha je věčná.

I v dnešní době jsou magie, okultní praktiky a spiritismus přitažlivé pro velké množství lidí. V televizi vidíme bezpočet seriálů a filmů s tematikou čarodějnictví, nadpřirozených jevů, ale zároveň i nenávisti, smrti, bojů s démony a nadpřirozenými bytostmi. Nejvíce je v ohrožení mládež, vábená ke sledování těchto filmů a seriálů pod rouškou romantiky, ale také touhou po splynutí s moderními trendy svého okolí.

To, co vidíme v dnešním textu, je akt skutečného pokání a vyznání svých hříchů, ke kterému jsme voláni i my dnes. Mnozí, kteří se obrátili a uvěřili dobré zprávě o Ježíši Kristu, veřejně vyznávali a odhalovali své špatné skutky před ostatními. Jejich odvrácení se od magie a dalších okultních praktik je vedlo k tomu, že se chtěli zbavit všeho, co je spojovalo s tímto hřichem. Spálením všech knih o magii chtěli za sebou zanechat svůj starý život a vykročit na novou cestu za Ježíšem.

Dnešní den se ztišme před Bohem a zamysleme se nad tím, zda v našem životě je něco, co by mohlo být naší modlou. Zamysleme se nad tím, na co se díváme v televizi, jaké knihy čteme, co vpouštíme do svého srdce. Zkoumejme své myšlenky, pohnutky a svá srdce, zda patří plně Bohu. Zda přeci jen nejsme pod vlivem něčeho, co znesvěcuje nejsvětějšího Boha. Pokud ano, čiňme pokání, opusťme náš starý život a plně se vydejme našemu Pánu a Spasiteli. Jedině On nás osvobodí z okovů tohoto světa, všech jeho lákadel a z područí toho zlého.

Petr a Alenka Klepáčkovi (Lovosice)

středa – 6. června

Sk 19,23–40

Zištěné důvody odporu vůči evangeliu

Nějaký zlatník jménem Demétrios, který vyráběl stříbrné modely Artemidiny svatyně a poskytoval řemeslníkům nemalý výdělek, svolal řemeslníky i ostatní pracovníky v tomto oboru a řekl: „Muži, víte, že z této práce máme blahobyť, a vidíte a slyšíte, že tento Pavel nejen v Efesu, nýbrž téměř v celé Asii přesvědčil a svedl značný zástup. Říká, že bohové, kteří jsou dělání rukama, nejsou bohové.“ (Sk 19,24–26; ČSP)

Proč často lidé nechtějí slyšet evangelium? Proč je odmítají, či se mu dokonce vzpouzí? Důvody jsou samozřejmě různé. Jedním, který je popsán i v našem textu a rozhodně nebude zanedbatelný, je, že skrze evangelium jsme usvědčováni z touhy po bohatství, sobectví a hamiznosti. Ve Skutcích v 19. kapitole od 23. verše vidíme, k čemu může vést láska k penězům. K pozdvižení, vzpouře, pronásledování těch, kteří bránili zlatníkům v dosažení vyšších výdělků, k zaobalování vlastních zištěných motivů do náboženského hávu apod. Také v evangeliích máme pár příkladů: bohatého mladíka, který se nechtěl vzdát svého bohatství, aby následoval Krista, nebo Jidáše, který se zlobil na Marii, že použila drahý olej k pomazání Ježíšových nohou, protože by se ty peníze mohly dát chudým. Víme však, že v srdci byl hamizný a peněz z pokladnice využíval ke svým potřebám. (J 12)

V Písmu je psáno: „*Boží Slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč, proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.*“ (Žd 4,12) Každý člověk je usvědčován živým slovem Božím, ať už je slyší poprvé nebo pravidelně. Vede-li se někomu finančně dobře, ale svoje bohatství získal podvody a lhaním, je z lidského hlediska přirozené, že se bude bránit něčemu, co by ho vedlo k nápravě jeho skutků a opuštění lukrativní práce.

A co my, kteří jsme vyznali Krista jako našeho Spasitele? Máme dobře placenou práci, ve které ale musíme dělat ústupky a sem tam překročit nějaký ten zákon, zažít nebo změnit pár údajů? Šéf je spokojený a my dostaneme velké odměny, a pak samozřejmě můžeme dávat i větší desátky do sboru. Je to ale opravdu způsob, kterým je oslaven Bůh? Evangelium sice neodmítáme, ale často si v srdci hýčkáme postoje, které se Bohu nelíbí. Nechme se Božím slovem usvědčovat, čeho je naše srdce plné, zda lásky k penězům, nebo touhy po Bohu a Jeho slávě. A nenamlouvejme si falešné náboženské motivy jako to dělali zlatníci v Efezu. Cílem našeho života má být oslava Boha, proto „*Ať tedy jíte nebo pijete nebo cokoliv činíte, všechno číňte k Boží slávě.*“ (1K 10,31)

Olinka Klepáčková (Lovosice)

čtvrtek – 7. června

Sk 20,1–16

Neúnavný kazatel, ale unavený posluchač

Nějaký mladík jménem Eutychos seděl na okně. Když Pavel dlouho mluvil, zmáhal ho hluboký spánek. Přemožen spánkem spadl dolů z třetího poschodí. Zdvihli ho mrtvého. Pavel sešel dolů, padl na něho, objal ho a řekl: „Neznepokojujte se, neboť jeho duše je v něm.“ (Sk 20,9–10; ČSP)

Apoštol Pavel se vrací ze své třetí misijní cesty a na krátký čas se zastavuje v Troadě, aby povzbudil místní církev. Tak jak bylo zvykem prvního dne v týdnu (tedy v neděli), se místní křesťané sešli k lámání chleba a apoštol Pavel dostal prostor, aby k nim promluvil. Jak nás informuje autor knihy Skutků Lukáš, mluvil v podstatě ve dvou blocích. Nejdříve do půlnoci, do té chvíle, kdy Eutychos vypadl z okna. A poté, když ho vzkřísil, pokračoval znovu v rozhovorech až do rána.

V této pasáži je úžasné vidět tu touhu a ochotu prvotní církve být takto dlouho spolu, studovat Boží slovo, sdílet se, a to i za cenu toho, že je pracovní den, že je člověk unavený nebo že by se měl věnovat rodině. Přemýšlím nad tím, jestli by něco podobného bylo možné vidět i v dnešní době a pokud ano, tak jak často? Přejde mi, že když se v dnešní době přehoupne kázání přes půl hodiny, mnozí už se cítí unaveně a nepohodlně a vidí se už doma. Někdo by mohl namítnout: Nic se nemá přehánět, podívejte se, jak to dopadlo. Dlouhé kázání Eutycha zmožilo, až vypadl z okna!

Jenže otázka je, proč vypadl z okna? Vzhledem k tomu, že nám Lukáš ve svém vyprávění zmiňuje mnoho lamp, domnívám se, že důsledkem jeho malátnosti a následného spánku nebyl ani tak nezáměr o Pavlovo kázání, jako spíše špatný vzduch, který

byl jednak vyhořelý, a jednak také vydýchaný od množství lidí, kteří v místnosti byli. Proto tento mladý kluk seděl na okenní římse, aby se mu lépe dýchalo.

A to je řečněme další rozdíl oproti dnešní době. Době, která je velmi náročná a pohodlná. Dnešní modlitebny jsou vybaveny topením, někdy klimatizací, měkkými polstrovanými židličkami, vyváženým audiosystémem, takže člověk se musí cítit velmi příjemně. Přesto ovšem tráví ve společnosti církve mnohem méně času než tenkrát.

Myslím, že by bylo dobré se na chvíli zamyslet nad tím, co jsme ochotni obětovat pro to, abychom byli tam, kde se káže Boží slovo, kde se čte z Písma, kde se modlí, kde se chválí, kde se slaví památka VP a připomíná se tím Kristova oběť za naše hříchy? Kéž je nám tato pasáž s mladým Eutychem dobrým příkladem.

Václav Chumchal (Lovosice)

pátek – 8. června

Sk 20,17–24

Obětavá a důsledná služba apoštola

Z Milétu poslal vzkaz do Efesu a zavolal si starší církve. Když k němu přišli, řekl jim: „Vy víte, jak jsem od prvního dne, kdy jsem vstoupil do Asie, byl s vámi po celý čas a sloužil jako otrok Pánu se vši pokorou, v slzách i zkouškách, které mě potkaly pro úklady Židů; jak jsem nic nezamlčel z toho, co by vám prospívalo, ale všechno jsem vám oznámil, když jsem vás učil veřejně i po domech.“ (Sk 20,17–20; ČSP)

Na své cestě do Jeruzaléma si apoštol Pavel nechává k sobě do Milétu zavolat efezské starší, aby s nimi naposledy promluvil (předtím než bude zatčen) a předal jim několik instrukcí, které jsou podstatné pro budování a růst církve. Ve své řeči se ve vzpomínkách jakoby vrací k počátkům své služby. Hlavním cílem tohoto shrnutí je dát sama sebe jako dobrý příklad těm, kteří by jej měli napodobovat, tak jako on sám napodoboval Pána Ježíše Krista.

Jako první oblast služby, na kterou dává Pavel vzpomenout je **ochota pokorného srdce k živému obecnství**. Od první chvíle, kdy vkročil do Asie, věnoval svůj čas mnohým a s odhodláním jim sloužil. A nebyl to jen tak nějaký zbytkový čas ve volné chvíli, byl to jeho veškerý čas.

Druhá oblast se týká jeho **těžkostí**, kdy připomíná, že ani životní **zkoušky** a ani **slzy** ve tváři jej neodvrátily od jeho zaměření na Krista. Ačkoliv byl Pavel Židem, Židé ho vnímali jako zrádce. Nenáviděli ho, a proto se proti němu bouřili a pronásledovali jej jako asi málokoho. I přesto ale zůstal pevný a ve své službě vytrvalý.

A třetí oblast, kterou v jeho řeči vidíme, se týká jeho **zvěstování evangelia**. Pavel se za ně nestyděl a hlásal je, kde se dalo a komu se dalo. Veřejně i po domech. Mluvil jasně o hříchu i o lásce, o pokání i o víře. Nic z toho, co mu Bůh zjevil, nezamlčel. Neomezoval se jen na to, co lidé chtěli slyšet, ale především kázal to, co potřebovali slyšet.

Tomu se říká příklad hodný následování. Kdyby se dnešní církev držela těchto tří oblastí, na které Pavel poukazuje, vypadal by ten dnešní svět asi trochu jinak. Prosme

Pána za jeho zmocnění, aby v nás probudil ochotu pokorného srdce, aby nám nebylo zatěžko věnovat lidem svůj čas. Abychom se nestyděli za evangelium a hlásali je, kde se dá, v plnosti a v pravdě. A také aby nás posilnil na duchu, a to zejména ve chvílích, kdy se na naší cestě objeví nepříjemné překážky.

Václav Chumchal (Lovosice)

sobota – 9. června

Sk 20,25–31

Zodpovědnost duchovních pastýřů

Dávejte pozor na sebe a na celé stádo, v němž vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste pásli Boží církev, kterou si získal vlastní krví. (Sk 20,28; ČSP)

Poté, co Pavel poukázal na minulost a svou věrnou službu, nyní se zaměřuje na budoucnost a těžkosti, které na církev teprve čekají. Starší jsou informováni, že přijde doba, kdy povstanou falešní učitelé, kteří budou mluvit převrácené věci a budou se snažit strhnout učedníky na svou stranu. A jak se dozvídáme, nejen že tito draví vlci přijdou do církve zvenčí, ale mnohem nebezpečnější je, že se někteří vyprofilují i z vedoucích v jejím samotném středu. A to je velmi vážná věc! Proto Pavel radí, aby se na tyto skutečnosti Efezští připravili.

Starší sboru jsou povoláni, aby pásli Boží církev. A to znamená, aby se o ni starali, krmili ji dobrou stravou, pečovali o ni a chránili ji před čímkoliv zlým. A protože taková činnost s sebou nese velkou zodpovědnost, musí být každý starší v církvi bdělý, ostražitý a pozorný. K tomu, aby toho mohl docílit, musí podle apoštola Pavla vzít v potaz dvě varování, na která nás dnešní verš upozorňuje.

- 1) Starší se musejí zaměřit nejprve sami na sebe. Aby nepadli a nebyli oklamáni.
- 2) Musejí dát pozor na celé stádo, aby je ochránili.

Modleme se toho dnešního dne za vedoucí v našich sborech. Modleme se za jejich duchovní vyzrálou, biblickou kvalifikaci (1Tm 3,1–7), ryzí moudrost i ostražitou bdělost. Potřebujeme, aby v čele našich sborů stáli rozhodní a věrní muži, kteří milují více Boží slovo než lidské příkazy a tradice. Takoví, kteří nepropadají prázdné filosofii nebo strnulosti ducha. Tací, pro něž je nejvyšší autoritou Bůh a slovo jeho milosti, protože jen to má moc nás zbudovat a dát nám dědictví mezi všemi posvěcenými (v. 32). Nedá se žít z minulosti, každá generace si musí probojovat svůj boj víry. A proto se modleme a budme oporou těm, jejichž zodpovědností je vypořádat se s těmi, kteří působí uvnitř církve, ale Bohu ve skutečnosti nepatří. Jsou to ti, již mluví převrácené věci a zpochybňují závaznost a vliv Písma. Ti, kteří zavádějí zhoubná kacířství a zapírají Panovníka, který je vykoupil (2Pt 2,1–3).

Pane, smiluj se! Kéž si tvoje církev zamiluje více Písmo než politickou korektnost a toleranci, aby nebyla cesta pravdy v opovržení.

Václav Chumchal (Lovosice)

Co nemůžeme my, svěřme s důvěrou Bohu

A nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás zbudovat a dát vám dědictví mezi všemi posvěcenými. (Sk 20,32; ČSP)

Můžeme Bohu důvěřovat? Dá se na Něj spolehnout v dobách soužení? Máš takový vztah s Bohem a důvěřuješ mu natolik, abys věřil, že je s tebou ve chvílích strastí, i když nevidíš žádný důkaz Jeho přítomnosti a moci? Není to jednoduché, vždyť nikdo nemá rád bolest a hledáme vždy nejrychlejší úlevu. Pisatel Židům prohlásil: „*Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná*“ . (Žd 12,11)

Pokud máme Bohu důvěřovat, musíme se na svou nepříjemnou situaci dívat očima víry, ne fyzickými očima! Stejně tak jako spásná víra pochází ze slyšení evangelia (Ř 10,17), tak víra umožňující důvěřovat Bohu v těžkých dobách pochází pouze skrze Boží Slovo! Také Pavel v našem textu odkazuje starší efezského sboru v Milétu na důležitost Písma, a samotné evangelium bylo pro Pavla tak důležité, že ho zvěstoval bez nároku na podporu a vzdal se pro něj své svobody a svých práv. Pavlovou odměnou nebyly žádné peníze, ale výsada zvěstovat evangelium zcela zdarma a mít možnost získat více lidí pro Krista, neboť takového člověka Písmo nazývá „moudrým“ . (Př 11,30). Písmo je zdrojem duchovního růstu a může dostatečně objasnit, jak se Pán staví k našim nepříjemným okolnostem a jakou má na nich účast. Tedy pouze z Písma čerpáme milost důvěřovat Bohu v soužení. Abychom mohli Bohu důvěřovat, je potřeba Ho osobně a důvěrně znát! David v Ž 9,11 říká: „*V tebe necht doufají, kdo znají tvé jméno. Vždyť ty, kdo se dotazují po tvé vůli, neopouštíš, Hospodine!*“ A znát ho znamená navázat s Ním hlubší osobní vztah uprostřed osobní bolesti a přitom zjišťovat, že je důvěryhodný.

Ať už je naše strast jakákoliv, můžeme si být jisti, že skrze ni sleduje Pán láskyplný záměr. „*Hle, ta hořkost přehořká mi byla ku pokoji*“ (Iz, 38,17). Bůh ve své lásce vždy chce to, co je pro nás nejlepší. Ve své moudrosti vždy ví, co je nejlepší. Ve své svrchovanosti má moc to uskutečnit. Tam, kde nechápeme, se musíme naučit důvěřovat.

Alina Klepáčková (Lovosice)

Pavel se nedá odradit od nebezpečné cesty

Když jsme tam byli několik dní, přišel z Judska prorok, jménem Agabos. Přišel k nám, vzal Pavlův opasek, svázal si jím nohy i ruce a řekl: „Toto praví Duch svatý: Muže, kterému patří tento opasek, židé v Jeruzalémě takto svážou a vydají pohanům.“ Když jsme to uslyšeli, prosili jsme my i tamější bratři Pavla, aby do Jeruzaléma nechodil. Ale on odpověděl: „Proč pláčete a působíte mi tím větší bolest? Vždyť já jsem připraven nejen nechat se svázat, nýbrž i zemřít v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše!“ (Sk 21,10–13)

Apoštol Pavel míří ze své misijní cesty do Jeruzaléma. Během cesty je dvakrát varován, aby nechodil do Jeruzaléma, protože ho tam čeká zatčení a soud. První varování dostal od křesťanů v městě Týru. Ti z vnuknutí Ducha svatého varovali Pavla před cestou do Jeruzaléma. Stejně, druhé varování se Pavlovi dostalo v Cesareji, když pobýval mezi tamními křesťany u jáhna Filipa. Do Cesareje přišel z Judska prorok Agabos a vyřizuje Pavlovi zprávu, proroctví, pomocí názorného jednání, tak jak to dělali proroci ve Starém zákoně. Vezme si Pavlův opasek a sváže si ruce i nohy, Tak bude svázán i majitel tohoto opasku a bude vydán pohanům. Čeká tedy apoštola Pavla stejný konec jako jeho Mistra, Ježíše, který byl také svázán a vydán pohanům? Všichni ve sboru ho varují, pláčou, zrazují od cesty do Jeruzaléma. Bylo to přece dvojí Boží varování, aby tam nechodil. Jak bychom se v takové chvíli rozhodli my? Bylo to Boží varování, které Pavel neposlechl, a proto skončil v poutech. Nebo to bylo Boží varování, aby se Pavel připravil na to, co ho čeká? Pavel se rozhodl a vyznává, že je připraven nejen se nechat spoutat, dostat se do vězení (v mnoha věznicích už pobyl), ale je ochoten v Jeruzalémě i zemřít pro jméno Pána Ježíše. Pavel je rozhodnut následovat svého Pána i v mučednické smrti. Nakonec to nebude Jeruzalém, ale Řím, kde položí svůj život pro Ježíše a jeho evangelium.

Michal Petratur (Vikýřovice)

úterý – 12. června

Sk 21,17–26

Pomluvy mezi křesťany

Tak poznají všichni, že není ani trochu pravdy na tom, co se o tobě říká, a že naopak sám jsi věrný Zákonu a žiješ podle něho. (Sk 21,24b)

Ani takový křesťan, jakým byl apoštol Pavel, se neubrání pomluvám, které o něm šířili někteří Židé. Pomluva je velmi špatná věc. Dokáže ničit krásný vztah tím, že vrhne na nevinného člověka falešný stín a dokáže zcela poškodit jeho pověst, dokáže vzbudit nedůvěru a zpochybnit motivaci jeho činů. Tak se stalo i v tomto případě. Nic na tom nezměnila intenzivní pozeňaná služba Pavlova mezi pohany. To jakoby ještě víc budilo závist a nenávisť u některých Židů. Ti se snažili Pavlovu službu naprosto zpochybnit fámami o jeho falešném učení. Co se dá proti tomu dělat? Pavel sahá až po krajnosti, aby oklamané věřící přesvědčil o své nevině. On rozhodně Mojžíše nesnižuje ani neodmítá. Podrobuje se starozákonnímu obřadu, aby o tom poskytl přesvědčivý důkaz. Mnozí se jistě dali přesvědčit. Jakub ve své epištole varuje věřící lidi před chybováním slovem. Ať už za falešnou pomluvou stojí zlý úmysl nebo jen naivně převzatá „nepřesná“ informace, vždy je podle Jakuba nebezpečí, že i malý oheň může zapálit velký les. A neváhá dodat, že takový oheň je podpalován „pekelným plamenem“. V knize Přísloví 17,4 je výmluvně řečeno: „Zlé je věnovat pozornost ničemným rtům, klamně dopřávat sluchu zákázonosnému jazyku.“ Proto se chraňme vyslovit pomluvu nebo jí naslouchat a šířit dál. Vyprosme si čistotu v myšlení i v mluvení.

Budeme tak šířit pravdu, čistotu, světlo Boží lásky. Budeme vztahy budovat, a ne je ničit. Neboť k tomu jsme povoláni.

Jan Pospíšil (Vikýřovice)

středa – 13. června

Sk 21,27–40

Horlivost za čistotu chrámu spojena s vražednou nenávisť

Když se těch sedm dní chýlilo ke konci, uviděli ho v chrámě židé z provincie Asie. Pobouřili celý dav, zmocnili se Pavla a křičeli: „Izraelci, pojďte sem! To je ten člověk, který všude všechny učí proti vyvolenému lidu, proti Zákonu a proti chrámu. A teď ještě přivedl do chrámu pohany a znesvětil toto svaté místo.“ (Sk 21,27–28)

Nadpis dnešní úvahy by obstál i v dnešních novinách. Pod ním by mohla být krátká zpráva: „Podezírání pravověrných židů málem připravilo apoštola Pavla o život. Zachránili ho okupační vojáci.“ Tak bychom i my mohli stručně shrnout dnešní oddíl. Jenže zde nejde o novinový článek ani o dobré vyústění nebezpečné situace. Pavel je sice zachráněn, ale je uvězněn, aniž by byla prokázána jeho vina. Dokonce podle římských soudů byl nevinen, ale přesto byl Římany vězněn.

Snadno odsoudíme tehdejší židovské horlivce. Můžeme se také pozastavit nad nespravedlností tehdejší římské moci. Můžeme vnímat, jak několik jednotlivců dokáže rychle zfanatizovat velký dav, který jedná až nepřičetně. Ale co dnes? Co dnešní církve? Nejednáme někdy podobně? Co je nám bližší: Odsuzování jednotlivců, kteří podle našeho mínění nemyslí nebo nemluví dostatečně svatě, nebo obětavé nesení evangelia? A co když „hříšníci“ přijdou do našeho shromáždění? Mají tam své místo? Jak se k nim chováme?

Nejsem zastáncem hříšného jednání ani falešných učení. Aspoň si to myslím. Jestliže však jeden druhému není ochoten naslouchat, situace se nevyřeší. To platí mezi přáteli, mezi manželi, v církvi, v jakékoliv společnosti. Bude církve kladným příkladem pro společnost nebo se situace někdy vyhroťí tak, že bude muset zasahovat světská moc? Dbejme na to, ať ve své horlivosti nejsme nikomu kamenem úrazu, ale ať jsme ukazatelem ke Kristu. Chceme-li hodnotit nebo dokonce soudit jiné, podrobně nejdříve sebe pod Boží pohled.

Dobroslav Stehlík (Vikýřovice)

čtvrtek – 14. června

Sk 22,1–11

Dřívější odpůrce umí pochopit stávající odpůrce

Já jsem Žid a narodil jsem se v Tarsu v Kilikii, ale vychován jsem byl zde v Jeruzalémě. V Gamalielově škole jsem byl přesně vyučen zákonu našich otců. Byl jsem právě tak plný

horlivosti pro Boha, jako jste dnes vy všichni, a víru v Ježíše Krista jsem pronásledoval až na smrt, muže i ženy jsem dával spoutat a uvěznit. (Sk 22,3–4)

Když čtu tento text ze Skutků, který se týká poznání apoštola Pavla – tedy Pavlova poznání Ježíše Krista, tak mě napadá jiné Ježíšovo slovo, ve kterém říká „*a poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí*“. Pavel měl bezchybné farizejské vzdělání, obrovskou horlivost pro Boží věci a své vlastní představy o tom, jak by to v Božím díle na zemi mělo vypadat. A podle toho se choval. Při skutečném setkání s živým Ježíšem musel všechno tohle opustit. Musel se všeho dosavadního vzdát a naučit se jinak myslet. O tom, že to nebylo jednoduché a že Pavlova cesta byla velmi složitá, máme doklad v dalších textech této Novozákonní knihy. Nemůžu si pomoci, ale i dnes okolo sebe vidím podobné věci. Ke vzdělání, často i teologickému, přistupuje horlivost a obrovská míra vlastních představ o tom, jak že by to v církvi mělo vypadat. No a pak se dějí věci... Často člověk nevěří vlastními očím a ušima. Jsem pevně přesvědčený o tom, že setkání se skutečným, živým Ježíšem vede k pokoře a k bližnímu. K vědomí, že tady nejsem proto, abych svého bratra, souseda nebo třeba i bezdomovce a trhána napravil, ale abych mu pomohl. Abych se mu stal Kristem, který sám vstupoval do bídy a nouze každého člověka vedle sebe. Poznat a pochopit evangelijního Ježíše v jeho vztahu ke všem lidem znamená poznat pravdu, která nás osvobodí k tomu, abychom uměli a chtěli chápat ty druhé vedle sebe. Nejen bratry a přátele, ale také odpůrce.

Karel Moravec (Vikýřovice)

pátek – 15. června

Sk 22,12–22

Pavlovo posláni k pohanům

Když jsem se potom vrátil do Jeruzaléma a modlil se v chrámě, upadl jsem do vytržení myslí. Spatřil jsem Pána, jak mi říká: „Pospěš si a rychle odejdi z Jeruzaléma, protože nepřijmou tvé svědectví o mně.“... Ale Pán mi řekl: „Jdi, neboť já tě chci poslat daleko k pohanům!“ (Sk 22,17–18 a 21)

Na třech místech ve Skutcích apoštolských zaznamenal evangelista Lukáš svědectví o obrácení apoštola Pavla. Nachází se v kapitolách 9, 22 a 26. V kontextu naší 22. kapitoly Pavel říká své svědectví před pobouřeným davem židů, kteří ho lynčovali a chtěli i zabít. Díky ochraně římských vojáků mohou židé – lid i duchovní elita – slyšet jeho svědectví o tom, že byl zastaven vzkříšeným Ježíšem, který je Pánem a Mesiášem. Pavel mluví nejen o tom, že slyšel Ježíšův hlas, ale mluví také o službě váženého židokřesťana Ananiáše, který se Pavla ujal, pastoračně mu posloužil, a hlavně mu zvěstoval Boží vůli, Boží plán s Pavlem. Bůh si Pavla vyvolil, aby byl Ježíšovým svědkem a kazatelem jeho evangelia všem lidem. Pavel se po svém obrácení vrátil do Jeruzaléma a v chrámě prožil hlubokou duchovní zkušenost. Uviděl

Pána Ježíše a uslyšel znovu jeho hlas, který ho posílá kázat evangelium ostatním národům, pohanům, protože jeruzalémští židé jeho službu nepřijmou. Pán mu potvrdil to, co už slyšel z úst Ananiáše. Pavel opravdu pak sloužil hlavně mimo Jeruzalém a Judsko. Po dlouhé době dostává příležitost kázat, ale jako zatčený, jako vězeň, židům v Jeruzalémě. Potvrzuje se to, co mu na začátku služby Pán řekl. Jeruzalémští židé jeho poselství nepřijímají, viz verš 22. Každému z nás dal Bůh určité duchovní dary a pro každého z nás má Pána Ježíš jiný úkol, jiné poslání. Ne každý člověk naši službu, svědectví přijímá. Pavel požehnaně sloužil pohanům, jeho služba nesla hojné ovoce, lidé se obraceli ke Kristu, vznikaly a rostly sbory. Ale jeho služba u vlastního lidu, u židů, moc velký ohlas neměla, zvláště u těch jeruzalémských ne. Asi Pavla považovali za odpadlíka od pravé židovské víry, a tak ho nechtěli ani vidět, natož slyšet. Podobně odmítavě můžeme prožívat sdílení evangelia i my, když sloužíme svým příbuzným, kteří nás znají. Ale důležité je, že slyšeli evangelium a naše osobní svědectví.

Michal Petratur (Vikýřovice)

sobota – 16. června

Sk 22,23–30

Pavel se dovolává občanského práva

Když ho přivázali, řekl Pavel důstojníkovi, který měl službu: „Smíte bičovat římského občana, a to bez soudu?“ Když to důstojník uslyšel, šel k veliteli a hlásil mu to. Řekl mu: „Co chceš dělat? Ten člověk je římský občan!“ ... Ihned od něho odstoupili ti, co ho měli vyslýchat. A velitel dostal strach, když se dověděl, že Pavel je římský občan, a on ho dal spoutat. (Sk 22,25–26 a 29)

Nadpřirozeným způsobem si Pán Bůh povolal apoštola Pavla do služby a stejně zvláštním způsobem jej odeslal do služby mezi pohany. Pavel, narozený jako římský občan, měl nárok na zacházení podle římského zákona. Stát se římským občanem šlo pouze třemi způsoby. Za první: koupením za velké peníze, za druhé: jmenování císařem, za třetí: jako Pavel narozením. Pavlův otec byl římským občanem. Stát se křesťanem lze pouze znovuzrozením do Boží rodiny. Právo na soud má každý člověk, a také se na soud dostane, na soud, který není ovlivnitelný a je spravedlivý. Na poslední soud před Bohem. Na soud, kde bude zjeven každý lidský skutek, každý hřích. Pouze ten, kdo je obmyt krví Pána Ježíše, bude nalezen jako spravedlivý. Jeho hříchy jsou smazány. Pavel, římský občan, byl souzen podle římského práva. My jsme občané Božího království a budeme souzeni podle jeho práva. Ježíš byl obětován za každého člověka bez ohledu na rasu, sociální postavení či národnost. Přijmeme-li jej nebo ne, je pouze na nás. Jak se rozhodneme? Toužíme být občany Božího království?

Daniel Obdržálek (Vikýřovice)

Pán povzbuzuje Pavla

Následující noc stanul před Pavlem Pán a řekl: „Neztrácej odvahu! Jako jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčit i v Římě.“ (Sk 23,11)

Apoštol Pavel dostal příležitost k obhajobě. Možnost hájit se zní slibně. Neměl se ale hájit před nestranným publikem. Mnozí z posluchačů byli proti němu víc než zaujatí. Farizeové a saduceové patřili k elitě národa. Měli nejen vzdělání, ale i moc. Pavel nebyl naivní. I z vlastních zkušeností musel vědět, že se již rozehrála bitva o jeho život. Na obhajobu se připravil. Ta ovšem nezačala nejlépe. Hned po prvních slovech velekněz nařídil, aby ho udeřili. Pavel se proti tomu ohradil. Někdo by mohl celkem logicky namítat, že Pavel účelově lhal. Že by Pavel neznal velekněze? Určitě věděl, kdo je velekněz. Je možné, že ho v této situaci nepoznal. Faktem je, že byl ve velmi špatné situaci. Využil nejen znalostí tóry, ale i věrouky jednotlivých stran posluchačů. Shromáždění se rozdělilo. Kromě křiku se stalo i něco překvapivého. Někteří z farizejů prohlašovali, že Pavel je nevinný. Ještě překvapivější je ale to, že připustili, že k Pavlovi promluvil Bůh skrze ducha či anděla. Mezi členy velerady vznikla hádka, kterou museli ukončit vojáci. Velekněží, kteří ho chtěli vyslýchat, sami nejsou jednotní v základních věcech. Nabízí se námitka, že Pavel účelově využil situace. Nejedná se ale spíše o moudrost, kterou dostal? Pán Ježíš Kristus se mu zjevil, aby ho povzbudil a vyzval ke statečnosti i do budoucna. O žádné kritice tu nečteme. A tak bych si přál, abychom jako následovníci Krista druhé hned neodsuzovali. Co když k tomu, kdo vidí věci trochu jinak, promluvil Bůh? Budme stateční, i když nám zrovna nebude nejlépe. Jen výzva a znalost Pravdy nestačí. Společejme se na Boha. Volejme k němu nejen v dobrých časech, ale i když padáme nebo prožíváme těžké chvíle. Bůh rozpozná a ocení pokorné srdce připravené k naslouchání a k ochotě nechat se měnit a vést.

Martin Kolář (Vikýřovice)

Nenávist se nezastaví ani před úmyslem úkladné vraždy

Když nastal den, židé se spolčili a zapřísáhli, že nebudou jíst ani pít, dokud Pavla nezabijí. Bylo jich více než čtyřicet, kdo se takto spikli. (Sk 23,12–13)

Jak snadno se z upřímného následování Hospodinových nařízení pro život člověka stane samospravedlivý hon na čarodějnice, bezvěrce a jinověrce, který se nezastaví před ničím a před nikým? Ani před Bohem samotným. Až příliš zbožní židé v záchvatu boje za čistotu víry nevidí nalevo ani napravo. Domnělou vinu druhých lidí jsou připraveni nemilosrdně potrestat, ale své vlastní přestoupení Zákona považují

za svatou povinnost každého skutečně věřícího člověka. Hnání vlastním výkladem svatých textů překračují jednoduchý příkaz Desatera – nezabiješ. Biblisté se dodnes přou, zdali je lepší tento příkaz Desatera překládat jako „nezabiješ“, nebo „nezavraždíš“. V našem případě nejde o zabití v boji, ale o prachsprostou úkladnou vraždu. Protestní hladovka (nebo snad parodie na půst?), ke které se naši antihrdinové víry zavázali, ukazuje ochotu fanatiků trpět, než dosáhnou svého kýženého cíle.

Je překvapivé a zahanbující, že to je římský svět, a nikoliv společenství Božího lidu, které chrání život obžalovaného a hledá spravedlnost. Když už ne Boží, tak alespoň lidskou, která převyšuje spravedlnost zélóťů. Co si budeme povídat, když se na naše hledání „Boží spravedlnosti“ podívá někdo ze světa, někdy mu musíme připadat jako tlupa nenávisných fanatiků. Nemají někdy pravdu?

Martin Stepanenko (Cheb 2)

úterý – 19. června

Sk 24,1–21

Pavel uvádí, v čem má společnou víru se svými žalobci

Přiznávám však před tebou, že sloužím Bohu našich otců jako stoupenec té Cesty, kterou oni nazývají sektou. Věřím všemu, co je psáno v Zákoně a v Prorocích, a mám v Bohu naději, kterou chovají i oni, že nastane vzkříšení spravedlivých i nespravedlivých. Proto se snažím, abych měl vždy čisté svědomí před Bohem i před lidmi. (Sk 24,14–16)

To se takhle jednou sešli velekněz (Ananiáš), stoupenec jakési nové sekty (Pavel) a prokurátor (Félix). První se rozčiloval, protože bylo narušeno dosavadní věroučné status quo, druhý se obhajoval poukazem na to, co všechno má společného se žalující stranou a tomu třetímu to bylo všechno vcelku jedno. Čekal, že mu z toho kápnou od Pavla nějaké peníze. Čekal na ně dva roky, ale nedočkal se a případ stejně nevyřešil. Každému z nás vadí, když je něco jinak, než bychom chtěli nebo čekali. Musíme si ale přiznat, že jen v některých případech. Jen když se nás to bytostně dotýká. Židům se rozhodně nelíbilo, že ta nová sekta (křesťané) má stále víc následovníků z jejich vlastních řad. I když Pavel vykonal přísný pravověrný očistný obřad, pro židy to byl stejně ten, kdo přináší něco nebezpečně nového. A to i když je to z velké části stejné jako to, čemu sami věří. S mnohými kolem nás máme ve víře mnoho společného, a přesto si s oblibou všímáme odlišností a považujeme je za nebezpečné. Mě je Pavlova snaha najít to, co je společné, velice sympatická. Najdeme dnes odvahu vyprošovat požehnání, tedy všechno dobré od Boha, pro ty, kteří věří jinak? Zkusíme to?

Petr Sauer (Cheb 2)

Nepříjemné Boží poselství

Po několika dnech přišel Félix se svou manželkou Drusillou, která byla židovka, dal si zavolat Pavla a poslouchal jeho výklad o víře v Krista Ježíše. Když však Pavel začal hovořit o spravedlnosti a zdrženlivosti a o budoucím soudu, pocítil Félix úzkost a řekl: „Pro dnešek můžeš jít, až budu mít čas, dám si tě zase zavolat.“ (Sk 24,24–25)

Apoštol Pavel byl vězněm římského místodržícího Félix Antonia v Cesarei. Byla proti němu vznesena obžaloba pro zvěstování nového učení. Félix se chtěl o křesťanské víře informovat, poslal pro Pavla, aby s ním o tom pohovořil. To, co od Pavla uslyšel, zasáhlo jeho srdce i svědomí. Pavel s ním mluvil o víře v Krista, o spravedlnosti a Božím soudu. Félix se ulekl a nechtěl víc slyšet. Hovor ukončil a odložil na jindy. Jeho strach před budoucím soudem byl oprávněný. Félix byl ukrutný, nemorální a podplatitelný muž. Měl šanci se změnit. Pán Ježíš se evangeliem dotýká srdce lidí, chce jim dát ten pravý pokoj.

Evangeliem však neodpovídá tomu, co Félix a mnozí lidé dnes chtějí slyšet. Nepřijímají je, vymlouvají se: „Teď nemám čas!“. Nechtějí říci: „Ne“, ale nejsou ochotni říci: „Ano“. Bojí se důsledků rozhodnutí pro Ježíše Krista, a proto je odkládají. Potíží je v tom, že k tomu „jindy“ už nedojde.

Pokaždé, když výzvu Pána Ježíše přeslechnou, zatvrdí se jejich srdce a to je nebezpečné. Možná dnes máte poslední příležitost odevzdat svůj život do rukou Ježíše Krista. Nabídka Jeho milosti platí dnes, pro zítřek nemáme žádnou záruku. Bible nás důrazně varuje, že nám zítřek není dán jako volba.

„Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy.“ (2K 6,2)

Neodkládejte své rozhodnutí pro Ježíše Krista. Nezmeškejte „příhodný čas“. Teď máte šanci změnit svůj život. Jděte k němu takoví, jací jste, a v tom stavu, v jakém jste.

Ludmila Kohoutová (Cheb 2)

Obrana vůči křivým obviněním: čisté svědomí

Ale Pavel řekl: „Stojím před císařským soudem, kde mám být souzen. Proti Židům jsem se v ničem neprovinil, jak i ty velmi dobře víš. Jestliže jsem vinen a spáchal jsem něco, za co si zasloužím smrt, nezdráhám se zemřít. Není-li však pravda, z čeho mě tyto žalobci obviňují, nikdo mě jim nemůže vydat. Odvolávám se k císaři.“ (Sk 25,10–11)

Asi se většina z nás nemusela dostavit až k civilnímu soudu, aby se obhajovala proti nařčením a křivým obviněním tak jako Pavel. Nicméně křivdy, obvinění různého druhu a intenzity, myslím, zažil v průběhu svého života každý: v rodině, mezi

sourozenci, příbuznými, ve škole, v práci a někteří i v církevním (náboženském) prostředí, ve sboru.

JAK se obhájit, má-li proti mně a mým – i vyznavačským – názorům někdo námitky? Proti Pavlovi pak proti tomu, že si zřejmě/určitě „něco“ o Bohu či o Ježíši vykládá špatně (Sk 25,18–19).

Pavel nyní argumentuje svým životem: „Proti Židům jsem se neprovinil, to ví každý.“ V tomto je nevinen, v tomto má opravdu čisté svědomí.

Avšak Pavel zároveň poznal „zastaven Bohem na své cestě životem“ (Sk 26,13–16), že nejdůležitější je mít očistěné, a tedy čisté svědomí před Bohem, a to **jedině** právě **skrze Ježíše**. U Pavla v tom, že předtím pronásledoval křesťany, věře, že činí dobře (Sk 26,9–11). My si sem můžeme dosadit i nejrůznější „jiné“ věci, kterých jsme se dopustili, ač jsme je i my tehdy také chápali jako dobré.

PRINCIP: Jsme-li neprávem obviněni, obhajujeme se.

A v tom, kde jsme skutečně chybovali, hledejme nejprve omilostnění u Krista, a pak u lidí. U Pavla: „*Pak o mně slyšeli, že ten, který dříve pronásledoval křesťany, nyní sám zvěstuje jejich víru.*“ (Ga 1,22–24)

Milada Křivánková (Cheb 2)

pátek – 22. června

Sk 25,13–27

Bezradnost světské moci vůči náboženským sporům

Žalobci vystoupili proti němu, ale neobviňovali ho ze žádných zločinů, jak jsem očekával, nýbrž měli s ním jen nějaké spory o své náboženství a o nějakého zemřelého Ježíše, o němž Pavel tvrdil, že je živ. (Sk 25,18–19)

Již několik dní se věnujeme Pavlovu sporu s židovskými představiteli. V dnešním textu se dostává do děje judský král Herodes Agrippa. Přichází do Cesareje, a protože se zde zdržuje delší dobu, je mu předložen Pavlův případ. Místodržitel Festus mu popisuje celou Pavlovu situaci a naznačuje, že židovským obviněním příliš nerozumí a nenachází na Pavlovi žádnou vinu hodnou trestu. Je jasné, že spor mezi Pavlem a židovstvem není příliš srozumitelný světským vládcům. Jak by mohli rozumět roztržce o tom, zda je nějaký Ježíš mrtvý, či není? Spor týkající se náboženských skupin nemůže vyřešit světská moc, protože zkrátka absolutně nechápe, o co v tomto sporu běží. Můžeme to vidět i v případě současných nábožensky motivovaných bojů. Takovéto boje není možné ukončit zbraněmi či lidskými zákony. Vždyť účastníkům nejde o prosazení vlastních zájmů, ale o věci Boží. Hájí „vyšší pravdu“. Takovýto boj, pokud je navíc podpořen fundamentalismem jedné strany, je takřka neřešitelný. Obě nebo často pouze jedna strana jsou neústupné, absolutně přesvědčené o vlastní pravdě a o nutnosti vytrvat v této svaté válce.

Do jisté míry se „náboženské spory“ týkají i našich společenství. Díky Bohu souboje se mezi námi odehrávají pouze v oblasti argumentace a názorů. Nicméně ani

naše názorové neshody nemohou být vyřešeny uplatněním moci – shora. Jedině jako účastníci těchto sporů můžeme aplikovat Ježíšovy principy lásky k nepříteli, nastavování druhé tváře a vyndávání trámu z vlastního oka. Jedině na jedné či druhé straně barikády mohou projevit snahu nahlédnout druhý názor a pokusit se pochopit a respektovat jeho jinakost. Právě toto je nejspíš jediné řešení sporů, kde jde o vyšší principy přesahující naše lidské omezené chápání. Takovéto věci totiž nikdo nemáme možnost v tomto věku poznat plně.

Pane, pomoz nám nebýt těmi, kteří rozdmýchávají spory, ale naopak těmi, kteří přinášejí pokoj a lásku tam, kde jsou.

Amen.

Luboš Tomandl (Cheb 2)

sobota – 23. června

Sk 26,1–12

Dřívější fanatické nepřátelství Pavla vůči křesťanům

Po všech synagógách jsem je často dával trestat a nutil je, aby se rouhali. Jako smyslů zbavený jsem se chystal pronásledovat je i v cizích městech. (Sk 26,11)

Kde se v člověku bere ta neskutečná síla nenávidět lidi, kteří stojí na druhé straně? Ten, kdo je jiný než my, jako by postrádal lidskou tvář. Vidíme v „tom druhém“ spíše protivníka než člověka. V prostředí náboženském jakoby se tato přirozená schopnost člověka nenávidět ještě znásobovala. Z pomyslné truhlice náboženských tradic (a je jedno, jestli mluvíme o křesťanství, judaismu, islámu nebo čemkoliv jiném) vybíráme ty nejostřejší výroky proti jinověrcům. Naše přirozená lidská nenávisť je posilněna náboženskou terminologií a rétorikou. Pokud se „ten druhý“ od nás liší, nedokážeme jej nazvat svým bližním.

Apoštol Pavel stojí před králem Agrippou a vypráví mu svůj životní příběh nenávisť. Zpytuje svědomí a ve vši upřímnosti odhaluje, čeho všeho byl schopen. Sám nezabíjel, ale schvaloval to. Nechával mučit a pronásledoval ty, kteří vyznávali jméno Ježíše Nazaretského. Šavel byl horlivý pro svou víru. Tuto horlivost bychom mu možná mohli závidět, ale byla to právě jeho horlivost, která ho zaslepovala. Musel to být až sám vzkříšený Kristus, který Pavla srazil z koně (obrazně i doslova). Oslepil ho, aby uviděl. Kde potřebujeme srazit z koně my?

Martin Stepanenko (Cheb 2)

Poslání služebníka Ježíše Krista

Budu tě chránit před izraelským národem i před pohany, k nimž tě posílám, abys otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými. (Sk 26,17–18)

V našem dnešním textu čteme o Pavlově střetnutí s Kristem. Dozvídáme se o jasném a mocném světle, tak silném, že je dokonce silnější než polední slunce. Hlas, který Pavel slyší, je tak mocný, že se proti němu nedá vzdorovat. Výsledkem střetu je pokyn, který Kristus dává Pavlovi: „*Neboť proto jsem se ti zjevil, abych tě učinil svým služebníkem a svědkem toho, co jsi spatřil a co ti ještě dám poznat. Budu tě chránit před izraelským národem i před pohany, k nimž tě posílám, abys otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu.*“

Pavel je poslán otevřít oči druhým. Pavel je ve Skutcích představen jako někdo, kdo je obětí vnitřního systému, člověk, jenž je zavržen pro svou víru ve vzkříšeného Ježíše. Kristus Pavlovi řekl, že bude služebníkem a svědkem. Jde tedy o příběh povolání.

Povolání, které je svědectvím pro generace křesťanů. Povolání, které nese naději v osobě Krista a jeho slově.

Výpověď v knize Skutků je hnána silou osobní zkušenosti. Je to právě křesťanská víra, která není založena na pocitech, ani těch opravdu hlubokých, ale spíše na tom, co se stalo, co se stalo nám samotným – setkání se skutečností vzkříšeného Krista.

Pavel nejenže věděl o Kristu, on Krista znal. A tak i nám se Kristus musí stát někým zosobněným a reálným. Někým, koho známe, abychom mohli zvěstovat a nabádat k obrácení od tmy ke světlu. Způsobem, o kterém čteme v 1. Petrově: „*Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí*“ (1P 3,15).

Viktor Jelínek (Cheb 2)

Přesvědčivé Pavlovo svědectví králi

Agrippa odpověděl Pavlovi: „Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem.“ A Pavel řekl: „Kéž by dal Bůh, aby ses nejen ty, nýbrž i všichni, kdo mě slyší, stali dříve nebo později tím, čím jsem já – kromě těchto pout.“ (Sk 26,28–29)

Pavlovo přesvědčení bylo nakažlivé. Pevné, odvážné a tvořivé. Byl ochoten snést cokoliv, jen aby rozšířil křesťanské poselství. Aby vzdal Kristu slávu za spasení lidí. Mluvil s dělníky, ženami v domácnosti, králi, námořníky, vojáky, úředníky, statkáři, učiteli, ostrovními domorodci, filozofy, apoštoly, křesťany z pohanů i s křesťany ze

Židů. Totálně ztratil svůj život pro Ježíše. Neměl rodinu, stálé přátele, domov, rostoucí kariéru a ani majetek. Nedělal si dlouholeté plány. Byl odkázán víceméně na podporu druhých. Do toho všeho ho Bůh povolal. Teenageři okolo něj viděli, že nevede nudný život.

Nemyslí si, že tento životní styl je modelem pro každého křesťana. Každý má ten vlastní, svoji životní cestu. Co nás s Pavlem může spojovat, je nadšení pro rozšiřování křesťanského poselství v rodině, mezi přáteli, v práci. Pevně, odvážně, tvořivě. Tím stejně jako on ztratíme svůj život pro Ježíše. A jako Pavel ho znovu nalezneme (Mt 10,39).

Jan Kožešníček (Litoměřice)

úterý – 26. června

Sk 27,1–26

Ujištění o záchraně na nebezpečné cestě

Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, a řekl mi: „Neboj se, Pavle, ty se před císaře dostaneš. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi.“ Buďte proto dobré mysli. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil. (Sk 27,23–25)

Dnešní cestování není zdaleka takové dobrodružství jako kdysi. Zvykli jsme si překonávat velké vzdálenosti autem nebo v letadle a připadá nám to zcela normální a relativně bezpečné. A možná nechybí mnoho, abychom si sebejistě řekli: „Co se mi může stát? Mám auto s airbagy, letím se zavedenou leteckou společností, piloti jsou pravidelně školeni atd.“ Ale tyto „jistoty“ ještě nečiní nutně každou cestu bezpečnou. O těch, kteří skončili špatně, potom slyšíme ve zprávách.

O cestě apoštola Pavla do Říma čteme, že rozhodně nebyla bezpečná. To, co na počátku možná vypadalo pohodově, se vinou nedobrého rozhodnutí lodního personálu nakonec stalo zápasem o holý život. Někteří z Pavlových spolecestujících pomalu propadali malomyslnosti. Vždyť se po mnoho dní neukázalo ani slunce, ani hvězdy, prudká bouře nepřestávala, lidé ztráceli naději. Nepochybuji o tom, že se Pavel v takové situaci modlil. A nejen to; také naslouchal a následně i přijal slovo povzbuzení. Toto slovo pak vyřídil všem na lodi, povzbudil je, posílil jejich mysl.

To je důležité: když máme uprostřed těžkostí někoho, kdo se za nás modlí, kdo nás povzbudí. A na druhou stranu se stejně tak my můžeme stát druhým takovým povzbuzením, jako byl Pavel. Můžeme ho napodobovat ve třech jednoduchých činnostech: v modlitbě, v naslouchání a v povzbuzování druhých Božím slovem.

Pojďme to dělat, i když se nám zdá, že je naše cesta bezpečná. Povzbuzení totiž není nikdy dost.

Petr Štecha (Litoměřice)

Věřící šíří naději všem kolem

Než se začalo rozednívat, vybízel Pavel všechny, aby pojedli. Privil: „Už čtrnáct dní čekáte na záchranu, nic nejíte a jste o hladu. Proto vás vybízím, abyste pojedli. Je to potřebí k vaší záchraně. Neboť nikdo z vás nepřijde ani o vlas na hlavě.“ Když to řekl, vzal chléb, vzdal přede všemi díky Bohu, lámal jej a začal jíst. Všichni nabyli dobré mysli a přijali pokrm. Bylo nás na lodi celkem dvě stě sedmdesát šest. (Sk 27,33–37)

Pavlovo cestovní drama pokračuje. Loď už není hnána vichrem, dokonce se podařilo odvrátit dezerci posádky, ale stále ještě nejsou na suché zemi. Někteří na lodi dokonce čtrnáct dní nejedli. Možná měli strachem tak sevřený žaludek, že jíst ani nemohli. Důsledky pak známe z vlastní zkušenosti: když nejíme, přichází hlad a slabost. Pokud tento stav trvá dlouho, způsobuje to vážné zdravotní komplikace a následně i smrt.

Zde se velmi nabízí podobnost s duchovním nenasycením, duchovním hladem a následnou duchovní slabostí. Tak jako naše tělo potřebuje živiny z chleba a jiných pokrmů, tak i naše duše potřebuje „živiny“ z Božího slova a z obecenství Božího lidu. Hladový a slabý lodník je na lodi nepoužitelný a stává se břemenem pro druhé. Stále je členem posádky, jen nemůže být pro svoji slabost na místě své služby. Duchovně hladový a slabý křesťan... no, doplňte si sami.

Ježíš řekl, „*Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit*“ (J 6,35). Ježíš je odpovědí na náš duchovní hlad. Pokud budeme od něj čerpat, jsme dokonale zajištěni. On jediný může nasytit naši duši a uschopnit nás ke službě na lodi zvané církev. Jedině On je nadějí pro svět a lidi v beznadějí. My jsme povoláni tuto naději přinášet.

Chceme-li dávat naději kolem, musíme být sami plní naděje. Chceme-li přinášet milost a požehnání, musíme být plní milosti a požehnání. Jinak jsme jen karikaturou křesťana.

Petr Štecha (Litoměřice)

Ztroskotanec jako nástroj Boží pomoci

Publiův otec ležel s horečkou a úplavicí. Pavel přišel k němu, pomodlil se, vložil na něj ruce a uzdravil ho. A potom začali přicházet i jiní nemocní z ostrova a Pavel je uzdravoval. (Sk 28,8–9)

Asi nikdo nemá rád bloudění či havárie. Když se vydáme na cestu, chceme bezpečně dorazit do vytčeného cíle. Dnes je to díky satelitní navigaci a dopravním informacím

snadnější než kdy předtím. Zároveň nám ale tyto moderní technologie dávají až přehnaně velkou jistotu, že máme své kroky pod kontrolou.

Cesty se někdy zatočí nepředvídaným směrem. V případě apoštola Pavla za to mohli námořníci a počasí, dnes může cestovatele svést z cesty výpadek technologie, nenadála objížďka nebo porucha vozu. A podobně to může dopadnout na cestách života. Nemoc či zranění, ztráta zaměstnání nebo nějaká jiná nečekaná událost mohou náhle, v jediném okamžiku, změnit klidnou plavbu v katastrofu.

Apoštol Pavel se díky ztroskotání ocitl na nečekaném místě. Ale přesto tam projev il svou lásku k lidem, dobrotu a Boží obdarování. Pomohl nemocnému bližnímu a zvěst o tom se roznesla po celém ostrově, takže si pro pomoc přicházelo mnoho dalších. Pokud by šlo vše podle plánu, na Maltu by se nikdy nedostal a ostrovanům by nepomohl. Jak se zdá, i ztroskotání může mít svá pozitiva.

Možná, že na svých cestovních plánech zbytečně lpíme. Možná nám vlastní reakce na nečekanou změnu kurzu ubližuje víc než změna samotná. Možná, že když budeme brát život takový, jaký je, a ne takový, jaký bychom ho chtěli mít, budeme otevřenější k příležitostem, které se objeví. A budeme pak užitečnější Bohu i lidem kolem sebe.

PS: Ne každé ztroskotání znamená konec.

Miroslav Franc (Litoměřice)

pátek – 29. června

Sk 28,11–15

Povzbuzující setkání

Odtud jsme šli do Říma. Tamější bratří dostali o nás zprávu a přišli nám naproti až ke Třem hospodám, někteří pak až k Appiovu tržišti. Když je Pavel spatřil, vzdal díky Bohu a nabyl odvahy. (Sk 28,15)

Apoštol Pavel na poslední části své cesty konečně vystoupil na italskou pevninu. Z místa přistání se dostal na známou cestu Via Appia, která ho zavedla do cíle této cesty i jeho cesty života. Byl po tom dlouhém putování zjevně unavený. S radostí proto přivítal římské křesťany, kteří jej tak toužili vidět, že mu šli naproti k poslední zastávce před Římem, což byly buď Tři hospody, nebo vzdálenější Appiovo tržiště.

Neznáme jména těch římských bratří. Biblický záznam je nejspíš jejich jediným setkáním s velkými dějinami. Stejně jako apoštol Pavel, i oni se vydali na cestu, byť ne tak dlouhou. A přesto měla smysl. Potěšili apoštola Pavla a dodali mu odvalu. Jak vidno, někdy i nepřilíš velký čin může druhým pomoci.

Via Appia byla důležitou komunikací římské říše, směřovala z metropole na jih. Byla to první a nejnámější z „cest, které vedou do Říma“. Možná by se dala přirovnat k domácí dálnici D1 nebo k digitální dálnici, internetu. Do Říma po ní proudilo jak zboží nebo lidé, tak i myšlenky. A kolem roku 60 našeho letopočtu to byla v Pavlově osobě myšlenka, která změnila nejen dějiny Říma, celé Evropy a světa, ale především životy lidí.

V onen den po té cestě procházelo jistě mnoho lidí. Římští křesťané se na základě dobrých informací vydali za jednou konkrétní osobou a ze záplavy dat a příležitostí si vybrali to správné. To „jedno potřebné,“ o kterém vyprávěl Ježíš Martě či psal Jan Ámos Komenský.

Miroslav Franc (Litoměřice)

sobota – 30. června

Sk 28,16–22

Ochota slyšet svědectví „z první ruky“

Chceme si však poslechnout tvé názory; o té sektě totiž víme, že je všeobecně odmítána.
(Sk 28,22)

Tento text Božího slova nám ukazuje, jak je důležité spolu hovořit. Často slyšíme na druhé různé názory, různé zavádějící informace. To nás může ve vztahu k nim ovlivnit natolik negativně, že pokud si fakta neověříme, přijde do našeho srdce odsouzení nebo nějaký stín vůči nim.

To určitě není cesta, kterou nám ukazuje Boží Duch. Naše vztahy se mají vyznačovat opravdovou láskou a milováním jedněch druhými. Nedopřávejme proto ani dnes sluchu dotěrným pomluvám a šeptaným informacím. Boží vůle pro náš život nejsou pomluvy a podezírání, ale vzájemné žehnání jednoho druhému.

Jestli o někom v těchto dnech smýšlíš špatně, protože ho někdo ve tvých očích pomluvil nebo přišla nějaká zášť, žehnej tomu člověku. A v neposlední řadě se neboj jít za ním a na věc se zeptat přímo. Je k tomu potřeba odvaha, ale ovoce tohoto činu bude dobré.

Jsme povoláni k tomu, abychom spolu v upřímnosti hovořili, odpouštěli si, napomínali a povzbuzovali se. Vždyť v nás vládne mír Kristův.

Robert Krejčí (Litoměřice)

neděle – 1. července

Sk 28,23–31

Nabídka Boží spásy široce otevřena

Určili mu tedy den a přišli k němu do jeho bytu ve větším počtu. Vykládal jim a dosvědčoval Boží království a od rána do večera je přesvědčoval o Ježíšovi z Mojžíšova zákona i z Proroků. Hlásal Boží království a učil o Pánu Ježíši Kristu se vši otevřeností a bez překážek.
(Sk 28,23.31)

Děkujeme našemu Pánu i tohoto rána, že jsme mohli uslyšet tu nejlepší zprávu na celém světě o Ježíši, který změnil naše životy. To nebyla samozřejmost, stalo se tak skrze Boží milost, která nám byla dána.

Z textu je patrné, že mnohým Židům, kteří v Římě Pavla navštěvovali, nebyla tato milost odkryta a zjevena. Pavel si z toho mohl zoufat a zatvrdit své srdce vůči všem lidem. Ale Duch Boží mu dával porozumět příčinám, proč se tak děje. Znovu bylo potvrzeno, že evangelium je pro všechny, kdo věří, jak Židy, tak pohany.

Jsmo někdy malomyslní? Připravení o radost sdílení Božího slova, protože někteří odešli? Vyhaslí, protože nikdo v našem okolí tuto zvěst nechce přijmout? Změnila však tato fakta něco na velikosti, úžasnosti a moci evangelia?

Odpovím za vás: ANI O PÍĎ. Boží zvěst o spasení je stále mocná, stále proměňuje životy, stále vysvobozuje, zachraňuje a uzdravuje. A proto se nenech ani dnes odradit. Vždyť ani apoštol Pavel se nenechal odradit a přijímal všechny. Zvěstujme věrně a vytrvale život Ježíše svými skutky i slovy.

Robert Krejčí (Litoměřice)

pondělí – 2. července

Ez 3,16–21

Zodpovědnost strážce, který má vyřizovat Boží poselství

Lidský synu, ustanovuji tě strážcem izraelského domu. Uslyšíš-li z mých úst slovo, vyřídíš jim mé varování. (Ez 3,17)

Strážce má zodpovědnost za svůj lid. Musí dávat pozor, aby se nezranil, musí rozpoznat nebezpečí a před nebezpečím ochránit. Bůh ustanovil Ezechiele, aby byl strážcem Izraelců. Jeho zodpovědností bylo vyřídít zprávu od Hospodina. Když Bůh řekl o někom, že je zlý a že jistě zemře, Ezechiel musel jít a dotyčnou osobu varovat. Ta osoba mohla činit pokání a žít. Pokud by ji nevaroval a neřekl jí, aby opustila svou špatnou cestu, taková osoba by zemřela a Bůh by za její krev volal k zodpovědnosti Ezechiele. Pokud by Ezechiel dotyčného varoval, a ten se od svých hříchů neodvrátil, zemře za svůj hřích a Ezechiel zachrání sám sebe.

Stejně je to i se mnou a s tebou, dostali jsme od Boha zodpovědnost Božího strážce, stejně jako Ezechiel. Musíme mluvit slovo Boží a varovat svou rodinu, své příbuzné, lidi v prostředí, ve kterém žijeme, ty, kteří chodí po zlých cestách, abychom zachránili jejich životy. Když uslyší evangelium Boží a obrátí se k Bohu, uniknou Božímu soudu.

V Římanům 10,14–15 se píše: „Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: *Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!*“

V 2. Timoteovi 4,2: „*Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.*“

Nang Ram Shikhun (Myanmarské křesťanské společenství)

Opravdové srdce

Tu se ti z vás, kdo vyvážnou, na mě rozpomenou mezi pronárody, kam budou odvečeni do zajetí, až dopustím, aby bylo rozbito jejich smilné srdce, jež se ode mne odvrátilo, a oči smilně se dívající po jejich hnusných modlách. Tím se zhnusí sami sobě pro zlo, které všemi svými ohavnostmi napáchali. I poznají, že já jsem Hospodin; ne nadarmo jsem prohlásil, že jim způsobilím tyto zlé věci. (Ez 6,9–10)

Milí bratři a sestry v Kristu Ježíši, pojďme se zamyslet nad Božím slovem z 6. kapitoly knihy Ezechiel. My lidé zanedbáváme opravdové srdce a opravdovou víru. Proč? Je to proto, že máme rozdílné doktríny? Přátelé, není rozdílu, není nízkého ani vysokého před Boží tváří. Všechno je v jednotě. Pokud tento fakt pochopíme, kořen opravdového srdce a opravdové víry začne růst v našem srdci. To pravé srdce je velmi jemné. Pomáhejte lidem, kteří jsou bezmocní a bez naděje. Slovo Boží říká, že opravdové srdce pomáhá těm, kteří jsou potřební. Jaký druh srdce máte nyní vy?

Skutečná víra je velká. Podívejme se na život Mojžíše. Bůh použil Mojžíše, aby vyvedl Izraelce z Egypta, kde byli otroky, a dovedl je do Kanaánu. Bůh si ho použil, protože znal jeho víru. Cestou do Kanaánu si Izraelci vynutili modlu, kterou mohli uctívat. Boha to rozlítlo a modlu zničil. Prohlásil, že nebudou mít jiného boha mimo něj. „*Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodobením ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit.*“ (Ex 20,3–5)

Bůh nenávidí ty, kteří uctívají modly. Mojžíšova víra byla opravdová víra. Zůstal pevný. Necht máme takovou víru jako měl Mojžíš. Ať je naše víra v jediného Boha pevná. Amen.

Ngwa Lay (Myanmarské křesťanské společenství)

Co se po nás žádá?

Lidský synu, tvým bratřím, mužům z tvého příbuzenstva a celému domu izraelskému říkají obyvatelé Jeruzaléma: „Zůstaňte si daleko od Hospodina! Tato země byla dána do vlastnictví nám.“ (Ez 11,15)

V tomto oddíle vidíme, že Bůh nikdy neopouští ty, kteří v něj věří. Bůh nás staví na různá místa, do různých situací. Někteří lidé se ocitnou v situacích s výhodnými podmínkami a většina lidí v situaci s nevýhodnými podmínkami. V každé situaci je velmi důležitá komunikace a vztah s Bohem. Máme volat k Bohu. To je to, co po nás Bůh žádá.

Někteří věřící sami sebe nazývají věřící, ale ve skutečnosti si žijí, jak se jim zlíbí. Dělalí věci, které po nich Bůh nechtěl nebo které Bůh nenávidí. Jejich srdce je plné světských věcí. Musíme mít na paměti, že naše neposlušnost Božímu slovu bude mít své následky. Proto musíme odstranit tvrdé srdce a nechat Boha, aby ho proměnil v srdce poslušné. Bůh stále na naše srdce čeká. Pojďme se rozhodnout žít podle Boží vůle a následovat Jeho slovo. Amen.

George Justin Maung (Myanmarské křesťanské společenství)

čtvrtek – 5. července

Ez 13,1–12

Hospodin chce opravdovost

Lidský synu, prorokuj proti izraelským prorokům, kteří prorokují sami od sebe. Řekni těm, kteří prorokují podle vlastního srdce: „Slyšte slovo Hospodinovo! Toto praví Panovník Hospodin: Běda bláznivým prorokům, kteří následují svého vlastního ducha, ale pranic neviděli.“ (Ez 13,2–3)

V tomto oddíle si můžeme povšimnout tří postojů, kterých bychom se měli varovat:

1. Pýcha
2. Předstírání následování Božího slova
3. Lhaní

Bůh chce, aby věřící žili čistým způsobem života, a to za všech okolností. Bůh nenávidí lidi, kteří lžou. Někteří věřící žijí, tak jak sami chtějí, i přesto, že věří v Boha. Dávají Boha až na druhé místo. Bůh žehná i těmto lidem, ale oni říkají, že toho, co mají, dosáhli vlastními silami, že se jim daří. Naprosto zapomínají vzdávat díky Bohu. Bůh takové lidi nenávidí. Ničeho nemůžeme dosáhnout vlastními silami bez Boha. Potřebujeme, aby při nás Bůh stál a byl s námi skrze celé naše životy. Například, když chcete postavit dům. Potřebujete cihly, písek, cement. Ale pokud postavíte svůj dům pouze na písku, spadne, když zafouká vítr. Proto, pokud chcete, aby váš život byl pevný, potřebujte v první řadě Boha a kráčet navždy spolu s ním. Amen.

George Justin Maung (Myanmarské křesťanské společenství)

pátek – 6. července

Ez 18,1–20

Duch náleží Bohu

Kdyby se svévolník odvrátil ode všech svých hříchů, jichž se dopouštěl, a dbal by na všechna má nařízení a jednal podle práva a spravedlnosti, jistě bude žít, nezemře. Žádná jeho nevěrnost, jíž se dopustil, mu nebude připomínána, bude žít pro svou spravedlnost, podle níž jednal. (Ez 18,21–22)

„Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší.“ (Ez 18,4) Aby náš duch žil, potřebujeme žít podle Boží vůle. Ten, kdo se neřídí Boží vůlí, přivolá na sebe následky svého rozhodnutí. Hřích zabíjí ducha. Bůh chce, aby všichni lidé žili, chce, „aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.“ (1Tm 2,4) Pohlédme na zákon a milost, abychom porozuměli.

Zákon: Zákon je soudce člověka. Člověk není schopen naplnit zákon. „*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárliivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.*“ (Ex 20,5–6) Zde vidíme velikou Boží milost a lásku, větší než lidský hřích ve dnech, kdy byli pod zákonem.

Milost: Římanům 5,16: „*A s darem milosti tomu není jako s následky toho, že jeden zhřešil. Soud nad jedním proviněním vedl k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k ospravedlnění.*“ Bůh sám dává lidem milost, aby mohli uniknout hříchu. Bůh dává tuto milost každému. V 30. roce našeho letopočtu Ježíš vyřešil hřích každého z nás, ale také hřích celého světa (J 1,29). Pouze Ježíš může spasit (Sk 4,11). V listu Římanům 10,9 se píše: „*Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.*“ Nikdo si nemůže zasloužit své vlastní spasení. Vyznejme, že Ježíš Kristus je náš Pán. Amen.

Len Naing Thangtui (Myanmarské křesťanské společenství)

sobota – 7. července

Ez 18,20–26

Spravedlnost versus hřích

Když se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví podle všech ohavností, jichž se dopouští svévolník, měl by žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány, zemře za to, že se zpronevěřil, za svůj hřích, kterým se prohrěšil. (Ez 18,24)

Ze všeho nejdříve chvála Bohu! Ezechiel říká (18,20–26), že ten, kdo hřeší, zemře. Stejná slova jako v době Ezechiele říká Bůh nám věřícím v dnešní době. Ezechiel 18,20 jasně říká, že dítě neponese vinu svých rodičů, stejně tak rodič neponese vinu svého dítěte. Spravedlnost spravedlivých jim bude přiznána, a zlo bude přiznáno zlým. Bůh nechtěl svůj lid odsoudit. V Izajáši 55,8 je psáno: „*Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův.*“ Bůh si vyvolil Izrael, aby byl jeho vyvoleným národem, ale nyní si Bůh vyvolil každého z nás jako své dítě, skrze krev Ježíše Krista prolitou na kříži. Vyznej své hříchy a věř v Ježíše Krista. Tvé hříchy budou odpuštěny a budeš mít věčný život. Amen.

Minthet Tha Bawi Hung (Myanmarské křesťanské společenství)

Bůh nemá zálibu v smrti hříšníka

Obratťe se a odvratťe se ode všech svých nevěrností a vaše nepravost vám nebude k pádu. Odhodťte od sebe všechny nevěrnosti, jichž jste se dopoušťteli, a obnovťte své srdce a svého ducha. Proč byste měli zemřít, dome izraelský? Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodína. Obratťte se tedy a budete žít. (Ez 18,30b–32)

Život je formován různými vlivy, někdy dobrými, někdy špatnými. Snažíme se uniknout z toho, abychom dělali špatné věci, ale nedaří se nám to. Bůh to popisuje jako vliv hříchu. Hřích zůstává sobecký, např. neúcta, neposlušnost, chtíč atd. Problém je v tom, že mnoho věřících si neuvědomuje, že to je hřích. Pokud žijeme s chtíčem, nepoznáme milost Boží. Nezůstáváme v Boží milosti. V Římanům 7,17 Pavel říká: „*Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně.*“ Pojdme se podívat na hřích, který se v nás zabydlel:

1. Tělo – podle Římanům 7,18 je tělo ochotné dělat dobré věci, ale nedělá. Ř 7,25 říká, že tělo produkuje pouze hřích. Ř 8,7 říká, že tělesná mysl je Boží nepřítel.

2. Naše staré já (Ř 6,6). Naš starý člověk byl ukřižován s Ježíšem. Naš starý člověk je sobecký a pyšný.

3. Tělo hříchu (Ř 6,6). Tělo hříchu neznamena naše fyzické tělo. Je to metafora pro hřích. Hřích dává charakteristiku našemu tělu. Bůh chce, abychom unikli zákonu hříchu, protože nás velice miluje. Nechce, abychom žili pod vlivem hříchu, nechce, abychom byli otroky hříchu. Dává nám milost skrze Ježíše Krista. Nyní jsme pod Boží milostí a byl nám dán nový duch a nový život. Můžeme přemoci život hříchu skrze víru v Ježíše Krista. To je ten nový život, který máme žít. Amen.

Naw Ja Myitung (Myanmarské křesťanské společenství)

Dlouhá historie neposlušnosti Izraele

Ale dům izraelský se mi na poušti vzepřel, mými nařízenými se neřídili a znevážili mé řády, skrze něž má člověk život, když je plný, a hrubě znesvěcovali mé dny odpočinku. I řekl jsem, že na ně vyleji na poušti své rozhořčení, a tak s nimi skončuji... Ale bylo mi líto je zničit a neskoncoval jsem s nimi na poušti. (Ez 20,13 a 17)

K prorokovi přišli někteří izraelští starší, aby se dotazovali Hospodína na jeho slovo. Jejich aktivita je přesně datována. Jedná se o kritické období, kdy je Izrael ohrožen úplným zničením. Ezechiel jim tváří v tvář bezprostřednímu nebezpečí připomíná dlouhou historii neposlušnosti Izraele. Překvapivá je obžaloba z modlářství, ke kterému se přiklonili Izraelci dokonce již v době egyptského zajetí. Již tehdy zapomněli

na Hospodina. V pohanském prostředí se nechali „infikovat“ egyptskou modloslužbou. Modlářství se tehdy nerozbujelo, až při putování na poušti, ale „zaděláno“ na odpadnutí bylo již v Egyptě. Již Izraelci pobývající v Egyptě byli Pánu nevěrní. Hospodin se proto na svůj lid rozhořčil ještě během jejich pobytu v egyptském zajetí.

Na poušti Hospodinův lid dostal darem Boží zákon jako směrovku pro bezpečnou cestu životem. Ezechiel v této souvislosti zdůrazňuje výslovně dny odpočinku, jež jsou znamením smlouvy mezi Bohem a jeho vyvoleným lidem. Jsou rovněž určeny k praktické realizaci obecnství s jejich Pánem. Izrael se však vzpíral Hospodinu i v nové éře na poušti. Dostal sice darem Zákon, Boží slovo ale neposlouchal. „Vykoledovali“ si Hospodinovo rozhořčení ve formě příkrého soudního výroku o jejich zavržení. Pán prohlásil, že s nimi na poušti skončuje. Tato generace Izraele neměla být dovedena do zaslíbené země.

V posledním verši textu však dochází k dramatickému zvratu: „Ale bylo mi líto je zničit a neskoncoval jsem s nimi na poušti.“ Nezvítězil spravedlivý soud, nýbrž na vrch získala milosrdná láska. Hospodin změnil své rozhodnutí. Izraelci zůstali zachováni a nezahynuli na poušti. I my můžeme dnešního dne přistupovat k Pánu v neochvějně naději, že je Bohem milosti a slitování. Boží milosrdenství má navrch! Pán může změnit dokonce svá dříve vyřčená rozhodnutí!

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

úterý – 10. července

Ez 20,18–29

Nová generace pokračující v hříších otců

Jejich synům jsem na poušti řekl: „Neřídte se nařízeními svých otců, nedbejte na jejich řády a neposkvřujte se jejich hnusnými modlami“... Ale i synové se mi vzepřeli, neřídili se mými nařízeními, nedodržovali mé řády, skrze něž má člověk život, když je pln, a znesvěcovali mé dny odpočinku. I řekl jsem, že na ně vyleji své rozhořčení, a tak na poušti dovrším svůj hněv proti nim. (Ez 20,18 a 21)

Nová synovská generace vyrůstající na poušti dostává novou šanci. Využije ji? Vymaní se z osudu svých otců? Zdá se, že to není až tak jednoduché. Hnusná modloslužba jejich otců není totiž ojedinělým výstřelkem. Izraelci vyšli z Egypta propadli intenzivní modloslužebné vzpouře. Jejich otcové přijali pohanská modloslužebná nařízení a řády. Pod tímto neblahým vlivem musela nová generace vyrůstat. Nelze se divit, že se „infikovala“ rovněž. Vždyť se synové Izraele od útlého dětství pasívně účastnili všemožných pohanských zvráceností. Co se děje pravidelně, stává se postupně zvykem. Zlozvyk se dostává „pod kůži“ a stojí značné úsilí s ním skoncovat.

Hospodin vybízí novou generaci synů Izraele, aby přijali Boží zákon. Vždyť vše potřebné k pozeňnanému životu bylo jasně zjeveno a veřejně Mojžíšem vyhlášeno. Ani nová generace však neobstála. Zachovala se setrvačně po vzoru svých otců. Svou šanci propásli. I na ně mělo padnout Boží rozhořčení. Zkáza byla „za dveřmi“. Ale na

poslední chvíli Hospodin zadržel svou trestající ruku. Bezprostřední zničení bylo odvráceno. Stalo se tak jen pro Boží jméno, aby nebylo před pohany znesvěceno. Synové Izraele ale soudu zcela neuniknou: budou rozptýleni mezi pronárody a rozprášeni po zemích. Systematická vzpoura dříve nebo později porodí neblahé následky.

Mnozí z nás vyrůstali pod dlouhodobým vlivem systémů, které odporují Božím řádům. Dělo se tak v našich rodinách, ve školách a třídních kolektivech, ba někdy dokonce v církvích. Některé destruktivní zlozvyky jsou do nás za ta léta hluboce vepsány. Hříšná mentalita po vzoru našich rodičů (přátel, učitelů ...) ovládala naše nitro a utvářela naši osobnost. Přestože jsme se znovuzrodili, tak ne všechny zlozvyky nás opustí hned. V mnohém jsme prožili úplné vysvobození. V ledasčem naopak podstupujeme duchovní boj. Kéž zvítězíme nad zlým!

Miroslav Čížek (*Uherské Hradiště, stanice Znojmo*)

středa – 11. července

Ř 1,18–25

Kdo odmítne dobré Boží řády, dostane řády zlé

Protože se nedrželi mých řádů a znevažovali má nařízení, znesvěcovali mé dny odpočinku a vzhlíželi k hnusným modlám svých otců. A tak jsem jim dal nedobrá nařízení a řády, skrze něž nebudou mít život. (Ez 20,24–25)

Jak již víme, selhala i nová generace synů Izraele, která vyrostla při putování na poušti po exodu z Egypta. Také tato „pouštní“ generace odmítla dodržovat dobré Boží řády Mojžíšova zákona, což se projevovalo například znesvěcováním dnů odpočinku, a především nezřízeným modlářstvím. Životní styl jejich otců se jim dostal „za nehty“.

I když člověk odmítne Bohem daná pravidla hry, nemůže zůstat v pomyslném vakuu. Přijme jiné, neblahé řády, které ale k požehnanému životu nevedou. Možná nás překvapí, že v našem textu při tomto procesu hrál aktivní roli sám Hospodin. Stěží uvěřitelné! Téměř skandální výpověď Písma svatého! Pro svou neposlušnost dostali od Hospodina alternativu: nedobrá nařízení a řády, které nevedou k životu. Tato alternativa pokazí úplně všechny oblasti lidského života. Vždyť Izrael začal podléhat okolním pohanským náboženstvím, v jejichž systémech se vyskytovaly dokonce takové zvrhlosti jako lidské oběti či sexuální orgiastické prvky.

Taková neblahá alternativní nařízení a řády se rozmáhají i v naší moderní době, ať už jde o homosexualitu v nejrůznějších podobách, interrupce, eutanázii a další nepřístojnosti. Již nyní se lekáme rozpadu tradiční etiky, a to možná ještě ani netušíme, čeho se za několik desetiletí třeba dočkáme. Moderní alternativní trendy prosakují rovněž do církevních společenství – tu a tam i do našich sborů. Ne vše moderní je zlé, ne vše moderní je dobré. Rozsuzujme vše na základě prověřeného a důvěryhodného Božího slova – Písma svatého. Co je v rozporu s Biblií, tomu se nepřizpůsobujeme!

Miroslav Čížek (*Uherské Hradiště, stanice Znojmo*)

Neposlušnému Bůh neodpovídá na jeho dotazy

Až dodnes se poskvříváte všemi svými hnusnými modlami, přinášíte své dary a provádíte své syny ohněm, a já bych vám měl dávat odpovědi na dotazy, dome izraelský? Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nebudu vám odpovídat na dotazy! (Ez 20,31)

Izraelci se trvale vzpírali dobrým Božím řádům a nařízením, a tak je Hospodin vydal napospas všelijakým nedobrym alternativám, jejichž cílem není život. Nelze očekávat, že lze uvést v harmonii alternativní svévolný život Izraelců a opravdové dotazování se Hospodina. I kdyby tento duchovní rozpor Izraelcům nepřekážel, pro Hospodina je tato kombinace nepřekročitelná. „Takto namíchaný koktejl je na výsostech nepoživatelný“. Vzpurným svévolníkům Pán na modlitby neodpovídá.

Nejvážnějším stavem v dějinách Izraele byla ta období, kdy Hospodin mlčel. Když už nepřicházela varování, nezněla proroctví o soudu a nefungovaly ani kněžské metody doptávání se na Boží vůli, tak bylo opravdu zle. Takové období bylo ke konci soudcovské epochy starého Izraele během působení soudce Elího (1S 3,1). Ještě hůře bylo v závěru kralování izraelského krále Saula (1S 28,15). Stejně zní i Ezechielův výrok v našem textu. Hospodinovo mlčení není znamením pokoje, nýbrž známka odloučení. Není nic horšího v našich životech než Pánovo mlčení. Budme vděční za každodenní společenství s Bohem, které máme prostřednictvím Ducha svatého. Využívejme aktivně těchto příležitostí každého dne. Učiň tak i dnes!

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

Boží soudy pročistí Boží lid

A provedu vás pod holí a uvedu vás do závazku smlouvy. Vytřídím z vás ty, kdo se vzbouřili a byli mi nevěrní. Vyvedu je ze země jejich dočasného pobytu, ale na izraelskou půdu nevstoupí. I poznáte, že já jsem Hospodin. (Ez 20,37–38)

Teď již mluví prorok Ezechiel k současné generaci Izraele, která se dostala do babilónského zajetí. Ovšem ani tato generace se stále ještě nepoučila a nadále setrvala v modlářské zkaženosti otců. Kontinuita hříchů nebyla dosud přerušena. Nic na tom prozatím nezměnilo ani odvedení do zajetí. Proto Boží soudy ještě nemohou skončit.

Ačkoliv vyvedení vyvoleného lidu z pohanských národů obvykle představuje požehnání v zemi zaslíbené, v našem textu se jedná o něco zcela jiného. Zde vyvedení z pohanských národů znamená pokračující Boží soud. Budou totiž vyvedeni z národů a shromážděni na poušti, aby tam byli třibeni – podobně jako již kdysi generace

vyvedená z egyptského zajetí. Ani nyní nemůže Izrael v takto nečistém stavu vstoupit do země zaslíbené.

Slovní spojení „provedení pod holí“ pochází z pastýřské terminologie. Znázorňuje myšlenku přepočítávání ovcí, ale i proces třídění. Každá jednotlivá ovce musí tímto procesem projít. Tento selektivní proces odhalí vše, co je nemocné, zraněné či jinak handicapované. Vzpurné kusy mohou být holí uvedeny v kázeň. Z Božího lidu bude takto vyselektováno všechno nevěrné a vzpurné. S takovými se v Pánově „ovčinci“ nepočítá. Vzpurní a nevěrní Izraelci do země zaslíbené nevstoupí – zůstanou na poušti. Ti, kteří podstoupí třibení a budou tak zdárně provedeni pod Pánovou holí, vstoupí nově pod závazek Hospodinovy smlouvy. Můžeme tak vyhlížet novou generaci Izraelců opět zajištěnou smluvním vztahem se svým Bohem, která bude připravena na vstup do země jejich otců. Ani nám se Boží výchova nevyhýbá. V pokoře se Boží výchově poddávejme!

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

sobota – 14. července

Ez 20,39–44

Boží zaslíbení návratu do izraelské země

Najdu ve vás zalíbení pro libou vůni vašich obětí, až vás vyvedu z národů a shromáždím vás z těch zemí, do nichž jste byli rozptýleni, a budu ve vás posvěcen před očima pronárodů. I poznáte, že já jsem Hospodin, až vás přivedu na izraelskou půdu, do země, o níž jsem zvednutím ruky přísáhl, že ji dám vašim otcům. (Ez 20,41–42)

Pročistěný Izrael, který na poušti prošel pod holí svého Pastýře, kde bylo vyselektováno nevěrné od věrného, se stal ostatkem vyvoleného lidu, se kterým Nejvyšší počítá pro návrat do izraelské země. V takto posvěceném Izraeli najde Pán opět své zalíbení, a tak se stanou zase jeho „miláčkem“. Hospodin nezavrhl svůj lid navěky. Nastane nová epocha. Skončí babylónské zajetí a na scénu přijde poexilní období obnoveného Izraele. Prozatím je to jen prorocké zaslíbení – potěšitelný výhled do budoucna. Ale co Bůh prohlásí, to se naplní. Prorocké zaslíbení o návratu dodává naději. Se silnou nadějí se vše lépe překonává. Ani samotný dočasný pobyt v exilu není až tak skličující.

Po návratu pročistěného Božího lidu přijme Hospodin na izraelské hoře i jejich bohoslužbu – oběti, prvotiny a dary. Vnější bohoslužba je bez vnitřní obnovy smluvního vztahu nepřijatelná. Jakmile dochází k niterné obnově smluvního vztahu, nacházejí Hospodinovo zalíbení rovněž vnější náboženské bohoslužebné formy.

Také křesťanská církev praktikuje vnější formy bohoslužby a zbožnosti. Ty mají pochopitelně svůj vnitřní obsah, ovšem projevují a vyznačují se i vnější viditelnou formou. Sem patří například nedělní bohoslužebné shromáždění, křest, večere Páně, sbírky nebo třeba veřejná modlitba či osobní půst. Je-li můj vztah s Pánem ryzí, obnovuje-li se každého dne Duchem svatým, pak jsou od Boha pozeňnané i vnější skutky společné bohoslužby a osobní zbožnosti. V opačném případě v nich Pán nemá

zalíbení a nikomu a ničemu neprospívají. Pamatujme na to! Nejprve srdce, teprve potom vnější formy a skutky!

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

neděle – 15. července

Ž 103,8–14

Boží soudy nejsou úměrné lidským hříchům

I poznáte, že já jsem Hospodin, až pro své jméno s vámi naložím ne podle vašich zlých cest ani podle vašich zvrhlých skutků, dome izraelský, je výrok Panovníka Hospodina. (Ez 20,44)

Izrael nesčetněkrát chodil po zlých cestách a propadal páchání zvrhlých skutků. Pro svou neustálou nevěru si vysloužil odsouzení a přísný trest – babylónské zajetí. Tam si Hospodin připravoval a pročišťoval novou generaci svého lidu. Ani ta však není zdaleka dokonalá a imunní vůči hříchu. K pádu je blízko. Ani nový Izrael si z vlastních zdrojů Boží milost nezaslouží.

Přesto všechno prorok Ezechiel svým současníkům zvěstuje Boží milostivé rozhodnutí, že s nimi Hospodin nenaloží úměrně podle jejich zlých cest a zvrhlých skutků. Každý křesťanský katechismus představuje Boha jako bytost naprosto spravedlivou. Spravedlnost patří k základním morálním atributům Boží podstaty. Pokud by však byl ve hře pouze ohled spravedlnosti, nikdy by před Bohem nemohl obstát ani nový Izrael. Záhubě by nutně propadli rovněž Ezechielovi posluchači. V Božím jednání s člověkem je zohledňován nejen postoj spravedlnosti, nýbrž úděl hříšného člověka spoluurčují láska, milost, milosrdenství a slitování jako další klíčové atributy Božího otcovského srdce. Hospodinovo dílo záchrany se zjevuje předběžně v textech celého Starého zákona včetně prorockých knih jako je Ezechiel. Dílo spásy nakonec vrcholí a naplňuje se v Pánu Ježíši Kristu. Jeho jedinečná obět je výrazem Boží dokonalé spravedlnosti a lásky současně.

I my jsme omilostnění hříšníci, ospravedlnění pouze dokonalou spravedlností Ježíše Krista, která je nám před Bohem připočtena. Jenom z tohoto důvodu stojíme a obtojíme. Vyjadřujeme našemu Pánu vděčnost za jeho podivuhodnou milost. Učíme tak i dnešního dne!

Miroslav Čížek (Uherské Hradiště, stanice Znojmo)

pondělí – 16. července

Ez 25,1–7

Radost okolních národů z neštěstí Izraele bude souzena

Toto praví Panovník Hospodin: „Zatleskal jsi rukou a zadupal nohou a zcela bezostyšně ses radoval nad zemí izraelskou. Proto hle, já na tebe napřáhnou ruku, dám tě za kořist

pronárodům, vymýtím tě z národů, vyhubím tě ze země a vyhladím tě. I poznáš, že já jsem Hospodin.“ (Ez 25,6–7)

Pán Bůh dopustil soud na svůj lid, který jej neposlouchal v minulosti ani v přítomnosti, nebyl mu vděčný, sloužil modlám. Jeho hříchy byly větší než hříchy sodomských, kterými byla pýcha, sytost chleba, hojnost pokoje. Padl Jeruzalém, chrám byl znesvěcen, národ padl do zajetí. Amónovci to viděli jako důvod k radosti a k posměchu. Ale Izrael přesto jako vyvolený národ zůstal předmětem Boží lásky a ochrany. Kdo se postavuje vůči němu, postavuje se vůči Hospodinu. „*Napřáhnou ruku na tebe, dám tě za kořist pronárodům, vymýtím tě, vyhubím a vyhladím*“, to je Boží soud nad Amónem. Přicházejí Boží soudy, nemoci, neštěstí, ne k radosti těch, kterých se to právě netýká, ale k bázní před Hospodinem, který dopouští, trestá, ale i ve své lásce vysvobozuje. Za doby Pána Ježíše spadla věž v Siloe a 18 lidí zahynulo. Pán Ježíš tehdy položil přítomným otázku: „*Myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma?*“ Jeho odpověď byla: „*Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.*“ Pán Bůh ví, co se děje, nezapomíná ani na svůj lid dnešní doby, i když možná je někdy na tom jako tehdejší Izrael ve službě modlám dnešní doby, v znesvěcení vlastních životů, v zajetí hříchu. Pokud nečiníme pokání, přichází trest. Sledujme s bázní, co se děje kolem nás, neodcházejme od Hospodina jako tehdejší Izrael. Také se neradujme, když Hospodin napřahuje ruku a trestá, ale pracujme na záchraně své a svých bližních.

Václav Černík (Cheb 1)

úterý – 17. července

Ez 28,1–10

Povýšenost a pýcha vedou k Božím soudům

Množstvím své moudrosti i svými obchody jsi rozhojnil svůj blahobyt a pro tento blahobyt se tvé srdce stalo domýšlivým. Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro svou skvělost jsi zkazil svoji moudrost, svrhnu tě k zemi, dám tě za podívanou králům. (Ez 28,5 a 17)

Týrus bylo bohaté, slavné, mocné město starověku. Na mnoha místech středomoří založilo své kolonie, včetně známého Kartága. Týrský král byl schopný vládce, byl moudřejší než Daniel, žádná tajná věc nebyla před ním skryta, byl rozumný, svými schopnostmi, obchodní zdatností a umem se domohl blahobytu, získal zlato, stříbro pro své království. Možná že až potud by to bylo v pořádku. Ale co nastalo? Týrský král se stal pro svůj blahobyt domýšlivým, prohlašoval: „*Já jsem Bůh*“, a zapomněl, že je jen člověk. Své srdce vydával za srdce božské, jeho schopnosti, získané bohatství, moc a vliv ho utvrzovaly, že za tím vším stojí on sám. Hospodin mu vzkazuje skrze proroka: „*Jsi člověk, ne Bůh, jsi v rukou těch, kteří tě skolí. Přivedu na tebe cizí, kruté národy, spustí tě do jámy, zemřeš hroznou smrtí.*“

Jak se stavět k pozemským věcem kolem nás? Žalmista David připomínal (Ž 62,11): „*k jmění, byť i přibývalo, neupněte srdce.*“ V knize moudrosti Přísloví je prosba:

„Nedávej mi chudobu ani bohatství. Opatřuj mě chlebem podle mé potřeby, tak abych přesyacen nesehal a neřekl: ‚Kdo je Hospodin?‘ ani abych z chudoby nekrahl a nezneuctil jméno svého Boha.“ (Př 30,8–9). Budme dobrými správci pozemských věcí, kterými vládneme jako svěřenými hřivnami, ze kterých budeme vydávat počet, až přijde Pán, který bude účtovat nad každým životem a jeho činy. Kéž bychom byli těmi služebníky, kteří to, co obdrželi jako dar, rozmnožili a uslyšeli slova: „Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“ (Mt 25,21)

Václav Černík (Cheb 1)

středa – 18. července

Ez 28,24–26

Po přejití Božích soudů Bůh navrátí a obnoví Izrael

Toto praví Panovník Hospodin: „Shromáždím dům izraelský z národů, mezi kterými jsou rozptýleni, a budu mezi nimi posvěcen před očima pronárodů. Budou bydlet ve své zemi, kterou jsem dal Jákobovi, svému služebníku.“ (Ez 28,25)

Na začátku 26. kapitoly čteme o městě Týru, kterému je ústy Ezechiele prorokováno úplné zničení. Důvodem bylo to, že se Týr vysmíval Božím lidu a pyšně vystupoval proti Bohu. Tam, kde kdysi bývalo prominentní město s přepychovými paláci, můžeme v současnosti vidět jen holou skálu, na které rybáři suší své sítě. Přesně tak, jak předpověděl Hospodin ústy Ezechiele (Ez 26,4–5). Sidón, město nepřiliš vzdálené od Týru, též opovrhovalo Božím lidem, a tak bylo také Hospodinem souzeno. Na rozdíl od Týru však toto přístavní město stojí dodnes přesně tak, jak bylo prorokováno. Boží proroctví se plní do posledního puntíku, jak vidíme na příkladu těchto dvou měst, která byla souzena. A stejné je to i s Božími zaslíbeními. Můžeme se s jistotou spolehnout, že je Pán Bůh naplní.

Ve 25. verši dává Hospodin ústy proroka Ezechiele Izraeli zaslíbení, že shromáždí dům izraelský z národů, mezi kterými jsou rozptýleni, a On mezi nimi bude posvěcen před očima pronárodů. Tři roky po skončení druhé světové války, 14. května 1948, vznikl nezávislý stát Izrael. V dnešní době jsme svědky naplnění jednoho z Božích zaslíbení. Po více než dvou tisíciletích se Židé vracejí do Izraele, a to každý rok ve stále se zvyšujících počtech.

Využijme dnes příležitost poděkovat Pánu Bohu za to, že je věrný ve svých zaslíbeních. Modleme se za pokoj v Izraeli a za to, aby česká vláda i obyvatelé naší země nadále Izrael podporovali. Prosme i za ostatní země, aby se nevysmívaly Božím lidu, a pyšně proti němu nevystupovaly, jako tomu bylo v případě Týru a Sidónu.

„Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují! Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu.“ (Ž 122,5)

František Eliáš (Cheb 1)

Bůh ztrestá domýšlivost egyptského faraóna

Egyptská země bude zpusťována a obrácena v trosky. I poznají, že já jsem Hospodin. To proto, že farao řekl: „Ta řeka je má, já jsem si ji udělal.“ (Ez 29,9)

Pro egyptskou zemi byla řeka Nil velmi důležitá. Podél úzkého, ale velice úrodného pruhu země kolem Nilu žila převážná část obyvatel. Bez Nilu by egyptská země, která se nacházela v oblasti pouští, nemohla být. Prakticky každý obyvatel byl na této řece závislý. A toto Boží dílo si chtěl faraón přivlastnit. Jeho domýšlivost Hospodin trestá. Egyptská země je zpusťována a obrácena v trosky a Egypťané jsou po čtyřicet let v zajetí babylonského krále přesně tak, jak znělo Boží proroctví.

Stejně jako faraón i my jsme dnes v nebezpečí být domýšliví, pyšní a připisovat si zásluhy, které nám nepatří. Ať už se to týká jakékoli oblasti našeho života. Jeden z hebrejských výrazů označuje pýchu jako to, co je vysoké. Pyšný člověk se cítí být lepším, „vyšším“ než někdo jiný. Mějme na paměti, že takový přístup je vzpourou proti Boží svatosti a jeho svrchovanosti a vyvolává Boží hněv. Vždyť vše, co jsme a co máme, je z Boží milosti.

Nechť nám Duch svatý dnešního dne ukazuje na věci, ve kterých jsme domýšliví. A pokud na některé přijdeme, prosme Pána za odpuštění. Vždyť, jak se píše v Jakubovi 4,6: „*Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.*“

Pane, chraň nás od toho být domýšliví, pyšní. Uč nás být skromnými a pokornými.

František Eliáš (Cheb 1)

Ne každý přijme varování Božího posla

Jestliže budeš svévolníka varovat před jeho cestou, aby se od ní odvrátil, ale on se od své cesty neodvrátí, země pro svou nepravost, ale ty jsi svou duši vysvobodil. (Ez 33,9)

Prorok Ezechiel byl jako jediný z proroků také knězem. Ezechiel byl člověk pravdy a spravedlnosti. Všechny věci, které dělal, nedělal proto, aby se zalíbil lidem, ale pro slávu Boží.

Hospodin mluvil k Ezechielovi skrze vidění u řeky Kebar v Babyloně, aby varoval svůj lid před zkázou, kterou sešle, pokud se neodvrátí od svých zlých cest. Toto Boží varování je dvojí: Ezechiel má varovat lid (národ), má varovat své kolegy, kněze. Tato slova zanechaná v Božím slově skrze Ezechiele platí a jsou varováním a napomenutím pro nás věřící i pro ty, kteří se vzdalují od Pána nebo opustili cestu Páně. Také platí pro ty, kteří vedou a pasou stádo Boží, církev – kazatele, starší sboru atd. Jak dnes varujeme nebo nevarujeme věřící? Necháváme je odcházet na věčnost, aniž bychom je předem varovali!

A co my sami? Necháváme se napomenout a posloucháme Boží varování?

Náš Pán vyžaduje a bude vyžadovat úcty z toho, jak jsme naložili se zodpovědností, kterou jsme dostali – viz Ez 33,7! Ať o nás nemusí platit slovo Páně (parafrázované): „sami sebe nezachráníte a druhým jste nepomohli. (Ez 33,8)

Prorok Ezechiel padl obličejem na zem před Boží slávou. Kdo nepadne obličejem na zem před Boží slávou a padá před lidmi, ten nezná Boha! Ať pro nás neplatí slovo: „ne každý přijme Boží varování.“

Štěpán Kovařík (Cheb 1)

sobota – 21. července

Ez 33,10–20

Božím záměrem není trest, ale změna bezbožníka

Řekni jim: „Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ (Ez 33,11)

Bůh dal izraelskému národu zákony a přikázání, ale oni se neustále odvraceli od svého Boha, chtěli být jako ostatní národy, mít krále a žít jako oni, nemít zákony a přikázání, nechtěli poslouchat Boha. Pán Bůh je vyvedl z otroctví Egypta a chtěl, aby byli světlem pro ostatní národy. Očekával od nich poslušnost a dík, ale oni dělali pravý opak. Neposlouchali a odvraceli se od svého Boha. Bůh se na ně přesto díval milostivě (Ez 20,17).

U proroka Ezechiele čteme, že lid reptal proti panovníku Hospodinu, že Jeho cesty nejsou správné (Ez 33,17; 20). Často slyšíme reptání i v dnešní době. Říkáme, že máme vyspělou společnost, kulturu, vědu... Myslím, že také máme lásku bez pravdy, hříšnou lásku a toleranci, jako kdybychom říkali Bohu: „Tvé cesty jsou příliš úzké, už se do této doby nehodí. Jsou překonané, chtělo by to reformovat, přizpůsobit je dnešní době, abychom nebyli vnímání příliš svatě!“ To ale není dobré. Pokud se odvracíme od Boha, následuje Boží trest.

Bůh nás ale nechce trestat, a tak posílá pomoc, varování. Jako to udělal skrze Ezechiele, který padl obličejem na zem před Hospodinem, nebo skrze Jeremiáše, který proplakal dny za svůj lid, Izaiáše, který běhal nahý, aby tak upozornil na Boží soud nad Egyptem a Kúšem, aby se na ně Izrael nespoléhal jako ona falešnou jistotu. Pán nás nechce trestat, ale chce, abychom Mu byli poslušni a abychom žili z Jeho Ducha svatého a nechali se jím vést, abychom šli tou úzkou cestou za Ním, za naším Pánem. Jemu patří sláva na věky.

Štěpán Kovařík (Cheb 1)

Člověk slibuje, ale hříšné srdce si jde po svém

Přicházejí k tobě, jako když se schází lid k rokování, a sedají si před tebou jako můj lid. Poslouchají tvá slova, ale podle nich nejednají. V ústech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tíhne za jejich mrzkým ziskem. Tys pro ně jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají.
(Ez 33,31–32)

Jak těžko se čtou Hospodinova slova k proroku Ezechielovi, která odsuzují tvrdé srdce vyvoleného lidu. Na první pohled se zdá vše v pořádku, mezi lidem v zajetí se šíří zpráva o muži, který má prorockého ducha a jehož prostřednictvím mluví Hospodin. Lidé se vzájemně povzbuzují k tomu, aby si šli poslechnout „jaké slovo vychází od Hospodina“. Pozorně Ezechiela poslouchají, jsou plni nadšení, diskutují o tom, co slyšeli a mluví o tom, co udělají. Potom nastává problém – lidé podle těchto slov nejednají. Slyší o mravním životě a o lásce jednoho k druhému, ale jejich srdce jde za jejich chamtivostí.

Stejně jako mluvil Hospodin ke svému vyvolenému lidu tenkrát, mluví i k nám, k lidu Nové smlouvy. Poslal nám Spasitele, Pána Ježíše Krista, který nás vyučuje. Mluví k nám prostřednictvím Božího slova – Bible, Jeho hlas můžeme slyšet při modlitebním ztišení, Duch svatý k nám mluví v různých životních situacích. Máme možnost navštívit shromáždění, kde slyšíme výklad Božího slova. Jak Boží slovo přijímáme? Jsme jím osloveni a jednáme podle něho? Čím je naše srdce podle podobností o rozsévání (Mk 4,1–20) – je příkopem podle cesty, skalnatou půdou, půdou porostlou trnům, nebo úrodnou půdou? Kdo je pánem mého srdce – moje pyšné já, nebo Pán Ježíš, který za mě zemřel? Pokud je moje srdce naplněno láskou k Pánu Ježíši, dodržuji Jeho přikázání – Mat 22,37–40: „*Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.*“

Prosme Pána, aby uzdravil naše srdce a naplnil je Jeho láskou, abychom místo „kamenného“ srdce dostali srdce „masité“ (Ez 11,19–20) a řídili se denně Božím slovem, byli světlem a pomocí pro naše okolí.

Věra Černíková (Cheb I)

Duchovní pastýř nesmí hledět na svůj prospěch

Lidský synu, prorokuj proti pastýřům Izraele. Prorokuj a řekni těm pastýřům: Toto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sami sebe. Což pastýři nemají pást ovce? (Ez 34,2)

Ezechiel šel do babylonského zajetí společně s desetitisíci Izraelců. Viděl potřebu duchovní péče a plně se svým bratrům v zajetí věnoval. Do zajetí šli i kněží a další proroci, kteří se měli v těchto nových podmínkách starat o Boží lid. Ale ze slov Hospodina, který mluvil prostřednictvím Jeremiáše (dopis lidu do zajetí Jer 29,8–11) proti falešným prorokům, a ze slov, která řekl Ezechielovi, vidíme, že ti, kteří měli být duchovními pastýři, se více starali o sebe než o svěřený lid. Ze Starého i z Nového zákona známe obraz pastýře, který se stará o svoje stádo. U nás, kde je dostatek trávy, se často pastýři „loudají“ za stádem, ale v zemích Středního východu a i v dnešním Izraeli jde pastýř první, hledá potravu a ukazuje stádu cestu na pastvu.

Co měli dělat duchovní pastýři a nedělali – neduživé ovce neposílili, nemocnou ovci neléčili, polámanou neovázali, zaběhlou nepřivedli, po ztracené nepátrali, chovali se k nim násilně a surově (Ez 34,4).

Z toho důvodu ovce bloudí po horách, stávají se potravou divé zvěře, nikdo je nehledá. Hospodin z toho vyvodí důsledky, volá pastýře k zodpovědnosti a nedovolí jim dál pást své ovce (Ez 34,10).

To slovo se úzce dotýká i nás. V novozákonní době je Pán Ježíš přirovnáván k dobremu pastýři, který se s láskou stará o svoje stádo. Svě ovce miluje, vodí je na nejlepší pastviny, léčí je, uzdravuje, jestliže se nějaká ovce ztratí, pátrá po ni, zaběhlé přivádí zpět a chrání je před divou zvěří. Je vzorem pro duchovní pastýře dnešní doby – kazatele, starší sboru, učitele besídky, všechny, kteří pracují na Boží vinici. Je vzorem i pro jednotlivé věřící. Každý z nás je před Pánem Bohem zodpovědný za svůj vztah a své chování k bratrům a sestřím v Pánu Ježíši Kristu.

Když poklesnou, zhřeší, jsou zraněni, odcházejí do světa – máme je s láskou napomínat, povzbuzovat, léčit, navštěvovat, modlit se s nimi a především modlit se za ně. Ne odsuzovat, pomlouvat, odmítat, ale společně bojovat boj víry. Společně bojovat proti hříchu (Ef 6,9–11).

„A to je jeho příkázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal.“ (1J 3,23)

Věra Černíková (Cheb 1)

úterý – 24. července

Žalm 23

Hospodin je tím nejlepším pastýřem

„Sám budu pást své ovce a dám jim odpočívat“, je výrok Panovníka Hospodina. „Ztracenou vypátrám, zaběhlou přivedu zpět, polámanou ovážu a nemocnou posílím, kdežto tučnou a silnou zahladím. Budu je pást a soudit.“ (Ez 34,15–16)

Poté, co Bůh soudí pastýře, kteří se místo o lidi starali sami o sebe, vyhlašuje, že se o svůj lid postará sám. Sám se zasazuje o to, aby se rozptýlení mohli vrátit zpět do své země, najít odpočnutí, obnovu svých životů. Bůh je shromáždil, aby mohli zase spolu být Jeho lidem, aby nemuseli být sami. Jako lékař se postaral o každého

slabého a nemocného. Soudil také ty, kteří své spolubratry utiskovali a zbohatli na jejich úkor.

Bůh se o nás stará skrze druhé lidi, ale stará se i osobně. To zažíval i král David (Ž 23). Stejnou Boží péčí pastýře můžeme prožívat i my. Je to tak veliká milost: všemohoucí Bůh se sklání ke každému jednotlivě, vede ho, pečuje o něj, zajišťuje ho, chrání...

Líbí se mi, jak Ezechiel vyjadřuje Boží osobní péči – o každého se stará podle toho, co potřebuje: ztracenou ovci vypátrá, zaběhlou přivede zpět, polámanou ováže, nemocnou posílí. Žádné jedno stejné řešení pro každého, ale osobní, jedinečná péče a pomoc. Díky Mu za to.

Bůh se stará, pase nás. Je v tom zahrnut i soud. Nevím, jestli se to vztahuje jen na ty „tučné ovce“ nebo na všechny. Myslím, že by to mohlo hovořit o všech – Bůh nechce, abychom zůstali stejní, ale chce nás posvětit. Chce, abychom rostli a byli více a víc podobni Pánu Ježíši. To v sobě zahrnuje i soud – výchovu, kdy nás vyproštuje z toho, co je zlé. I v tom je Jeho péče dobrá a osobní.

Bůh je dobrý Pastýř. Můžeme najít pokoj a jistotu v tom, že On ví, co potřebujeme, a postará se o nás. Povede nás. Musí ale být naším Pastýřem – musíme Ho poslouchat, nechat se vést. To nás může i pokořovat, protože někdy nechceme být „jen hloupými ovce“.

David Sláma (Cheb 1)

středa – 25. července

Ez 36,16–24

Bůh rozhodl o návratu Izraele bez jeho zásluh

Řekni proto izraelskému domu: „Toto praví Panovník Hospodin: Nečiním to kvůli vám, izraelský dome, nýbrž kvůli svému svatému jménu, které jste znesvěcovali mezi pronárody, kamkoli jste přišli.“ (Ez 36,22)

Izraelci utlačovali a zabíjeli nevinné, sloužili modlám místo svému Bohu, který je vyvedl z otroctví Egypta. Hřešili a Bůh je potrestal. Rozptýlil je mezi národy. Byl to spravedlivý trest. Národy, mezi které Izraelci přišli, si to ale vyložili jinak: Bůh nebyl dost silný na to, aby Jeho lid zůstal ve své zemi. Boží jméno, čest byla pošpiněna. Navíc Izrael to asi nikomu nevyvracel, dál znesvěcoval Boží jméno – vrhal zlé světlo svým jednáním na Boha, Jeho slovo.

Bůh to tak nechce nechat. Oznamuje Ezechielovi, že se postará o posvěcení svého Jména sám. Nezahradí svůj lid, ale právě na nich svou svatost ukáže. Vrátil je do jejich země. Změní jejich srdce, dá jim svého Ducha, aby Ho vůbec dokázali poslouchat. Požehná jim, ukáže svou velikost a slávu.

Činí to ne kvůli nim, ale kvůli sobě. Tím také chce zachránit i pohanské národy. Izrael jim měl ukazovat na Boží jedinečnost, slávu a svatost a zvat je k Bohu. Selhali v tom. Bůh je ale chce zachránit. Sám tedy posvětil své Jméno, vrátí mu reputaci – aby to

i pronárody mohly vidět, že Bůh je Bohem, mohly se k Němu obrátit a být zachráněny.

Kdyby Bůh sám nejednal, nebyl by zachráněn nikdo. Je to pokořující, ale je tomu tak. Vidíme v tom Boží úžasnou lásku a milost. On sám zachraňuje. Ne pro naše dobré skutky, charakter, ale pro svou milost. V ní se odráží Jeho sláva. Děkujme Bohu za Jeho milost, že nám dal spasení, že nás mění a za to, že chce zachránit každého člověka.

Máme ukazovat lidem na Boží slávu. Jak na Boha ukazujeme lidem v práci, ve škole, když čekáme ve frontě u kasy v supermarketu...? Modleme se, aby bylo Boží jméno posvěceno v nás, a i skrze nás, aby Ho mohli lidé poznat.

David Sláma (Cheb 1)

čtvrtek – 26. července

Ez 36,25–38

Bůh dá lidu nové srdce a nového ducha

A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ez 36,26–27)

Včera jsme četli o tom, že Bůh sám posvětil své Jméno. Aby Izrael odrážel Boží slávu, až ho Bůh přivede zpět do jeho země, k tomu je třeba, aby ho Bůh sám změnil. Sami by znovu žili hříšným životem. Dá jim nové srdce, ne tvrdé, mrtvé a nevnímavé k Bohu, Jeho slovu, ale srdce z masa – živé, vnímavé, milující Boha a lidi. K tomu jim navíc dá do nitra svého Ducha. On je hnací silou k novému životu. Jen díky tomu budou moci Boha poslouchat. Je to úžasná Boží milost.

Tuto milost Bůh dává i nám. Bůh nám díky oběti Pána Ježíše může odpustit naše hříchy. Dává nám nový život, nové srdce. Srdce, které Boha nevnímalo, bylo tvrdé. Proto ho vymění za srdce, které žije s Bohem a pro Něj. Do srdce nám dal svého Ducha, který nám dává sílu žít podle toho, co Bůh žádá (Ř 8,1–9). Děkujme Mu za to. Nebýt toho Božího Daru, nemohli bychom mít nový život, nemohli bychom vůbec Boha poslouchat. Prosba za posvěcení Božího Jména je tak prosbou za naplnění Duchem svatým.

Je to i nabídka pro každého, kdo tento nový život ještě nemá: může přinést všechny své hříchy Pánu Ježíši, prosit za odpuštění. Může přinést svou snahu a svá selhání žít poslušně a prosit za naplnění Duchem svatým – každý den.

Když nám Bůh dal nové srdce, nezatvrzujeme je znovu neposlušností, neodpuštěním, lhostejností... Prosme každý den za naplnění Duchem svatým a poslouchejme Jeho vedení. On nám dá všechnu sílu a moudrost, kterou budeme potřebovat.

David Sláma (Cheb 1)

Zaslíbení důvěrného společenství Boha s Izraelem

Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já vám budu Bohem. (Ez 36,28)

Bůh zaslubuje, že bezpečně usadí svůj lid v jeho zemi. Budou moci prožívat vztah s Ním, Jeho blízkost a péči.

Opět to vše vychází z toho, co Bůh sám udělá. Zjevuje svou svrchovanost a milost.

Takovou milost chce Bůh dávat i nám, abychom s Ním mohli mít vztah, mohli prožívat Jeho dobrotu, péči a lásku. Proto obětoval vlastního Syna. Díky tomu, že Pán Ježíš vzal na sebe náš hřích, za který je trest věčného oddělení od Boha, nám může Bůh Otec odpustit. V Něm s námi uzavřel Novou smlouvu: můžeme být Jeho lidem a On je naším Bohem. Můžeme Mu patřit. Můžeme prožívat důvěrné společenství s Bohem. Dal Ducha svatého, který nám dává poznat, jaký je Bůh, dává nám to poznat osobně, důvěrně: „*pak už nebude učít druh druhu a bratr bratra a nebude vybízet: ‚Poznej Pána‘, protože mě budou znát všichni.*“ (Žd 8,11)

Děkujeme za dar takového důvěrného vztahu s Bohem. Za to, že nám dovolil být Jeho zvláštním lidem. Za to, že se o nás stará, chrání nás, vede. Děkujeme za Pána Ježíše a Ducha svatého.

Pokud ještě nepatříš Bohu, i dnes máš možnost, aby ses stal Jeho dítětem a On tvým Otcem. Máš možnost prožívat blízký vztah s Ním. Pán Ježíš zemřel i za tvé hříchy. Stačí tomu uvěřit, prosit Boha za odpuštění a dát Mu svůj život.

David Sláma (Cheb 1)

Smlouva pokoje pro navrácený Izrael

Uzavřu s nimi smlouvu pokoje; bude to věčná smlouva s nimi, dám jim ji a rozmnožím je a v jejich středu zřídím svou svatyni navěky. Můj přibyték bude nad nimi a já jim budu Bohem a oni budou mým lidem. (Ez 37,26–27)

Tato smlouva pokoje, kterou Bůh zaslíbil uzavřít s Izraelem, až jej navrátí ze zajetí, velmi připomíná Novou smlouvu, kterou s námi Bůh uzavřel v Pánu Ježíši. Je to smlouva pokoje: Pán Ježíš nás smířil s Otcem, protože zaplatil svým životem za naše hříchy. Na kříži a v církvi smířil i ty, kteří jinak žili v nepřátelství, nesmiřitelném rozdělení – Židy a pohany (Ef 2,14–18). V Pánu Ježíši můžeme mít pokoj s Bohem, pokoj se sebou samými a pokoj mezi sebou.

Jeho smlouva je věčnou smlouvou. Nikdo a nic ji nezruší. Bůh zůstává věrný, i když my jsme nevěrní (2Tm 2,11–13). Nic nás nemůže odloučit od Boží lásky v Pánu Ježíši (Ř 8,35–39).

Bůh zaslibuje, že bude přebývat mezi námi. On je přítomen v životě každého věřícího skrze Ducha svatého. Jeho přítomnost nás posvěcuje.

Díky Bohu za Jeho dar spasení, pokoje, smíření, bezpečí a jistoty, za dar Jeho blízkosti.

David Sláma (Cheb 1)

neděle – 29. července

Ez 39,17–29

Návrat rozptýleného Izraele je svědectvím národům

Ukážu na nich svou svatost před očima mnohých pronárodů tím, že je přivedu zpět z národů a shromáždím ze zemí jejich nepřátel. I poznají, že já jsem Hospodin, jejich Bůh, který je přesídlil mezi pronárody. Já je shromáždím do jejich země. A neponechám tam už nikoho z nich. (Ez 39,27–28)

Po dlouhém zajetí a trestu přivede Bůh svůj lid zpět do jeho země. Tímto velikým skutkem vysvobození všichni okolo poznají, že Bůh je jediným Bohem. Poznají také, že Izrael nebyl v zajetí proto, že Bůh by ho nedokázal ochránit, ale proto, že zhřešil proti Bohu a že ho tím Bůh trestal, aby ho navrátil v pokání zpět k Sobě.

Boží jednání s Jeho lidem tenkrát a dnes je svědectvím o Bohu pro nás samotné i pro nevěřící okolí. Když nás Bůh soudí za naše hříchy, protože nechce, abychom zahynuli, je to svědectví o Jeho dobrotě a zájmu. Ještě nás nenechal napospas našim vášním, ale vychovává nás jako své děti (Ř 1,23–25; Žd 12,5–8).

Když prožijeme odpuštění, když nás Bůh mění svým Duchem, abychom nežili sobecky pro sebe, ale pro Něj, uměli odpouštět, sloužit, dávat, tak je to svědectvím o Boží moci a milosti našemu nevěřícímu okolí. Jakým svědectvím jsme jako jednotlivci, jako sbor svému okolí? Je na nás vidět, že nás Bůh mění?

Děkujeme za to, že Bůh s námi ještě chce jednat a jedná. Nebraňme se Jeho působení (J 15,1–11).

David Sláma (Cheb 1)

pondělí – 30. července

Da 1,1–9

Zbožné předsevzetí nepodlehnutí nabídkám světa

Ale Daniel si předsevzal, že se neposkvrní královskými lahůdkami a vínem, které pil král při svých hodech. Požádal velitele dvořanů, aby se nemusel poskvřňovat. A Bůh dal Danielovi dojít u velitele dvořanů milosrdenství a slitování. (Da 1,8–9)

Máme před sebou příběh čtyř mužů z judského království, kteří se dostali do zajetí babylonského krále Nebúkadnesara. Král je chtěl převychovat a získat pro své záměry. Nabídl jim nejlepší stravu a nápoje, jako měl on sám. Lákavá představa po prožité válce a pobytu v zajateckém táboře! Konečně se mít lépe! Ale Daniel upřímně věřil Hospodinu, svému Bohu, a nenechal se zlákat nabídkami pohanského krále. I my se nacházíme denně pod vlivem pohanského světa. Reklamou je nám neustále nabízeno to nejlepší jídlo a pití, úžasné dovolené, zážitky z televize a počítače atd. Proč bychom se nemohli mít lépe než předešlé generace? Co je na tom špatného? Nezapomeňme, že jsme Boží děti pro oběť Pána Ježíše Krista, a řídme se Jeho pravidly, a ne lákadly tohoto světa. *„Vždyť máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevně až do konce.“* (Žd 3,14)

Slyšela jsem příběh (z doby komunismu) křesťana, lékaře, kterému ředitel nemocnice sliboval místo primáře, když přestane chodit do církve a vstoupí do komunistické strany. Bratr na to ale nepřistoupil. Později ho vedení nemocnice přesto zvolilo za primáře, protože neměli lepšího a spolehlivějšího odborníka, než byl tento bratr. Když nepodlehne nabídkám světa a zůstaneme věrni, Pán Bůh nás nezklame. *„A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“* (Ř 12,2)

Růžena Kucová (Brniště)

úterý – 31. července

Da 1,10–21

Boží požehnání zbožným

A Bůh dal těm čtyřem jinochům vědění a zběhlost ve veškerém písemnictví a moudrosti. Danielovi dal nadto porozumět všem viděním a snům. (Da 1,17)

Daniel a jeho přátelé se ocitli v nezaviděnníhodné situaci. Král, který odvedl do zajetí jejich rodiny i celý izraelský národ, si je vybral, aby se připravovali na službu při královském dvoře. Izraelci byli otroky a museli sloužit svému otrokáři, králi Nebúkadnesarovi. Byl to Boží trest za jejich neposlušnost. Daniel a jeho přátelé se mohli rozhodnout: jít cestou vzpoury, nebo cestou nejmenšího odporu, splynutí s davem. Oni byli ale především služebníky Boha Izraele, Stvořitele nebe i země. Jejich víra byla silná stejně jako odhodlání zůstat Bohu věrní. Čistota těla, duše i ducha byla pro ně, stejně jako pro Boha jejich lidu, nesmírně důležitá. Jak ale skloubit pokoru vůči Bohu Hospodinu i králi Nebúkadnesarovi? Jak projevit poslušnost Bohu i králi, a přitom se nepošpinit babylonským náboženstvím? Rozhodli se poslechnout ve věcech podstatných (podstatných pro Boha i krále), což byla služba králi, a neposlechnout ve věcech nepodstatných (ale podstatných pro zachování jejich čistoty vůči Bohu), co budou jíst. Rozhodli se pro pokoru uprostřed nesvobody a pro čistotu uprostřed duchovní nečistoty. A Bůh jim nesmírně požehnal.

Jsou chvíle v životě, které jsou jako křižovatka. Člověk se musí zastavit a rozhodnout, kterou cestou se vydá, jak se zachová. Co je důležitější? Čistota, poslušnost, pokora, nebo hlavně nějak přežít, splynout s davem? Bůh nás postavil do toho světa, kde musíme čelit autoritám, které jsou často bezbožné, ale Bůh stejně chce, abychom jim projevovali úctu a poslouchali je, ale zároveň abychom projevovali úctu a poslušnost i Jemu a zachovali čistotu těla, duše i ducha. Někdy je to hodně složité. Tento svět leží ve tmě a my tu musíme žít. Ale díky našim rozhodnutím pro poslušnost a čistotu může do temnoty tohoto světa pronikat Boží světlo. Apoštol Pavel říká, že tu máme svítit (Fil 2,12–15). To je náš úkol. A Bůh? Bůh žehná zbožným.

Martina Matysová (Brniště)

středa – 1. srpna

Da 2,1–18

Společné modlitby za Boží pomoc

Pak Daniel odešel do svého domu a oznámil tu věc svým druhům, Chananjášovi, Míšaelovi a Azarjášovi. Vyzval je, aby prosili Boha nebes o slitování ve věci toho tajemství, aby Daniel a jeho druhové nebyli zahubeni se zbytkem babylonských mudrců. (Da 2,17–18)

Daniel byl spolu s dalšími přáteli zajat králem Nebúkadnesarem. Jednoho dne měl tento král sen, který ho velmi rozrušil, a nutně si přál jeho výklad. Povolal si proto všechny možné věštky, zaklínače, čaroděje a hvězdopravce, aby mu sen vyložili. A aby to nebylo tak jednoduché, a protože král nechtěl slyšet žádné lži, usmyslel si, že sen jim nepoví a že musí, pokud jsou tak „schopní“, sami vědět, co se mu zdálo, a pak mu to vyložit; a pokud to nezvládnou, nechá je popravit. A nastal velký problém. Všichni tito povolání to nezvládli, a tak král začal popravovat. Řada přišla i na Daniela, ač ještě neměl čas se k jeho snu vyjádřit. Vyjednal si u krále chvíli času a spolu se svými přáteli se začali modlit... Prosit Boha o slitování... A Bůh začal k Danielovi promlouvat a dal mu plné poznání ve věci králova snu. David a jeho přátelé byli zachráněni a král je velmi bohatě odměnil.

Modlitba, a k tomu ještě modlitba s přáteli, s lidmi, již jsou jednotní ve své víře v jediného pravého Boha, má velkou moc. Je důležité vědět, v jakého Boha věříme. Je důležité mít s Ním osobní vztah. Důvěřovat Mu. O této své víře a o svých zápasech se sdílet s dalšími a spolu tohoto Boha vyznávat, prosit Ho o milost i o vedení ve všech svých rozhodnutích. Tato událost, kterou prožil Daniel, velmi silně připomíná i náš současný svět. Lidé věří v mnohé šarlatány, okultismus, čtou horoskopy, nechávají si vykládat z karet, navštěvují různé léčitele, jsou pověřiví... Ale to vše je dožene ke smrti, protože je to mrtvé a falešné, tzv. nefunguje to. Kdežto upřímné vyznávání Boha skrze Ježíše Krista vede k životu. Je to o našem vztahu s Ním, vztahu s Ježíšem Kristem, je to o našem rozhovoru s Ním, a to i v rámci celého společenství církve. Modlit se k živému Bohu je úžasná výsada, a pokud je to ve společenství, kde naši

přátelé k tomu mohou říci také své „AMEN“, je to velké povzbuzení vyjadřující jednotu v našich modlitbách, které jsou Bohu tak milé.

Miloš Matys (Brniště)

čtvrtek – 2. srpna

Da 2,19–28

Chvála patří tomu, kdo dává moudrost a zjevení

Tehdy bylo to tajemství Danielovi zjeveno v nočním vidění, tehdy Daniel dobrořečil Bohu nebes. Daniel promluvil a řekl: Budiž jméno Boží požehnáno od věků na věky. Neboť moudrost i sílu má on. (Da 2,19–20; ČSP)

Králi se zdá sen, velmi se ho to dotkne a hledá jeho význam. Pravděpodobně je již znechucen dřívějšími výklady jiných snů, které místo pravdy jen mazaly králi med kolem pusy. Chce od vykladačů pod pohružkou trestu smrti, aby mu řekli, co se mu zdálo, nejen prostý výklad. Daniel k této situaci přišel jako slepý k houslím. Zatím zcela neúčasten dění, jako člověk známý moudrostí a darem výkladu snů, je navštíven lidmi, kteří ho mají zabít. Teď teprve se dozvídá, oč běží. Vyžádá si čas a prosí Boha. A Bůh odpovídá. První věc, která po odpovědi přichází, je chvála Boha. A pokorné vyznání jeho velikosti a moci, uznání jeho moudrosti, kterou byl nadmíru obdařen i Daniel. Bůh „ví, co je v temnotě, s ním však přebývá světlo“ (v. 22). A ve své milosti to zjevuje svým služebníkům tak, aby mu z toho vzešla sláva. Hned po chvále Hospodina si Daniel pospíší k zodpovědným osobám se zprávou: „*Babylonské mudrce nevyhlazuj!*“ Věřím, že kromě otázky, odkud to ten Daniel vzal, došli alespoň někteří z nich ke chvále Hospodina. Následuje slyšení u krále: „*Ty jsi schopen mi sen vyložit?*“ „*Nikdo na zemi toho schopen není, ale Bůh na nebesích mi to zjevil.*“ Daniel odvrací pozornost od sebe a do centra pozornosti dává Boha samotného. A to je myslím podstata chvály, ne jen díky, že jsi pro mě udělal to a ono. Nejen to překvapení: „*On je opravdu tak mocný!*“ Ale chvála Boha samotného, bytí v jeho blízkosti a pokorné vyznávání jeho velikosti a lásky.

Květa Kupková (Brniště)

pátek – 3. srpna

Da 2,29–49

Lidská království jsou pomíjivá, Boží království je věčné

Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky, neboť jsi viděl, že se utrhł ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil

železo, měď, hlinu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý. (Da 2,44–45)

Na krále Nebúkadnesara přišly před spaním chmury, měl starosti o budoucnost. Vida, ani podle lidských měřítek zajištěný člověk nemusí mít nutně zajištěné klidné spaní. Jeho sen mu pak Daniel vykládá v moci Božího Ducha, tedy spolehlivě, k vlastnímu Nebúkadnesarovu sebepoznání. Ač vidění začíná slibně (je na tom něco útěšného, být zpodobněn jako král králů, zlatá hlava), je to ale sen o zkáze a pomíjivosti lidských království. Ve dnech této zkázy však povstane království Boží, které potrvá navěky.

Vždyť my lidé nejsme schopni zajistit sami sebe, natož své blízké a svěřené území pro budoucnost, naopak přes veškerou snahu o pokrok spějeme od pověstných desíti ke smutným pěti. Cokoliv bychom snad chtěli svým dětem a dál odkázat jako dědictví, ztrácí na hodnotě. Do naší pomíjivé situace současně tvrdé (jako železo) a křehké (jako hlína), přichází Bůh se svým řešením, se svým věčným uspořádáním věcí. „*Chci říci to, bratři, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném.*“ (1K 15,50) Bez toho abychom se mohli přičinit (a vzít tak snad část zásluh na sebe), Ježíš přichází, aby všechno lidské pachtění, poměrování a soupeření ukončil svou svrchovanou mocí. Můj život tak může v bezpečí dlít na pevném základě, můj charakter se může svobodně v Duchu proměňovat a moje vztahy s ostatními občany tohoto územně neomezeného království budou docházet ryzosti. Nebeské království, které nás čeká na věčnosti, s tajemstvím sobě vlastním prostupuje už do současnosti, do našich životů. Tak nás zaslíbení Nebúkadnesarova snu může povzbudit přes tisíciletí i dnes.

Hana Kucová (Brniště)

sobota – 4. srpna

Da 3,1–18

Nepodmíněná věrnost Bohu

Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme. (Da 3,17–18)

Uprostřed pláně Dúra v babylonské říši jednoho dne vyrostla ohromná zlatá socha. Tamní král ve své moci a pýše přikázal, aby každý, kdo uslyší „*hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny, dud a rozmanitých strunných nástrojů*“ (Da 3,5), padl před sochou na kolena. Kdo neuposlechne, bude vhozen do ohnivé pece. Trest byl vysoký, úkol jednoduchý. A tak „*všichni lidé různých národností a jazyků*“ (Da 3,7) plnili králův úkol. Logické, chtěli přece žít.

Přesto se našli tři mladíci, Daniel a jeho přátelé, kteří králova příkazu neuposlechli, a soše se neklaněli. Byli si vědomi trestu, který je čeká, ale jejich víra v jediného Boha,

Stvořitele nebe i země i všeho živého jim nedovolovala klanět se někomu nebo něčemu jinému než jejich Bohu, protože jen Jemu patří všechna sláva i čest.

Vždycky se najde někdo, kdo rád žaluje. Děje se to mezi dětmi, ale bohužel i mezi dospělými. I Daniel a jeho přátelé byli udáni. A tak tu stojí před králem a ohnivou pecí a mají z lidského hlediska poslední šanci zachránit si život tím, že se pokloní. Ale jejich odpověď tváří v tvář jistě smrti zní pevně a odhodlaně: „*Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme.*“ (Da 3,17–18) Je to jejich hrdé vyznání víry a věrnosti svému Bohu.

Jaké je naše vyznání víry a věrnosti Bohu? Díky Bohu žijeme v té části světa, kde křesťané nejsou pronásledováni pro svou víru. Přesto často děláme kompromisy ve snaze přežít, zalíbit se, nebýt jiný, nemít problémy... Jsme ochotni riskovat vše pro svou věrnost Bohu, i vlastní život? Vždyť náš život je skryt v našem Bohu. I kdybychom zemřeli, budeme žít! To říká Bible. Tak co můžeme ztratit? Jen svoji pýchu. A to stojí za to. Buď věrný i ty.

Martina Matysová (Brniště)

neděle – 5. srpna

Da 3,19–33

Bůh zachraňuje i v beznadějně situaci

Tu král Nebúkadnesar užasl a chvatně vstal. Otázal se královské rady: „Což jsme nevhodili do ohně tři svázané muže?“ Odpověděli králi: „Jistěže, králi.“ Král zvolal: „Hle, vidím čtyři muže, jsou rozvázaní a procházejí se uprostřed ohně bez jakékoli úhony. Ten čtvrtý se svým vzhledem podobá božímu synu.“ (Da 3,24–25)

Chceme-li pochopit tuto událost tří židovských vyhnanců, je třeba se podívat na celý jejich dosavadní život. Mocný král Nebúkadnesar nechal odvést do své země Babylonu tři mladíky. Byli to chlapi z královských rodů či ze šlechty. Zdraví, krásní, bystří, vzdělaní, učenliví. Nechal je přejmenovat, učil je babylonskému jazyku a písemnictví. Vybral si je z mnoha chlapců do královských služeb. Když nikdo neuměl vyložit králi jeho sen, chtěl je nechat popravít. Poté co mu sen vyložil Daniel, na jeho přimluvu je ustanovuje správci babylonské provincie. Po nějakém čase se s králem opět potkávají, a když se nechtějí klanět jeho soše, rozhodne se je usmrtit upálením v peci. Rozzuří se dokonce tak, až se mu tvář zkriví vztekem. Rozpálí pec sedmkrát víc než normálně. Tato situace se skutečně zdá beznadějná, vidíme-li ji takto, jak jsem vám ji popsal. Od mládí chlapců se jejich život zmítá v rukou jednoho mocného vladaře, který řídí jejich životy, až přichází z jeho rukou tato hrozba smrti.

Já však vidím situaci zcela odlišně. Bůh vysílá velmi obdarované a talentované chlapce do světa, do jiné země. Studují a učí se. Možná jsou studia těžká, ale Bůh jim dává moudrost i přízeň krále. Žijí zdravě a zároveň tráví s Bohem spoustu času na

modlitbách, a to i ve zkouškách, kdy prosí o výklad snu pro Daniela. Zažívají s Bohem krásné, ale i těžké časy a Bůh je vždy posouvá na jejich cestě dál. Až přichází tato zkouška a oni vědí, s kým do ní jdou. Nejsou sami, ani nikdy nebyli, i když nemají své rodiny nablízku. Jejich životy neřídí nějaký vladař, ale jdou ruku v ruce se svým nebeským Otcem.

Možná taky zažíváme situace, ve kterých není žádná naděje – vyhodí nás ve škole od zkoušky, necháme se strhnout partou, které není cizí kouření ani alkohol, zemře nám dítě, vyhodí nás z práce, je na nás uvalena exekuce, opustí nás manžel/manželka. Každého z nás v životě potkávají skutečně těžké chvíle. Právě v těchto situacích si můžeme uvědomit, že tu je přítel – průvodce, který nás nikdy neopustí a i z beznadějných situací nás může vyvést. Chceme žít život ve strachu pod nadvládou někoho nebo zažívat život, který zažili tito talentovaní judští chlapci s Bohem po boku?

Lukáš Kuc (Brniště)

pondělí – 6. srpna

Da 4,1–15

Král Nebúkadnesar – noční můra

Viděl jsem sen a ten mě vystrašil. Představy ve snu na lůžku, vidění, která mi prošla hlavou, mě naplnily hrůzou. (Da 4,2)

V prvních kapitolách knihy Daniel můžeme pozorovat tohoto věrného Pánova služebníka v exilu v Babylonu. Spolupracuje se třemi králi a „Král nebes“ skrze něj zjevuje svou svrchovanou moc a autoritu nad národy i nad těmi, kteří nad nimi panují. Sen, který se zdál králi Nebúkadnesarovi, ho vyslal na cestu víry.

Král byl vyděšen z toho, co viděl ve svém hrozivém snu, ale zároveň si byl jistý, že mu Daniel přinese výklad snu, protože „*v něm je duch svatých bohů*“ (v. 5). Význam snu byl objasněn: „*z toho živí poznají, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím*“ (v. 14). Ale králi to stále zůstává záhadou. Žádá po Božím služebníku, aby mu přinesl výklad toho, co tato noční můra znamená pro něj osobně.

Mnoho lidí žije ve strachu a nejistotě, když sledují noční můry, které se odehrávají v naší současnosti. Jako Boží služebníci máme nést zprávu o naději pro tento svět. Jak to vysvětluje apoštol Petr: „*Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevaňoucí je připraveno pro vás v nebesích.*“ (1Pt 1,3–4)

Náš nebeský Otče, děkuji ti za živou naději, kterou mám v Pánu Ježíši. Pomoz mi být nositelem naděje těm, kteří žijí ve strachu, zmatku a zoufalství.

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

Král Nebúkadnesar – varování

Beltšasar odpověděl: „Můj pane, kéž by sen platil tvým nepřátelům a jeho výklad tvým protivníkům.“ (Da 4,16b)

Král je naplněn hrůzou a jeho strach je opodstatněný. Daniel vyložil panovníkům sen a řekl mu, co ho čeká. Král, který vyrostl v moci a v prosperitě, si dělá obavy: ten strom „*jsi ty, králi, který jsi rostl a sílil. Tvá velikost rostla, až dosáhla k nebi, tvá vladařská moc až na konec země.*“ (v. 19)

Kromě moci ale také vyrostl v namyšlenosti a svou moc zneužíval k utlačování a vykořisťování svého lidu. Král důvěřoval svému služebníku Danieli, že mu přináší Boží varování: „*Kéž se ti, králi, zalíbí má rada: Překonej své hříchy spravedlností a svá provinění milostí k strádajícím.*“ (v. 24)

Daniel se nebál říci pravdu a varoval krále ohledně následků jeho hříšného života. „Špatná zpráva“ o soudu je součástí „dobré zprávy“ evangelia.

„*Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho zodpovídat.*“ (Žd 4,13)

Nebeský Otče, pomoz mi říkat pravdu v lásce a beze strachu věrně sdílet evangelium s těmi, které jsi dal do mého života.

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

Král Nebúkadnesar – naplnění varování

Ještě to slovo bylo v ústech krále, když se snesl hlas z nebe: „Tobě je to řečeno, králi Nebúkadnesare: Tvé království od tebe odešlo.“ (Da 4,28)

Boží slovo se v králově životě naplnilo: „*To všechno dopadlo na krále Nebúkadnesara*“ (v. 25). Mocný král byl pokořen a ponížěn: „*Vyženou tě pryč od lidí a budeš bydlet s polní zvěří*“ (v. 29).

Ale svrchovaný Pán je ke králi milosrdný a jeho zdravý rozum je obnoven poté, co pozná Nejvyššího. Poučil se ze své lekce: „*Nyní tedy já, Nebúkadnesar, chválím, vyvyšuji a velebím Krále nebes. Všechno jeho dílo je pravda, jeho cesty právo. Ty, kteří si vedou pyšně, má moc ponížít.*“ (v. 34)

Pán pracuje stejným způsobem dnes, tak jako v minulosti. Hledí na ty, kdo mají pokorné a kající srdce, na ty, kdo reagují na jeho Slovo s pokáním a vírou.

„*Laskavě pohlédnu na toho, kdo je utištěný a na duchu ubitý, kdo se třese před mým slovem.*“ (Iz 66,2b)

Nebeský Otče, pomoz mi kráčet pokorně s tebou, kéž poslouchám a reaguji na tvé Slovo pokáním a vírou.

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

čtvrtek – 9. srpna

Da 5,1–12

Král Belšasar – strach

Král Belšasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno. Při popíjení vína poručil Belšasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které odnesl Nebúkadnesar, jeho otec, z jeruzalémského chrámu, aby z nich pili král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. (Da 5,1–2)

Byl čas radovánek a králova party byla v plném proudu. Náhle královu pozornost přitáhlo podivné znamení lidských prstů písících po zdi. Hrůza, kterou prožíval, je vykreslená v grafických a komických detailech: „V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. Tu se barva králova obličej změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe.“ (v. 5–6)

Co to celé znamená? Královi mudrcové si nevědí rady. Jeho strach se stupňuje: „byl pln hrůzy a barva jeho obličej se změnila“ (v. 9). Jen jeden člověk může pomoci. Naštěstí si královna vzpomněla na Daniele: „Je ve tvém království muž, v němž je duch svatých bohů“ (v. 11).

Danielova pověst jako Božího a moudrého muže přináší úlevu. A to je pro nás otázka k zamyšlení: jakou máme pověst mezi těmi, kteří nás znají? Obrátili by se na nás, kdyby potřebovali pomoc nebo duchovní radu?

„Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou.“ (Sk 6,3)

Nebeský Otče, pomoz mi následovat tě pokorně a věrně tak, aby ti, kdo jsou kolem, viděli, že jsem důvěryhodný a zbožný člověk.

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

pátek – 10. srpna

Da 5,13–30

Král Belšasar – soud

Ještě té noci byl kaldejský král Belšasar zabit. (Da 5,30)

Na krále Belšasara došlo. Žil jen sám pro sebe; žil v přepychu; ignoroval Boha; nepoučil se ze zkušenosti svého otce; nepokořil se: „Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponížil své

srdce, ačkoli jsi o tom všem věděl, ale povýšil ses nad Pána nebes. Přinesli před tebe nádoby z jeho domu a pil jsi z nich víno ty i tvoji hodnostáři, tvé ženy i ženiny, a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné a kamenné, kteří nic nevidí, neslyší ani nevědí. Boha, v jehož rukou je tvůj dech a všechny tvé cesty, jsi však nevelebil.“ (v. 22–23)

Následkem královy bezbožnosti není pouze jeho smrt, ale rozklad celého království. Boží soud nad ním osobně dopadl také na jeho lid: „*Toto je výklad těch slov: Mené – Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je. Tekel – byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký. Peres – tvé království bylo rozlomeno a dáno Médům a Peršanům.“ (v. 26–28)*

Poučení z Belšarova života zní hlasitě a jasně. Pavel píše v listu Galatským 6,7–8: „*Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný.“*

Nebeský Otče, pomoz mi žít život, skrze který ti bude vzdávána čest, a který bude vypovídat o tvém milosrdenství, milosti a dobrotě.

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

sobota – 11. srpna

Da 6,1–16

Král Darjaveš – zoufalství

Říšští vládcové a satrapové se shlukli ke králi a naléhali na něj: „Králi Darjaveši, navěky buď živ! Všichni královští vládci, zemští správci a satrapové, královská rada a místodržitelé se uradili, abys královským výnosem potvrdil zákaz: Každý, kdo by se v údobí třiceti dnů obracel v modlitbě na kteréhokoli boha nebo člověka kromě na tebe, králi, ať je vhozen do lví jámy.“ (Da 6,7–8)

Daniel byl mimořádný služebník jak Boží, tak pozemských pánů. Dokonce ani jeho nepřátelé na něm nemohli nalézt nic špatného: „*Daniel pak vynikal nad říšské vládcy i satrapy, neboť v něm byl mimořádný duch. Král ho zamýšlel ustanovit nad celým královstvím. Tu se říšští vládcové a satrapové snažili nalézt proti Danielovi záminku ohledně jeho správy království, ale žádnou záminku ani zlé jednání nalézt nemohli, neboť byl věrný. Žádnou nedbalost ani zlé jednání na něm neshledali.“ (v. 4–5)*

Když přichází čas zkoušky, Daniel stojí pevně ve své víře a pokračuje ve své každodenní modlitební rutině. Byl si plně vědom následků svého chování, ale oddanost Pánu byla jeho prioritou: „*Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve.“ (v. 11)*

Jaký úžasný příklad! Jsme my tak věrní jako byl Daniel? Jsme připraveni vyjít ze své „komfortní zóny“ a riskovat výsměch a odmítnutí kvůli tomu, že jsme Pánovi následovníci?

Nebeský Otče, pomoz mi být věrným. Kéž bys byl vždy mou prioritou – v mé rodině, mezi mými přáteli, kolegy a spolužáky.

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

neděle – 12. srpna

Da 6,17–28

Král Darjaveš – potěšení

Když přišel k jámě, zarmouceným hlasem zavolal na Daniela. Řekl Danielovi: „Danieli, služebníku Boha živého, dokázal tě Bůh, kterého stále uctíváš, zachránit před lvy?“ (Da 6,21)

Danielovi nepřátelé byli radostí bez sebe a věřili, že měli úspěch. Zato král se trápil, když byl Daniel vhozen do lví jámy, a dokonce se modlil: „*Kéž tě tvůj Bůh, kterého stále uctíváš, vysvobodí.*“ (v. 17) Král nemohl jíst, bavit se, ani spát.

Nastalo nové ráno a král si o Daniele stále dělal starosti. A pravda byla zjevena. Věrný Bůh je věrný svému věrnému služebníkovu a Daniel zůstal bez šrámu: „*Můj Bůh poslal svého anděla a zavřel ústa lvům, takže mi neublížili. Vždyť jsem byl před ním shledán čistý a ani proti tobě, králi, jsem se ničeho zlého nedopustil.*“ (v. 23)

Král obdržel stejnou zprávu jako obdržel Nebúkadnesar! Poznal Boží moc a vydal další dekret. Na místo krále musí národy uctívat živého Boha: „*Tehdy král Darjaveš napsal všem lidem různých národností a jazyků, bydlícím po celé zemi: „Rozhojněn buď váš pokoj! Vydávám rozkaz, aby se v celé mé královské říši všichni třáslí před Danielovým Bohem a obávali se ho, neboť on je Bůh živý a zůstává navěky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude až do konce.““ (v. 26–27)*

Svrhovaný Pán ukázal svou věrnost svému lidu a svou moc národům. On je Králem všem králům!

Nebeský Otče, uctívám tě jako Boha, který je svrchovaný nad celým světem. Chválím tě jako svého Pána, který je věrný a milosrdný.

Gareth Morris (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

pondělí – 13. srpna

Da 7

Danielovo vidění čtyř zvířat

Daniel řekl: „Viděl jsem v nočním vidění, hle, čtyři nebeské větry rozbouřily Velké moře. A z moře vystoupila čtyři veliká zvířata, odlišná jedno od druhého.“ (Da 7,2–3)

Kapitoly 7–12 reprezentují druhou část knihy Daniel. Zatímco první část obsahuje většinou příběhy Daniele a jeho přátel, které se udály na královském dvoře, část druhá

je sérií apokalyptických vidění o růstu a pádu nastupujících království. Kapitoly 2–7 jsou napsány aramejsky, běžným jazykem tehdejší doby. To naznačuje, že tyto kapitoly byly určeny pro veřejné čtení všem lidem. Kapitoly 1 a 8–12 jsou napsané hebrejsky, což naznačuje, že byly určeny pouze pro Boží lid. Kapitoly 7–12 vyhlížejí přicházející království, ale to hlavní království je království Boží, do kterého nás uvádí Kristus, a toto království nemá konce.

Čtyři zvířata v sedmé kapitole představují mocné krále/království – Nebúkadnésar (v. 4), Médsko-Perskou říši (v. 5), Alexandra Velikého (v. 6), a Římskou říši (v. 7). Poslední zvíře reprezentuje realitu světa, ve kterém žijeme – není to jen Římská říše, ale trvajících znamení vládců, kteří mají přijít. „Malý roh“ je typ „antikrista“, který povstane z římské říše a bude existovat skrze historii. Prvním příkladem „malého rohu“ je tyran Antiochus IV.

Mnoho lidí dnes žije ve strachu, že tyranské režimy nikdy neskončí, zvláště pokud musí v takovém režimu sami žít! Ale v devátém verši přechází kamera z pozemské říše do nebeské soudní síně, kde Bůh, Věkovitý, sedí na svém trůnu, otevírá knihy a zničí ten „malý roh“. Ostatní zvířata dál žijí; Bůh nechává člověka, aby pokračoval ve svých činech, a tak zůstává ve světě zlo. My se však můžeme upokojit, protože víme, že vláda je v Božích rukou, ne v lidských, je to Bůh, kdo rozhoduje, kdo bude vládnout. Nakonec Bůh zničí ty národy, které se mu postaví, ale zlo zůstane... dokud Syn člověka nepřijde se svým královstvím a nezůstane na věky!

Ježíš řekl před židovskou radou: „pravím vám, od nynějška uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými.“ (Mt 26,64)

Věčný Bože, děkuji ti, že se nemusíme obávat žádných lidských vlád, děkuji ti, že ty jsi nad nimi, a že nás Ježíš jednou uvede do svého království, které nemá konce.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

úterý – 14. srpna

Da 8

Danielovo vidění o beranu a kozlu

Když jsem já, Daniel, uviděl to vidění a snažil se mu porozumět, hle, postavil se naproti mně kdosi podobný muži a uslyšel jsem nad Úlajem lidský hlas, který takto volal: „Gabrieli, vysvětli mi to vidění.“ Přišel tedy tam, kde jsem stál; zatímco přicházel, byl jsem ohromen a padl jsem tváří k zemi. Řekl mi: „Pochop, lidský synu, že to vidění se týká doby konce.“ (Da 8,15–17)

Toto Danielovo vidění se zaměřuje na druhé a třetí zvíře ze sedmé kapitoly. Rychlý kozel poráží mocného berana (v. 3–7), pak vyrůstají čtyři rohy (v. 8), a potom ještě jeden malý roh (v. 9). Mocný beran symbolizuje Médsko-Perskou říši, což byla mocná a dobytelská říše. Ale beran byl poražen kozlem, který reprezentuje Řeckou říši pod vedením Alexandra Velikého. Jeho říše převýšila říši Médsko-Perskou. Z ní povstal

malý roh, Antiochus IV, který násilně pronásledoval Boží lid a zakázal oběti po dobu 2300 večerů a ran (v. 10–14).

Křesťané po celém světě zažívají na vlastní kůži, co to znamená žít pod vládou, která z křesťanství dělá těžké břemeno, která omezuje životy věřících a někdy úplně zakazuje veřejné bohoslužby. Ale Bůh vládne nad všemi říšemi a vládami a má s nimi své záměry. Vlády přicházejí a odcházejí „bez zásahu ruky“ (v. 25).

Toto vidění pomáhá věřícím, aby byli připraveni na opozici, či dokonce pronásledování, a povzbuzuje nás, abychom se drželi s důvěrou Boha – dokonce i když věci vypadají špatně. Pokud si tím nejsi jistý, podívej se na růst Ježíšovy církve v Číně, Severní Koreji a Íránu!

Apoštol Pavel píše: *Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydávání na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.* (Ř 8,35–37)

Nebeský Otče, děkuji ti, že nás nemůže nic oddělit od tvé lásky. Pomoz mi žít bez strachu z člověka, žít život důvěry a poslušnosti, pro tvou slávu.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

středa – 15. srpna

Da 9

Danielova modlitba za národ

Modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, a vyznával se mu slovy: „Ach, Panovníku, Bože veliký a hrozný, který dbáš na smlouvu a milosrdenství vůči těm, kteří tě milují a dodržují tvá přikázání! Zhřešili jsme a provinili se, jednali jsme svévolně, bouřili se a uchýlili od tvých přikázání a soudů.“ (Da 9,4–5)

Při čtení knihy proroka Jeremiáše Daniel poznamenává, že sedmdesát let exilu by mělo být u konce. Daniel se proto modlí k Bohu, vyznává své hříchy i hříchy svého lidu, hledá milosrdenství a odpuštění. „Hospodine, na nás je zjevná hanba, na našich králích, na našich velmožích a na našich otcích, neboť jsme proti tobě zhřešili. Na Panovníku, našem Bohu, závisí slitování a odpuštění, neboť jsme se bouřili proti němu.“ (v. 8–9) Bůh odpovídá, odpočítal určité množství času. A proto by lidé neměli klesat na mysl.

Pro křesťany v dnešní době není jednoduché žít ve zkouškách, stresu a utrpení. Kdy to skončí? Kdy nás Bůh obnoví? Boží odpověď Danielovi by měla být utěšující i pro křesťany dnes – Bůh obnoví svůj lid, určil konec hříchu a přinese nekončící spravedlnost (v. 24), ale bude to v Bohem daném čase. Bůh má moc nade vším a jistě dosáhne toho, co je jeho cílem.

Je to podobné, jako když se učedníci ptali Ježíše, jestli už teď obnoví království. Ježíš na to odpověděl: „*Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci.*“ (Sk 1,7)

Milostivý Otče, zhřešil jsem proti tobě a nežil jsem jako tvoje dítě. Prosím, odpusť mi. Pomoz mi žít ve světle tvých zaslíbení, v důvěře ve tvé perfektní načasování.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

čtvrtek – 16. srpna

Da 10,1–11,1

Nebeský posel přináší zprávu o nebeském konfliktu

Řekl mi: „Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel. Avšak ochránce perského království stál proti mně po jedenadvacet dní. Dokud mi nepřišel na pomoc Míkael, jeden z předních ochránců, zůstal jsem tam u perských králů.“ (Da 10,12–13)

Z knihy Ezdráš 1,1–4 se dovídáme, že v tuto dobu se Izraelci začali stěhovat zpět do Jeruzaléma. Poslední tři kapitoly formují jediné vidění, ve kterém se dozvídáme, že konflikty na zemi odrážejí konflikty v nebesích. Daniel má vidění nebeského posla, který měl zpoždění díky duchovním mocnostem. Ty byly natolik mocné, že ho zdržely, ale nepřemohly. Michael, vedoucí anděl, mu přišel na pomoc. Na zemi se ve stejnou dobu také odehrával velký konflikt, pozemský zápas o Boží lid. Ale to pro nás není novinka – pojďme se proto podívat do 2Kr 6,8n; Ex 15,3n; Dt 33,1–2; Joz 5,14; Sd 5,19–50 a do 2S 5,22–24.

Posel se vrátí do boje – stůjte pevně, křesťané, protože Bůh je s námi! Bůh slyší naše modlitby a posiluje nás, protože máme velikou cenu. Bůh nám dává to, co potřebujeme, protože jsme jeho lidé. Bůh je svrchovaný, je naším Bohem. Není zde hrozba, která by ohrozila Boha, jeho záměry, jeho lid.

Opozice nevěřících a satana nebude nikdy úspěšná vůči těm, kteří jsou v Kristu Ježíši, jak nás ujišťuje apoštol Pavel: „Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Ř 8,31)

Nebeský Otče, děkuji ti, že díky Ježíši jsme tvoje děti, a ty nedopustíš, aby satan nad námi zvítězil.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

pátek – 17. srpna

Da 11,2–11,45

Nebeský posel přináší zprávu o nebeském konfliktu

Avšak lid, ti, kteří se znají ke svému Bohu, zůstanou pevní a budou podle toho jednat. Prozíraví v lidu budou poučovat mnohé, ale budou po nějaký čas klesat pod mečem a plamenem, zajetím a loupeží. Když budou klesat, naleznou trochu pomoci, ale mnozí se

k nim připojí úskočně. Někteří z prozíravých budou klesat, budou zkoušeni, třibeni a běleni pro dobu konce, totiž do jistého času. (Da 11,32b–35)

Daniel teď vidí mnohem jasněji detaily třetího zvířete a malý roh z kapitoly sedmé a osmé. Perská říše padne (v. 2), a povstane Řecká říše (v. 3), a poté, co se Řecká říše rozlomí, povstanou 4 generálové (v. 4). Ve verších 5–20 už žije izraelský lid opět ve své zemi, ale stále nejsou svobodní. Ve verších 21–39 vidíme vládu Antiocha IV. a dobu velkého tlaku na Boží lid – mnoho z nich se odvrátí od Boha, někteří zemřou, někteří budou zkoušeni, třibeni a očišťováni až do předem dané doby (v. 35). Ve verších 40–45 se více než pravděpodobně díváme na konec časů a na Antikrista, a na velikou bitvu, která se odehraje na území Izraele (viz Zj 16,13–16).

Jedenáctá kapitola je pro Izrael varováním před zkouškami a před přicházející devastací Jeruzaléma. Ale tito zlí vládcí padnou – jejich moc se může zdát být veliká, ale Bůh jejich vládu omezil. Pro mnohé věřící v dnešní době je těžké žít ve své zemi jako Boží lidé. Ale vězte, že Bůh má vše pod kontrolou a omezuje moc všech našich vlád. „Konec dnů“ tvoří pozadí jedenácté kapitoly a připomíná nám, že zde jde ještě o něco více než o to, co víme nebo vidíme. „*Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. Na všech stranách jsme tísnění, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích.*“ (2K 4,7–8)

Mocný Bože, pomoz nám důvěřovat tvé moci a svrchovanosti v časech zkoušek, abychom odvážně zvěstovali tvé evangelium a ukazovali, že pouze tvoje moc je nejvyšší.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

sobota – 18. srpna

Da 12

Jak dlouho ještě?

V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize. Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze. Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy. (Da 12,1–3)

Boží lid nebude opuštěný až do konce! Přejde zkouška ohněm, nastane čas trápení, jaký ještě nikdy nebyl. Do tohoto trápení přijde anděl Michael a bude stát při Božím lidu. V ten čas každý, jehož jméno je zapsáno v knize života, povstane k věčnému životu ve slávě – zatímco ti, jejichž jména nejsou zapsaná v knize života, povstanou k věčné hanbě a opovržení. Boží lid bude nakonec zářit jako hvězdy navěky a navždy! My ale nevíme, kdy se to stane. Je psáno: „*k času a časům a k polovině*“ (v. 7). Nesnažte se pochopit těch tisíc dvě stě devadesát dní a tisíc tři sta třicet pět dnů – jednoduše

věřte, že Bůh předem určil, kdy se to stane. „Ty vytrvej do konce. Pak odpočineš, ale na konci dnů povstaneš ke svému údělu.“ (v. 13)

Ve správný čas, v čas vyhlášený Bohem, Bůh přijde a spasí, prokáže spravedlnost a ukončí dějiny. A v ten čas všechny ty, jejichž jména jsou v knize života, pozvedne k věčnému životu.

Apoštol Jan ve svém vidění píše o nebeském městě, Jeruzalémě: „Nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.“ (Zj 21,27)

Nebeský Otče, ty jsi Stvořitel a ty udržuješ chod tohoto světa. Vzdávám ti chválu za to, že jsi poslal Ježíše, mého Pána a Spasitele, a že skrze jeho smrt a vzkříšení může být moje jméno zapsáno v knize života.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

neděle – 19. srpna

Da 1

Bůh vládne!

Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Ř 12,1–2)

Je dobré se ještě jednou zamyslet nad celou knihou Daniel jako nad celkem a nad tím, jak ji můžeme aplikovat do našich životů. Kniha Daniel je pro nás v současnosti velmi významná. V tehdejší době byl Boží lid v exilu, žili jiný život v cizí zemi, která chtěla vymýtit Boha z jejich životů a asimilovat je do svého světa. My dnes jsme obyvatelé nebeského Jeruzaléma, ale žijeme v exilu v tomto světě (v Babylonu). Tento svět nechce mít nic společného s Bohem, a chce, abychom se asimilovali a přijali jeho způsoby. Celkově může být téma knihy Daniel shrnuto takto: Bůh vládne a buduje nikdy nekonečící království a volá nás, abychom žili tak, aby naše životy charakterizovaly světlo jeho vlády.

Daniel se ptá každého z nás nepříjemnou otázkou: co je charakteristické pro tvůj život? Kdekoliv jste jako Boží děti, je na vás vidět, že Bůh vládne?

Bůh pracuje ve vašem i v mém životě a zpřístupňuje nám své království. To je však možné jen díky tomu, že mu důvěřujeme a zůstáváme věrní i tehdy, když čelíme tlaku, abychom se přizpůsobili. Věříme, že Bůh je oslavený a jeho království přichází. Naše věrnost neznamena, že budeme mít vždycky výhody – ve skutečnosti bychom měli očekávat spíše opozici – ale můžete si být jisti tím, že Bůh pracuje, má nade vším přehled a vládne. Všechny snahy člověka jednoho dne skončí, příchod Božího království ukončí vše. Žij pro nekonečné Boží království, buď jiný než tento svět – doma, v práci, v sousedství, nepřizpůsobuj se tomuto světu a kulturnímu tlaku, ale žij odlišný život uprostřed toho tlaku.

Jak říká apoštol Pavel: „Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.“ (Ř 12,1)

Bože Otče, ty sám vládneš nade vším na nebi i na zemi, vládneš nad národy a královstvími a nad lidmi. Pomož mi svým svatým Duchem žít tak, jak by sis přál, abych byl věrný tvému Slovu a byl jiný než tento svět. Buď oslavený ve všem, co dělám a říkám.

Clayton Ryan (Praha 3 – Mezinárodní sbor)

pondělí – 20. srpna

Kaz 1,1–18

Co je pomíjivé, a co pomíjivé není?

„Pomíjivost, sama pomíjivost,“ řekl Kazatel, „pomíjivost, sama pomíjivost, všechno pomíjí.“ (Kaz 1,2)

Když se řekne kniha Kazatel, mnozí z nás při čtení novějších překladů myslí na slovo marnost z kralického překladu Bible. Proud času žel překryl původní obsah marnosti nepochopením a nálepkou „zbytečnost“. Škoda. Protože marnost, resp. pomíjivost není totéž co zbytečnost. Uvažujme raději o pomíjivosti.

Může to být kromě jiného jakási pojistka proti zbožňování, vzývání, uctívání. Je přece nesmysl upínat se k něčemu, někomu pomíjivému. Pro mnohé to je asi dost slabá pojistka. Pomíjivost je také výzvou k uvažování o sobě, o smyslu života, a to v rámci celého tvorstva, ve vztahu k lidem i ve vztahu k Bohu. Zda pomíjivost přijmeme jako výzvu a nakolik silnou, o tom rozhodujeme sami. Přijmeme-li ji, zřejmě narazíme na otázky proč, jak a další a také na skutečnost hříchu a smrti. Několik odpovědí z knih Nového zákona. Tobogán pomíjivosti dle apoštola Pavla: „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhrěšili.“ (Ř 5,12). Co na to dle stejného apoštola Pán Bůh? „Prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšnější.“ (Ř 5,8) Pomíjející pomíjivost, nebo také šatna nesmrtnosti, opět stejný autor: „A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtnost, pak se naplní, co je psáno: Smrt je pohlčena, Bůh zvítězil“ (1K 15,54).

Přestože kolem, kam oko dohlédne, je podle knihy Kazatel sama pomíjivost (marnost), náš přítel Pavel má příjemnou informaci: víte, že vaše práce není v Pánu marná?

Jan Jariabka ml. (Ostrava)

Jaký máš pocit při ohlédnutí zpět?

I pohlédl jsem na všechno, co bylo máma rukama vykonáno, na své klopotné pachtění, a hle, všechno je pomíjivost a honba za větrem; a žádný užitek z toho pod sluncem není. (Kaz 2,11)

Jedu v autě, občas se podívám do zpětných zrcátek a uvažuji, zda má tato nezbytná výbava vozidla něco společného se zpětným pohledem biblického Kazatele. S odpovědí váhám. Ještě jsem za svou dlouhou řidičskou praxi neviděl zrcátka, která by ukázala něco minulého. O budoucnosti nemluvě. Vždy v nich vidím jen to, co je za mými zády, co bych viděl jedině, kdybych se ohlédl zpět. A hle, není to v přeneseném významu totéž, co udělal přemoudrý izraelský král? A to neměl auto.

Představte si, že moje zpětná zrcátka mají úhel. Abych upřesnil, mrtvý úhel. Je neuvěřitelné, co všechno se dá s úhly dělat, ale co chcete dělat s úhlem mrtvým? Je to výsek, do kterého nevidí ani to nejlepší zrcátko. Věřte, nevěřte, tak to bývá i v životě. A to, že tam nevidím, ani zdaleka neznamená, že tam nic není. Nejuživěji troubí a šklebí se řidiči, kteří na mě vyjedou z mrtvého úhlu. Nevěřte, že vám se mrtvý úhel vyhne. Pozor na duchovní mrtvé úhly.

Kazatel zřejmě míří svým ohlédnutím zpět někam do oblasti paměti a hodnocení. Jedno i druhé má také své mrtvé úhly a navíc tendenci připisovat dobré body sám sobě. Asi bychom se chtěli vyhnout hodnocení zpětného pohledu typu: ale jo, něco horší, něco lepší, občas nějaký ten klacek pod nohama, hodně práce a užitek nic moc. Využijme proto informaci našeho věrného průvodce apoštola Pavla. Posouvá hodnocení do oblasti a na základ, kde není nic mrtvého, ani úhly. Základem je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo (1K 3,12–15).

Jaký mám z ohlédnutí zpět pocit? Pocit mrtvého úhlu.

Jan Jariabka ml. (Ostrava)

Život v Boží moudrosti a bez ní

Bůh totiž člověku, který je mu milý, dává moudrost a poznání i radost. Hříšníka však nechá lopotit se, shánět a hromadit věci, které nakonec musí předat tomu, kdo se zalíbí Bohu. Také to je pomíjivost a honba za větrem. (Kaz 2,26)

Pán Bůh má rád všechny lidi. To nám řekla teta v nedělní besídce. Uložil jsem toto prohlášení do dětské paměťové poličky hned vedle plyšového medvěda a dřevěných kostek. A čas, jako obvykle plynul.

Jednoho dne přišel požadavek napsat úvahy do Slova života 2018. Přečetl jsem si Kaz 2,26 a přišlo mi líto, že již nemohu poslouchat v besídce čiré vyprávění tety Halvové. Na jedné straně je člověk Bohu milý, a na druhé je hříšník. Co s nimi? Vždyť to na první pohled vypadá, že toho druhého (hrůza pomyslet) Bůh nemá rád. Lopotí se. Určitě v tom není sám. Hromadí věci. Ne, že bych to schvaloval, ale občas by chtělo prohlídnout také naše šatníky, komory, půdy. Stejně nakonec o všechno přijdeme. Pomíjivost a honba za větrem.

Kdo je ten hříšník? Bible verš po verši skládá podobu hříšníka jako umělec mozaiku. Čím věrnější ta podoba je, tím je odpudivější. Ale ať je jaký je, má místo v evangeliu. Hříšník je totiž ten, kdo potřebuje Boží milost v Kristu Ježíši.

Ten první, Bohu milý, to také nemá jednoduché. Obdrží dary vskutku královské: moudrost, poznání, radost. I v tomto případě Bible nešetří radami ke konkrétním životním situacím, ale také pravdami hlubokého významu a širokých souvislostí. A tak poznáváme, že líbit se Bohu a činit, co se jemu líbí, je důležité. Máme naložit se svým životem jako s obětí libou Bohu. Nemáme se naopak líbit sami sobě a chceme-li se líbit lidem, pak pro jejich prospěch a spasení. Existuje také vylučovací podmínka: bez víry není možné se líbit Bohu. Podtrženo sečteno, to, že se líbím Bohu, je jen přijatá Boží milost. Mé pochybnosti se rozptýlily. Tetičko Halvová, měla jste pravdu. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný (J 3,16).

Jan Jariabka ml. (Ostrava)

čtvrtek – 23. srpna

Kaz 3,1–11

Boží dokonalost a lidská omezenost

On sám vše dělá včas a krásně a lidem vložil věčnost do srdce, člověk však nevystihne Boží dílo od počátku až do konce. (Kaz 3,11; B21)

Znáte to, kolikrát jsme si řekli, že já jsem neudělal tohle. Vracíme se tím do minulosti a zpytujeme své rozhodnutí. Jak to, že jsem nerozpoznal vhodnou příležitost anebo čas?

Kaz 3 začíná výrokem „*všechno má svou chvíli, svůj čas.*“ Svůj čas znamená vhodnou dobu pro danou událost. Moudrý člověk toto vnímá a řídí tím své kroky. Naopak nemoudrý nerespektuje danou situaci a čas a jedná bláhově. Kéž bychom vždy udělali to správné v pravý čas! Ale jsme jen lidé a děláme chyby. Naproti tomu stojí Bůh, který nic nedělá náhodně, nic nepromešká a vše uskuteční v pravý čas. Jeho plány, jeho cesty mnohokrát převyšují ty naše (Iz 55,8–9). Pomoc a radu bychom tak měli hledat u Boha. Ptát se Jeho a hledat Boží vůli. Nic nevymyslíme lépe než On.

Ještě jednu pravdu zde Kazatel odhaluje, že nic netrvá věčně. Verš 1 by se dal také parafrázovat takto: všechno má svou dobu trvání. Lidské dílo je nedokonalé a nestálé, pachtění a honba za větrem. Podle verše 11 Bůh také dal člověku do srdce touhu po věčnosti, nebo naopak povědomí o časnosti. Člověk si svoji časnost uvědomuje, a tak

hledá a touží po něčem trvalém. Štěstí, spokojenost, radost, vztah aj. Ale bez Boha to nenajdeme. Trvalé a dokonalé je jen Boží dílo. Dobrá zpráva je ta, že Bůh to „své dílo“ chce ve své milosti s námi lidmi sdílet.

Jiří Marek (Ostrava)

pátek – 24. srpna

Kaz 3,12–22

Smysluplná práce a radost z ní je Božím darem

Poznal jsem, že pro ně není nic lepšího, než aby se radovali a aby konali ve svých životech dobro. A také, že když kterýkoli člověk jí a pije a užívá blaho při vši své námaze, je to Boží dar. (Kaz 3,12–13; ČSP)

Ačkoliv nás Boží myšlenky a dílo daleko převyšují a veškeré lidské snažení má dočasný charakter, přesto lze nacházet drobné dobré dary, např. práce, jídlo, pití, radost. Jsou součástí našeho každodenního života. A nic totiž není automaticky. Proto jsou tato slova především výzvou k vděčnosti, protože jsou to dary od Boha, jsou výrazem Božího požehnaní.

Na stejnou věc mohou být dva různé pohledy. Někdo si stěžuje, jak obyčejné jídlo a pití má k dispozici, raději by lepší, chutnější a dražší. A druhý člověk to stejné jídlo a pití považuje za dostatečné a je spokojen. Co je odlišuje? Postoj vděčnosti. Anebo si vezmeme práci. To, co je pro někoho námahou, lopotěním a nudou, může být pro druhého smysluplnou prací, kterou dělá zodpovědně a s radostí. Opět rozdíl je v postoji vděčnosti.

Ano, mohli bychom se mít lépe, mít lepší práci a větší blahobyt, ale mohli bychom se mít také mnohem hůř. Dokonce bychom nemuseli mít žádnou práci a žádné jídlo! Díky Bohu máme to, co potřebujeme pro každodenní život. Vděčný člověk je spokojenější, šťastnější a radostnější. A nadto nám Bůh nabízí i dary trvalého charakteru: odpuštění, pokoj, lásku, život věčný v Kristu Ježíši. Co na to vše můžeme říci? Děkuji!

Jiří Marek (Ostrava)

sobota – 25. srpna

Kaz 4,1–12

I zkušenost staří nutně potřebuje poučení

Lepší je chudý a moudrý mladík než starý a pošetilý král, který si ani nenechá poradit. (Kaz 4,13; B21)

Knihy Kazatel často vyzývá k moudrosti, která je darem od Boha a která vede ke správným krokům v našem životě. Kazatel viděl velký rozdíl mezi pošetlostí a moudrostí, resp. jejich důsledky. A tak nezáleží na sociálním původu, věku, bohatství, vzdělání,

ale hlavně na moudrosti. Moudrost podle Bible je především praktická, dělá správná rozhodnutí, vidí nebezpečí, vnímá pomíjivost, respektuje Boží svrchovanost a moc a nechá se poučit. Podle Jakuba moudrost shůry přináší dobré ovoce (Jk 3,17).

Kaz 4,13 srovnává mladého chudého, ale mudrého mladíka a starého vznešeného krále, který je pošetilý. Předpokládali bychom, že stáří přináší automaticky zkušenosti, pokoru a moudrost. Nicméně i v tomto věku může člověk podlehnout pýše, že sám ví nejlépe, co má učinit a nepotřebuje, aby mu někdo radil. Anebo může podlehnout lenosti: „já už se nepotřebuji učit, poznávat aj.“ Docházíme společně s Kaza-tem k závěru, že není lepší mladý nebo starý člověk (každé období má svoje výhody a úskalí), lepší je být moudrým člověkem.

Milí čtenáři, ať už jsme v jakémkoliv věku, vězte, že potřebujeme Boží moudrost. Stále potřebujeme poznávat Jeho vůli, číst Písmo a nechat se vést Duchem svatým. Jinak se nám lehce stane, že budeme jednat pošetile, a to nepřináší dobré ovoce.

Jiří Marek (Ostrava)

neděle – 26. srpna

Kaz 4,13–17

V naslouchání je cesta k sebereflexi

Dej pozor na své kroky, když jdeš do Božího domu. Přicházej raději naslouchat než přinášet obět hlupáků – ti ani nevědí, jak špatně jednají! (Kaz 4,17; B21)

Jeden starší bratr v souvislosti s nasloucháním vypráví rád o svém bývalém nadřízeném v práci. Když za ním kdokoliv přišel s nějakým problémem, málo naslouchal a ihned vydával rozhodnutí a příkazy, které se tak mýjely účinkem. Protože dostatečně nenaslouchal. Naslouchání je důležité v každém vztahu (pracovní, partnerský, rodinný). Nasloucháním věnujeme druhým čas, pozornost, respekt, důvěru a dáváme prostor pro myšlení a cítění. Kolikrát jsme šlápli vedle, protože jsme druhým nenaslouchali. Domnívali jsme se, že všemu rozumíme a můžeme udělat takový krok. A přitom stačilo vzít úvahu ještě nějakou informaci či detail. Prostě máme dvě uši a jeden jazyk, tzn. že máme více naslouchat. Jakub k tomu dodává: „*Pamatujte si, moji milovaní bratří, každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení.*“ (Jk 1,19) Podotýkám, že nasloucháme nejen ušima, ale i srdcem.

Ve vztahu k Bohu je to stejné. Musíme dát prostor k naslouchání Bohu. Jít do „Božího domu“ znamená přicházet do Boží přítomnosti. A před Bohem je čas na ztišení, abychom vnímali to, co nám chce sdělit. Častokrát se však i před Bohem chováme pošetile. Bereme to jako příležitost mu sdělit, co si myslíme, co má udělat a jak to má udělat. Toužíme Mu skutečně naslouchat, anebo se chceme jen „předvést“, udělat nějaký úkon, výkon? Až zase příště půjdeme do Boží přítomnosti, vstupme s modlitbou: „Pane, zde jsem, promlouvej ke mně.“

Jiří Marek (Ostrava)

Když peníze člověka zotročí

Kdo miluje peníze, peněz se nenasytí, kdo miluje hojnost, nemá nikdy dosti. Také to je pomíjivost. (Kaz 5,9)

V každé minutě našeho života onen právě prožívaný okamžik nenávratně mizí. V každé chvíli volíme z řady možností a každou svou volbou pro jednu jedinou z nich se ostatních variant vzdáváme. Nyní jsme zvolili a všechny ty cesty, na něž nebylo vykročeno, ztrácejí své přísliby. A právě peníze pro nás znamenají podržení těchto příslibů, uchovávají nám tuto možnost – možnost volby, možnost koupit si, utratit je za cokoliv, prožít své příští po svém. Někdo si možná ještě vzpomene na pocit, když jako dítě držel v ruce poprvé svých pár korun a mohl si koupit, co chtěl. Později to byla možná první vydělaná tisícovka a s ní tisíc snů o tom, co všechno si pořídíme nebo prožijeme. V momentě, kdy pak koupíme, kdy své peníze utratíme, tuto možnost snít ztrácíme. A tato ztráta nás děsí. Už jsme nakoupili. Udělali jsme volbu. Přísliby pohasly. A tak se pro onen pocit „možnosti“ raději upínáme na peníze samotné. Prožíváme svůj život pečlivým chráněním si tohoto pocitu: „Já přece můžu! Mám na to dostatek finančních prostředků.“ Ale prostředky vždy zůstávají pouhými prostředky, nikdy se nestanou uspokojujícím cílem, nikdy nebudou schopny nasytit náš hlad. Kdo miluje peníze, peněz se nenasytí. Je to Bůh, kdo dává bohatství a poklady i možnost užívat jich, brát svůj podíl a radovat se... (Kaz 5,18) Bože, osvoboď nás od našeho otročení penězům a nauč nás moudrosti v nakládání s tvými dary. Prosíme, chraň nás od snů zmrazených v naše konta a nauč nás prosté každodenní radosti ze tvých darů. Prosíme, uč nás vděčnosti vůči Tobě a štědrosti k našim bližním.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Nejistá budoucnost?

Kdo může vědět, co je člověku v životě k dobru v časných dnech jeho pomíjivého žití, jež jako stín mu plynou? Kdo oznámí člověku, co pod sluncem nastane po něm? (Kaz 6,12)

V rozmanitých situacích občas zapochybujeme: „No, jak tohle dopadne?“ Možná oprávněně vyhlížíme problém. Poučení vlastní trpkou zkušeností předvídáme následky. Bůh sám se dívá na naše konání a znovu připomíná svá zaslíbení i varování: „Jestliže budeš opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha, a bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy, které ti dnes udílím, vyvýší tě Hospodin, tvůj Bůh, nad všechny pronárody země.“ (Dt 28,1) „Jestliže však nebudeš Hospodina, svého Boha, poslouchat a nebudeš bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy a nařízení, která ti dnes udílím, dopadnou na tebe

všechna tato zlořečení.“ (Dt 28,15) Bůh nás tak učí své moudrosti, že vše má svou příčinu a vše svůj následek. My, vyučovaní Božím slovem, zkušeností druhých i svou vlastní, získáváme prozíravost – schopnost vidět skrz, vidět dopředu, zahlédnout budoucnost. My tušíme, co bude dál. Ale nikdy nevíme s konečnou jistotou. Můžeme udělat skutečně dobré rozhodnutí, s rozvahou plánovat, mít pod kontrolou okolnosti, pojistit se proti neočekávanému, ale vždy nakonec zjišťujeme, jak je život pestrý a jak nás překvapí něčím, co jsme ve svém pečlivém výpočtu nepostihli. A to je prostor pro důvěřující se vložení do Božích rukou. Nevím, co bude zítra, ale to vím, že můj Pán je vždycky se mnou. Tak jak společně zpíváme:

*„Můj Pán je se mnou, odpustil můj hřích,
můj Pán je se mnou, dal mi své spasení,
můj Pán je se mnou, dobře zná starosti mé
a má moc mne zachovat pro království své.“*

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

středa – 29. srpna

Kaz 7,1–19

Nepříjemná pravda, nebo sladké lichocení?

Lépe je slyšet důtku od moudrého než poslouchat opěvování od hlupáků. (Kaz 7,5)

Obklopeni moudrými uslyšíme i věci, které nebudou příjemné. Ale stojíme o to? V poslední době slycháme o problému sociálních bublin. Člověk má tendenci obklopit se lidmi, se kterými si názorově rozumí a kteří ho pak v jeho názorech a postojích utvrzují. A odmítá diskutovat s lidmi, se kterými nesouhlasí. Posloucháme věci, které chceme slyšet a neslyšíme ty, které slyšet nechceme. *„Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele.“* (2Tm 4,3) Myslím teď na Šalomounova syna Rechabeáma, který nedbal rady starců, kterou mu dávali, a radil se s mladíky, kteří s ním vyrostli. Komu popřeji sluchu já? Jakými rádci se obklopím? Nejedna král měl po svém boku kromě urozených rádců i šaška – moudrého blázna, který dokázal svým bláznovstvím vtipně nastavit mocným zrcadlo. Přál bych si, abychom kolem sebe měli dostatek přátel dobrých natolik, že si vzájemně dokážeme říci pravdu, byť nepříjemnou, a to i bez šaškování. Abychom ve své ješitnosti, která tak lehko podléhá lichotkám, nemuseli být nakonec jako hlupáci ostatním pro smích.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Zlehčování od jiných je nepříjemné, ale jak mluvíme my?

Nevšímej si všech řečí, které se vedou, abys neuslyšel, jak tě zlehčuje tvůj otrok. Sám v srdci víš, že i ty častokrát zlehčoval druhé. (Kaz 7,21–22)

„Není na zemi člověka spravedlivého,“ říká dnešní text a zve nás tak k pokání, tedy k pokornému přijetí pravdivého pohledu na sebe sama. Skutečné pokání nás činí svobodnými. Přiznání vlastní hříšnosti nás osvobozuje nejen od našeho hříchu, ale i od nás samotných, od naší pýchy a ješitnosti, od našeho falešného sebevědomí. Stáváme se tak svobodnými vidět druhé a jejich selhání z nové perspektivy, z perspektivy vlastní nedostatečnosti. Cožpak nevím, že i já sám jsem častokrát selhal? Tam, kde končí soud nade mnou, končí i soud nad mým bližním. Takový je život postavený na milosti. Do milosti, na které jsem totálně závislý, pokorně zahrnuji i své bližní.

V našem konkrétním příkladě jsme zváni k jakémusi nadhledu při posuzování řečí, které se o nás vedou. Lidé o druhých mluví, aniž by si ověřili informace, přehánějí, zkreslují. O kolik nepříjemnější je pak to, když se tak mluví o nás a my se cítíme poškozeni, nepochopeni, souzeni, zesměšněni. Právě tady je na místě zaslechnout Boží pozvání k pokání. K pokání? Jistě, k pokání. A nemyslí se pokání oněch mluvčů, ale pokání moje. Pane, kolikrát já sám jsem předal neověřenou informaci? Kolikrát jsem snížil bratra? Kolikrát jsem já sám soudil, zesměšnil, pomluvil? Tak se tu poctivě stavím do řady hříšníků ke svému bratru. Spolu na jedné lodi zápasíme se svou nerozvážností, rychlým úsudkem, mnohomluvností, nevhodným vtipkovaním, přeháněním. Jakub ve svém listu popisuje jazyk jako oheň, jazyk, který neumí ztrotit nikdo z lidí. Mluví o zlu, kdy z týchž úst vychází žehnání i proklínání (Jk 3,5–10). A tak si dnes беру k srdci radu Kazatele: „*Nevšímej si všech řečí, které se vedou ... Sám v srdci víš, ...*“ Ano, já vím.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Boží dílo je nepostizitelné

Spatřil jsem též, že veškeré dílo Boží, dílo, které se pod sluncem koná, není člověk schopen postihnout; ať se při tom hledání pachtí sebevíc, všechno nepostihne. Ani moudrý, řekne-li, že zná to či ono, není schopen všechno postihnout. (Kaz 8,17)

Myslí si, že již poznal. Rozdává rady. Poučuje, napomíná, kritizuje. Dělá tak často s falešnou pokorou, když se odkazuje na vyšší autority. Prohlašuje: „Bůh chce...“, „Bible říká...“ Takový je leckterý člověk, křesťan, takový jsem já. Ale člověk není schopen postihnout vše. To dnes říká Kazatel i nám. A tak nás zve k novému naslouchání Bohu,

naslouchání druhým, k novému promýšlení slyšeného, k novému kladení si otázek. Jistě, nejsme odsouzeni k věčnému tápání a nejistotě. Bůh nás zve na cestu, na níž ani nejhoupější nezbloudí (Iz 35,8). To, k čemu jsme zváni, je pokora – pokora, s kterou přistupujeme sami k sobě, k svému pochopení skutečnosti, k svému pochopení Bible. „*Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. Kdo však miluje Boha, je od něho poznán.*“ (1K 8,2–3) Bůh sám nás uvádí do svého poznání. Od nás se čeká láska – láska k Bohu, k Jeho slovu, láska k moudrosti, láska k bližnímu. „*Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznáváme částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.*“ (1K 13,12) Jsou věci, které se nám Bůh rozhodl zjevit dnes a zjevuje nám je srozumitelně a dostatečně, a jsou věci, které se nám rozhodl zjevit až jednou, až Ho spatříme tváří v tvář. Nyní jsme na cestě a každý den je příležitost poznat Boha a Jeho dílo víc, poznat Ho nově. A to s vědomím, že je tak neskutečně velký, že budeme znovu a znovu překvapováni Jeho moudrostí, svatostí, Jeho láskou. Znovu jsme Jím přemoženi, přestože jsme Jeho království zatím zahlédli a okusili jen z nepatrné částky.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

sobota – 1. září

Kaz 9,1–10

Raduj se z Božích darů, které jsi dostal

Jdi, jez svůj chléb s radostí a popíjej své víno s dobrou myslí, neboť Bůh již dávno našel zalíbení ve tvém díle. (Kaz 9,7)

Jak často jsme vydávali o Bohu a Božím království zkeslené svědectví. Nafukujeme důraz na vlastní obětování se pro Boha a pro druhé. A žijeme plačtivé křesťanství o našem odříkání si s výhledem, že jednou nám to bude mnohonásobně vynahrazeno. Skutečnou vnitřní svobodu od věcí, ke které nás zve a kterou nám vydobyl Ježíš, nahrazujeme vnějším postojem jakýchsi gest odmítání všeho, co by jen zdálky připomínalo nějaký požitek. Dokážeme se ještě vůbec radovat z obyčejných Božích darů jako je dobré jídlo a pití? Dnes čteme: „*Jez s radostí, protože Bůh našel zalíbení...*“ Jestli není naše neschopnost radovat se dána nepochopením Božího zalíbení v nás a v našem díle? Nejistota, zda má Bůh radost z našeho díla, nás paralyzuje v křeči, kdy se cítíme provinile už jen proto, že si dáme s radostí dobré jídlo nebo popijíme s dobrou myslí své víno. Je nutné jít ke kořenu, tedy k naší nejistotě o Boží lásce k nám. Pane, nalezl jsem milost v Tvých očích? Líbí se ti dílo mých rukou? Odpusť nám, Bože, tam, kde selháváme a posilň vše dobré. A dej nám dnes znovu prožít Tvou lásku k nám, Tvou milost a odpuštění. Nauč nás nově se radovat z Tebe samotného, z Tvé lásky, z Tvých darů, radovat se ze života, který jsme od Tebe přijali.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Moudrost je lepší než síla zbraní

Řekl jsem si: Lepší je moudrost než síla, třebaže moudrostí toho nuzáka pohrdli a jeho slova nebyla slyšena. Slova moudrých v klidu vyslechnutá jsou lepší než křik toho, který panuje nad hlupáky. Moudrost je lepší než válečné zbraně, mnoho dobrého však zničí jediný hříšník. (Kaz 9,16–18)

Čtu spolu s vámi, že „*moudrost je lepší než válečné zbraně*“ a nemohu jinak, než připomenout slova T. G. Masaryka: „*Naší jedinou zbraní je síla myšlenek ... přesvědčení, že pravda zvítězí.*“ V žití tohoto biblického postoje viděl poslání českého národa, které vyjadřoval heslem: „Ježíš, ne Caesar.“ Možná bychom mohli připomenout i Husa a jeho odvolání se ke Kristu nebo Chelčického volání po nenásilí. A z nedávné doby snad ještě vzpomeňme Václava Havla a jeho sílu slova proti totalitní moci. Takto se do historie zapsali někteří Češi před námi. Jak se tam zapíšeme my? Jsme následovníky Ježíše, nebo Caesara? Saháme spolu s Petrem po meči, nebo spolu s Kristem nastavujeme druhou tvář? Moudrost silnější než zbraně je mít takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: „... *nelpěl na své rovnosti s Bohem ... sám sebe zmařil ... ponížil se ... poslušně podstoupil smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše...*“ (Fp 2,5–9) Možná nám přijdou pouhá moudrá slova málo efektivní, ale nepřeslechněme Boží: „*V moci jazyka je život i smrt.*“ (Př 18,21) Jsem přesvědčen o tom, že dnešnímu křesťanství nechybí víc moci a vlivu, ale víc Beránkova charakteru. A za to se modlím – sám pro sebe, pro naše rodiny a sbory i pro nás, pro církve uprostřed tohoto světa.

Daniel Kuc (Mozaika Plzeň)

Zdánlivá maličkost může mít velké důsledky

Mrtvé mouchy způsobí, že mastičkářův olej páchne a kvasí; stejně působí špetka pomatenosti, je-li ceněna víc než moudrost a čest. (Kaz 10,1)

Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec vede k smrti. Kapka jedu dokáže otrávit studnu. Trocha nečistoty dokáže zničit lék.

Před dvěma lety jsme jeli na týdenní dovolenou. Abych ušetřil a ochránil dům před škodou, raději jsem vypnul v domě pojišťky, přívod vody a plynu. Po návratu z nádherné dovolené jsem zjistil, co jsem udělal. Dům byl ochráněn před škodou, ale ne potraviny, které jsme měli v ledniče a v mrazáku.

Mrazák se rozmrazil, všechny potraviny se zkazily, maso bylo prolezlé červy. Dům ještě několik dní uvnitř zapáchal. Proč? Všechno jsem udělal dobře. Jen jsem neměl vypínat přívod elektriny k ledniče. Tak to může být i s námi. Dáme si pozor na všechny

maličkosti v našem životě. Do kostela chodíme nastrojení. Umíme se usmívat na ty, které nesnášíme. Lidé nás považují za „obdarované“.

A přitom můžeme být jako hroby obílené, uvnitř plné tlející shnilotiny. Očišťujeme se denně nejen vodou zvenčí, ale nechávejme i Ducha svatého, ať nás očišťuje zevnitř. Vyznávejme a opouštějme svoje hříchy.

„Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování.“ (Př 28,13)

Petr Moses (Sokolov)

úterý – 4. září

Kaz 10,12–18

Nezatéká ti do duchovního domu?

Pro lenošení sesouvá se krov, pro nečinnost rukou zatéká do domu. (Kaz 10,18)

Čeští bratři měli pravidlo, že duchovní by měl být vzdělán i v praktickém řemesle. Podobně tomu bylo v novozákonních dobách u Židů, apoštol Pavel byl připraven si na živobytí vydělávat výrobou stanů. „Podřadná“ práce dělníka nebyla podřadná pro Božího služebníka. Duchovní služba slovem se spojila s náročnou prací rukama. Dnešní společnost i křesťanská shromáždění od těžké práce utíkají. Fyzická práce je vhodná leda pro přistěhovalce. Kdo pracuje rukama, ukazuje svou nevzdělanost. Zároveň jsme uspěchaní a roztěkaní. Soustředit se dokážeme nejvýše pár minut. Nemáme kamarády připravené nám – a my jim – v nouzi pomoci, máme „přátele“ na internetu. Možná je vhodné vrátit se k moudrosti otců.

Přestat uctívat lidi pro jejich tituly. Přestat hledět na práci dělníků s pohrdáním. Věnovat se všedním službám. Slyšel jsem kázání o tom, jak Ježíš umýval nohy svým učedníkům. Konal tu nejpodřadnější práci posledního otroka. Přemýšlel jsem, co to může dnes znamenat, co je ta poslední služba v našich sborech, kterou by Ježíš vykonával. Na Sjezdu delegátů BJB mi to došlo. Tou poslední, málokdy oceněnou, ale vždy kritizovanou službou je úklid, práce uklízečky, čištění pánských záchodků. Jiný by viděl jinou nedoceněnou službu. Buďme jako Ježíš, věnujme se věcem důležitým i „podřadným“, věcem duchovním i „obyčejným“. V celosti našeho života se ukáže On. Pak už nebude místo na pýchu, povýšenost, závist či přetvářku.

Petr Moses (Sokolov)

Na dobročinnost člověk nedoplatí

Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš. (Kaz 11,1)

Když něco pouštíme po vodě, tak musíme počítat s tím, že už se s tím neshledáme, vzdáváme se toho. Je potřeba si překontrolovat své motivy – proč to děláme? Je to nezbytné proto, abychom neměli chybná očekávání a pak si nestěžovali nebo nelitovali. Chtěli bychom možná prožívat užitek ze své dobročinnosti a svého snažení co nejdříve, tady a teď. Alespoň ten „zasloužený“ dobrý pocit. Dejme si ale dobrý pozor na své kalkulace. Když vložím, tak dostanu – kolikrát víc a kdy už konečně? „*Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.*“ (2K 9,7)

Náš soused, který je v důchodu, si přivydělává investováním do nějakých podílových fondů. Před časem si stěžoval, že přišel asi o osmdesát tisíc. Jindy naopak zase vydělal. Naše dobročinnost by neměla být zištnou investicí, kde čekáme násobnou návratnost v obavě, zda o svou investici nakonec nepřijdeme. „*Kdo rozdává, ať dává upřímně.*“ (Ř 12,8) Dávat svůj čas i prostředky upřímně a z lásky k Bohu je ta nejlepší motivace. Tvoje dobročinná investice bude mnohonásobně rozmnožena, pokud bude vložena jako Pánu, možná i stonásobně.

„*Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha.*“ (1K 4,5)

Antonín Srb (Sokolov)

Ať tě nepřekvapí nepříjemné dny

I když se člověk dožije mnoha let, ať se z nich raduje ze všech, ale na dny temnoty ať pamatuje, že jich bude mnoho. Cokoli přijde, je pomíjivost. (Kaz 11,8)

Toto není nějaký pesimistický výlev, ale realita života. Jsme vyzýváni k radosti z každého dne s poukazem na pomíjivost všeho, co tyto dny přinášejí. O Jobovi čteme, jak zažíval krásné dny plné slunce, ale také těžké dny temnoty. Jeho pevnou oporou, nadějí a spočínutím byl v jakémkoli dni Bůh, na kterého plně spoléhal. Právě v takové těžké situaci, kdy téměř o vše přišel, byl nemocen a jeho manželka mu nemoudře radila, se vyjadřuje takto: „*Ale on jí odpověděl: ‚Mluvíš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?‘ Při tom všem se Jób svými rty neprohřešil.*“ (Jb 2,10) Žalmista ve své touze vyjadřuje Bohu prosbu: „*Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.*“ (Ž 90,12) Je to pro nás výzva, abychom s Boží pomocí moudře využívali každíčký den našeho pomíjitelného života. Vědomí

pomíjivosti stáčí náš pohled na věčný život, což samozřejmě neznamená nekonečně dlouho trvající dobu, ale kvalitu života v Boží přítomnosti bez časového omezení. A tak tedy pamatujme na úžasnou věčnou perspektivu, kterou nám Bůh vydobyl skrze krev Pána Ježíše Krista. Jsme vázáni smlouvou skrze tuto krev, kterou jsme vykoupeni od hříchu a smrti.

Ať podle toho vypadá i ten dnešní den, který právě žijeme...

Antonín Srb (Sokolov)

pátek – 7. září

Kaz 11,9–10

Mládí není výmluvou k nezodpovědnému jednání

Raduj se, jinochu, ze svého mládí, užívej pohody ve svém jinošství a jdi si cestami svého srdce, za vidinou svých očí. Věz však, že tě za to všechno Bůh postaví před soud. (Kaz 11,9)

Mladý člověk v plné životní síle a s perspektivou vzdělání, kariéry a cestování dnes zvláště může propadat pohlčení těmi všemi neodolatelnými možnostmi a nabídkami. Proč to vše nevyužít? Když jsem obdařen nadáním, inteligencí, tělesnou zdatností nebo organizačními schopnostmi, tak proč to pořádně nezužítkovat? Ale neměl bych se snad o to všechno zodpovědně dělit s těmi, kdo to potřebují a nebyli tak obdařeni? U některých lidí jakoby se mládí v tomto smyslu „protáhlo“ až do šedesáti i více let, když vnímáte, jak stále běží cestami svého srdce a za vidinami svých očí, i když to může být zabaleno do krásného náboženského hávu. „*Všechno je mi dovoleno*“ – ano, ale ne všechno prospívá. „*Všechno je mi dovoleno*“ – ano, ale ničím se nedám zotročit. (1K 6,12) Mládí je krásné období života a je jistě dobré využívat schopnosti a možnosti, které z Boží milosti dostáváme. Varuj se však nezodpovědného a sobeckého využívání všeho, co ti Bůh svěřil do správy i pro prospěch tvých bližních. „*Všecko je dovoleno*“ – ano, ale ne všecko prospívá. „*Všecko je dovoleno*“ – ano, ale ne všecko přispívá ke společnému růstu. (1K 10,23)

Bratře, sestro, modli se za mladé lidi ve tvém sboru. Zápas za ně před Bohem, ať z nich vyrůstají zodpovědní učedníci našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. A buď jim příkladem (dobrým).

Antonín Srb (Sokolov)

sobota – 8. září

Kaz 12,1–7

Neodkládej život pro Pána na stáří!

Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého jinošství, než nastanou zlé dny a než se dostaví léta, o kterých řekneš: „Nemám v nich zalíbení.“ (Kaz 12,1)

Před lety nám v našem sboru vyprávěla své osobní svědectví sestra, která je dnes již u Pána, jak je to popsáno v závěru knihy Kazatel: „*A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.*“ (Kaz 12,7) Tato sestra se obrátila k Bohu ve svých sedmnácti letech. Pak se vdala za muže, který neměl osobní vztah k Bohu a podle toho se také odvíjel život celé rodiny. V podstatě žili bez Boha. Jednou se objevila na nedělním shromáždění a pak už docházela pravidelně. To už ale byla v důchodovém věku. Stala se členkou sboru a byla velmi šťastná, že se mohla vrátit k Bohu a radovala se v obecenství sboru. Nikdy ale nezapomenu na její vyprávění, jak hořce litovala, že velkou část života prožila i s rodinou bez Boha a nevedla své děti k Bohu. Chvála Pánu, že ještě dostala milost vrátit se v pokání do Boží náruče na sklonku svého života. Kdysi jsem úplně nechápal, když starší bratři a sestry vyprávěli o tom, jak ten život rychle letí. Teď už to chápu mnohem lépe, ale těžko se to předává. Rozhodni se dnes pro Ježíše, pokud tě volá. Vyznej mu svůj hřích nevěry a nechtěj ztratit ani jeden den. Stojí to za to, protože On tě miluje. V Žalmu 84 čteme nádherné životní vyznání: „*Den v tvých nádvorech je lepší než tisíce jinde; raději chci stát před prahem domu svého Boha, než prodlévat v stanech svévolnosti.*“ (Ž 84,11)

Ať to může být i tvé vlastní vyznání.

Antonín Srb (Sokolov)

neděle – 9. září

Kaz 12,8–14

Suma všeho: žij život v Boží bázni!

Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. (Kaz 12,13)

Zde se dočítáme, že všechno snažení na této zemi je marnost nad marností. Pokud bychom zůstali jen u těchto pesimistických slov, tak si můžeme položit otázku – nač se snažit na této zemi budovat, sázet, slušně žít, když toto vše je beze smyslu? Ano, pravda by to byla, pokud bychom žili bez Boha na světě. V dalších verších se dočítáme, že Šalamoun byl moudrý a vyučoval lid umění. Až se nechce věřit, že obojí vyšlo ze stejných úst. V jedenáctém verši píše: Slova moudrých jsou jako bodce, jako vbité hřeby jsou slova sběratelů, pastýřem jediným proslavená (Kaz 12,11). Kazatel byl nejmoudřejší muž Hospodinův a neměl srovnání s nikým ani před, ani po něm. Shrnutí všeho, co napsal Kazatel: „*Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré, či zlé.*“ (Kaz 12,13–14) My učedníci Pána Ježíše máme výhodu před Šalamounem. Kazatel znal zákon, který říká, že kdo ho zachovává, bude žít. My máme milost, ale o to větší zodpovědnost jak žijeme život v následování svého Mistra. „*Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolicem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré, či zlé.*“ (2K 5,10) Nesmíme na tuto skutečnost zapomínat. Pán Ježíš říká, že ani číše vody podaná v jeho jménu nezůstane bez odměny

(Mt 10,42). Na druhou stranu čteme, že budeme vydávat počet z každého planého slova (Mt 12,36). Jako Kazatel ve své době říkal, že každý čin má svůj následek, tak v novozákonní milosti máme konat s bázní a třesením své spasení. (F 2,12b) V tom nám pomáhej Bůh.

Josef Hruža (Sokolov)

Píseň písní.

Tato biblická kniha je svým obsahem i formou velmi specifická. Tématem je vzájemný vztah lásky muže a ženy, který v manželství nachází naplnění Bohem daného poslání a požehnání. Je odpovědí na dva špatné extrémy: na jedné straně sexuální nevázanosti, na druhé straně znevažování i odmítání sexuality jako hříšné.

Autorem je král Šalomoun, který je jistě znám množstvím svých žen i ženin. Jak mohl složit takovou píseň, oslavující vztah muže k jediné ženě? Jistě i on na začátku prožil krásné zamilování, nádhernou lásku. Možná právě vzpomínky na jeho první lásku mu přicházely na mysl později, když byl obklopen množstvím žen a mohl srovnávat. Sňatek z lásky byl nesrovnatelný s těmi dalšími, které již s láskou moc společného neměly, byly jen výsledkem královské reprezentace a diplomacie.

Píseň obsahuje hodně obrazů zvířat, ptáků a rostlin. Některé z nich mohou být pro dnešního člověka úsměvné, ale v té době patřily k běžnému vyjádření obdivu, krásy a ocenění postavy.

V Písni je možné vidět i jinou rovinu, rovinu duchovní. Někteří Židé v Písni písní viděli alegorický obraz vztahu Hospodina k Izraeli. V církvi zas byla chápána jako obraz lásky Krista – ženicha k církvi – nevěstě. Jistě, mnohé aspekty čisté manželské lásky jsou společné s jedinečnou láskou Krista k církvi. Ať i následující čtení nám nezůstane jen v rovině tělesné, ale přijmeme i užitek z duchovní inspirace, abychom si hlouběji uvědomili jedinečnou lásku Krista k nám a zkoumejme, nakolik je vřelá naše láska k Němu.

Milan Kern (Blansko)

pondělí – 10. září

Pís 1,1–17

Krásna zamilovanosti

Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice. Jak jsi krásný, milý můj, jsi líbezný! (Pís 1,15–16)

Máte zkušenost se zamilováním? Jak jsi krásná/krásný! K opravdové lásce patří i ta láska romantická. Ne zaslepená, zadělávající si na vážné budoucí problémy, ale láska prostá chladného realizmu, pragmatizmu a vypočítavosti. Láska, o které o po mnoha letech bude platit, že je trpělivá, vydrží, věří, vytrvá.

Zamilovaný hledí na milovanou zvláštním způsobem. Černá jsem, a přece půvabná, říká Šalomoun (5). Nebyla to krása super oblečení, šperků a nalíčení. Byla to přirozená krása, a pokud vše nebylo dokonalé, tak zamilovaný to nevidí nebo přinejmenším mu to vůbec nevadí. Některé dívky mají mindráky z toho, že mají pihy nebo že musí nosit brýle. A ejhle! Pokud přijde ten pravý, tak mu to vůbec nevadí, nebo dokonce právě to se mu na dívce líbí.

Nejcennější je krása vnitřní, krása charakteru a především vztah k Bohu. Může vidět můj partner/partnerka takovou krásu na mně?

Když i náš vztah ke Kristu je v rovině zamilovanosti, nepřichází v úvahu otázka typu: Proč to Bůh dopustil? Miluje mne? Slyší mne? A služba pro něho je pak břemenem, které netíží, protože je to služba v lásce.

Milan Kern (Blansko)

úterý – 11. září

Pís 2,1–17

Jistota zamilovaných

Můj milý je můj a já jsem jeho, on pase v liliích. Než zavane den a stíny se dají v běh, přiběhni, milý můj, podoben gazele či kolouškovi na Béterských horách. (Pís 2,16–17)

Kapitola začíná obrazy kvetoucí jarní přírody. Krása vůkol probouzí i jiné krásy, mezi které jistě patří láska. Jak se jeden na druhého těší, jak spěchá za svojí milovanou, až „hory přeskakuje“ (8). Ale v tom spěchání není nejmenší důvod podezření, že by mohl být překvapen někým jiným. Žádná žárlivost a podezřívavost, ale naprostá jistota: můj milý je můj a já jsem jeho (16). Jak je nádherný takovýto vztah jistoty. Vzpomínám si, jak mi jeden můj kolega vmetl otázku: jak si můžeš být jistý, že tě tvoje děvče neklame? (Jejich manželství bylo provázeno stálými oboustrannými nevěrami.) Moje odpověď byla velmi jednoduchá: proč bych měl podezírat své děvče, když vím ze své zkušenosti, že je možný vztah naprosté věrnosti a důvěry? Pokud je opravdová zamilovanost oboustranná, tak je provázená také oboustrannou jistotou: můj milý je můj a já jsem jeho.

Právě toto vyjádření pevného vzájemného vztahu mezi mužem a ženou je velmi podobné vyjádření vztahu Pána Boha k Izraeli: „budete mým lidem a já vám budu Bohem“ (Ez 36,28 a Žd 8,10). Má to být oboustranný vztah. Podobně je tomu ve vztahu Krista k církvi. On miluje církev, obětoval se za ni, ale také očekává naši oddanou lásku vyjádřenou poslušností jemu.

Milan Kern (Blansko)

I láska potřebuje ke zrání čas

Zapřisahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a při polních laních: nebudte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama. (Pís 3,5)

Není snadné čekat, když vlastní srdce již hoří láskou, ale ten můj milý se jaksi opozdívá. Váhá, rozmýšlí se, a není si jist? A co když jen potřebuje delší čas na probuzení svých citů? V takové situaci je pokušení tomu nějak pomoci. Někdy začíná trapné nadbíhání, provokování a podbízení se. Může být účinné, ale je to jak otřesení nezralých jablek: spadnou, ale nejsou tak chutná. Člověk násilně probuzený nemívá zrovna nejlepší náladu. Někdy dokonce takové probouzení může být kontraproduktivní a způsobí pravý opak chtěného. Nejlepší je trpělivé očekávání a modlitby. To, co bychom my jenom pokazili, to Bůh může skvěle připravit v srdci partnera. Pozvěme proto ke spolupráci už při hledání a očekávání toho nejlepšího Pomocníka. On rozumí srdci partnera lépe než kdokoliv jiný, ví, co potřebuje, co mu může pomoci.

Zdrženlivost a neburcování lásky je potřebné ještě v jiné, v sexuální rovině. Jestli v citové oblasti spíše první vzplanou dívky, v sexuální oblasti je tomu naopak. Prý za to mohou hormony, ale často se na tom podílí i nevědomá provokace ze strany dívky a žel, někdy může být i záměrná. Ženy nejsou v kůži mužů a zpravidla málo vědí o tom, co se děje v těle muže. Jaké myšlenky a tělesné pochody se odehrávají u muže při pohledu např. na ženu s větším dekoltem nebo v minisukních. Zdrženlivost v oblěkáni i chování žen je pomocí pro muže, ale nakonec je i ochranou pro ženy.

Milan Kern (Blansko)

Láska – zapečetěný pramen pro pravý čas

Zahrada uzavřená jsi, má sestro, nevěsto, uzavřený val, zapečetěný pramen. (Pís 4,12)

To je velké pokušení, chodit kolem uzavřené zahrady nebo zapečetěného pramene. Rozum říká: vždyť ta zahrada bude moje, proč bych už do ní neměl vstoupit! A hormony říkají: jaký to má smysl čekat!

Před vánočními se v nejedné rodině odehrává menší drama s vánočními dárky. Děti slídí, kam je rodiče ukryli. Prohledávají skříně a další možné skrýše. Když je objeví, tajemství je odhaleno, a pokud jsou dobří herci, tak se pak na vánoce tváří překvapeně, ale ve skutečnosti se obrali o kouzlo vánoc. Jsou to dárky pro ně, ale byly určeny pro vánoce, ne pro předčasné odhalení. Ale předčasné „stržení pečeti z pramene“ je mnohem závažnější než předčasné odhalení vánočních dárků.

Někdo z příbuzných nebo přátel udělá závěť, v které poručí svůj majetek určité osobě. Budoucí dědic si už může říkat, že je to jakoby jeho, ale ve skutečnosti to jenom

jednou jeho bude. Jak by to vypadalo po stránce právní i morální, kdyby budoucí dědic nechtěl čekat, ale již teď by si chtěl majetek přivlastnit? Podobné je to s předčasným „stržením pečeti z pramene“.

Boží slovo mluví jednoznačně o zachování panenství pro svého manžela. Kdo nevydrží, připraví se o kouzlo svatební noci, ale nejen to. Pokud má ještě povědomí Božích zákonů, připraví se o čisté svědomí. Kdo překoná zábrany k předmanželskému sexu, snadněji překoná i zábrany k manželské nevěře. A pokud nastane nečekané, může jít i o předčasnou, uspěchanou svatbu s komentářem: musíme se brát. Ale nejhorší na tom je skutečnost, že takové manželství začíná bez Božího požehnání, a pokud se manželé (nebo ještě jen budoucí manželé) v pokání nezastaví, tak tento vztah bude pokračovat bez Božího požehnání.

Milan Kern (Blansko)

pátek – 14. září

Pís 5,1–6,12

Nepatřičné reagování komplikuje vztah

Spím, ale srdce mé bdí. Slyš, milý můj klepe: „Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubice má, má bezúhonná, vždyť mám hlavu plnou rosy, v kaděřích krůpěje noční.“ „Svlékla jsem šaty, mám je zas oblékat? Umyla jsem si nohy, mám si je zašpinit?“ (Pís 5,2–3)

Bylo to pohodlí milované, nebo škádlení, kdoví? V každém případě nepřiměřená reakce, a ta vždy vztah komplikuje. Jeden po něčem touží, iniciuje, navrhuje, je to pro něho teď důležité. Ale druhý to teď nepovažuje za důležité, odkládá rozhodnutí nebo se nějak vykrucuje. Následuje odmítnutí, uraženost a dodatečné litování zmařené příležitosti. Chybějící pohotová reakce má své pokračování: „*Hledala jsem ho, a nenalezla, volala jsem ho, a neodpověděl mi.*“ (6)

Ale možná to bylo opravdu škádlení. To samo o sobě může být výbornou věcí ve vztahu, pokud vztah odlehčuje a dává mu patřičnou míru humoru. Ovšem musí být vždy přiměřené a oba musí být naladěni na stejnou notu. Co se hodí jednomu, nemusí sednout druhému, co bylo výborné včera, nemusí být vhodné právě teď. Snad si řeknete: to aby byl člověk psychologem a znal všechny „mouchy“ svého partnera. Ale není to až tak náročné. Pokud partnera doopravdy milujeme, naučíme se znát jeho myšlení, povahu, náladu i přání slovně nevyjádřená. Ale navíc nemusíme na to být sami, můžeme se modlit za Boží moudrost a vedení i v našem partnerském vztahu.

Je ještě jedno klepání na dveře, které vyžaduje naše přiměřené reagování. Ježíš říká: „*Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.*“ (Zj 3,20) Ježíš touží po nás, po naší blízkosti, chce mít s námi své důvěrné chvíle. Zaslechneme uprostřed životního spěchu jeho hlas a vpustíme ho do svého srdce jako toho nejpřednějšího hosta, či spíše domácího?

Milan Kern (Blansko)

Jedinečná vzájemná oddanost v lásce

Patro tvých úst ať je jako nejlepší víno. Jedině pro mého milého stéká, plyne i ve spánku ze rtů. Já jsem svého milého, on dychtí jen po mně. (Pís 7,10–11)

Citovaným veršům předchází ocenění milované, kdy bohatými obrazy opěvuje jednotlivé detaily jejího těla. Určitě ne všechny by bylo vhodné zahrnout do našeho slovníku vyznání lásky, ale básnické vyjádření ocenění samo o sobě může být velmi inspirující. Kdy se náš jazyk naposled takto rozvázal k vyjádření obdivu a ocenění?

Ale to nejdůležitější je vyjádřeno v závěru. Takové ocenění a opěvování může patřit jen té jediné: „*On dychtí jen po mně.*“ Není to tedy dáno básnickým nadáním, s kterým může člověk lychtit kdekomu. Je inspirováno tou jedinou a patří té jediné. Mám oči jen pro ni a přitažlivá je pro mne jen ona.

Je velmi přirozené, že takové ocenění mužem má patřičnou odezvu také u milované. I ona je jen pro svého milého. Těší se na něho a jen pro něho odkládá to nejlepší. „*Voní jablíčka lásky a všechny výtečné plody nad našimi dveřmi, nové i staré. Schovala jsem je pro tebe, můj milý.*“ (14)

Takovýto pevný vztah vzájemné lásky nemůže postihnout nuda nebo pokušení zpestřit si život nějakou jinou láskou. Také jeho barvitost nemůže zešednout, naopak, ona zbarvuje šed' každodenní všednosti. Co dokáže láska, ilustruje příběh Jákoba, který sloužil za svoji milovanou Ráchel sedm let. Jeho služba byla namáhavá a čekání dlouhé. Ale Bible to komentuje slovy: „*Bylo to pro něho jako několik dní, protože ji miloval.*“ (Gn 29,20)

Milan Kern (Blansko)

Opravdová láska je nad jakýkoliv majetek

Lásku neuhasí ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu, sklídl by jen pohrdání. (Pís 8,7)

Zajímavé i dojímavé jsou některé příběhy lásky. Jeden z nich se odehrál na Slovensku. Syn významného uherského šlechtice, hraběte Andrásyho, sídlícího na zámku Krásna Horka vzplanul velkou láskou k vídeňské herečce. Ona nejenže nebyla ze šlechtického rodu, ale v té době herečka, to bylo jen jakési povolání „komediantů“, takže naprostá společenská nula. Když syn trval na tom, že si ji vezme, otec, který byl hodně bohatý, ho vydědil. Syn zaplatil velkou cenu za svoji lásku, ale svoji milovanou neopustil. Později, po smrti svého bratra, když se dříve vyděděný syn stal jediným potomkem, došlo ke smíření s otcem a obnovením vztahu dědice. Láska k jeho milované

šla až za hrob, a po její smrti jí vybudoval v podhradí zámku, v Betliari, nádherné mauzoleum.

Příběhy lásky nemusí být takto dramatické, ale zpravidla nějakou obět musí člověk přinést. Musí do svých plánů zahrnout společný život, společný rozpočet, společnou dovolenou apod. Vzdát se pohodlí, soběstačnosti a někdy i slibné kariéry a vyšší životní úrovně. Ale stojí to za to! Zisk lásky, obohacení milujícího a milovaného srdce, to opravdu stojí za to.

Podobné je to i ve vztahu k Pánu Bohu. Někdo zaplatí cenu své kariéry, jiný posměch a vyloučení, někdo cenu svobody a někdo i cenu života. Je to příliš velká cena za oddanost Bohu?

Martin Luther ve své známé písni „*Hrad přepevný jest Pán Bůh náš*“ to vyjádřil slovy: „*Přijde-li na zmatek: čest, hrdlo, statek: Necht' sobě mají, nic tím nezískají, nebes nám však nechají.*“ Čeští bratří opouštějící své majetky a domovinu říkali: „Kristus nám za škody stojí.“

Opravdu, pevná láska, ať je to k milované osobě nebo k Pánu Bohu, tá se nedá odradit ztrátou finanční ani jinou.

Milan Kern (Blansko)

pondělí – 17. září

Žalm 92,1–12

Věřící vidí všude Boží velkolepost

Tvoje činy, Hospodine, jsou tak velkolepé, tvoje záměry jsou přehluboké. (Ž 92,6)

Je to opravdu skvělý žalm! Je to píseň ke dni odpočinku. Právě tehdy, když je člověk oproštěn od svých denních starostí a povinností, smí se cele uvolnit a oddat Bohu. Ano, právě věřící člověk smí zaplesat ve svém srdci vstříc svému Stvořiteli a Spasiteli! Žalm 92 dýchá chválou, vděčností, radostí. Kéž bychom takto uměli zazpívat často! Dnes smíme s žalmistou chválit Boha, protože vidíme – tj. jsme svědky Jeho velkolepých činů. Stačí pozvednout hlavu a hned spatřujeme dílo Božích rukou na naší obloze. Je to velkolepé dílo – slunce, hvězdy, měsíc. Stačí se porozhlédnout a jsme svědky nevšedních, úžasných krás této země. To vše je dílo Božích rukou. Avšak věřící člověk není uchvácen přírodou a předivným tvorstvem jen sám pro sebe – i když je tím vším neobyčejně emociálně nabit. Ta zkušenost má být nesena dál, máme ji sdílet, máme ji hlásat – a to stále, ve dne i v noci. Kdo vnímá velkolepost Boží, ten nemůže mlčet. Ta velkolepost Boží není jen v ohromujícím díle stvoření, které nás tak naplňuje a přesahuje. Ta velkolepost se vyjadřuje v Božím milosrdenství, v Boží věrnosti. V díle záchrany! My dnes prožíváme naplno tu spásu v Ježíši Kristu, kterou žalmista vyjadřoval v předtuše. Jak je dobré prožívat velkolepost Božího díla a Boží slavné přítomnosti! Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu!

Jan Pospíšil (Vikýřovice)

Svěží stáří je příležitostí ke svědectví o Bohu

Ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není! (Ž 92,15–16)

Délka našeho života je v rukou svrchovaného Boha. Ale musíme si uvědomit, že stále kráčíme vstříc našemu stáří, té době, kdy se věci velmi často komplikují. K tělesným nesnázím se často připojuje snížení duševních schopností. Některým starým lidem působí potíže vidět ve svém životě ještě nějaký smysl. Týká se to i těch, kteří jsou věřící a patří Pánu Ježíši. Pomyšlení, že už za mnoho nestojíme, může zatěžovat naši mysl a vést k hluboké sklíčenosti. Jestli se to týká také tebe, dovol mi, abych ti připomenul jeden krásný příběh o starých houslích. Při jedné dražbě došlo také na staré housle. Bylo na nich vidět jejich stáří, byly poškrábané a zaprášené. Přítomní v sále nejevili příliš zájem a nabídky byly nízké. Dražitel chtěl již dražbu ukončit, když spatřil, jak z obecenstva kráčí dopředu starší muž. Vzal smyčec a housle do ruky, laskavým pohybem setřel prach, naladil je a začal hrát. Diváci zůstali sedět jako očarování. Pak dražba pokračovala a nabídky rychle stoupaly. Byl to dotyk rukou mistra, který toto vše způsobil. Proč by se to nemělo stát i s tebou? Nechceš svůj starý, možná rozladěný a zaprášený život přenechat ruce Mistra? V jeho ruce dostane novou cenu. Dokud nás Pán Ježíš nechává na této zemi, sleduje s námi svůj účel a cíl, jinak by nás už k sobě vzal. Svěřme se cele do jeho rukou a snažme se pochopit, k čemu by nás chtěl použít.

R. Haken (Vikýřovice)

Bůh vidí každou nepravost

Přijďte na to, vy tupci z lidu, hlupáci, pochopíte to někdy? Neslyší snad ten, jenž učinil ucho? Nedívá se snad ten, jenž vytvořil oko? Neumí snad trestat ten, jenž kárá pronárody, ten, jenž učí člověka, co by měl vědět? (Ž 94, 8–10)

Pro snadnější pochopení veršů 8–10 je dobré číst žalm od začátku. Žalmista vidí, jak jednají pyšní, vidí zločiny svévolníků. Proto se dovolává Hospodina jako spravedlivého soudce, který vidí a zná všechno. Ti, kteří říkají: „*Hospodin nevidí, Bůh Jákobův to nepostřehne*“ (v. 7), se velice mýlí. Pán Bůh vidí a vnímá i to, co je utajeno všem lidem. To, že nezasahuje a netrestá hned, ještě neznamená, že jednání lidí nevnímá nebo přehlíží. Nejednou dlouho trpělivě čeká na to, že ti, kteří hřeší, se vzpamatují. Nehledí však jen na to, co je před očima, ale hledí k srdci (viz 1S 16,7; 2K 10,7). Nelze ho oklamat ani podplatit. Také netrestá vždycky podle našich představ.

Snadno sklouzneme k tomu, abychom odsuzovali jiné. Děje se to různými formami – od drobných pomluv až po veřejné napadání či nenávisť. To není náš úkol. Napomínání jiných, jestliže vidíme, že opouštějí cestu následování Pána Ježíše Krista, má v církvi nezastupitelné místo. Nesmí však jít o odsuzování a napadání, ale o projev zájmu a lásky, o pomoc. V 6. kapitole Galatským (v. 1n) čteme: „*Bratři, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehl pokušení. Berte na sebe břemena jedni druhých... Každý ať zkoumá své vlastní jednání... Každý bude odpovídat sám za sebe.*“

Nezapomínejme na to, že před Božíma očima jsme i my hříšníci, pouze buď jsme, nebo nejsme omilostněni. Pán Bůh vidí nejen nepravosti jiných, ale i naše; i ty, které nevidíme ani my. Soud ponecháme Pánu Bohu.

Dobroslav Stehlík (Vikýřovice)

čtvrtek – 20. září

Ž 94,12–23

Boží kárání je k požehnání

Blaze muži, jehož, Hospodine, káráš, jehož svým zákonem vyučuješ: Dopřeješ mu klidu ve zlých dnech, zatímco se bude kopat jáma svěvolníku. (Ž 94,12–13)

Blahoslavenství známe především z Nového zákona, z Matoušova evangelia z 5. kapitoly. Ale vyskytují se už ve Starém zákoně, v knize Žalmů. Nejznámější je asi 1. žalm. Náš dnešní žalm 94 mluví také o blahoslavenství. „*Blaze muži, kterého Hospodine, káráš, jehož svým zákonem vyučuješ.*“ Blahoslavený, požehnaný je ten, koho Bůh kárá, napomíná. Bůh nás napomíná, protože nás miluje a chce pro nás to dobré. Tak jako rodiče usměrňují, napomínají své děti, protože je milují. Žalmista touto modlitbou vyjadřuje radost, vděčnost za Boží napomínání, korigování ve svém životě. Autor žalmu to říká Hospodinu, ale i nám čtenářům, posluchačům této modlitby, abychom přijímali Boží napomenutí i pro sebe. Děkuje také za Boží zákon, který člověka směřuje, nastavuje mu hranice, vymezuje mu bezpečný prostor. Boží zákon není něco strnulého, jen seznam nějakých pouček, zákazů a příkazů. Boží zákon, to je něco živého, je vyjádřením vztahu Hospodina k svému lidu. Opakujeme si ho, meditujeme a rozjímáme, ukládáme ve své mysli a ve svém srdci po celý život. Díky Božímu napomenutí a jeho zákonu můžeme v klidu projít obdobím zlým, časem zkoušek, útoků a nesnází. Neboť víme a cítíme, že jsme v Boží ruce, pod Boží ochranou.

Michal Petratur (Vikýřovice)

Náš nebeský Pastýř je hoden uctívání

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. (Ž 95,6–7)

Žalm 95 zve čtenáře k oslavě, k uctívání Hospodina. Je výzvou i pro nás, abychom chválili svého Boha, vzdávali mu díky a mocně slavili jeho spásu, záchranu. Nejlépe písněmi s radostnou melodií, kdy zapojíme náš hlas, chvála tryská z našeho srdce, z hloubky naší duše. V žalmu se opěvuje Hospodin jako velký Bůh, který je nad všemi bohy a je stvořitelem celého světa. Toho světa, který nás obklopuje, ve kterém žijeme. V šestém verši vybízí čtenáře, aby se připojili osobně k uctívání Hospodina slovy: „*Přistupme, klanějme se, klekněme.*“ Je to konkrétní postoj modlitebníka, je to výraz nejhlubší úcty, uctívání, adorace, uznání té nejvyšší autority, autority Boží. On nás stvořil, jemu patříme a smíme ho oslavovat, nejlépe při společném uctívání Hospodina, při bohoslužbě. Nemusíme se bát vstoupit do jeho přítomnosti. On na nás čeká, raduje se z naší chvály. Můžeme tak činit, protože On, Bůh je naším pastýřem, který nás vede a chrání, který o nás pečuje, jak popisuje jiný známý Žalm 23. Jako dobrý pastýř se o nás stará, má s námi láskyplný vztah. Touží po tom, abychom tento vztah opětovali, nechali se jím vést, protože chce naše dobro. Ve druhé polovině žalmu autor připomíná odmítnutí a zatvrzelost Izraele během čtyřicetiletého putování po poušti, kdy Izraelci nechválili Hospodina, naopak jen reptali a stěžovali si. Žalmista varuje čtenáře, své současníky, ale i nás dnes, abychom nebyli podobně zatvrzelí jako kdysi Izraelci. Dnes je den, kdy můžeme zaslechnout Boží hlas, proto pojďme, přistupme k Bohu, klanějme se a klekněme před naším Pánem.

Michal Petratur (Vikýřovice)

Poslání zvěstovat Boží moc a slávu

Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu celá země! Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu, vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divcích. (Ž 96,1–3)

Tento oddílek z knihy Žalmů nás vyzývá a pobízí k oslavování, chválení a vyvyšování Hospodina. Tato činnost je velice důležitá. Pán Bůh o to stojí, abychom jej oslavovali, vyvyšovali jeho jméno, chválili jej. A my to neděláme jen pro Pána Boha, ale děláme to i pro sebe, my potřebujeme žít s tím, že Hospodin je veliký, je mocný a slavný. On je nejen naším Stvořitelem, je i naším Zachráncem a také dárce nepřeberného množství darů, které si mnohdy ani neuvědomujeme, a přesto je stále přijímáme a užíváme.

My, kteří jsme jej poznali a přijali, máme být svědky o Boží moci a slávě. Vždyť my jsme si ji vyzkoušeli, my jsme se o ní přesvědčili. Úžasná kniha Žalmů je důkazem toho, že Hospodin stojí o náš vřelý vztah k němu. Autorem velké části této knihy je David, o kterém víme, jak vřelý jeho vztah k Hospodinu byl. Toho poslání, které má být i naším posláním, se zhostil v plné míře. Samozřejmě David nebyl jediným autorem žalmů, ale přesto je celá tato kniha prodchnuta duchem vděčnosti a zároveň jediným dechem nám říká proč. Jaký důvod máme k vděčnosti a oslavám, proč dobrořečit jeho jménu a vypravovat mezi národy o jeho slávě. Právě kniha Žalmů nám může velmi napomáhat a můžeme se z ní toho mnoho naučit. A ještě jedno proč – proč my, proč já mám být tím, kdo zvěstuje Boží moc a slávu, kdo oslavuje Hospodina? Nemůže to být úkol a poslání pro nevěřící, pro ty, kteří jej ignorují, kteří jej neznají. Tam by se toho Pán Bůh nedočkal. Je to úkol a poslání pro ty, kteří poznali Pána Boha, přijali Boží záchranu, vyzkoušeli si, jak je dobrý a podivuhodný. Proto naším posláním je být svědky o Jeho lásce, jak slovy, tak i životem.

Zdeněk Jersák (Vikýřovice)

neděle – 23. září

Ž 97

Ten, kdo miluje Hospodina, nenávidí zlo

Vy, kdo milujete Hospodina, mějte v nenávisti zlo, on stráží duše svých věrných, svévolníkům je z rukou vyrhuje. (Ž 97,10)

Tento žalm je uveden jako žalm Davidův, když byla obnovena jeho země. Při pozorném čtení nemůže čtenáři uniknout, že je celý jednou velkou oslavou a chvalořečením Hospodina, Boha Stvořitele, se kterým má autor – tedy král David velmi úzký osobní vztah a konkrétní zkušenost. Rozumím tomu tak, že David stojí uprostřed své vlastní životní reality, kterou si možná ani neumíme představit a které ani moc nerozumíme. Co ale víme, to je skutečnost, že David z této své životní reality vzdává díky a chválu svému Bohu. Navzdory anebo díky všemu, co jej obklopuje. V tomto vidím poselství do každého našeho nového dne. Každý stojíme ve své vlastní životní realitě. Je smutnou pravdou, že současnost je plná nepochopitelného a téměř všudypřítomného zla, které prostě nelze nevnímat. Je ho plná televize, jsou ho plná média a je ho plný internet. Píšu tuto svou úvahu den po atentátu v Manchesteru, kde zahynulo zatím 22 lidí. Nepochopitelné, kruté a nevysvětlitelné zlo, které se ale týká každého z nás. Nevidět ho znamená strčit hlavu do písku a nevnímat okolí. Ale proto tady jako křesťané nejsme. Zlo není novinka naší doby. Zlo tady bylo po celou historii lidstva. Davidův chvalozpěv ústí do provolání a výzvy, že Hospodin je Bohem také nade vším zlem a nenávidí. A svou milostí a mocí chrání a vede svůj lid. Kéž správně pochopíme, že naší každodenní novou nadějí je skutečnost, že jako Boží lid můžeme pozvedat své zraky nad realitu každodenního života, vzdávat chválu svému Bohu a stát jako Jeho lid uprostřed svých životních okolností. Odmítat každou formu

zla a nenávisti a ukazovat život plný lásky a milosrdenství. To je naše povolání, to je naše křesťanství.

Karel Moravec (Vikýřovice)

pondělí – 24. září

Ž 98

Oslavování Hospodina za jeho mocné činy

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravici, svou svatou paží! Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. (Ž 98,1–2)

Žalmista vyzývá shromážděný Boží lid k oslavování Hospodina. Důvod je zřejmý. To, co Hospodin udělal pro ně a s nimi, je podivuhodné. Jejich život neřídí náhoda, ani nepřátelské mocnosti a síly, ale vede ho podivuhodný Bůh. Je to Bůh, který zvítězil nad jejich nepřáteli. Je mocnější, než všechny mocnosti světa. Zachránil je. Zjevil svoji spravedlnost před celým světem.

Izrael viděl Boží mocné a slavné jednání v porážce pyšného Egypta, ve vyvedení z otroctví, i v podivuhodném přechodu přes rozdělené vody Rudého moře. Viděl Boží pomoc a vítězství v mnoha bojích s nepřáteli, kteří byli většinou silnější a početnější. Hospodin se jich zastával, znovu a znovu je zachraňoval.

Za jaké mocné činy můžeme slavit Pána Boha my dnes? Věřím, že tyto důvody vidíme a známe. Tím nejzákladnějším, z čeho vychází všechno ostatní, je slavné vítězství Pána Ježíše Krista na Golgatě. Bůh v Kristu zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu (2Tm 1,10)! Satan, ten dávný nepřítel a had, byl poražen a ztratil nad námi pravomoc. Jsme Božími dětmi, vykoupeným Božím lidem.

Od toho se odvíjí všechno ostatní. Živý Bůh jedná v našem každodenním životě. Jako milující Otec nás chrání a stará se o nás. Vede nás svým Duchem a svým slovem. Procházíme různými zkouškami, ale ve všem vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Nic v celém světě nemá moc nás odloučit od lásky Boží, zjevené v Kristu (Ř 8,35–39)!

Bratře, sestro, budeme i dnes zpívat našemu Pánu novou píseň díky a chvály? Nově, znovu, z celého srdce? On zvítězil. On vítězí. On přichází jako Král a Pán. Vítejme ho s oslavováním i dnes.

Pavel Coufal (Brno)

úterý – 25. září

Ž 99

Boží milosrdenství převyšuje jeho tresty

Hospodine, Bože náš, ty jsi jim odpovídal, byl jsi jim Bohem, jenž promíjí, i když jsi jejich skutky stíhal pomstou. (Ž 99,8)

V dnešním zamyšlení u Božího slova se setkáváme se svrchovaným, spravedlivým a současně milosrdným Pánem Bohem. Pán Bůh, který stvořil celý vesmír, stvořil i člověka a dal mu vodítka pro jednání. Potom do života člověka vstoupil hřích – překročení, či porušení těchto pravidel. Jen málo lidí nezná příběh odehrávající se mezi Adamem, Evou a hadem v rajske zahradě.

Bible nás seznamuje nejen s těmito pravidly, ale i s postihem za přestoupení těchto ustanovení. Mzdou hříchu je smrt. Jsou lidé, kteří říkají, že nehřeší. Bible nám však říká, že není ani jeden spravedlivý, že všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. V době Starého zákona to znamenalo řeky krve obětních zvířat. Pán Bůh ale hledal způsob, jak vykonat spravedlnost a uchránit „korunu svého stvoření“ – člověka.

Již od začátku biblické zprávy můžeme sledovat, s jakou lítostí tento svrchovaný Pán Bůh přistupuje k postrestání lidského hříchu. Jak chce dát člověku ještě další šanci.

Největší důkaz Boží lásky k člověku si připomínáme v tom, co se stalo o Velikonočních, kdy svatý Pán Bůh dal jako oběť svého jediného Syna, aby zahladil můj i tvůj hřích. Aby nás tak vykoupil z věčného zahynutí. Jeho potrestal místo nás.

Bůh je milosrdný i spravedlivý. Když nás někdy jako Otec trestá, činí to ze své lásky a s milostí. Chce nás vychovávat k tomu, abychom žili podle jeho dobré vůle. Chce, aby náš život byl v souladu s tím, k čemu jsme byli stvořeni. Díky mu za to, jaký je. Nebeskému Otci na tobě záleží.

Čeněk Jersák (Brno)

středa – 26. září

Ž 100

Bůh je naším Stvořitelem, proto mu patří čest

Vězte, že Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe. Jsme jeho lid, ovce jeho stáda.
(Ž 100,3; ČSP)

Je důvodem k radosti, když můžeme vědět, že Bůh je naším Stvořitelem. Život je jeho darem. Člověka učinil ke svému obrazu a svěřil mu zemi, aby si ji podmanil a panoval nade vším živým. Jak úžasné je Boží dílo! „*Když hledím na tvá nebesa – dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, které jsi upevnil – co je člověk, že na něj pamatuješ?*“ (Ž 8,4) Celý vesmír je důkazem jeho velikosti a slávy.

On je svrchovaným Pánem nade vším děním na zemi i ve vesmíru. Nic se mu nevyklo z rukou. O všem ví, vše má pod kontrolou, nikdo se před ním neschová. Někdy se nám zdá, že mlčí a nezasahuje na obhajobu svého díla, ale on zaslíbil den, kdy se před ním skloní každé koleno a všichni uvidí jeho velikost, moc a slávu. Hospodin je hoden vší chvály a slávy, je dobrý, milosrdný, milující, spravedlivý, trpělivý, věrný... Jeho slovo je pravda, je pokrmem pro naši duši.

Světlem nabízená víra v evoluci přináší beznaděj, odvrací pohled od Boha k člověku, který se nebude po smrti zodpovídat ze svých činů, protože smrt znamená konec existence.

Chvalme Pána a děkujme mu v každý čas, že můžeme poznávat jeho velikost a slávu, když hledíme kolem sebe na vše, co stvořil. Čím více o jeho stvoření víme, tím více žasneme a poznáváme omezenost našeho vědění. „*Hospodine, náš Pane, jak vznešené je tvoje jméno na celé zemi!*“ (Ž 8,2)

Květa Konvalinková (Brno)

čtvrtek – 27. září

Ž 101

Rozhodné odmítnutí zla

Ať je mi vzdálena neupřímnost srdce, nechci mít nic se zlem. (Ž 101,4)

Král David v celém 101. žalmu vyjadřuje touhu žít životem, který by se Bohu líbil. Vyjmenovává všechny přednosti, kterých se chce držet, čeho se vyvarovat, čemu dát přednost. A také s čím nechce mít nic společného. I David si uvědomuje, že je podobně jako každý člověk nedokonalý. Ví, že v určité chvíli může zklamat, a tak vyznává, že nechce mít nic se zlem. Ví dobře, že pokušení může přijít v nejrůznější podobě, a proto se proti němu staví. Říká: zlo neuznávám (ČSP), nebo nechci mít nic se zlem (ČEP).

Ani my nejsme dokonalí a nemůžeme s jistotou říci, že obstojíme v každé zkoušce. Než se dostaneme k osvobozující síle evangelia, musíme pochopit, že nedokážeme dodržet Boží měřítko. Podíváme-li se na sebe ve světle Božích přikázání, musíme říci, že sami od sebe nejsme schopni je dodržet.

Abychom mohli zlo odmítnout, musíme je rozpoznat. Proto bychom měli mít otevřené oči. Budme ztišení každého dne před Boží tváří, abychom poznávali jeho cesty a viděli všechny nástrahy zlého a mohli je odmítat. K tomu potřebujeme Boží pomoc a neustálou kontrolu nad sebou.

Vezměme na sebe celou Boží zbroj a budme bdělí, vytrvalí a věrní. Bůh nám pomůže se zlého vyvarovat.

Jiří Konvalinka (Brno)

pátek – 28. září

Ž 102

Naléhavé volání k Bohu v pocitu opuštěnosti.

Hospodine, vyslyš mou modlitbu, kéž k tobě pronikne moje volání! Neukrývej přede mnou tvář v den soužení mého, nakloň ke mně ucho, v den, kdy volám, pospěš, odpověz mi! (Ž 102,2–3)

Opuštěnost je rostoucí problém v naší společnosti. Zdá se, jakoby dnes lidé byli osamělejší více než kdykoliv dřív. Třeba i uprostřed hlučícího mraveniště velkoměsta v přečpané tramvaji. Opuštěnost, osamělost bychom mohli definovat jako pocit

neukojené touhy po společenství, nejen s lidmi, ale i s Bohem. Osamělý může být člověk v každém věku, ale ve stáří to pocituje zvlášť palčivě. Největší opuštěnost však prožil Pán Ježíš Kristus na kříži, a to proto, abychom my nebyli opuštěni.

„*Hospodine, vyslyš mou modlitbu.*“ Pravá modlitba není mluvnickým cvičením ani ukojením našeho náboženského citu. Modlitebník touží skutečně dosáhnout sluchu a srdce velkého Boha. A je velkým vysvobozením v čase soužení a osamění, když se můžeme s někým sdělit o své trápení. A zde máme možnost mít za posluchače svého Boha.

„*A kosti mé jako ohniště vypáleny jsou.*“ Žalmistovi se zdá, že jeho duše byla již odváta jako kouř, a jeho tělo je jako spáleniště. Trápení naší vlastní duše a našeho srdce nám pomůže pochopit zde použité výrazy. Příčinou žalmistova smutku byla národní pohroma, a jeho duše soucítící s národem byla soužena úzkostí. My se takto můžeme někdy trápit pro náš národ, pro naši církev, pro naši vlastní situaci. Pomoc ale nacházíme jen u našeho Boha.

Pavel Smílek (Brno)

sobota – 29. září

Ž 103,1–5

Dobrořečení Bohu za jeho mnohá dobrodiní

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! (Ž 103,1–2)

Životní cesta je osázená mnoha milníky. Pro osvěžení mysli připomenu některé z nich. Například to je maturitní zkouška, křest, promoce, svatba, zaměstnání. A předposledním cílem je pro mnohé lidi starobní důchod. V závěru každé životní etapy je přirozeně charakteristické, že vyvíjíme velké úsilí a modlitební zápas.

Je mi 65 let a jsem před cílem předposlední etapy – odchodu do starobního důchodu. Opět se zastavuji, ohlížím se zpět a ptám se, co bude dál. Spolu s žalmistou dobrořečím Bohu za všechna jeho dobrodiní. S pokorou vyznávám mnohé přešlapy, které jsem učinil na cestě životem. Neměl jsem častokrát dostatek trpělivosti a častokrát jsem to bral zkratkou. Děkuji Ti, Pane Ježíši Kriste, za Tvoje velkolepé vedení, které mě vždy dostalo do Tvé blízkosti.

Celý život jsem nesl břemeno zdravotního handicapu. Nezastával jsem zjištěné nároky, které lidé chtějí slyšet a jsou aktuálním trendem. Děkuji, Pane Ježíši Kriste, že můj život má hluboký smysl a cíl. Chválím Tě, že mě provázíš každou životní etapou. Vyznávám, že častokrát jsem Božímu vedení nerozuměl a Boží zkoušky mi nebyly vůbec příjemné.

Milá sestro a bratře, rozhodně i Ty stojíš před nějakou etapou či milníkem. Zastav se, s vděčností pohlédni zpět a s novou nadějí a důvěrou vykroč vpřed. Nezůstaň prosím stát na místě!

Leopold Brückner (Brno)

Bůh se slitovává nad těmi, kteří se ho bojí

Jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti. Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach. (Ž 103,12–14)

„Bůh se slitovává“ – to slyšíme rádi. A je to pravda. V našem dnešním biblickém textu vidíme, že se to projevuje tak, že sjednává spravedlnost, dává nám poznat cestu, nehněvá se věčně, je milostivý, shovívavý a nejvyšš milosrdný – ale ke komu?

Boží slovo říká, že Hospodin se slitovává „nad těmi, kdo se ho bojí“. Je zajímavé, že Bible o tom hovoří opakovaně. Dokonce v Knize přísloví 9,10 čteme, že „začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem“. Obzvlášť v dnešní době potřebujeme toto připomenutí. Svět nemá rád autority a my moc také ne. Bible nás ovšem jasně vyzývá k tomu, abychom měli před Hospodinem bázeň (tedy respekt a úctu).

Žalmista David velmi často prožíval situace, kdy potřeboval Boží slitování. Ať už to bylo odpuštění hříchu, kterého se dopustil, nebo vysvobození ze situace, do které se dostal. I přes všechny své poklesky si David uvědomuje, že musí brát Boha vážně a vyznává to také v tomto žalmu. A Hospodin se opakovaně i v jeho životě projevoval jako ten, který sjednává spravedlnost, dává mu poznat cestu, nehněvá se věčně, je milostivý, shovívavý a nejvyšš milosrdný.

Věřím, že s takovým Bohem chceme žít i my. Zástupná oběť Pána Ježíše Krista se stala největším projevem Božího slitování se nad námi. Pro naše spasení stačí přijmout ji vírou. Přesto plný křesťanský život s Božím požehnáním budeme moci prožívat tehdy, když v konkrétních praktických situacích se projeví naše bázeň před Hospodinem, vyjádřená respektem a úctou k Němu.

Marek Žitný (Brno)

Zkouška je příležitostí k prokázání věrnosti

Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků. (Jk 1,2–4)

Péče o těžce nemocného syna je náročná a neobejde se bez pomoci jiných. Protože syn musí být kvůli dýchacímu přístroji pod neustálým dozorem, je pro nás nezbytná i pomoc zdravotních sester. Když naše dlouhodobá pomocnice otěhotněla a chystala se na mateřskou dovolenou, omlouvala se, že nám působí potíže. My jsme se ale z jejího těhotenství radovali, a přestože je nevěřící, řekli jsme jí, ať si nedělá starosti, že se

za její miminko i novou sestřičku modlíme. Pán Bůh nás nezklamal. Do měsíce u nás byla nová sestřička, a navíc křestanka! „Váhala jsem,“ říkala, „jestli takovou službu přijmout. Ale když kolegyně říkala, že jste věřící a že se za novou pomoc modlíte, Bůh mě ujistil, že je to místo pro mě.“

Jakub nás povzbuzuje, že zkoušky a těžkosti, které přicházejí do našich životů, neslouží k našemu deptání, ani k tomu, abychom upadli do beznaděje. Zkouška by v nás měla vzbudit radost. Jistě ne podle chápání tohoto světa, ale cožpak nemáme být blázny pro tento svět? U křesťana mají vést potíže k prohloubení jeho vztahu s Bohem a k oslavě našeho Pána. Jak řekl Pán Pavlovi: „*Stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projeví má síla.*“ (2K 12,9)

Učme se radovat se ze zkoušek a vidět v nich příležitost. Příležitost ke zbudování našeho charakteru, k získání trpělivosti a vytrvalosti. Příležitost ke svědectví těm, kteří Pána Boha neznají a nemají se o koho opřít. Příležitost k osvědčení naší víry a k lepšímu poznání našeho milujícího a pečujícího Boha.

Bohdana Sedláčková (Zlín)

úterý – 2. října

Př 2,1–11

Důvěrnou prosbu o moudrost Bůh rád vyslyší

Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána. Necht' však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoběn mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane. (Jk 1,5–7)

Na první pohled se může zdát, že dnešní slovo nás chce vést především k tomu, abychom hledali moudrost. Tím stěžejním je ale důvěra v Boha. Jako křesťané jsme se naučili postup – když něco potřebujeme nebo chceme, tak se modlíme. Brát ovšem modlitbu jen jako prostředek k naplnění našich potřeb ale nestačí. Bez důvěry v Boha děláme z modlitby pouhou kouzelnou formulí a jejího vyslyšení se těžko dočkáme. Bez důvěry v Boha jsme jako mořská vlna, nestálá, která se pohybuje tam, kam zrovna fouká vítr. Když vítr utichne, zmizí i vlny. Zamysleme se dnes nad tím, jak je to s námi – jsou mé modlitby jen vlnami, někdy většími, někdy menšími, či nejsou žádné, vždy závislé na větru životních okolností? Pán Bůh touží po důvěrném vztahu s námi, kdy mu věříme stále stejně, a to nejen že je schopen učinit to, zač prosíme, ale že mu na nás záleží, že je s námi v každé situaci, ať už prosíme o moudrost, naplnění potřeb, o odpuštění hříchů. Když Pán Bůh vidí, že stojíme o Něj, o Jeho zásah v našem životě, že nám jde v prvé řadě o Něj a vztah s Ním, tak dává bez výhrad a bez výčitek. Ale nebojme se předstoupit před Boha i se svými pochybnostmi. Vyznejme je, prosme za posílení důvěry. Vždyť náš Otec nám v Kristu rozumí jako nikdo jiný (Žd 4,15–16).

Dnešní text nás na začátku vyzývá, abychom prosili Boha o moudrost. A tak každý den v důvěře přicházejme před Boží tvář. Bez důvěry v Boha není moudrosti, proto je moudré důvěřovat Bohu.

Martina Stavjaníková (Zlín)

středa – 3. října

Lk 1,51–53

Povzbuzení chudým a varování bohatým

Bratr v nízkém postavení ať s chloubou myslí na své vyvýšení a bohatý ať myslí na své ponížení – vždyť pomine jako květ trávy: vzejde slunce a svým žářem spálí trávu, květ opadne a jeho krása zajde. Tak i boháč se vším svým shonem vezme za své. (Jk 1,9–11)

Dnešní slovo klade do protikladu dva rozdílné bratry: nízkého společenského postavení na jedné straně a bohatého na té druhé. Zvykli jsme si na to, že lidé ve světě jsou chudší a bohatší, škála je velice pestrá a není v ní nouze o velké extrémy. Ve světě je to běžné. Ale proč Jakub přináší toto slovo do církve? Je nepopiratelné, že i zde existují lidé více a méně majetní. Máme tedy chápat dnešní slovo tak, že bohatší křesťan je vlastně špatným člověkem, který nemá dobře poskládané priority, protože věnoval mnoho úsilí do příliš pomíjivého projektu?

Nemyslím si, že toto je téma, které nám Jakub adresuje. Není problém s majetkem jako takovým, ale s tím, co pro koho představuje. Křesťan, kterému Pán požehná po materiální stránce, si musí trvale uvědomovat, že navzdory veškeré hmotné zajištěnosti je a vždy bude jen příchozím a poutníkem v tomto světě. Nic z toho, co je mu svěřeno, si neodnese a bylo by krajně nerozumné k tomu upírat více pozornosti, než je nezbytně nutné. Metafory spálené trávy a opadaného květu srozumitelně demonstrují, jak nevýznamné je bohatství světa z perspektivy věčnosti – ano, zde slyšíme jasné varování.

Na druhou stranu křesťan společensky nevýznamný se nemusí trápit, neboť se blíží den jeho vyvýšení. Lecco mu nebylo dopřáno během pozemského života, musel zápasit s okolnostmi, ale to všechno bude rázem proměněno.

Především musíme střežit svou duši; chudý před tím, aby záviděl úspěšnému, a bohatý zase před pyšným či přezíravým postojem. Proto ať už stojíš jakkoliv vysoko na společenském žebříčku, netrap se tím. Je to všechno dočasné. Můžeš se těšit na budoucnost, předčí tvá očekávání.

Martin Skoumal (Zlín)

Nepodlehni žádostivosti!

Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt. (Jk 1,14–15)

Řecké „peirasmos“ (zde „pokušení“) má základní význam „problém, těžkost, zkouška“, tedy životní okolnost, která je pro naši víru výzvou, testem. V takovém testu máme příležitost si vyzkoušet, že nás naše víra podrží, když se jí budeme držet. Zvítězit však obnáší porazit nepřítele, který je uvnitř. Jakub jej nazývá „naše vlastní žádostivost“. To ona je původcem našeho pokušení, ne Bůh. To ona je silnou touhou, která nás spojuje s vnějšími podněty. To ona vytváří mezi lákadlem a naším nitrem svod, vábení, pokušení. A podobně jako je do pasti či na háček sváděno a vábeno zvíře (ryba), žádostivost nás chce svést ze správné cesty a přilákat k hříchu. A chytit se do pasti či nasát háček znamená smrt.

Žádostivost sama o sobě není hříchem. Jde o to, zda jejímu lákání podlehne. Žádostivost je „*potenciální matkou hříchu, ale otěhotnět sama od sebe nedokáže*“ (Jiří Mrázek). Teprve když jí řekneme své ano, je počat hřích, a když své rozhodnutí dovedeme k činu, je hřích zplozen. A zplodit hřích (dokonat hřích) znamená přivést na svět dítě působící smrt a rozklad.

Díky Duchu Božímu, který v nás přebývá, máme ve svém nitru zabudovaný varovný systém. Je však na nás, zda jej poslechneme, nebo ho budeme ignorovat. Mnohému pokušení se můžeme vyhnout tím, že se vyhneme jeho zdrojům. Ale i když se žádostivost probudí, můžeme jí čelit pravdou Božího slova. Na rozdíl od zvířete či ryby totiž víme, co se pod návnadou skrývá. Je to skutečně na nás. Proto neklamme sami sebe. Nesvádějme naše hříchy na druhé, na dábla, či dokonce na Boha. Bojujme vítězně boj, který se odehrává v našem vlastním nitru. Nebudme již otroky našich vášní, ale žijme ve svobodě, kterou nám vydobyl Kristus.

Marek Titěra (Zlín)

Ochotně naslouchat, rozvážně mluvit

Pamatujte si, moji milovaní bratří: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu... Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná. (Jk 1,19 a 26)

Žijeme ve světě plném konfliktů. Každodenně jsme vystavováni mnoha situacím, které nás vystavují zkouškám a odhalují pravý stav našeho srdce. Některé dny jakoby od nás vyžadovaly opravdu zvláštní dávku disciplíny a sebeovládání. Je tak těžké už

jen ráno vstát z postele do nevlídného dne, ve kterém nás čeká tolik nepříjemných úkolů: cesta dopravní špičkou, řešení pracovních problémů, únavná služební cesta, třídní schůzky a večer ještě diskuze o plánované dovolené, na jejíž průběh má každý z členů rodiny jiný názor.

Všechny tyto rozpory můžou být rozbuškou k protržení hráze našeho sebeovládání. A našimi ústy se náhle valí vše, čeho jsme plní. Příval vyřčené zloby, urážek, kritiky a hněvu dokáže napáchat těžko napravitelné škody ve vztazích s našimi nejbližšími, se spolupracovníky i s bratry a sestrami v našich církvích.

Jakub nám předkládá vzácnou radu o kontrole našeho jazyka. Říká, že v našich reakcích na konflikty máme na vybranou: nemusíš nechat emoce vládnout svým slovům. Můžeš se zastavit, ztišit a promyslet svou odpověď. Zklidni své srdce a naslouchej Bohu, co říká ke tvé situaci. Podívej se na problém očima svého protějšku a ptej se svého moudrého nebeského Otce: jak mám reagovat, abych byl poslem Tvé spravedlnosti, milosti a lásky?

Budme ochotní a pohotoví k naslouchání. Naslouchejme pečlivě druhým lidem, naslouchejme pozorně nebeskému Otci a pak dobře rozvažme, co odpovíme. Kéž je naše nitro tak naplněno Božím pokojem, moudrostí, láskou a milostí, aby naše řeč svědčila o Jeho neustálé přítomnosti v našich životech!

Lucie Dümmlerová (Zlín)

sobota – 6. října

Jk 2,1–7

Bůh nehledí na společenské postavení; a jak my?

Bratři moji, jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi. (Jk 2,1)

Učení celé Bible poukazuje na to, že zakládání si na společenském postavení je jednou z hlavních součástí padlého (hříšného) světa, že stojí v přímé opozici vůči Bohu. Ta opozice spočívá v tom, že lidé nevidí svou hodnotu, která jim byla darována Bohem, ale odvozují svou hodnotu od toho, čeho v životě sami dosáhli.

Úvodní verš nás upozorňuje na to, že osoba Ježíše Krista vylučuje dělání rozdílů mezi lidmi na základě společenského postavení. Jeho výrokem „*nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky*“ (L 5,32) je plně odhalována skutečnost, že před Bohem není nikdo spravedlivý, a tedy lepší než ten druhý. Život nás všech závisí na Božím smilování, na vykoupení z našich hříchů Ježíšovou obětí.

A církev má tuto pravdu zjevovat. Pokud se v církvi bere ohled na společenské postavení, zastírá to skutečnost, že všichni lidé – bohatí i chudí, vzdělaní i nezdělaní, ve společnosti uznávaní stejně jako neuznávaní – jsou objektem Boží zachraňující lásky, jež je vybízí k nutnosti přijmout spasení.

Jaké nároky má tato skutečnost na každého z nás? Například, že sebe nemáme vidět s menší hodnotou, než je hodnota podle nás úspěšnějších, obdarovanějších lidí.

Nebo také že se nemáme povyšovat nad druhé, kteří se podle našich kritérií nemůžou vykázat stejnými kvalitami. Nemáme druhé lidi vzájemně porovnávat a podle toho s nimi jednat. Myslím ovšem, soudě podle sebe, že je to nadlidský požadavek. Naštěstí máme pomocníka – Ducha svatého, který nám, kteří patříme Kristu, dosvědčuje, že jsme synové (a dcery) Boží. (Ř 8,16) Zakoušíme-li toto svědectví Ducha, nemáme tendenci se nezdravě ponižovat před druhými lidmi, ale ani se nad nikoho povyšovat, neboť toto významné postavení máme pouze z milosti.

Miroslav Běťík (Zlín)

neděle – 7. října

Jk 2,8–13

Stranictví je přestoupením Božího příkazu lásky

Jestliže tedy zachováváte královský zákon, jak je napsán v Písmu: „Milovati budeš bližního svého jako sám sebe“, dobře činíte. Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a zákon vás usvědčuje z přestoupení. (Jk 2,8–9)

Královský zákon je zákon vydaný králem, zákon, který všem ostatním kraluje. Jak takový zákon zní? „Milovati budeš bližního svého jako sám sebe“. Tento zákon zachovávat znamená dobře činit. Je tu však i druhá možnost. V jednání s bližními můžeme některým stranit a jiné diskriminovat. Takto jednat znamená dopouštět se hříchu a být zákonem usvědčen z přestoupení. Jakub má konkrétně na mysli příkázání „Nezabiješ“ (v. 11). Král totiž řekl: „Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já však pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu.“ (Mt 5,21–22)

Stranit lidem, přijímat „tváře“, posuzovat lidi na základě vnějších věcí, jako je společenské postavení, majetek, národnost, rasa či pohlaví, je „zabíjením“, přestupováním zákona. Stranictví je sobecké. Pokud někomu straním, dělám to proto, že je to pro mě v nějakém smyslu výhodné. Naproti tomu pravá a čistá zbožnost znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení (1,27). Opakem stranictví, jednáním, které dodržuje královský zákon, je tedy milosrdenství (v. 13). Milosrdenství je prokazování lásky všem a obzvláště těm, kteří mi nemají co nabídnout. Právě ve vztahu k nim nejlépe zjišťujeme, zda dodržujeme královský zákon.

Budeme souzeni „zákonem svobody“ (v. 12) a pro jeho dodržování je klíčové právě milosrdenství. Pokud jedním lidem nadbíháme, zatímco vůči jiným máme na první pohled předsudky, pak straníme, zabíjíme, hřešíme a budeme usvědčeni (Mt 18,23–35). „Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství“ (v. 13). Pokud však přemoženi Božím milosrdenstvím svobodně prokazujeme milosrdenství (lásku k bližním), a to všem bez rozdílu, Boží milosrdenství jednající skrze nás nad soudem zvítězí.

Marek Titěra (Zlín)

Opravdová víra je prokazována skutky

Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. (Jk 2,17)

Z názvu dnešní úvahy by se mohlo jevit, že víra a skutky jsou dvě oddělitelné skutečnosti, že víra (jedna skutečnost) se dokazuje skutky (druhá skutečnost), a že tedy ke spáse potřebujeme jak víru, tak i skutky, které ji dosvědčí. Jakuba pochopíme lépe, když víru a skutky nebudeme oddělovat a uvědomíme si, že Jakub nerozlišuje víru a skutky, ale živou a mrtvou víru.

Mrtvá víra je víra, která není oživena skutky. „*Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků*“ (Jk 2,26). Víra, která nejedná (nežije) a je pouze mumíí ve vitríně, nemůže spasit. Víra, která říká zbožné fráze (v. 16), ale ve shodě se slovy nejedná, je víra, která si nevěří. A víra, která nevěří, není k ničemu, a tedy ani ke spáse (v. 14). Naproti tomu živá víra je pro Jakuba víra, která žije, kterou lze vidět, na kterou si lze sáhnout – víra projevující se v konkrétních rozhodnutích a skutcích. A spásná víra je právě taková – živá.

Biblická definice víry, bez níž není možné zalíbit se Bohu, zní následovně: „*Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají*“ (Žd 11,6). Mrtvá víra končí v první polovině této definice. Věří, že „Bůh jest“. Ale spásná víra hledá Boha v důvěře, že se to vyplatí. Spásná víra jedná v důvěře, že to, co Bůh slíbil, i když to není vidět, dojde naplnění (viz následující úvaha). Kéž naše víra v každodenním životě hledá toho, kdo se odměňuje.

Marek Titěra (Zlín)

Abraham prokázal svou víru skutkem

Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo: „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost“ a byl nazván „přítelem Božím“. (Jk 2,21–23)

Abrahamova víra je v Písmu vyzdvižena ve vztahu ke dvěma velkým zaslíbením. Abraham věřil, a proto opustil svůj domov, své jistoty a vydal se do země, kterou mu Bůh slíbil za dědictví, ačkoli nevěděl, kam jde. Uvěřil, když mu jako bezdětnému Hospodin slíbil četné potomstvo. Jeho víra v tato zaslíbení je opakovaně zkoušena. Pokud jde o zaslíbení potomstva, zkouška nejtěžší přichází ve chvíli, když Hospodin Abrahama vyzval k obětování syna zaslíbení, Izáka.

Právě tuto situaci připomíná Jakub, který poukazuje na rozdíl mezi živou a mrtvou vírou. Živá víra se pozná podle toho, že když je zkoušena, obstojí. Abraham (Abram)

uvěřil, že bude mít potomka, a bylo mu to počítáno za spravedlnost (Gn 15,6). Bůh zázračně své zaslíbení splnil, ale přichází zkouška Abrahamovy víry. Věří skutečně, že bude mít skrze Izáka četné potomstvo? Bude tomu věřit i ve chvíli, kdy dostane za úkol Izáka obětovat?

Mrtvá víra (nevěra) by Bohu řekla: „Ne, Izák nemůže zemřít, protože z něj má pocházet mé potomstvo.“ Ale živá víra, víra, která Bohu věří, víra, která ve víře jedná, půjde Izáka obětovat, protože její předmět – Bůh – dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. Abraham zná svého Boha. Ví, komu uvěřil, a má jistotu, že Bůh má moc naplnit své zaslíbení, i kdyby Izák zemřel. Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé (Žd 11,19).

Zasněme nad tím, jak Abraham zná svého Boha a jak mu důvěřuje. Ano, byl to vskutku „přítel Boží“. Je pro nás tím nejlepším příkladem živé víry, víry, která je skutky oživená, víry, která ospravedlňuje. I naše víra je zkoušena – ve zkouškách velkých i všedních. Vychází přitom na povrch, čemu a komu vlastně věříme. Kéž i naše víra dochází ve zkouškách dokonalosti.

Marek Titěra (Zlín)

středa – 10. října

Jk 3,1–12

Držíš na uzdě svůj jazyk?

Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností. Všichni přece mnoho chybujeme. Kdo nechýbuje slovem, je dokonalý muž a dovede držet na uzdě celé své tělo. (Jk 3,1–2)

Člověk přesahuje ostatní stvoření v mnoha oblastech. Jen my lidé jsme stvořeni k Božímu obrazu, máme dar rozumu, vědomí sebe sama a jako jediní máme také dar řeči, dar slova. V reálném životě to znamená, že člověk dle povahy a okolností promluví za den průměrně 10–30 tisíc slov.

Známe to jistě všichni, dostalo se nám slovo povzbuzení či uznání. Vzpomínám, když jsme jako kluci hráli hokej, po mé dobré akci jsem zaslechl: „To bylo super!“ Nebo později v práci po dobrém vyřešení krizové situace: „Ještě že tě máme!“ A obojí mě hrálo ještě mnoho dní.

Ale také jsem na mou adresu slyšel mnoho slov, která bolela – jako každého z vás.

Z dnešních slov Bible je zřejmé, že slova, která plynou z našich úst, ukazují, nakolik se dokážeme kontrolovat, nebo nakolik jsme vůbec ochotni se kontrolovat. Dokonalý člověk nechýbuje slovem. Ó, jak bychom si přáli umět pronést za každých okolností ta správná slova. Jednou povzbudit, pochválit, potěšit, rozveselit, vysvětlit, poučit, jindy zas napomenout, zastavit, přivést na správnou cestu, dobře pojmenovat.

Je tu dobrá zpráva, že se máme od koho učit. Nejlépe od toho, kdo je sám Slovem, Bohem. Pán Ježíš Kristus mluvil k mnoha nejrůznějším lidem v mnoha okolnostech, někdy velmi pohnutých. Mluvil i pár chvil před smrtí na kříži. Řekl řadu slov, která konkrétním lidem zněla jako nebeská hudba: „*Jsou ti odpuštěny hříchy...*“ Ale

neříkal vždy milá slova, často posluchače šokoval i zarmucoval: „*Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi?*“ Nikdy nepomlouval, nikdy neponižoval. K lidem mluvil vždy v duchu lásky a ku prospěchu. Neříkal to, co lidé chtěli slyšet, ale co potřebovali slyšet. I v řeči chtějme být jako On.

Jiří Jadrníček (Zlín)

čtvrtek – 11. října

Jk 3,13–18

Moudrost není svárlivá, ale je plná dobrého ovoce

Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. (Jk 3,17)

Pokud by někdo udělal průzkum, které lidské vlastnosti jsou nejvíce ceněny, věřím, že by se mezi vybranými často vyskytovala moudrost. Moudrost je opravdu vzácná lidská vlastnost. A přitom je obtížné ji definovat. Podle Sokrata souvisí moudrost se zdrženlivostí. Leonardo da Vinci pokládal moudrost za „dceru zkušenosti.“ Moudrost souvisí se zkušeností, ale ne nutně s věkem. Ve stáří lidé zešediví, ale ne nutně zmoudří. Světská moudrost je spojována s přívlastky stručná, jasná, racionální, prověřená dlouhým časem.

S tímto popisem lze v celku souhlasit, ale přece mu něco chybí. Odpověď nalezneme v Žalmu 111, 10: „*Počátek moudrosti je bát se Hospodina.*“ Ano, bez Tvůrce vesmíru nemůžeme nic – ani moudrost dokonale popsat. V Bibli najdeme 306 veršů, kde se mluví o moudrosti, hlavně v souvislosti s Šalomounem. V dnešním textu je popsán rozdíl mezi moudrostí shůry (božská) a moudrostí přizemní (lidská). V tomto kontextu by bylo lépe na místě lidské moudrosti používat slovo vychytralost. Vychytralost je využívání rozumu pro vlastní prospěch, kolikrát na úkor jiných lidí. Vychytralost plodí závist a svárlivost, zmatek a kdejakou špatnost. Moudrost vede k prospěchu všech, posiluje dobré mezilidské vztahy, protože je čistá, mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování, bez předsudků a bez přetvářky a přináší ovoce spravedlnosti. Moudrost je Boží dar. Jednat moudře je způsob jednání, který si můžeme u Boha vyprosít, a jsme k takovému jednání i Božím slovem vybízeni. Kéž jsme moudří v Božích očích a je to i na našem životě vidět. A kéž máme ve svém okolí více moudrých a méně vychytralých lidí.

Josef Švirák (Zlín)

Boží milost se nabízí pokorným

Podříďte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. Pokořte se před Pánem a on vás povýší. (Jk 4,7 a 10)

Proč bychom se měli poddávat Bohu? Protože je to nejlepší způsob, jak naložit se svým životem a duchovní službou. Zároveň je to však někdy velmi pokořující, když při tomto poddávání se Bohu uznáváme své slabosti a nedokonalosti. A ještě složitější to je, když toto máme uznat a vyznat před druhými lidmi.

Na přelomu 19. a 20. století pracovala skupinka misionářek ve velmi složitých podmínkách v Alžírsku. Jednoho dne se jim naskytl zcela neobvyklá příležitost představit svoji misijní práci šesti stům amerických delegátů ze Světového výročního shromáždění pracovníků nedělních škol pro dospělé, kteří byli na cestě do Říma. Měli v plánu zastavit se nakrátko v Alžíru a požádali misionářky, aby je seznámily s křesťanskou prací mezi muslimy. Ta žádost naplnila jejich srdce zděšením. Za dvacet let námahy neměly žádné nemocnice, žádné školy, dařilo se jim zorganizovat jen málo věcí a mohly předvést jen několik zjevných výsledků. Jak by mohly doufat, že je tito nadšení, podnikaví lidé pochopí? Rozhodly se, že neukáží to, co se povedlo, ale to, co se nepovedlo, a že budou důvěřovat, že si Bůh použije právě jejich slabost a zdánlivý neúspěch k tomu, aby skupinu zaujal.

A právě to Bůh udělal, protože američtí delegáti se stali po další léta věrnými přáteli alžírské misie. Během dalších dvaceti let se toho vykonalo opravdu hodně. Byla otevřena nová střediska, misionářky se dostaly do vzdálených a téměř nepřístupných míst a mohly tam šířit evangelium o vykupuující lásce. A to vše se událo možná právě proto, že misionářky našly odvahu přiznat před Bohem i lidmi své neúspěchy a nedokonalost.

Pavel Novosad (Zlín)

Vychloubačné plány jsou nejisté

Vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Raději byste měli říkat: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono.“ Vy se však vychloubate a chvástáte. Každá taková chloubka je zlá. Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích. (Jk 4,14–17)

Často si v našich myslích říkáváme: „Až úspěšně dostuduji, budu na sobě pracovat a stanu se uznávaným odborníkem.“ Dále třeba: „Až si našetřím na vlastní bydlení, budu žít konečně ten klidný a zajištěný život, který jsem si vždy tolik přál.“ Nebo

také: „Až jednou odejdu do důchodu, dočtu všechny knihy, které jsem za život nashromáždil, a mému oboru se konečně budu věnovat naplno.“ Zkrátka: „Až, až, až...“ Na základě výchozího biblického textu jistě poznáváte, kam mířím, a budu tedy v zamyšlení pokračovat jinak: „*Budu schopen se v mém oboru uplatnit a dostuduji vůbec? Nebudu muset vzít zavděk nájemním bydlením a nebude to tak nakonec lepší? Budu jako důchodce na čtení vidět a ... budu ještě naživu?*“ Říká se, že člověku patří jen přítomný okamžik. Minulost již naše není a budoucnost třeba ani nepřijde. Jistě si mnozí pamatujete na setkání s vám známými lidmi, o nichž jste v tom okamžiku vůbec netušili, že prožívají poslední dny svého pozemského života. Stát se věřícím bývá definováno jako *vydat svůj život Pánu Ježíši Kristu*. Pokud se tak stane a my náš život milujícímu Kristu *skutečně* odevzdáme, potom už naše není ani ta přítomnost. Kristovou se však stává i naše minulost, přikrytá Jeho svatou krví, a konečně naše budoucnost, která se dostává do Ježíšových laskavých rukou, a my se jí proto vůbec nemusíme bát! Můžeme začít říkat: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu a...“

Jaromír Horák (Zlín)

neděle – 14. října

Jk 5,7–19

Rada pro nemocné: modlitba víry

Je někdo mezi vámi nemocen? Ať zavolá starší sboru a ti ať se nad ním pomodlí a pomažou ho olejem v Pánově jménu. A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestli se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého. (Jk 5,14–16; ČSP)

V dnešní době se zdraví stalo modlou. Kolik se jenom dnes utratí za vitamíny a fit centra, aby lidé zůstali mladí. Nikdo nechce zestárnout. Nikdo nechce zemřít. Ve svém dopise nás Jakub učí, že věřící mají mít jiný pohled na život, než jaký má okolní svět. Přijímáme realitu nemoci i smrt, ale reagujeme na ně zcela odlišně. Co děláme, když jsme nemocní? Jakub píše, že máme používat lékařskou pomoc (tehdejší olej) a máme se modlit. Modlíme se v Pánově jménu, což znamená, že mu odevzdáváme náš život k jeho slávě, buď k životu, nebo ke smrti.

Je zajímavé, že všechny rady, které nám ve svém textu Jakub poskytuje, se mají uskutečňovat mezi členy sboru, kam nemocný patří a kde ho znají nejlépe. Jde tedy o soukromou záležitost. Ten, který je nemocný, má zavolat starší do svého domu. Touha po uzdravení má pocházet od něho. Nejdříve ho starší pomažou olejem a pak se modlí. Je to jejich modlitba víry, skrze niž ho Pán uzdraví. Modlí se pouze jednou.

Jakub připouští, že tento člověk může být nemocný, protože zhřešil, a proto je důležité, aby hledal pomoc právě u starších svého sboru. Oni znají své ovce, a protože s ním mají důvěrný vztah, mohou se ho dotazovat, zda se v jeho životě neděje něco závažného. Jakub pokračuje, že duchovní život každého člena sboru je důležitý. Mají

si navzájem přiznávat své hříchy. Čisté vztahy umožní takové modlitby, které budou účinné a dokáží mnoho.

Donna Wall (Zlín)

pondělí – 15. října

1Pt 1,1–12

Úžasně dědictví spasení skrze Ježíše Krista

Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru stráží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. (1Pt 1,4–5)

Autor Petrova listu jej začíná slovy chvalořečení, žehnutí: „*Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.*“ Tady je ten rozhodující moment našeho života, když jsme uvěřili, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých a žije. To je ta živá naděje, která se v nás zrodila z Božího milosrdenství. Bůh pro nás dal svému Synu okusit smrt. Byli jsme očistěni od hříchu pokropením krví Ježíše Krista. Abychom se mu poslušně odevzdali vědomi si toho, že on za nás zaplatil cenu hříchu – smrt. Že mu proto náležíme. A jeho vzkříšením jsme se mohli nově narodit k živé naději. Smrt jako tečka za lidským životem tak byla vzkříšením Ježíše Krista změněna v dvojtečku: náš život se smrtí nekončí, ale nově začíná. Máme díky Kristu naději nového, věčného života. Naděje je pravým opakem zoufalství, které se už nemá na co těšit. Ale Bůh nám v Kristu dal živou naději na budoucnost. Smíme se těšit, že v Boží budoucnosti je pro nás v nebesích připraveno dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí. Je to dědictví Krista Ježíše, které je neporušitelné, věčně živé, je neposkvrnitelné, nemůže být ničím poskvrněno, znesvěceno, a nevadnoucí, je jako krásný květ, jenž nikdy nezvadne. Tím dědictvím je spasení v Kristu. A Boží moc nás skrze víru stráží, abychom o toto dědictví, které bude odhaleno v posledním čase, nepřišli. Když slyšíme o živé naději a opravdové víře, nemáme před sebou jakýsi líbivý barvotisk křesťanské existence. Víme, jak je snadné spadnout do totální beznaděje, když přijde pokušení. Jsme sevření a smutní, jakoby žádné vzkříšení nebylo. A když je nám zle, z víry zbývá maloučko. Kdyby záleželo jen na nás, byli bychom brzy v koncích. Ale Bůh nás neopustí. I nad naší nadějí a vírou bdí Boží moc.

Jan Vychopeň (Vsetín)

úterý – 16. října

1Pt 1,13–16

Výzva ke svatosti

Ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (1Pt 1,15–16)

Je na místě se ptát – jaký je důvod Božího činu vykoupení a očistění člověka skrze dílo Pána Ježíše Krista, činu, který Pán Bůh vykonal v náš prospěch a pro naši záchranu. V čem je jeho základ? Odpovědí může být jen jedno – že se tu jedná o tajemství Boží svatosti. Jinak to sami nejsme schopni pochopit ani vyjádřit. Vidíme svatého Boha jako toho, kdo je z lidské strany naprosto nepřístupný, naprosto odlišný od všeho, co známe, co víme a zakoušíme. Zde nestačí náš rozum a cítění – „*Bůh přebývá ve světle nepřístupitelném*“ (1Tm 6,16). Bůh je pramen a zřídlo života, nového stvoření, hlubinou existence i bezpečnosti, tím, který nejvlastněji JE a je pro nás... „*Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo.*“ (Zj 15,3–4) Třebaze je svatý, navíc svrchovaným soudcem a Pánem, přesto je jeho cesta za námi cestou milosrdenství, odpuštění a smíření. Nepřichází za námi, aby nás soudil a pro náš hřích odsoudil, ale aby nás zachraňoval. Jde mu o naši spásu. On je svatý, v tom je naše naděje. Nyní zde slyšíme slovo, které je určeno nám: „*Svatí buďte, neboť já jsem svatý.*“ Apoštol cituje toto slovo ze SZ (Lv 19,2). Buďte svatí. Neboť já jsem svatý. Z toho slova následně vyplývá, buďte jako Já jsem. Neodplácejte zlé zlým, raději trpte, neodsuzujte a nezatracujte, ale raději odpouštějte, neživte a nepěstujte si ve své srdci zášť a nenávisť, ale pokud to záleží na vás, milujte se navzájem tak, jako já miluji vás. Neživte rozbroje, nedorozumění, raději usilujte o pokoj a smíření vždy a se všemi. Tolik zlého je kolem nás i v nás. Svět je rozdělen na mnohé tábory. Lidé se navzájem nesnášejí a nenávidí pro různost názorů nebo pro to, jaké je kdo barvy pleti, vzhledu či způsobu chování. Ovšem také církev je často rozdělená pro odlišné důrazy na tu či onu část Písma, i když je zde jasně a jednoznačně ukázáno, že v Písmu je hlavní to, že se máme navzájem přijímat v lásce, tak jako Kristus přijal nás. Být svatý, to také znamená otevírat srdce každému člověku, i tomu, který mi nemusí být zrovna příjemný a sympatický. Hovořit s lidmi, naslouchat jim, snažit se je pochopit a přinést jim světlo a jasno ve věci vztahu k Bohu, ukazovat na něj skutkem lásky i slovem pravdy a naděje. Být svatý, to skutečně znamená připodobňovat se svatosti Boží, uplatňovat ji v celém způsobu života, ve všem jednání i v myšlenkách. Vždyť On velký Bůh, přece přišel za námi ve svém Synu, přijal nás takové jací jsme, s naší bídou i vinami. Bez jakýchkoli podmínek ohlásil na této zemi čas milosti a odpuštění pro ty, kdo se chopí jeho pomocné ruky. Znovu a znovu jsme vyzýváni: „*Buďte svatí, neboť já jsem svatý.*“

Jan Vychopeň (Vsetín)

středa – 17. října

1Pt 1,17–21

Naše vykoupení není laciné

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou.

On jako beránek bez vady a poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. (1Pt 1,18–20)

Apoštol svým prvním adresátům připomíná, že byli zachráněni z prázdnoty svého způsobu života, předaného od otců. Byl to prázdný, marný, nanicovatý život – když sloužili božstvům, které stvořil strach či lidská pověra, a žili podle své libovůle. Dělalí to tak, jako jejich předkové, nedokázali myslet jinak než v zajatých kolejiích svého pohanského prostředí. Možná byli docela spokojeni, jako lidé kolem nás, kteří nemají s vírou nic společného. Žijí „naplno“ a vůbec si neuvědomují, že žijí prázdný život. Možná by se urazili, kdyby o sobě četli, že žijí prázdný život. Není to nic nového: jen ten, kdo byl Kristem zachráněn k plnému životu s Bohem, ví, z čeho byl vysvobozen a jaká je to prázdnota bez víry a naděje, jež se upíná k Bohu, od něhož může očekávat každý den nové divy jeho lásky.

Apoštol píše těm, kteří vědí své – ta úžasná proměna života, vykoupení z otroctví zla a hříchu, možnost radikálně nového způsobu života. Bible říká, že to vše Bůh učinil zdarma, bez podmínek, bez toho, že by si člověk musel spásu nějak zasloužit, jen ze své velkorysé lásky k člověku. „*Nebyli jste vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, ale převzácnou krví Kristovou.*“ Aby náš život nebyl na nic, aby všechno nebylo marnost nad marností, ale naše víra a naděje se navzdory všemu, co nás trápí, upínaly k Bohu, proto zemřel Ježíš Kristus. „*Skrze něho věříte v Boha*“, píše dále apoštol Petr. Pro něho je cesta k živému Bohu možná jen skrze toho, kdo přišel na svět kvůli nám, aby nás vykoupil svou převzácnou krví. V tom je celé evangelium naprosto určité, i když mnozí lidé takového prostředníka nepotřebují či odmítají a k Bohu se chtějí dostat jinak. V dnešním myšlenkovém zmatku je třeba slyšet moudrá slova reformátora Jana Kalvína: „*Každé naše přemýšlení o Bohu mimo Krista je nesmírnou propastí, která by ihned pohltila všechny naše smysly.*“ Ale Bůh si vyhlédl před věky Beránka, aby nejen zemřel za nás, ale také, aby jej vzkřísil z mrtvých. Máme živého Pána, který jde s námi životem, když jsme smutní a nechápaví jako učedníci na cestě do Emauz. Apoštol Petr říká: „*Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu.*“

Jan Vychopeň (Vsetín)

čtvrtek – 18. října

1Pt 1,22–2,3

Ovoce nového narození: upřímná bratrská láska

Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. (1Pt 1,22–23)

Apoštol předpokládá, že si jeho čtenáři jsou vědomi, že se s nimi stalo něco vskutku velikého: Duch svatý se i v jejich srdci přiznal k pravdě evangelia, takže ji osobně

uposlechli, tím se vysvobodili od dřívějšího neuvědomělého, bezcílného života, a tak očistili celou svou bytost. To se ovšem netýká jen našeho vnitřního života. Pravé očistění je při nás jen tehdy, jestliže jsme se připojili do živého bratrského obecnství, v němž se učíme jedni druhé upřímně, obětavě, vytrvale milovat. Nedokážeme to jen ze svých vlastních sil. Potřebujeme znovuzrození, které pochází jen ze živého slova Božího. Pán Ježíš nám pak dává schopnost milovat lidi. Dává naší duši své oči, své smýšlení, všechny lidi představuje jako své milované stvoření. Především však ty, kteří stejně jako my uvěřili v Krista, vidíme jako své nejbližší, milované bratry a sestry. Láska v církvi nezáleží v tom, že jsme si navzájem milí, sympatičtí, že každý křesťan je „naše krevní skupina“. I my na sebe často narážíme a z některých z křesťanů nám jde hlava kolem. Ale přesto je v církvi láska možná, protože ve všech nás je Ježíš Kristus, který nás propojil jako údy jednoho těla. Láska v církvi je stále nové rozhodnutí pro druhé, ale také přijímání služby od druhých jako důkazu bratrského vztahu. „Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“ (1J 4,7–8) Ti, kdo jsou z Boha narozeni, mohou a chtějí odložit všechnu špatnost. Každou lest, přetvářku, závist a jakékoli pomlouvání, všechno, co narušuje vzájemné vztahy upřímné bratrské lásky.

Jan Vychopeň (Vsetín)

pátek – 19. října

1Pt 2,4–10

Slitování pro nás i druhé

Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste ,vůbec nebyli lid‘, nyní jste však lid Boží, pro vás ,nebylo slitování‘, ale nyní jste došli slitování. (1Pt 2,9–10)

Když čteme tyto řádky, kolik z nás si uvědomí, co všechno obnášejí a co je v nich skutečně skryto? Označením „kněžstvo“ se nám dostává hned několika privilegií. Nejprve je tu skutečnost, že jsme svým původem dříve nepatřili k vyvolenému Božímu lidu, ale posléze jsme byli skrze zástupnou obět Ježíše Krista přijati za syny a dcery a adoptováni do Boží rodiny. Díky Ježíši Kristu jsme tak získali neomezený přístup přímo až do Boží blízkosti, což v době Staré smlouvy bylo vyhrazeno pouze a výlučně kněžím. Pro běžného člověka té doby to bylo nemyšlitelné a znamenalo by to téměř jistou smrt. Právem kněží byla nejenom možnost přicházet osobně do Boží přítomnosti, ale také přinášet oběti a přímlyvy za druhé lidi. Tím, že jsme nazváni „královským kněžstvem“, získáváme tedy i my stejnou výsadu – možnost přicházet přímo před Boží tvář a prosit za druhé. A to není málo! Můžeme prosit za své blízké, lidi potřebné, ale také za politiky – „lidi v moci postavené“ (1Tm 2,1–4). K tomu jsme dokonce vyzváni.

A tak ačkoliv si mnohdy připadáme slabí a bezvýznamní, máme velkou příležitost. Bůh nám udělil autoritu, která nám umožňuje pozitivně ovlivňovat osud národů a vlád! Očekává, že tuto autoritu budeme používat k Jeho slávě a k našemu duchovnímu užítku.

Renata Balašová (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

sobota – 20. října

1Pt 2,11–17

Pravá svoboda není neukázněná svévolnost

Jste svobodní, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží. Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte. (1Pt 2,16–17)

Hymnický úvod epištoly (kap. 1), oslavující Boží milosrdenství a Boží spásu darovanou v Ježíši Kristu, který nám otevřel cestu k Bohu, může připadat příliš obecný a teoretický. Pro autora listu a pro jeho adresáty, kteří žijí ve společnosti, která se ke křesťanství staví odmítavě a nepřátelsky, je ale právě to klíčem k porozumění jejich situaci. Jenom odtud lze správně rozumět tomu, co následuje. Apoštol opakovaně připomíná spolubratřím výjimečnost Boží lásky. Odtud pochází ten diametrálně odlišný pohled na životní hodnoty, umocněný výhledem ke dni Kristovu, který dává také sílu tuto pozici udržet. K Tomu, který proměnil jejich život, který je osvobodil, mají svým každodenním jednáním odkazovat. Ano, to s sebou nese často to, že se jiným jevíme a i sami si můžeme připadat jako mimozemšťané. Koncept svobody křesťana není odvozen z hadovy nabídky – člověče můžeš... ale z osvobození v Kristu: nemusím... nepotřebuji k životu... jsme svobodní.. Apoštolovo „*v tomto světě jste cizinci bez domovského práva*“ spolu s předchozím „*vy jste lid náležející Bohu*“ (2,9–10) nás osvobozuje od falešných nadějí a od marné snahy se přizpůsobit na straně jedné, i od zklamání z nepřijetí nebo nepřátelství na straně druhé. Výpověď o křesťanově svobodě je výpověď o Kristu, který osvobozuje člověka z nsvobody hříchu a otevírá cestu k Bohu. Je to výpověď o svobodě jiné dimenze. O svobodě, která se nepotřebuje poměřovat s druhými, protože na nich nestojí. O svobodě, která neusiluje o moc. O svobodě, která je darem, a ne zásluhou... O svobodě, která není s ničím srovnatelná. „*Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?... jsem jist, že ani smrt, ani život... nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši.*“ (Ř 8) Ovoce této svobody je také pokora. Víme, co je skutečná svoboda? Naplňují se o nás Ježíšova slova z velekněžské modlitby – nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa? Ukazují naše životy tuto svobodu? Přejeme ji i druhým? Nebo jsme náchylní sdílet sebestředný koncept „svobody“ světa, který nás obklopuje? Co vidí lidé v našich životech?

Petr Mrázek (Vsetín)

Trpělivě snášet utrpení pro Krista

Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho slépějích. (1Pt 2,20b–21)

Žijeme v době ostrých loktů – podle vnímání světa je úspěšný ten, kdo umí chytře prosadit své zájmy. Pán Ježíš nám však ukázal Boží cestu. Jsme vůni těm, kteří jsou blízci Božímu navštívení, a nemohou nás ani cítit ti, kteří se staví proti Bohu.

Jak si ceníme vlastního života? Toužíme prosadit svou vlastní spravedlnost, nebo můžeme říci s apoštolem Pavlem: „*Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše*“ (Sk 20,24)?

Často mluvíme tak, abychom v podstatě sdělovali pravdu, ale vyšli ze situace jako ti dobří. Pro toto jednání máme přílehlavé valašské přísloví: aby sa vlk nažral a koza ostala celá. My ale nemáme obhajovat sami sebe, ale čekat na Boží zastání. „*V Jeho ústech nebyla nalezena lest.*“ (Iz 53,9) „*Stačí, když naše slovo je ,ano, ano – ne, ne‘; co je nad to, je ze zlého.*“ (Mt 5,37) Trpíme-li pro správné jednání, ať je nám radostí, že můžeme alespoň částečně poznat Kristovo jednání. On trpěl až do konce v odloučenosti od Boha, ale my, když ve svém životě potkáme soužení nebo odpor lidí, kteří Boha odmítají, můžeme prožívat Boží lásku a podporu. Vždyť Pán Ježíš je nám pastýřem a strážcem našich duší. Co mi může udělat člověk? Jedině tím, když své jednání odlišíme od zvyklostí tohoto věku a nebudeme prosazovat svoji spravedlnost, mohou lidé v čase Božeho navštívení poznat v našem jednání Krista. K tomu nám dopomáhej Bůh. Amen.

Irena Vémolová (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Vzorné jednání výmluvnější než slova

Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží. (1Pt 3,1–2)

Úvodní chvála spasení (kap. 1) směřuje od druhé kapitoly ke konkretizaci toho, v čem se má život s Kristem projevit. Cílem listu je povzbuzení k víře, která mezi nevěřícími nejen obstojí, ale ukáže jim, že Kristus změnil jejich život (2,11–17). Klíč k tomuto životu je trefně vyjádřen už v 1Pt 2,3 slovy: „*vždyť jste ,okusili, že Pán je dobrý!*“ To je dešifrovací klíč, který není falešný, protože odkazuje ke Kristu: „*snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl*

za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.“ (2,20–21) Uvědoměním si Boží milosti může křesťan být osvobozený i k novému pohledu na druhé: „Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.“ (2Pt 2,17) Když jsme okusili, že „Pán je dobrý“, mají to skrze nás okusit i druzí, o nejbližších ani nemluvě. A to je podstatou dnešního čtení. Rodina má být místem naplněným Kristovou přítomností navzdory naší tělesnosti a všednosti. Věřící muž a věřící žena mají vnášet Kristovu přítomnost do své rodiny. Jít v Kristových šlépějích znamená nejednou zapřít se, aby ten druhý mohl uvidět sebe v zrcadle Kristovy lásky. Tím více, pokud se s Kristem dosud neseťkal. Jsme tomuto rozpoznávání Kristova jednání s námi v druhém otevření? Nejsme slepí k lásce druhého? Nebereme lásku druhého jako samozřejmost? Vrcholem svobody je láska. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. K lásce.

A proto, muži bratři: židovská tradice měla vždy za to, že ten, kdo slouží, je větší, než ten, komu je slouženo...

Petr Mrázek (Vsetín)

úterý – 23. října

Ef 5,25–33

Muži, nemáte překážky v modlitbách?

Stejně i muži: když žijete se svými ženami, mějte pro ně porozumění, že jsou slabší; a prokazujte jim úctu, protože jsou spolu s vámi dědičkami daru života. Tak vašim modlitbám nebude nic překážet. (1Pt 3,7)

Jeden kazatel popsal, jak na jeho argument, „že křesťanské ženy mají respektovat autoritu svého muže, obdobně jako respektují autoritu samotného Krista“, reagovala jeho manželka: „Anička ví už dlouho, jak přesně má na takový můj argument reagovat: „Ráda tě budu stoprocentně poslouchat, když ty mě budeš milovat, jako Kristus miloval a miluje svou církev.““

Láska nejde nahradit autoritou. Láska je měna, která nemá alternativu. „Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“ (1K 13,4–7) Největší zkouškou lásky je svoboda druhého. V manželství jde o mnohem víc. Bůh stvořil člověka, muže a ženu, aby byli jeho obrazem. Do světa, ve kterém žijí, mají adresáti listu přinést tento Boží obraz na sobě samých. Jeden ani druhý nevládne nad svým protějškem, protože „ten druhý“ je pod vládou Boží, a to i tehdy, nenásleduje-li Krista. Doplňkový text dnešního čtení z epištoly Efezským ovšem začíná už v Ef 5,21 důležitou preambulí: „Podřizujte se navzájem v bázni Kristově.“ I v našem světě, kde dnes i ve vztazích často jde o sebe na prvním místě, může křesťan ukázat, jak osvobozující je Kristova láska. Jenom ona nás učí vzájemnému vyznávání a odpouštění. Učí přijímat jeden druhého jako dar. Když ji (ho) miluješ, není co řešit. Zeptejte se třeba starších manželů, kteří prošli

všelijakými těžkostmi života, nebo manželů, kde jeden z nich je třeba vážně nemocný, jak to mají oni...

Nakonec cvičná situace pro muže bratry (nepovinná část):

„Stejně i vy muži, podřizujte se svým ženám; i když se některé z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží... Stejně i ženy: když žijete se svými muži, mějte pro ně porozumění, že jsou slabší; a prokazujte jim úctu, protože jsou spolu s vámi dědici daru života. Tak vašim modlitbám nebude nic překážet.“

Petr Mrázek (Vsetín)

středa – 24. října

1Pt 3,8–13

Recept na dobré dny

Chceš-li milovat život a vidět dobré dny, zdržuj jazyk od zlého a rty od lstivých slov, odvrát se od zlého a číň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj. (1Pt 3,10–11)

Každý z nás touží po šťastných dnech, v nichž by nemusel čelit starostem, zklamáním ani jiným nesnázím. Hledání cesty k osobnímu štěstí a životu bez neúnosných problémů je často natolik silným motorem, že může i křesťana zahnat nebezpečně blízko alternativních „instantních receptů na štěstí“. Jako křesťané často stojíme před nelehkou zkouškou – jak se vyrovnat s nespravedlností v situacích, kdy se zdá, že štěstí existuje pouze pro druhé, nikoliv však pro nás, kteří jsme tak vzorní a spravedliví. Je pak otázkou velkého sebezapření nepronést poznámku ve smyslu „on si to štěstí přece nezasloužil, vždyť já jsem mnohem víc ...“ Bůh však nechce, abychom smýšleli v intencích prosté lidské spravedlnosti, založené na starozákonním principu „oko za oko a zub za zub“, tedy každému to, co si zaslouží. Bůh nás jemně a laskavě vede k pokoji bez záště vůči druhým a také k tomu, abychom žehnali především těm, u nichž je to pro nás nejtěžší. Často si při pohledu na druhé pomyslně házíme mincí, přičemž strana, která nám padne, volí optiku, kterou se na druhé díváme. Až překvapivě často nám padá ta strana mince, na níž jsou vepsány nedostatky lidí kolem nás, na něž bez váhání zaměřujeme svou pozornost, abychom je mohli soudit. Bůh nás ale učí otáčet minci a dívat se s láskou také na její druhou stranu, která je popsána klady a zásluhami týchž lidí. Dnes si při pohledu na druhé neházej mincí, ale vědomě ji otoč na stranu s laskavě nastavenou optikou. Změnu poznají nejen lidé, s nimiž dnes strávíš čas, ale především Ty sám. Bude to Tvůj krok k vlastnímu receptu na dobré dny.

Jana Vémolová (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Spravedlnost a utrpení pro Krista

Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. Strach z nich ať vás neděsí ani nezviklá. (1Pt 3,14)

Spravedlnost je poznávacím znamením Božího království a měla by být i poznávacím znamením Božích dětí. Jí jsou charakterizovány některé biblické postavy: Noe, Simeon, Josef z Arimatie a další. Jací byli, když Bible o nich říká, že jsou spravedliví? Stručně bychom mohli říci věrní Bohu, vnitřně poctiví, pevní. Stáli na Božích zásadách, nebáli se žít podle zjevené pravdy, nebáli se výsměchu, vyloučení ze synagógy, ba ani smrti. Strach je neděsil natolik, aby mlčeli nebo jednali proti svému svědomí, které si chtěli uchovat čisté před Bohem. Díky Bohu má i náš národ své majáky spravedlnosti: mistra Jana Husa, Miladu Horákovou a mnoho dalších. Bůh si v průběhu dějin vždy zachoval svých „sedm tisíc“, kteří nesklonili svá kolena před Baalem. Proč je důležité přemýšlet o spravedlnosti? Neboť oči Páně hledí na spravedlivé a jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám. V dnešní době spravedlnost poněkud ztrácíme ze zřetele, zejména pokud žijeme v poklidu a daří se nám dobře. Dnes se nemusíme bát o život, ale prožíváme jiné pokušení: bojíme se jednat podle Písma v situacích, ve kterých by nám věrnost Božímu slovu měla přinést nepochopení a posměch. Straníme se lidí, kteří by mohli naší zbožnosti zneužít nebo nás alespoň zesměšnit. Ale ať už nám spravedlivé jednání přinese dny plné pohody a radosti, nebo dny trápení a bolesti, jsme stále blahoslavení. Neboť naše blahoslavenství nespočívá v tom, že se nám povede dobře, ale v tom, že jednáme spravedlivě. Dbejte jen o to, aby ten, kterého vyznáváte, byl ve vás posvěcen. Aby našel ve vašich srdcích pevné místo. Je-li On vaší nadějí, pak vás nic a nikdo nezviklá.

Josef Vémola (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Nedej se strhnout životním stylem bezbožných

Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem. Proto i vy ve zbývajícím čase života nebuďte oddáni lidským vášním, ale vůli Boží. Dost dlouho už jste dělali to, v čem si libují pohané: žili jste v nevázanosti, vášních, v opilství, v hodech, pitkách a v hanebném modlářství. Když se již spolu s nimi nevrháte do téhož proudu prostopášnosti, dráždí je to a urážejí vás. (1Pt 4,1–4)

Nevím, jestli je to náhoda nebo záměr, ale je to každopádně trefné, že text o hodech a pitkách vyšel právě na pátek. Jak se říká ve známém českém filmu: „To zas bude v álejších nablito...“

Křesťané v Malé Asii zažívali ústrky ze strany pohanů. Dříve s nimi chodili na „pařby“, a teď nic! Jejich dřívější přátelé nebo sousedé si klepou na čelo a začínají si na ně dávat pozor. Ta změna jim přijde divná, nechápují ji, a proto se jim zdá podezřelá. „To bude asi nějaká sekta!“ usuzují v duchu.

Dnešní text mě na prvním místě motivuje, abych se zamyslel, jestli to, co dělám, nebo akce, které se zúčastním, je v pořádku. Dám příklad: Půjdu s kamarády na oslavu, dám si s nimi klidně pivo, ale pokud zjistím, že se chystá půlnoční překvapení ve formě pozvané striptérky, raději odejdu. Takovou zábavu už nemám zapotřebí (divili byste se možná, na kolika třeba i „firemních“ akcích je to běžné – nemusí to být jen „loučení se svobodou“).

Druhé zamyšlení se váže na vztah křesťanů a okolní společnosti. Otázka, kterou bych si měl položit, je: „Co si budou lidé myslet o křesťanovi, kterého uvidí dělat to nebo ono?“ Děláním tím Pánu dobrou vizitku? Toho, co společnost považuje za neslušné, bychom se měli vyvarovat, i když se o té konkrétní věci v Bibli třeba vůbec nepíše. Naopak, měli bychom aktivně dělat věci dobré a prospěšné (viz také 1Pt 2,12).

Na závěr bych chtěl dodat, že význam dnešního textu je širší, než jen „pití a oslavy.“ Přeji vám proto všem moudrost a vedení Duchem svatým všude a ve všem, kde budete muset odolat nástrahám světa. Svoboda, kterou v dnešní době máme, má i své stinné stránky, přesto ji díky Pánu můžeme využít k dobrým věcem!

Tomáš Vémola (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

sobota – 27. října

J 10,11–15

Boží služebník není pánem, ale slouží příkladem

Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké ziskovosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevađnoucího vavřínu slávy. (1Pt 5,2–4)

Po konkretizaci toho, jak se má projevovat život v Kristu, následuje v Ekumenickém překladu část nadepsaná „Křesťané mezi nevěřícími“ (2,11–3,7). Obsahuje výzvy k trpělivosti (3,8–4,19), směřující k tomu, aby adresáti už teď žili své životy pod zorným úhlem věčnosti. To můžeme slyšet i za oním „*Chceš-li milovat život a vidět dobré dny*“ (3,10) nebo za naléhavým „*Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a strážlivě...*“ (4,7) Každá výzva z této části je vyslovena s touto naléhavostí a připomíná adresátům cíl jejich povolání, který mají mít neustále na zřeteli ve svém každodenním životě ve světě, kde jsou jen cizinci. Závěrečná 5. kapitola rozšiřuje tyto výzvy i dovnitř společenství. To, co platí pro život mezi nevěřícími, má být ještě umocněno. V odkazu na nejvyššího Pastýře je důležitý především odkaz na Jeho obět – „*Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.*“ (J 10,11) V protikladu k tomu stojí lživí učitelé z 2Pt 2,1–8n, kteří svým jednáním „*popírají Panovníka*“. Textu druhého Petrova

listu můžeme dobře rozumět právě na základě našeho dnešního oddílu. Sebestředná služba usilující o sebeprosazení a uplatnění vlivu je přímým popřením Kristova příkladu. Proto jsou zde výzvy k pokoře a vytrvalosti v 5. kapitole. Příklad Kristův je klíčem i cestou k našemu životu ve sborech. Kolik nám ještě chybí do Kristovy pokory a lásky?

Petr Mrázek (Vsetín)

neděle – 28. října

1Pt 5,5–14

Vzepřete se ďáblu!

Buďte střízliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratří všude ve světě procházejí týmž utrpením jako vy. A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen. (1Pt 5,8–11)

Závěr listu povzbuzuje adresáty, aby všechno to, k čemu je volá a v čem je často nsnadné obstát, nejen trpělivě snášeli, i kdyby šlo o utrpení pro Krista (1Pt 3,14), ale aby si byli zároveň vědomi toho, že nejde o nic víc a o nic míň než o to, aby dar spásy v jejich životě nevyšel naprázdno. „*Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.*“ (1Pt 1,4–7) Mají si být za všech okolností vědomi, že jejich každodenní zápasy mají věčný dosah. To je vlastně poselství celého listu, proto byl napsán, proto i připomenutí skutečného nepřítel. Pro ně, kteří poznali v Kristu svého zachránce, je ovšem slovo o „lvu řvoucím“ současně odkazem k jedinému Pastýři, který je má moc uchránit. Promítá se do našich zápasů vědomí věčného dosahu? Vzepřít se ďáblu nejde jinak než tím, že se upneme k Tomu, který nad ním zvítězil. „Say No To The Devil...“ zpíval už dávno Svatopluk Karásek. Už jsi zkusil říct ďáblu: Ne!?! Pokorným, těm, kteří si uvědomují závislost na Jeho milosti, je Bůh nablízku a nikdo je z Jeho ruky nevyrve.

Petr Mrázek (Vsetín)

V Kristu je darována božská moc k zbožnému životu

Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha. (2Pt 1,3–4)

Všecko vám bylo dáno v Kristu. Co to ale znamená – všecko? Je to plnost Boží dobroty, lásky a pokoje do našeho života. Nemusíš žít jako vyčerpaný člověk, který se snaží ze všech svých sil být dobrý. Dobrý sám ze sebe, pouze z vlastních sil, z vlastní moudrosti, za každou cenu. Jak to mám ale udělat, abych získal od Krista to, co mi bylo v Něm darováno?

Je to podobné, jako když dostáváme dárky k narozeninám. Přijmeš dar, poděkuješ a rozbalíš ho. Pak se z něj raduješ a začneš ho používat. Bible říká, že v Kristu je nám dána božská moc, a my můžeme vše, co potřebujeme k našemu životu, přijímat vírou. Všechna Boží zaslíbení jsou v Kristu pro nás pravdivá a živá. Abychom je každý den pro sebe přijímali, žili je, a aby tím byl skrze nás oslaven náš nebeský Otec.

Naše zabezpečení v Kristu si můžeme představit jako adopci – adoptivní dítě dostává svůj podíl v nové rodině. Je právoplatným členem této rodiny, která ho přijala za svého. Navíc v Kristu nám Bůh dal nejen nové postavení, ale i sílu k novému životu. Pamatuji si, jak bylo pro mě objevné, že už se nemusím snažit být dobrá sama ze sebe, ze svých omezených sil. Přijala jsem pro sebe zaslíbení Písma, že jsem s Kristem ukřižovaná (mé staré já), a nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Já na to nemám, ale Ty, Pane Ježíši ve mně, Ty na to máš. Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu.

Bible říká: „*Jsmo přece Jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh připravil, abychom v nich chodili.*“ (Ef 2,10) A dále: „*Vy jste však v Kristu Ježíši, který se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením.*“ (1K1,30)

Milada Zubíková (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Křesťan potřebuje stálé utvrzování a probouzení

Proto vám hodlám ty věci stále připomínat, ačkoliv o nich víte a jste utvrzeni v pravdě, kterou jste přijali. Ale považuji za správné probouzet vás napomínáním, pokud přebýváte v tomto těle. (2Pt 1,12–13)

Jak je dobré, že máme okolo sebe bratry a sestry, kteří nás povzbuzují a utvrzují nás na naší cestě životem. Díky Pánu za ně. Nikdo z nás není osamělý ostrov. Jsme jako horolezci na jednom laně, pomáháme jedni druhým, hledáme cestu a řešení

nesnadných situací. Možná si kladeš otázku, jak můžeš dnes upevňovat a povzbuzovat druhé?

1. Modlitbou. Přimlouvejte se jedni za druhé, je to zbraň proti zlému. (Ef 6,18)

2. Povzbuzení slovem. Je dobré říkat lidem Boží slovo: „*Hospodin kraluje, Hospodin bude bojovat za Vás. Pán řekl, nikdy Tě neopustím a nikdy se Tě nezřeknu.*“

Z vlastní zkušenosti vím, že při pastoraci se častokrát při citaci Božího slova změní celá atmosféra a najde se východisko. Bůh posílá slovo, které uzdravuje.

3. Nikdy nikoho nepomlouvat. Pomluvy a souzení druhých je ničením Boží práce při spolublížních. Je to spolupráce se zlým. Nikdy nebud' v demoliční četě nepřítel. Byli jste povoláni k žehnání, ne k zlořečení.

4. Přijetím. Přijímám Tě a mám Tě rád takového, jaký jsi.

5. Pomoci nést břemena druhých. Pomoci nemocnému, skleslému a tomu, kdo je v tísní. Věnovat jim návštěvu, dárky, finanční pomoc. A především svůj zájem a čas.

6. Úctou. Ženy ať mají v úctě své manžely a naopak. A projevit to nahlas: „Vážím si Tě, jsi Boží dar, který byl dán do mého života.“

7. Láskou. Písmo říká: „*Láska bližnímu zle neudělá.*“ (Ř 13,10)

Popros dnešní ráno Krista: „Pane Ježíši, učiň mě dnes někomu požehnáním.“

Milada Zubíková (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

středa – 31. října

2Pt 1,16–21

Pravé proroctví je vyřčeno z Ducha svatého

Toto především vezte, že žádné proroctví Písma není záležitostí vlastního výkladu. Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž unášení Duchem svatým mluvili lidé poslaní od Boha. (2Pt 1,20–21; ČSP)

Apoštol Petr hovoří přímo o svém osobním zážitku Ježíšovy slávy na hoře proměnění. Nic nepřikrašluje, nerozvádí. Je to přímé svědectví potvrzené Božím hlasem. Nenechá se unášet velikostí oné zkušenosti. Apoštol Petr říká, že tak je tomu i s proroctvím Písem. Pochází z inspirace a moci Ducha svatého. Je přímé, bez lidských příkras. Důkazem, že je pravé, je jeho vlastnost být světlem (lampou) na naší cestě životem. Je Božím vedením i tehdy, když procházíme dny, kdy prožíváme sevření v naší mysli a doléhají na nás různé těžkosti a zkoušky. Ale také je pro nás inspirací ke chvále a oslavě Boha, když prožíváme dny plné radosti a jasu. Vede nás ke zdroji, k Pánu Ježíši. A opět Duch svatý je tím, který v nás slovo a proroctví Písem oživuje.

S apoštolem Petrem souzní i apoštol Pavel, když říká: „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.*“ (2Tm 3,16–17; ČSP)

To je pro nás poselstvím i povzbuzením. Naše víra není poblouznění nějakými pohádkami, výmysly, filosofiemi. Naše víra je živá, protože ji obnovuje a posiluje živý

Bůh. Vyzývá nás, abychom vědomě zvali každý den do svého života Pána Ježíše Krista, který nás potom předchází a vede ve své moci a moudrosti.

Jaromír Zubík (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

čtvrtek – 1. listopadu

2Pt 2,1–8

Lživí učitelé sledují osobní prospěch

V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou zálučně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. Tím na sebe uvedou náhlou zhoubu. A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení. Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili. Soud nad nimi je už připraven a jejich zhouba je blížká. (2Pt 2,1–3)

Novozákonní svědectví dokládají opakovaně i zápas církve o setrvání na cestě za Kristem. Nejde jen o otevřené nepřátelství okolní společnosti, ale především o uchování živé víry společenství. Tím, co může spásnou víru ohrozit a zavést do slepé uličky, jsou přicházející učení, která mohou budít dojem, že rozvíjejí dosud poznanou pravdu, ale jejich výsledkem je soustředění se na jiné cíle. Kristova milost se stává jen součástí ostatních důrazů. To, s čím se církev setkává, nemusí mít vždy podobu popírání. Pokušení je skryté v lepší nabídce. Když někdo nabízí „lepší“ víru, snaží se většinou uplatnit svůj vliv a prosadit svoji interpretaci. (Odkud vítr fouká, nám možná o takových lidech nejednou napoví i to, koho chleba jedí...) Nabízeným zbožím často bývá líbivá jednoduchost, vyšší duchovnost, úspěšnost, pravější pravost. Text 2Pt navazuje na téma křesťanovy svobody z 1Pt 1,16: „*Jste svobodní, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží.*“ Každé téma může být zneužito, i téma svobody. Často stojí na začátku nepochopení a neporozumění. Nejen v církvi prvního století se našli ti, kteří se domnívali, že záleží jen na tom duchovním. Na druhou stranu nebývá nouze ani o ty, o kterých píše apoštol Galatským: „*předstírali, že jsou bratři, a pokoutně se mezi nás vetřeli s úmyslem slídit po naší svobodě, kterou máme v Kristu, aby nás uvedli do otroctví zákona.*“ (Ga 2,4) Nezáleží však jen na nich. Prosme za to, aby v nás nebyla živná půda pro tyto „lepší“ nabídky. Prosme o moudrost a sílu je rozpoznávat a odolat jim i těm, kteří se pokoušejí lustrvat naši víru. Naší nadějí je „*Pán, který dovede vytrhnout zbožné ze zkoušky, ale nespravedlivé uchovat pro trest v den soudu*“ (v. 9).

Petr Mrázek (Vsetín)

„Svoboda“, která vede k zotročení

Řeční prázdně a nabubřele a svádějí nezřízenými vášněmi ty, kdo se právě vymaňují ze života v klamu. Slibují jim svobodu, ale sami jsou služebníky záhuby. Co se člověka zmocní, tím je zotročen. (2Pt 2,18–19)

Proměna prostředku v cíl vyprázdní smysl prostředku a popře jeho účel. Tak je tomu i se svobodou. Ze známých listů do Efezu a Pergamu (Zj 2) známe Nikolaity, stoupence Nikolaa. Ten byl patrně totožný s gnostikem Nikolaem, o němž píše Eiréaios, že jej osvobození od židovského zákona svedlo k nevázanosti. (P. Pokorný, Píseň o perle) Příklady, k čemu vede svoboda bez odpovědnosti, bychom jistě našli dost. Svoboda, o které je tu řeč, je svobodou, která je svobodou za každou cenu. Krajní podobou takové svobody je svoboda, která chce manifestovat Boží bezmoc – „*přijdou posměvači, kteří žijí jak se jim zachce...*“ (3,3–4), která si sama na sobě chce dokazovat, že je sama sobě normou... Pravá svoboda znamená ale být svobodný i od svého sebe středního já. Skutečnou víru doprovází pokora. Nemusíme mít mezi sebou Nikolaity. I tak můžeme kolem sebe vidět dost těch, kteří vedou silácké řeči a své představy o megavíře nabízejí ostatním. Zajetí svých představ nebudou mít nikdy dost. Modleme se, abychom podobně jako apoštol vždy v pravou chvíli slyšeli Boží: „*dost máš na mě milosti*“ a uměli být vděční za všechny projevy Boží lásky, kterých se nám denně dostává. Nezapomeňme, čím tento list začíná: „*Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.*“ (2Pt 1,3)

A otevřeme se především lásce, která je vrcholem svobody.

Petr Mrázek (Vsetín)

Pán není vázán pozemským časem

Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milování, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2Pt 3,8–9)

První křesťané žili v přesvědčení, že Ježíš znovu přijde co nejdříve, a když se toto jejich očekávání po léta nenaplnilo, začali se cítit nejistě – proč Kristus nedodržel slib, kterému podřídili všechny svoje plány? Platí ještě vůbec Boží zaslíbení? Křesťanská naděje na příchod Pána je velmi vrtkavá. Zdá se nám, že Bůh otálí splnit svá zaslíbení? Bůh vnímá čas v nadpozemské perspektivě a Jeho časový plán s lidstvem nemá trhliny

– On sám ví, co je pro člověka nejlepší. Jako byl správně načasován první příchod Ježíše na svět, můžeme si být jisti, že s druhým příchodem tomu bude právě tak. Není naše věc rozumět Božímu pojetí času, ale pevně věřit, že Bůh touží zachránit každého člověka. Zatím je ještě čas poznat Boha a v pokání k němu přijít. Je to Boží láska, která čeká na další zachráněné, a nechce, abychom věčnost trávili bez našich blízkých. Je to Boží láska, která čeká i kvůli mně. Co pro nás znamená očekávání Ježíšova návratu? Netrpělivě ho vyhlížíme jako první křesťané, nebo jsme se tak zabydleli ve svých životech, že s druhým příchodem Pána ani nepočítáme? Ať si to připouštíme či ne, od počátku Nové smlouvy žijeme v konci časů a co více – z dění kolem nás můžeme vidět, že nyní žijeme na konci času konce. Vývoj událostí ve světě ukazuje, že žijeme velmi blízko před návratem Ježíše Krista. Mnohá biblická proroctví se už nemusí složitě vykládat, vidíme je uskutečněná. Čas milosti se blíží ke konci, poslední den nastává. Je Tvoje srdce připravené?

Irena Vémolová (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

neděle – 4. listopadu

2Pt 3,11–18

Zbožní se nemusí bát dne Božího soudu

Proto, milovaní, očekáváte-li tyto věci, vynasnažte se, abyste jím byli nalezeni v pokoji, bez poskvrny a bez úhony. (2Pt 3,14)

Hororové filmy slaví u lidí často úspěch. Ještě dlouho se jim o nich zdá, mají námět na mnohé vzrušené povídání a hlavně – mají se čeho bát. A pak si řeknou, že vlastně realita, ve které žijí, je daleko příznivější než v tom filmu, a to je potěšující.

Apoštol Petr však nechce čitatele svého dopisu zastrašit popisem hrůzných apokalypsy, aby někomu nahnal strach a pak mu vnutil víru v Boha. Veden v mysli Duchem svatým hovoří o dni Božího soudu pro povzbuzení ke zbožnému životu. To je návod proti strachu z něčeho nečekaného, něčeho neznámého v budoucnu. Ono je to vlastně to toužebné očekávání a vyhlížení Boží přítomnosti (pokud ovšem opravdu toužíš svým srdcem po Boží blízkosti). Není to bezstarostný život jako u oněch lehkovážných panen v Ježíšově podobenství. Ale je to každodenní vydávání se do vedení osobního Spasitele Ježíše Krista. S Ním nás onen den nepřekvapí, ani nás nemusí v mysli znepokojoval (natož děsit).

A apoštol Pavel k tomu dodává: „*Takže nemáte nedostatek v žádném daru milosti a dychtivě očekáváte zjevení našeho Pána Ježíše Krista. On vás také bude utvrzovat až do konce, abyste byli bez úhony v den našeho Pána Ježíše Krista.*“ (1K 1,7–8)

Takže dnešní text nás vlastně nabádá k jednomu podstatnému – méně hororů a černé kroniky, ale více Božího slova do své mysli.

Jaromír Zubík (Vsetín, stanice Valašské Meziříčí)

Společenství s Bohem zahání tmu

A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu. (1J 1,5–7)

Světlo a tma. Máloco je tak rozdílné jako tyto dvě věci. Světlo je zásadní součástí našeho života, bez světla cítíme úzkost a často propadáme depresím. Ale co je světlo? Světlo jsou fotony, které jsou vyzařovány nějakým zdrojem. Co je potom tma? Tma je jen absence světla, tma jako taková neexistuje, tma je prázdnota. Proč se tedy lidé bojí tmy? Bojí se prázdnoty, bojí se absence něčeho, co jim dává život. Téměř vše dobré je spojováno se světlem a zlé s tmou, světlo je dnem a tma je nocí.

S Božím světlem je to podobné. Dává nám život a představuje všechno dobré od Boha, lásku a odpuštění. Tma je absence světla, absence lásky, milosti, odpuštění, vztahu. Když přijímáme do svého života světlo, tak se sami stáváme jeho zdrojem; tím že přijímáme Boží světlo, Boží dokonalou lásku a vše ostatní, se stáváme majáky pro tento svět a tma k nám nemůže. Jaký užitek máme ze světla, když je schováme? Jaký užitek máme ze svíčky, když ji zakryjeme? Stejně tak nemá ani Boží světlo v nás žádný užitek, když bude ukryto.

Bůh nám nedává svou lásku, abychom si ji nechali pro sebe. Vše, co máme od Boha, bychom měli dávat druhým. Ukazovat jim jeho světlo a zahánět tmu kolem nich i v jejich nitrech. Jedině s Bohem se můžeme vyhnout tmě a žít ve světle. Tma je strádání a smrt. Jedině ve světle je život.

Jakub Štíp (Pardubice)

Ne bezhříšnost, ale možnost očistění od hříchu

Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. Říkáme-li, že jsme nezhřešili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není. (1J 1,8–10)

Každý den čtu noviny, a každý den vidím všechno to zlo, všechen ten hřích. Hřích je součástí tohoto světa, hřích je zdrojem zla, hřích je všude kolem nás. Lidé jsou hříšní. Hřích je provází od samotného začátku. Hřích je dobrovolný, ale neodolatelný. Bez hříchu se nedá žít. Je v nás, provází nás celým našim životem. Hřích se usazuje v naší duši, zapouští kořeny a otravuje nás, až je hřích to jediné, co je v nás. Každý z nás je

hříšný. Ať se snažíme sebevíc, nedokážeme žít bez hříchu. Přitom jedinou odplatou za hřích je smrt.

Bůh je spravedlivý, takže hřích bude po zásluze potrestán a někdo musí za náš hřích, za tvůj hřích, za můj... zemřít. Bůh ale není jen spravedlivý, je také laskavý, milosrdný, odpouštějící a milující. Proto za naše hříchy nemusíme zemřít. To ovšem neznamená, že byly jen tak smazány. Za náš hřích bylo zapláceno krví, tou nejcennější krví, krví Ježíše Krista. On jediný žil život člověka, aniž zhřešil. Byl pokoušen, ale vždy odolal. Nezasloužil smrt, přesto ale zemřel. Spolu s ním ovšem zemřel i náš hřích. Jediné, co musíme udělat, je přijmout odpuštění. Přijmout Ježíšovu oběť a vyznat své chyby, své hříchy.

Musíme vyjít s kůží na trh. Musíme odhalit své srdce, svou duši. Neznamená to ovšem, že se nemusíme snažit žít bez hříchu. Naopak. Ježíš by nám měl být příkladem, normou našeho života. To jak žil on, by mělo být cílem každého z nás. On je normou našeho chování, našeho rozhodování. Normou nedosažitelnou, ale stále normou. Milost je odpuštění nedosažení normy. Každý z nás milost potřebuje, a pokud říká něco jiného, není to pravda. Jediný, kdo mohl žít podle normy, byl Ježíš. My na to nemáme, jsme slabí lidé, hříšní lidé, naši jedinou nadějí je milost a odpuštění.

Jakub Šíp (Pardubice)

středa – 7. listopadu

Ř 8,31–39

Ježíš – přímluvce pro hříšníky

Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa. (1J 2,1–2)

Nelze nehřešit, protože jsme lidé, ale lze se o to snažit. Snaha je to docela neúčinná, ale zdaleka ne zbytečná. Hřešit budeme vždy, ale máme naději. Máme naději, kterou nám je Ježíš. Máme naději v Boží milosti. Tato milost je totiž to jediné, co nás dělí od zasloužené odplaty za hřích v našich duších. Milost a láska Boží jsou to jediné, co nás chrání před smrtí.

Jenže cena za hřích musela být zaplácena. Po hříchu následuje pokání a oběť. Smírcí oběť za hřích. I naše hříchy potřebují smírcí oběť. Musí být zapláceno životem, někdo musí zemřít. Židé obětovali zvířata, ale to je málo. Cenou za hřích je náš život. Cenou, kterou ale nemusíme platit. Cenou, která byla za nás zaplácena. Někdo za nás zemřel, a ten někdo byl Ježíš. Ježíš se stal tou největší obětí v dějinách. Zemřel za nás hříšníky, abychom mohli přijmout odpuštění a opět vstoupit do společenství s Bohem. Ale Ježíš nezůstal v říši smrti. Ježíš porazil samotnou smrt a vrátil se ke svým učedníkům a následně i k Otci. Nyní sedí po Jeho pravici a přimlouvá se za každého jednoho z nás. Jen díky němu jsme se dostali z područí hříchu, smrti a tmy do přízně milosti, života a světa.

Ježíš je příčinnou naší spásy. Spásy nás všech. Jeho smrt byla tak významná, že s sebou vzala hříchy každého, kdo je a bude. Smazal hřích každého, kdo jej přijme. Je tedy jen na nás, jestli přijmeme nabídku našeho přímlovce, jestli vyznáme hříchy a přijmeme jeho obět.

Jakub Šíp (Pardubice)

čtvrtek – 8. listopadu

J 2,3–11

Kdo žije v Božím světle, nemůže nenávidět bratry

Kdo říká, že je v světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle a není nikomu kamenem úrazu. Kdo nenávidí svého bratra, je ve tmě a ve tmě chodí; neví, kam jde, neboť tma mu oslepila oči. (1J 2,9–11)

Světlo a temnota, láska a nenávisť. Když dostanete čtyři kartičky, na kterých bude napsáno LÁSKA, NENÁVIST, SVĚTLO, TEMNOTA, které kartičky dáte k sobě? S velkou mírou pravděpodobnosti to bude vypadat takto: LÁSKA a SVĚTLO, NENÁVIST a TEMNOTA. Jsou to slova, která se nám vzájemně propojují. Cítíme, že tak nějak patří k sobě.

Snad je to vlivem západní křesťanské kultury, která nás formovala, ač žijeme v zemi, jež se hrdě označuje za ateistickou. Možná to má ještě hlubší kořeny. Ať tak či onak, cítíme, že symbolicky láska patří ke světlu, tak jako nenávisť k temnotě. Spojení světla a nenávisti nejde dohromady.

Jako křesťané sami sebe spojujeme se světlem, ne s temnotou. Temnota je zlá, nepřátelská Bohu. S temnotou sice nechceme nic mít, ale zároveň nás zvláštně láká. Vždyť i velký filmový fenomén, jakým je Star Wars, zná lákadlo i nebezpečí tzv. temné strany. Temnota umí skrýt kdejakou špatnost, umí skrýt i to, na co nejsme ve svých životech hrdí, to, v čem se nám nedaří být lepší. Jenže před Bohem stejně nic neskryjeme, tak proč vyhledávat temnotu?

Světlo patří k nám. Víme to a vyznáváme, že jsme nejen ve světle, ale sami jsme světlem tohoto světa. Proklamujeme, že žijeme ve světle, ale to není možné, pokud je v našem životě nenávisť. Nemůžeš nenávidět svého bratra nebo sestru v Kristu. A pokud ano, pokud nemáš dost lásky, pokud tvé srdce ovládne nenávisť, pak jsi ve tmě. Jsi slepý, oslepený, ne však světlem, ale temnotou. Možná si říkáš, že každý máme nějaké chyby a nedostatky, trocha nenávisti se snad snese. Ale nenávidět znamená být oslepený temnotou. A když nevidíš, tápeš v temnotě, bloudíš. A kde pak skončí tvá cesta?

Nestojí to za to, chovat si v srdci nenávisť. Vždyť proč bloudit a tápat v temnotě, když můžeme žít ve světle. Žít ve světle však znamená milovat, milovat své bratry a sestry, rodinu víry. Světlo a láska patří k sobě.

Luděk Šíp (Pardubice)

Milování světských žádostí vylučuje lásku k Bohu

Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. (1J 2,15–16)

Slovo začíná záporným, negativním pojetím lásky. Pán říká: „Nemilujte.“ Není to výzva k lásce, k milování, je to výzva ke zdrženlivosti. Láska je božská ctnost, čistá, a náleží jen tomu, co je hodno lásky. Svět ani to, co je ve světě, hodno lásky není.

Přesto je svět lákavý, žádoucí. Možná ne pro každého. Jsou lidé, kteří se světa obávají, lidé, kteří by ze světa nejrady utekli. Ale pak je i mnoho křesťanů, které svět láká. Nabízí možnost seberealizace, nabízí možnost úspěchu, bohatství. Je to zlé? Vždyť žijeme ve světě, Pán nás ze světa nevzal. A když tady musíme žít, tak proč si to neužít? Proč si ze světa nevzít vše, co můžeme?

Něco na tom je. Jistě nežijeme v tomto světě proto, abychom se stali poustevníky, ani abychom se zavřeli v bezpečí za vysoké zdi klášterů. Dokonce ani Pánu Ježíši nebyl vlastní samoučelný asketismus. Můžeme tedy aktivně žít v tomto světě, dosahovat úspěchů, pracovat i se bavit v sekulárním světě, ale s jistou mírou zdrženlivosti.

Svět není hodný lásky, ani to, co je ve světě. Svět ve zlém leží, a hodnoty světa se mívají s těmi biblickými. Už v čase novozákonní církve platilo, že to, na čem si zakládá svět, není plně kompatibilní s tím, na čem si zakládá Bůh. Proto nemůžeme milovat svět i milovat Pána Boha současně. Jen jedno lze milovat, vyberme si, zda to bude Bůh, nebo svět. Kdo miluje Boha, nemiluje svět, ale může ve světě žít, úspěšně i smysluplně, radostně i zdrženlivě.

Luděk Šíp (Pardubice)

Popírání mesiášství a božství Ježíše je z antikrista

Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna. Kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce. (1J 2,22–23)

Pisatel listu se domnívá, ba je přesvědčený, že už nastal poslední čas, poslední hodina, proto očekává příchod antikrista, ne však jen jednoho, ale za antikristy má všechny, kteří popírají Otce nebo Syna. „Dítky, nastala poslední hodina; a jak jste slyšeli, že přijde antikrist, tak se nyní vyskytlo mnoho antikristů; podle toho víme, že nastala poslední hodina.“ (1J 2,18)

Dnes víme, že tehdy „poslední hodina“ tak, jak ji chápeme, nenastala, nebo bychom ji museli pojímat velmi symbolicky. Podobně se možná další generace křesťanů

budou dívat na přesvědčení některých současných skupin křesťanů, kteří hlásají, že „poslední hodina“ je tady. Jistě je dobře vnímat dění ve světě, umět ho zasadit do širšího kontextu biblické zvěsti, ale zachovejme si zároveň rozlišení, na čem skutečně záleží. Není to poznání, kdy nastane „poslední hodina“. Podstatné je, koho vyznáváme svým životem. Pokud vyznávám slovy i životem Pána Ježíše a nebeského Otce, pak jsem připraven bez ohledu na to, kdy Pán přijde.

Zachovejme víru a věrnost našemu Otci a Pánu Ježíši. Nedejme se svést k nějaké formě snižování důležitosti jasného přesvědčení, v koho jsme uvěřili. Není to tak, že nezáleží na tom, v co nebo v koho věříme, jak se moderně nebo spíše postmoderně říká. Jestli věříš tomu, že prostě jen stačí věřit, věřit v něco nebo někoho, pak se mylíš. Naše vyznání musí být jasné, vyznáváme Syna i Otce.

Luděk Šíp (Pardubice)

neděle – 11. listopadu

Ga 3,26–4,7

Bůh nám z úžasné lásky daroval synovství

Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. (1J 3,1)

Byli jsme nazváni dětmi Božími. Jsem dítětem Božím! Čím jsem starší, tím raději to slyším. Když mi bylo asi 10 let, jel jsem se svou babičkou v Karlových Varech autobusem a zaujal jsem nějakou starší paní, která ke mně přišla blíž a roztomile mi řekla, jak milé jsem dítě. Nic nenaštve víc desetiletého kluka, jako když mu někdo roztomilým hlasem řekne, že je milé dítě. Tak jsem pohotově odvětil, že nejsem žádné dítě. Být dítě? Brrr! To jsem opravdu nechtěl.

Dnes už nereaguji tak podrážděně na slova o dítěti, jako spíš na slova, že za našeho dětství byl svět určitě lepší než dnes. Za první, svět lepší nebyl, a za druhé, nejsem tak starý, aby se svět stihl nějak moc zkazit. Ale slova o tom, že jsem Božím dítětem, mi dnes přinášejí mnohem víc radosti než dříve. A možná to s přibývajícím věkem bude lepší a lepší.

Pohledme, jak velikou lásku nám Pán Bůh daroval. Lásku, jakou dává otec svému dítěti. Ne však lidský otec, který může selhat, který chybuje ve výchově, který sám někdy nedá tolik lásky, kolik by měl, kolik dítě potřebuje. Nebeský Otec se nedopouští chyb. U nebeského Otce nikdy netrpíme frustrací z nedostatku lásky. Jestli pro mě v mém dětství mnoho neznamenal být dítětem, tak dnes už ano. Dnes už vím, že možnost přijít v modlitbě kdykoliv se vším trápením k nebeskému Otci je úžasná. Nikdy se nestane, že by na mě neměl čas, že by pro mě neměl dostatek podpory a pozornosti, že by se mnou neměl dostatek trpělivosti. Být Božím dítětem je dar v každém věku. Jsem Boží dítě a nechci z toho nikdy vyrůst.

Luděk Šíp (Pardubice)

Děti Boží a děti ďáblovy

Kdo však se dopouští hříchu, je z ďábla, protože ďábel od počátku hřeší. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblovy. Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. Podle toho lze rozeznat děti Boží a děti ďáblovy: Není z Boha, kdokoliv nečiní spravedlnost a nemiluje svého bratra. (1J 3,8–10)

Možná se nám nelíbí tento název z 10. verše. Pro někoho je příliš provokativní a radikální. My dnes spíše užíváme pojmy věřící a nevěřící. Apoštol Jan to říká v tomto textu na rovinu. Děti Boží jsou ti, kteří se narodili z Boha (3,9), milují druhé (3,11,17) a konají spravedlivé skutky (3,12). Děti satana žijí v hříchu (3,9), jsou plní nenávisti (3,15) a konají zlé skutky (3,12). Tento text neříká: Boží děti jsou dokonalé a bezhříšné, to by odporovalo první kap. verše 8–9.

Rozdíl mezi Božím dítětem a ďáblovým dítětem co se týká hříchu je, jak říká třetí verš: Boží dítě „*usiluje být čistý, jako On je čistý*“. To je jeden z důkazů, že Boží dítě zůstává v Bohu. Je rozdíl mezi tím, když se někdo dopustí jednotlivého hříchu, nebo když trvale hřeší. Přísloví 24,16 popisuje také rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem: „*Spravedlivý, i když sedmkrát padne, zase povstane, svévolníci zaklopýtnou a zle končí.*“ Hřích je následek lhostejnosti a slepoty vůči Bohu (3,6). Tedy Boží děti nejsou bezhříšné, ale nežijí vědomě v hříchu. Bůh ve skutečnosti vidí náš boj s hříchem. Duchem svatým, modlitbou a Písmem můžeme zvítězit a hřešit méně. Ježíš je Boží Beránek, který snímá hříchy světa, vyznávejme své hříchy a přijměme jeho odpuštění.

Každé Boží dítě by mělo být čím dál podobnější Božímu Synu.

Nick Lica (Karlovy Vary)

Tři důkazy opravdového spasení

Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstávat Boží láska? Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem. (1J 3,16–18)

Včera jsme si řekli, jak rozpoznáme Boží děti a dnes uvidíme tři důkazy našeho spasení. Jsou to také tři hlavní rysy této epištoly. Věřit v Krista je první znak spasení. „*A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal.*“ (1J 3,23). Skrze tuto víru jsme získali svobodný a přímý přístup k Bohu. Naše hříchy nám byly odpuštěny a „*není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu*“ (Ř 8,1).

Proto máme jistotu a pokoj v Boží přítomnosti a také mu můžeme předkládat naše prosby s jistotou, že nás vyslyší.

Milovat druhé je druhý znak spasení (3,18,23). Láska, kterou Jan zde má na mysli, je více než pocit a slova. Galatským 5,6: „*rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.*“ Víra bez skutků lásky je mrtvá (Jk 2,17). Satan věří, ale nemá lásku. Ale víra, která se projevuje láskou, je rozhodující v životě i na věčnosti.

Poslouchat nebo zachovávat Boží přikázání je třetím znakem spasení. „*Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha.*“ (1J 3,24)

Poslušnost nás udržuje na cestě spasení a skrze ni zůstáváme v Bohu a Bůh v nás. Poslušnost je projevem naší víry a lásky.

Nick Lica (Karlovy Vary)

středa – 14. listopadu

1J 4,1–6

Duch pravdy a lásky versus duch klamu a světa

Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. Podle toho poznáte Ducha Božího: Každé vnuknutí, které vede k vyznání, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha; každé vnuknutí, které nevede k vyznání Ježíše, z Boha není. Naopak, je to duch antikristův, o němž jste slyšeli, že přijde, a který již nyní je na světě. (1J 4,1–3)

V tomto textu nám apoštol Jan dává určitý návod, jak rozpoznat Boží hlas. Podle těchto kritérií můžeme z Bible zkoumat, zda to, co slyšíme, je od Boha, nebo ne. Duch Boží, když k nám mluví, mluví přímo k naší mysli. On nepotřebuje projít naším sluchem, on k nám mluví přímo v myšlenkách, tam nás vyučuje, připomíná nám Boží pravdu, dává nám konkrétní vedení, pokyny, světlo a moudrost. Božímu hlasu Bible říká: *vnuknutí*. Ano, tak k nám mluví Duch svatý. Dává nám vhledy, inspiraci a vnuknutí. Pokud určité vnuknutí neprojde těmito biblickými kritérii, není od Boha.

1. Duch Boží vede vždycky k vyznání Ježíše Krista (4,2). Když mluví Duch svatý, oslavuje Ježíše Krista jako Boha a Spasitele. Vyzná ho, dá nám ho poznat. Protože Bůh je láska, jeho řeč k nám je láskou motivována. Duch svatý je duch lásky. Ježíš řekl o Duchu svatému: „*On mě oslaví*“ (J 16,14).

Proto vnuknutí Božího Ducha poznáme podle toho, že nás vede k tomu, abychom byli podobni Ježíši Kristu. (Fp 2,5) „*Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.*“ „*Ve vašem životě musíte myslet a jednat jako Kristus Ježíš.*“ (ICB). Vnuknutí, které dává Duch svatý není motivováno ctižádostí ani ješitností, (Fp 2,3), ale je především „*čisté, mírumilovné, ohleduplné a plné slitování, upřímné a bez jakéhokoliv pokrytectví.*“ (Jk 3,17)

2. Spadá to do učení Bible? (4,6). Odkud známe Boha? Především z Bible. Nerozhoduje to, jak nadpřirozená je zkušenost, kterou někdo prožívá a podle které se

chce nechat vést, i ta musí být v souladu s Biblií. Duch svatý dává jen taková vnuknutí, která jsou v souladu s Biblií. On si nemůže protiřečit. Jeho slova jsou a zůstanou věčná. Duch svatý nedosvědčuje naše myšlenky a názory, ale vždy dosvědčuje Boží slovo: kapitola, verš z Bible. Hodně lidí se dnes chlubí se zkušenostmi, které jsou větší nebo jiné než to, co je v Biblií, ale to je právě důkaz toho, že tyto věci nejsou od Boha. Jan 8,47 „*Kdo je z Boha, slyší Boží řeč.*“

Nick Lica (Karlovy Vary)

čtvrtek – 15. listopadu

1J 4,7–21

Zdroj a praxe lásky

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. (1J 4,9–10)

Apoštol Jan napsal Janovo evangelium na téma víra v Krista, Zjevení na téma naděje v Kristu a jeho tři epístoly jsou mistrovská díla o lásce k Bohu a k lidem. Láska je nepochybně nejvíce nepochopené slovo ve světě. Náš svět svým sobeckým a mělkým pojetím lásku znetvořil a znehodnotil. Podle mínění mnoha lidí ve světě láska způsobí, že se člověk cítí dobře bez ohledu na morální zásady a bez ohledu na druhého. To však je opak lásky – sobectví. Opravdová láska tryská z pramenů, které nejsou v nás, ale v Bohu. Taková láska je dávající, obětující se a nepodmíněná. Ježíš Kristus je dokonalé zjevení Boží lásky k nám. Na kříži nás Bůh miloval na maximum. Kristus sám je také příkladem toho, co znamená milovat: vše, co činil ve svém životě, bylo motivováno láskou.

Stuart Angus, zakladatel ACET v ČR, popisuje praxi lásky takto: „*Když Bůh mluví o lásce, říká, že to znamená chtít to nejlepší pro druhého. Láska není sobecká. Není zaměřená na sebe. Je starostlivá, ohleduplná a trpělivá. Láska se nechce nikoho a ničeho zmocnit, ani něco získat. Osvobozuje a dává. Považuje blaho druhého za důležitější než své. Zdá se, že to jde proti naší sobecké přirozenosti. Proto milovat není snadné. Je to jeden z hlavních úkolů života.*“ Ve sboru se učíme neustále jeden předmět: milovat Boha a milovat svého bližního. 1P 3,8 říká: „*Nakonec pak: Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní.*“ Bratrská láska nám připomíná, že patříme do rodiny Boží, kterou založil Kristus. V této rodině pravidlo chování mezi jejími členy je láska. Jsme bratři a sestry v Kristu. Všichni milujeme stejného Pána, který nás spojuje. Uvědomme si, že Bůh miluje každého z nás i přes rozdíly, které mezi námi jsou. Láska, která má být mezi námi, není světská, ani klubová, ale bratrská. Lidé potřebují Boží lásku. Obzvlášť, když si ji nezaslouží.

„*Láska je schodištěm, po němž se blížíme k Boží podobě.*“ F. Schiller

Nick Lica (Karlovy Vary)

Jak se projevuje láska k Bohu

Podle toho poznáváme, že milujeme Boží děti, když milujeme Boha a jeho přikázání zachováváme. V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká. (1J 5,2–3)

Skrze víru v Krista se narodíme z Boha (5,1) a zároveň se narodíme do Jeho rodiny. Jak poznáme, že milujeme Boží rodinu? Podle toho, že milujeme Boha. Jak poznáme, že milujeme Boha? Podle toho, že jeho přikázání zachováváme (5,2). Jinými slovy: kromě lásky je další známkou Ježíšova učedníka poslušnost. Ježíš řekl: „*Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky.*“ (J 8,31) Zůstávat znamená zachovávat. Někdo řekl: „*Boží slovo nám nebylo dáno kvůli informaci, ale kvůli transformaci.*“ Transformace neboli proměna nastane, když si vybereme poslouchat, to je žít Boží slovo v našich životech.

Ďábel si nepřeje, abychom Písmo žili, a tak se nám v tom snaží bránit. On moc dobře ví, že pokud známe písmo intelektuálně, jeho plány nemůžeme příliš ohrozit. Ale jakmile vidí, že vážně chceme učinit nějaké změny ve svém životě, začne proti nám útočit. Nenávidí totiž činitele slova. Proto nad ním zvítězíme, když budeme činitelé slova (Jk 1,22). To je také výraz naší lásky k našemu nebeskému Otci.

Láska se zaměřuje vždy na druhého a hledá blaho a dobro druhého. Dává a obětuje se – to je v podstatě barometr lásky. Církev netvoří lidé, kteří jsou lepší než ostatní. Tvoří ji lidé, kteří touží být lepšími, než jsou, a vědí, že díky Boží milosti k tomu mohou dospět. Toužíme být lepšími než jsme? Jedině skrze lásku to dokážeme. Jednou Bůh sečte naše skutky a vše, co jsme udělali z lásky dojde odměny. A Schweitzer jednou řekl: „*Jediné, co bude důležité, až odejdeme, budou stopy lásky, které tu po nás zůstanou.*“ Proto by láska měla být naše nejvyšší priorita, primární cíl a největší přání.

„*Láska je konečným cílem dějin vesmíru, vesmírné Amen.*“ Novalis

Pomoz mi, Pane, být dnes činitelem tvého slova, změň mé srdce, abych ti byl blíž.

Nick Lica (Karlovy Vary)

Boží svědectví

Přijímáme-li svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží; Boží svědectví je to, co pověděl o svém Synu. Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. (1J 5,9–10)

Klíčové slovo v tomto textu je slovo „svědectví“. V EP se opakuje osmkrát. Vydat svědectví může ten, kdo má osobní a přímou znalost něčeho. Jan v tomto textu zmiňuje

dva druhy svědectví: vnější (6–9) a vnitřní (10–12). Voda a krev jsou externím svědectvím toho, kým Kristus je. Odkazují na Kristův křest (voda) a smrt (krev). Jan tady bojuje proti dualismu falešných učitelů, kteří tvrdili, že duch Kristův odešel od Ježíše ještě před jeho smrtí na kříži. Proto Jan píše, aby ukázal, že Bůh vydal svědectví o božství Ježíše skrze obojí: skrze jeho křest a skrze jeho smrt. Duch vydal svědectví o božství Krista tím, že při křtu na něj sestoupil jako holubice (Mk 1,10). Svědectvím při jeho smrti bylo, že když Ježíš na kříži zemřel, jeden z vojáků mu probodl kopím bok, a ihned vyšla krev a voda (J 19,34–35). Jan sám to viděl na vlastní oči a napsal to jako svědectví, abychom i my věřili. Vnitřní svědectví je dáno Duchem svatým tomu, kdo věří v Syna Božího. Boží svědectví, které máme sdělit lidem kolem nás je, že věčný život se nachází pouze v Jeho synu. Duch svatý nám byl dán právě proto, aby nás zmocnil vydávat toto svědectví (Sk 1,8), že Ježíš Kristus je Pán, Spasitel a Boží syn.

Dej nám, Pane, odvahu dnes využívat každou příležitost ke svědectví o Tvém Synu!

Nick Lica (Karlovy Vary)

neděle – 18. listopadu

J 5,13–21

Jistota věčného života

Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.
(1J 5,13)

Jedním z klíčových slov této epištoly je sloveso „vědět“. Když Jan říká „abyste věděli“, povzbuzuje nás, abychom nepochybovali, nenechali se zmást, a hlavně měli jistotu a pevné přesvědčení. Není příliš arogantní tvrdit, že máme jistotu spasení? Někteří lidé doufají, že dostanou věčný život, a jiní zas nevědí. Jan však říká, že můžeme vědět, že máme věčný život. Naše jistota je zakotvená v Božím zaslíbení, že Bůh nám dává věčný život skrze svého Syna. To je pravda, ať se cítíš Bohu blízko, nebo daleko od něho. Věčný život nezáleží na pocitech, ale na zkušenostech. Věříš-li, že Bůh mluví pravdu, můžeš vědět, že máš věčný život.

Kdyby tě Bůh miloval nedokonalou láskou, měl bys důvod k obavám. Lidská láska, která je nedokonalá, si vede seznam hříchů a často do něj nahlíží. Ale Boží láska taková není. Ve chvíli, kdy vložíš svou důvěru v Krista, vidí tě jako „spravedlivého“ a od toho okamžiku plně přijatého. Jeho láska vyhání tvůj strach, protože vyhání tvůj hřích. Když máš pocit, že ti není odpuštěno, pochybuj o svých pocitech, ne však o Bohu. Bůh chce, abys žil skrze víru v Jeho slovo, ne skrze pocity. „*Žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme.*“ (2K 5,7)

Tato jistota se projevuje v modlitebním životě pevnou důvěrou, že nás slyší (5,14). Je to také jistota, že jsme v tom pravém Bohu (5,20). To, co nás od Boha může odvést, je hřích a modla-falešný bůh, proto Jan napsal v závěru varování: „*Děti, varujte se modlářství.*“ (1J 5,21) Modla je cokoli, co se staví do středu našeho života na místo Boha.

Když víme, že Ježíš je ten pravý Bůh a věčný život, zůstáváme nadále v Něm a služme jen Jemu.

Bůh slibuje bezpečné přistání, nikoli klidný let.

Nick Lica (Karlovy Vary)

pondělí – 19. listopadu

Zj 2,1–7

Neochabuj v lásce

Alle to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš. (Zj 2,4–5)

Pán Ježíš Kristus píše na začátku knihy Zjevení Jana sedm dopisů sedmi církvím. Jako první je dopis do Efezu. Ježíš chválí tento sbor za dvě věci: jejich skutky a jejich učení. Tvrdě pracují, nevzdávají to! Možná měli výbornou službu dětem, dorostu, mládeži, měli mnoho dobrovolníků. Většina církví v dnešní době spíše zápasí a skomírá, protože není dostatek dobrovolníků. Málokdo dnes chce vzít závazek a zodpovědnost. Je více posluchačů než činitelů Slova. Křesťané v Efezu také dobře rozuměli potřebě čistoty učení. Netolerovali zlo a prověřili tvrzení falešných učitelů, kteří učili proti Božímu slovu.

Přesto všechno kladné Ježíš ve 4. verši tento sbor napomíná. Napomíná je, že už nemají takovou lásku jako na začátku jejich cesty víry v něj. I dnes jsou sbory (a dejme si pozor, aby se to nestalo i nám), kterým jde předně o vítězství v rozepři než vítězství v životech lidí. Kterým jde více o projev horlivosti než o opravdovou lásku k Pánu. Zákon bez lásky je legalismus. A takový byl stav církve v Efezu. Přestože měla skvělé vyučování od samého apoštola Pavla. Ten ve svém dopisu Efezským zmiňuje lásku více než 20 krát!

Ježíš jim (i nám) přikazuje tři věci: 1. Rozpomeň se, 2. Navrať se, 3. Jednej jako dřív. Rozpomeň se na první lásku ke mně. Navrať se a jednej jako při prvním zamilování se do toho, který si tě zamiloval jako první. Jednej podle tohoto prvotního rozhodnutí. To je obrácení se k první lásce k Pánu a k sobě navzájem.

Pane Ježíši, odpusť nám naši pychu a naplň nás znovu svou milostí a láskou i dnešní den. Amen

Petr Coufal (Olomouc)

Neboj se utrpení pro Krista

Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. (Zj 2,10)

Není pochyb o tom, že každý z nás v životě čelí utrpení. Někdy je to způsobeno životem v padlém, prokletém světě – nemoci, snaha zajistit naše rodiny, záplavy, požáry. Některá utrpení jsou zapříčiněna hříchy druhých – jsme podvedeni, zrazeni, napadeni. Některá jsou následkem našeho vlastního hříchu. Ale v této pasáži Ježíš mluví o zcela jiném druhu utrpení: takové je přímým důsledkem naší poslušnosti Bohu – duchovním útokem, protože jsme Božími dětmi a odvážně vyhlášíme evangelium.

V historii i v dnešním světě snášejí naši bratři a sestry právě toto utrpení. Pro svou víru v Ježíše byli vyhozeni z práce nebo nuceni uprchnout ze svých domovů. Jsou zavírání do vězení, mučení, nebo dokonce zabiti. Toto zaslíbení je pro ně: i když budou trpět v důsledku svého následování Krista, nakonec to stojí za to.

Alé co my, kteří žijeme v bezpečí a svobodě západu? I my jsme často ovládnáni strachem: strachem, že budeme vyloučeni ze společnosti pro svou víru, nebo strachem, že bychom mohli ztratit samotné bezpečí a svobodu, které požíváme. I nám patří toto zaslíbení. Nebojme se směle žít naší vírou, protože odměna za to stojí.

Podívejme se okolo sebe: kterým lidem se bojíme věnovat – hlavně těm, kteří nesdílejí naši víru – protože se bojíme zaplacení ceny? Jak nás konkrétně Ježíš vede ke službě druhým i tam, kde hrozí nebezpečí nebo ztráta?

Modleme se:

- Za bratry a sestry ve světě, kteří trpí pro Krista.
- Abychom byli vedeni Bohem, ne naším strachem.
- Aby každému z nás Bůh ukázal, jak máme milovat své nepřátele a sloužit těm nejmenším.

Leslie Zatloukalová (Olomouc)

Pevně se drž Krista

Vím, kde bydlíš: tam, kde je trůn satanův. Avšak pevně se držíš mého jména a nezapřel jsi víru ve mne ani ve dnech, kdy můj věrný svědek Antipas byl zabit mezi vámi, tam, kde bydlí satan. (Zj 2,13)

V dnešním oddíle promlouvá Pán Ježíš k církvi v Pergamu. Pergamon bylo významné město založené Řeky v severozápadní Malé Asii. Řekové zde vybudovali velký Diův

oltář, který Kristus označuje jako trůn satanův. Pán Ježíš ví o tom, že jsou křesťané v Pergamu pronásledováni a chválí ty, kteří se drží jeho jména. Zvláště oceňuje mučedníka Antipa, který miloval Krista více než svůj život. Antipas byl učedníkem apoštola Jana, který jej ustanovil starším sboru v Pergamu. Pán Ježíš očekává i od nás, že mu také budeme věrní a nezapřeme víru v jeho jméno. Máme se pevně držet jeho učení bez ohledu na různá protivenství.

Pokud zažíváš výsměch, urážky nebo materiální újmu kvůli víře v Krista, raduj se, protože máš hojnou odměnu v nebesích. Tomu, kdo zvítězí, slibuje Pán církve bílý kamének s novým jménem, které bude znát pouze obdarovaný křesťan. Jméno jsme dostali od rodičů. Tady nám Pán Ježíš zaslubuje nové jméno, jež bude vystihovat jedinečné vlastnosti jeho učedníka.

Pán Ježíš sbor v Pergamu pouze nechválí. Varuje současně skupinku těch, kteří zastávali falešné učení Nikolaitů. Vyzývá je k pokání, jinak budou ze sboru odstraněni. Je jisté, že i v dnešní době se nás satan snaží oklamat a vnést do církve falešné učení. Snaží se nás přimět k toleranci světských standardů, jako je například mimomanželská sexualita, nerespektování autorit v církvi nebo neochota ke službě. A jak je to s námi? Držíme se pevně Krista, nebo nasloucháme falešným učitelům?

Jan Hubený (Olomouc)

čtvrtek – 22. listopadu

Zj 2,18–29

Odmítni cizí učení a drž se pevného základu

Vám ostatním v Thyatirech, kteří nepřijímáte toto učení, kteří jste nepoznali to, čemu říkájí hlubiny satanovy, pravím: Nevkládám na vás jiné břemeno. Jenom se pevně držte toho, co máte, dokud nepřijdu. (Zj 2,24–25)

Není děsivé, kolik lidí je dnes přesvědčených, že říkají ty nejdůležitější věci pro váš život, a přitom jsou to věci úplně okrajové! Kolik je dnes duchovních vůdců, náboženství, proudů, a všichni tvrdí, že našli to pravé. Dnes je každý svým bohem – každý má svou pravdu – své poznání – svůj náboženský koktejl, a mnohým to vyhovuje. Vždy tak najdete někoho, kdo vám schválí vaše názory, vaše přesvědčení, váš životní styl, ... dokonce vaše hříšné jednání. „Hlavně se cítit dobře!“

Dnešní dopis do Thyatir začíná Ježíšovým výčtem pěti krásných vlastností. „*Vím o tvých skutcích, lásce a víře, službě a vytrvalosti.*“ V tolika věcech byli vzorem. Ale Pán jim vytýká nadržování se zásad, doktrín, správného učení. Slyšíme zde soud nad ženou nebo učení (Jezábel), které svádí věřící ke smilstvu a modlářství. Ať to byla konkrétní osoba, nebo učení, které proniklo skrze více lidí, bylo nebezpečné, protože se vydávalo za proroctví, tedy Boží slovo církvi. Ale přitom bylo v naprostém protikladu s Písmem. (Sk 20,29–31)

Díky Bohu za Bibli a pravdu v ní obsaženou a zjevenou. Ale mít Boží slovo v ruce ještě není konečná. Je třeba zkoumat a společně studovat proudy, názory, tradice,

přesvědčení. Když rozmlouváme s jinými křesťany, čteme literaturu, když sledujeme kázání na internetu, když posloucháme řečníky v TV nebo v rádiu... Vezměme Bibli a sledujeme, jestli to tak opravdu je? Musíme, jestli chceme zachovat správné učení. Není jiná cesta. Vytrvejme až do konce, abychom byli věčně s Pánem, tak jak zaslíbil.

Petr Coufal (Olomouc)

pátek – 23. listopadu

Zj 3,1–6

Probud' se z formálního vztahu k Bohu

Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtev. Probud' se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření! Neboť sledávám, že tvým skutkům mnoho chybí před Bohem. (Zj 3,1b–2)

V den, kdy jsme přijali Ježíše Krista, v nás byl zapálen plamen. Plamen víry a upřímné touhy Boha více poznávat a následovat Ho. Když uvěříme, často jsme plni energie, naše víra se zdá neotřesitelná a jsme si jisti, že s Bohem dokážeme cokoli. Můžeme mít pocit, že tento zápal potrvá věčně a že se snad není třeba o něj starat. Až postupem času nám začíná docházet, že bez našeho přičinění to nepůjde a že bez přikládání jednu uhasne i ten největší oheň.

Po celý náš život se odehrává velký boj; jedna strana se snaží náš oheň uhasit, a strana druhá ho chce co nejlépe rozhořet. Je pak na nás, zda budeme přikládat, nebo na oheň zapomeneme a necháme ho pomalu dohořívát. Právě Bůh nás vybízí, abychom rozněcovali náš oheň tím, že budeme číst Bibli, modlit se, sdílet se s ostatním lidmi a sloužit v církvi. Hřích naopak náš plamen hasí. Ale daleko nebezpečnější jsou věci, které pomalu odvracejí naši pozornost jinam, takže zapomínáme přikládat. Jsme moc zahlceni prací, studiem, prožíváme deprese nebo si užíváme oslav. Cokoli, co na dlouhou dobu odvádí naši pozornost, napomáhá našemu vyhoření.

Někdy už vidíme, že jsme na pokraji, že náš plamen vyhasíná, ale často si to v takových situacích ani neuvědomujeme. A právě v takové situaci nám Bůh říká: „Probud' se a uvědom si, že vyhasínáš. Něco ještě zůstává, ale tvůj oheň brzy zhasne – je už na vymření“. Přemýšlejme nad tím, jak moc hoříme a co nám v tom může bránit. A nezapomínejme každý den udržovat naše zapálení pro Krista.

Filip Mečkovský (Olomouc)

sobota – 24. listopadu

Zj 3,7–13

Bůh odměňuje vytrvalost a věrnost

Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyvatele země. (Zj 3,10)

Dějepisec Strabo označil Filadelfii za „město plné zemětřesení“. Nejhorší bylo, že lidé nikdy nevěděli, kdy se začne země otrásat, kdy začne země prskat, kdy se začnou zdi bortit. Lidé tam žili v trvalém napětí, že budou muset znovu a znovu utíkat ze svých domovů ven. Navzdory těmto těžkostem byla ve Filadelfii krásná církev. Dopis, který jí Pán Ježíš posílá, je plný pozitivních věcí. Nekárá je, nevaruje je před trestem. Jenom je chválí. Krásná církev! Takový dopis bych si přál, aby nám přišel od našeho Pána i našim sborům.

Pán Ježíš neprosil Otce, aby nás vzal ze světa, ale aby nás zachoval od zlého. Abychom nepodlehli zlému. Celý svět čeká doba velkých zkoušek. Kniha Zjevení s tím počítá. Ale my do této doby jdeme s Pánem. Jsme pod jeho ochranou. Před námi jsou dveře (v době zemětřesení) stále otevřené. Před námi není slepá ulička! Před námi je Boží království. To je naše budoucnost!! Pán Ježíš nám otevřel svou smrtí na kříži budoucnost. Ty dveře nám nikdo nezavře! Křesťané jsou lidé budoucnosti, lidé naděje! Pokud vám někdo bude tvrdit, že křesťanství tady nemá v dnešní době co dělat, že nemá budoucnost, tak mu nevěřte. Naopak. My jsme lidé, kteří mají budoucnost – protože naše budoucnost je v tom, který je alfa i omega, počátek i konec.

Křesťanská církev je ve Filadelfii dodnes. Vydřela dva tisíce let, přetrvala nápor Turků. Dnes se to město jmenuje All-Šehr, bydlí v něm 25 000 obyvatel a z toho je odhadem 1000 křesťanů. Ze všech ostatních maloasijských měst z knihy Zjevení, kromě Filadelfie a Smyrny, jsou dnes jen ruiny, vhodné pro archeologické vykopávky. Ve Filadelfii jsou stále křesťané. Pán jim otevřel dveře, které nikdo nemůže zavřít. Bůh odmění tvou vytrvalost.

Petr Coufal (Olomouc)

neděle – 25. listopadu

Zj 3,14–22

Sebespokojenost v duchovní slepotě

Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý. (Zj 3,17)

Laodikea bylo město bohatých a nezávislých lidí. Bylo to důležité obchodní centrum na křižovatce obchodních cest. Město zcela mimořádně prosperovalo. Bylo centrem bankovníctví v celé provincii, nejbohatší město té oblasti. V roce 60 n. l. byla zničena zemětřesením. Ale oni byli tak bohatí, že odmítli finanční pomoc římské říše. „Dařilo se nám a nic nepotřebujeme“, tenkrát prohlásili.

V Laodikeji žilo mnoho bohatých Židů, bankéřů, které zajímal byznys, a tak nechali křesťany na pokoji. Takže křesťané měli v Laodikeji klid. Nikdo je nepronásledoval pro jejich víru v Pána Ježíše. Dařilo se jim finančně. A tak se mohli v klidu přizpůsobovat poměrům, ve kterých žili. Žili tím, čím žilo celé město. Ovládla je atmosféra spokojenosti. Cítili se zajištěni, bezpeční a nezávislí. Nic je neznepokojovalo.

A Pán Ježíš nemá, co by v tomto sboru pochválil. Dokonale je zná, ví o jejich skutcích, ale jediné, co jim může říci, je slovo pokárání a napomenutí.

Říkali: „*Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji!*“ – To je velice nebezpečný postoj pro každého křesťana. I my s tím můžeme mít problém. Můžeme si myslet, že si stačíme sami. Máme se dobře. Máme všechno, už nikoho nepotřebujeme. Před nikým se nemusíme sklánět. Nikoho nemusíme **prosit**. Nikomu **děkovat**. Žijeme v takovém duchovním poklidu. Hlavně ať nás nikdo neruší. Jsme spokojení sami se sebou i se stavem církve.

Pán církve jim vzkazuje: probuď se do reality! To, co si o sobě myslíš, není pravda!! „*Nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý.*“ Nevíš to? To je známka duchovní slepoty. Ta církev nemá skutečné duchovní rozeznání svého stavu. Jak se vidíš ty? Vidíš svůj duchovní stav pravdivě?

Ó, Pane Ježíši, otevři nám náš duchovní zrak, ať vidíme skutečný stav našich životů i našich společenství. Nastav nám i dnes zrcadlo svého Slova.

Petr Coufal (Olomouc)

pondělí – 26. listopadu

Zj 4,1–11

Pocta Stvořiteli veškerenstva

Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest. (Zj 4,11)

Novozákonní kniha Zjevení před nás rozprostírá tolik obrazů moci a majestátnosti našeho Pána. Nic není tak úžasné jako to, co vidíme v prvních čtyřech kapitolách knihy Zjevení se všemi jeho výjevy a zvuky obklopujícími Boží trůn. Pomysleme na to, že jednoho dne uvidíme plnost toho všeho na vlastní oči – barvy a světla, křišťálové moře a „živé bytosti“, bělostná roucha, zlaté koruny, planoucí pochodně, prudké blesky; na vlastní uši uslyšíme nevyslovitelné ozvěny hromu a hlasité radostné písně zpívané k oslavě Krále králů. Nic z toho, co zažíváme v našem současném životě, nebude s tím srovnatelné. Přesto je podstatou Zjevení 4, abychom pochopili myšlenku toho, co nás čeká, zvláště jak bude probíhat uctívání našeho Pána Boha ve chvíli, kdy veškeré stvoření dosáhne svého cíle. Budeme mít účast na Stvořitelově korunovaci, kdy vše bude položeno pod jeho nohy a „každé koleno se skloní a každý jazyk vyzná, že Ježíš je Pán!“ (Fp 2,10–11)

Ve sboru v Bradentonu na Floridě, kde sloužím jako pastotr, začínáme každou neděli bohoslužbu zpěvem písně:

*„Ty jsi hoden, jsi hoden, jsi hoden, Pane,
přijmout slávu, slávu a čest, slávu, čest a moc.
Neboť jsi stvořil, všechno jsi stvořil; stvořil jsi všechno.
Vše je stvořeno k tvému potěšení. Jsi hoden, Pane.“*

Ještě stále se nám ta píseň neomrzela. Opravdu, to očekávání nás buduje, protože víme, že tohle je jen nácvik toho, co nás jednoho dne zaplaví, když „čtyři živé bytosti“ převezmou vedení hudby. Poté celé stvoření bude vědět, že je čas dojít vykoupení a dokonalosti. (To samé platí pro nás, kdo jsme součástí tohoto příběhu a písně.)

Hlas popsáný ve Zjevení 4,1 jednoduše jako „první hlas“, volá v tomto oddílu Jana, „*Pojď sem; ukážu ti, co se musí stát.*“ My, prostí lidé žijící o mnoho staletí později, možná ještě nejsme na stejné vlně jako Jan, ale naléhavým hlasem Ducha svatého jsme pobízeni k pohybu ve správném směru. Neslyšíte ty náznaky nespočetného zástupu zpívajícího „hudbu sfér“? Není zde alespoň odraz světla zářícího na okraji horizontu oddělujícího nebe a zemi?

„Pojďte ke mně,“ zve nás Bůh.

„Jsme na cestě, Pane,“ odpovídáme.

Robert Dvorak (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

úterý – 27. listopadu

Zj 5,1–14

Pocta vykupiteli Ježíši Kristu

A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“ (Zj 5,9–10)

Jako misionářka jsem v Africe viděla, jak se kmeny Sidama, Wolaita, Kambata, Amhara z Etiopie, Kasena, Builsa, Nankani z Ghany (abych jmenovala alespoň některé) stávají součástí velké rodiny, která bude stát před trůnem a bude uctívat Beránka spolu se mnou a s vámi. Mám velikou radost, když vidím zástupy lidí z každého kmene, etnika a jazyka, jak společně uctívají zabitého Beránka.

Rozechvívá to moje srdce. A ještě mnohem více jsem nadšená z důvodu, kvůli kterému byli vykoupeni. Ten důvod vidíme v písni, kterou zpívají. Představte si ty nádherné noty, orchestr v pozadí, hlasy harmonicky zpívající, produkující tak inspirativní představení, vzdávající čest a slávu Beránkovi.

Na začátku této kapitoly Jan pláče, protože se nenašel nikdo, kdo by mohl otevřít knihu. Ale zde ve verších 9 a 10 vidíme toho, který je hoden svitek otevřít. Povšimněte si slov písně, která uschopňují Beránka k otevření svitku. „*Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován.*“ To je hodnota, která ho zmocňuje svitek otevřít. Beránek byl obětován, byl zneuctěn a odmítnut. Ale nyní se zjevuje pravá hodnota tohoto aktu ve slovech písně. „*Obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.*“

Jaká může být naše reakce na tak mocný skutek? Kdy jste naposledy poděkovali Ježíši za své spasení? Padněme na kolena a uctívejme Ho v bázni a úžasu. Pojdme to učinit hned teď!

Ruby Mikulencak (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

středa – 28. listopadu

Zj 6,1–17

Hrůzy čekající lidstvo

Králové země i velmoži a vojevůdci, boháči a mocní – jak otrok, tak svobodný, všichni prchali do hor, aby se ukryli v jeskyních a skalách, a volali k horám a skalám: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým!“ Neboť přišel veliký den jeho hněvu; kdo bude moci obstát? (Zj 6,15–17)

Občianske vojny zvyčajne bývajú veľmi kruté, no asi ani jedna sa nebude môcť vyrovnáť trápeniam a bolestiam, ktoré prídu počas veľkého súženia. V Zjavení 5 videli sme Baránka, ktorý prevzal sedmopečatnú knihu a našiel sa hodný otvoriť ju. Pretože bol zabitý a potom aj vzkriesený, bola mu daná autorita realizovať Boží plán pre tento svet. Ježiš je predstavený nie iba ako Panovník jednotlivcov, ale ako Panovník celej zeme. Kapitola 6 teraz ukazuje na to, že Baránkov hnev je vlastne výsledok odmietnutia osoby a skutkov Ježiša Krista. Baránok začal otvárať jednotlivé pečate a Boh mu dal autoritu vykonať Jeho plán v dejinách. Nešťastia, ktoré prichádzali, neznamenali, že Boh opustil tento svet, ale skôr že tento svet je podriadený Božej vôli. Teraz neobstojí nikto, kto odmietol Baránka, ani otrok, ani kráľ (v. 15). Toto zničenie sveta naznačené v Zjavení 6 je výsledok ľudskej hriechnosti a rebélie voči Bohu. V pokračovaní knihy Zjavenia vidno, že aj toto súženie Boh utkal aj do plánu spasenia. Popis Baránkovho hnevu zdal by sa nám opakom toho, že on je láska, a skôr by sme tu očakávali, že by sa hovorilo o „*Levovi z kmeňa Júdovho*“, a nie o Baránkovi. Ozajstne, len z ťažkosťou si vieme predstaviť tú agóniu a devastáciu, o ktorej hovorí dnešný text: „*Hrozné je padnúť do rúk živého Boha.*“ (Žd 10,31) Toto by nás malo motivovať hovoriť o spasení skrze Baránka. Vieš niekoho, kto potrebuje počuť túto dobrú správu? Modli sa, aby ti Svätý Duch ukázal osobu, dal príležitosť povedať evanjelium, ale poskytol aj odvahu a Jeho múdrosť.

Jan Franka (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

Nebeská odměna věrným

Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží. (Zj 7,16)

Žila a pracovala jsem v Ghaně v západní Africe více než 20 let. Každý rok, předtím než přišly deště, jsme museli vydržet horké, vlhké období. Výjimečné nebyly teploty 41 či 42 stupňů Celsia každý den v období, které se zdálo být dlouhé jako rok. Ve skutečnosti to byly každý rok jen asi 2–3 měsíce. Ale jak na nás slunce pražilo a parno se zdálo být nesnesitelné, ani jsme si už nedovedli představit, že přijde déšť.

Jaká to byla úleva, když se nebe zatáhlo, začal vát vítr a přišel osvěžující déšť. Stala se naprostá metamorfóza. Všechno se změnilo, lidé měli více energie, byli nadšení a byli připraveni pustit se do další zemědělské sezony. Bylo to jako vzácná odměna za to, že jsme vydrželi několik posledních měsíců v tom ubíječícím parnu a velmi horkých dnech.

A proto velmi dobře rozumím tomuto verši, nebeské odměně těm, kteří vytrvají. Přestože všichni věrní křesťané si zaslouží naši pozornost a respekt, jsou velmi často přehlíženi. Ale tento verš přináší naději všem těm, kteří zůstávají věrni Bohu. Naše cesta do nebe vede skrze mnohé zkoušky, ale ty nás nikdy neoddelí od Boží lásky, pokud jim to nedovolíme.

My všichni máme trápení, prolili jsme mnoho slz kvůli hříchu a utrpení; ale Bůh sám nám setře každou slzu. Na zemi nám jeho přítomnost a přízeň umožňuje stát pevně a věrně s Ním kráčet.

V nebi dostaneme velikou odměnu, budeme s Bohem a uvidíme Ježíše takového, jaký je. Jeho dotek bude skutečný a Jeho přítomnost nám ukáže, jak konečně žít a chovat se jako Ježíš. Jak říká Jan (J 3), „*uvidíme Ho takového, jaký je.*“ Co více bychom si mohli přát než vidět Ježíše tváří tvář! Neustávejte, drazí věrní služebníci, brzy vás vaše cesta po této rozpálené zemi dovede až do Jeho přítomnosti.

Ruby Mikulencak (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

Jsou i tvé modlitby na oltáři?

Jiný anděl předstoupil se zlatou kadidelnicí před oltář; bylo mu dáno množství kadidla, aby je s modlitbami všech posvěcených položil na zlatý oltář před trůnem. A vystoupil dým kadidla spolu s modlitbami posvěcených z ruky anděla před Boží tvář. (Zj 8,3–4)

Kadidelnice se žhavými uhlíky byla užívána v chrámu při bohoslužbě, jak je to popsáno v knize Exodus 30,7–9. Kadidlo se sypalo na žhavé uhlíky. Jen si představte ten příjemně sladce vonící dým stoupající v chrámě. „*A vystoupil dým kadidla spolu s modlitbami posvěcených z ruky anděla před Boží tvář.*“

Sladce vonící vůně symbolizovala modlitby Božích dětí.

Naše modlitby jsou jako sladce vonící vůně našemu Bohu.

Jak často posíláte tyto modlitby Bohu? On čeká na vaše modlitby, protože je to pro něj příjemně sladká vůně.

Jsou také vaše modlitby na oltáři?

Nico Mulder (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

sobota – 1. prosince

Zj 9,1–21

Lidská zatvrzelost odmítá pokání

A přesto se ostatní lidé, kteří v těch pohromách nezahynuli, neodvrátili od výtvorů svých rukou; nepřestali se klanět démonům a modlám ze zlata, stříbra, mědi, kamene i dřeva, které jsou slepé, hluché a nemohou se pohybovat; neodvrátili se od svých vražd ani čarování, necudností ani krádeží. (Zj 9,20–21)

V poslední knize Bible, v Zjevení Janově, jsou oddíly, které jsou pro nás jedny z největších výzev z celé Bible. Člověk čte, studuje, přemýšlí, a musí znovu promýšlet tuto závěrečnou knihu Bible. Usilovně přemýšlíme nad tím, jaký význam má tato kniha, i když pravděpodobně nedosáhneme plné jistoty, že chápeme správně. Devátá kapitola knihy je jedním z těch z nejobtížnějších oddílů. Obsahuje velmi těžká slova a předpovědi zkázy. Přes všechny nesnáze v pochopení je to Boží slovo a my musíme přijít na to, kam nás vede a jaký význam má pro nás.

Alespoň tomu můžeme rozumět, že nás s tísnivou naléhavostí volá, obzvláště ve verších 20 a 21, k tomu, co průběžně hlásá celé Boží slovo: Čiň pokání /Věř / Obrat se. Přijmi Pána jako mistra a vládce celého svého života, speciálně tvého vlastního života.

Co se zde otevírá čtenářově srdci a mysli je, abychom se učili a praktikovali Boží způsoby v tomto zvláštním světě. To je dozajista těžký úkol, ale díky Bohu se nám dostává velkého povzbuzení: „*všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu!*“ Ano, samozřejmě že můžeme, protože nepatříme sami sobě.

Základní volání všech evangelií je: pozvi Krista do svého srdce a on tě pozve do toho svého. Jde zde o vzájemné působení mezi jednotlivcem a Pánem. A doved' záležitost ještě o krok dále. Podle knihy Filipským 2 Ježíš celý svůj život dal nám. Na oplátku požaduje od nás odvrácení (pokání) od našich falešných věr a chování. Aby bylo ve vás to, co je v Kristu, jak píše apoštol Pavel. Vezměte si to k srdci a žijte podle toho.

Je po tobě požadováno nové uspořádání tvého života. Pokání! Není to nutně jednoduchá věc, ale je základní pro to, aby tvůj život pokračoval cele v Bohu a abys byl vysvobozen od ohrožení ze Zjevení 9.

Robert Dvorak (Československá baptistická konvence v USA a Kanadě)

Budoucí neomezená Boží vláda

Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi: „Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš; a bude kralovat na věky věků.“ Čtyřiaadvacet starců, sedících na svých trůnech před Bohem, padlo na kolena, klaněli se Bohu a volali: „Dobrořečíme tobě, Pane Bože všemohoucí, který jsi a kterým byl, že ses chopil veliké moci, která ti náleží, a ujal ses vlády.“ (Zj 11,15–17)

Když zazněla sedmá polnice, znamenalo to příchod Krále králů. Bůh má vše pod kontrolou a potrestá zlo tohoto světa, které odmítá akceptovat Boha jako svého Pána a Spasitele (Zj 9,20–21). Jakmile Ježíš jednou přijde, už nebude šance se k němu obrátit. Šance přijmout Ježíše jako Pána a Spasitele je nyní.

Bůh vládne ze svého trůnu a kolem něj sedí 24 starců, kteří Ho uctívají. Tito starší představují 12 Izraelských kmenů a 12 apoštolů, což symbolizuje všechny Boží vykoupené před i po Ježíšově ukřižování a zmrtvýchvstání.

Těch 24 starců nám ukazuje, že všichni jeho vykoupení Boha uctívají.

Jeho vláda je neomezená a navždy. Pojdme uctívat našeho věčného Krále.

Nico Mulder (Československá baptistická konvence)

Vítězství Božího lidu skrze fatální porážku

A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: „Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali svou duši až na smrt.“ (Zj 12,10–11; ČSP)

Vítězství nad satanem, o kterém čteme ve Zjevení, má dvojí povahu. Na jedné straně jsou tu Boží andělé, kteří bojovali s drakem a zvítězili (o existenci případu, že by andělé mohli v tomto boji prohrát, spekulovat nebude) (Zj 12,7), na druhou stranu jsou tu Boží děti, které poraženy skutečně byly. Tato porážka je logickým následkem následování poraženého Krále – zabitého Beránka. Člověk by se musel mít velmi nerad, kdyby šel na místo smrtelného nebezpečí jen kvůli svému vyznání víry. Nejspíš bychom takovou víru dnes mohli označit za fanatickou. Přece se vždy najde nějaké křesťanské odůvodnění, díky němuž není třeba trpět. V knize Zjevení se nám ale otevírá jiná realita.

Porážka, která je pro lidi země zřejmá, se stává v Božích záměrech vítězstvím nad satanem. S příchodem Krista byla nastolena nová realita, kterou křesťané nikdy nechtěli podcenit. Mučednická smrt nikdy není marná, i přesto, že se to tak dá někdy

prezentovat. Ať ten boj s drakem na nebi byl jakýkoliv, tady na zemi se uskutečňuje vítězství nad satanem skrze ty, kdo „nemilovali svou duši až na smrt“. Zda je dnes taková „sebe neláska“ stále možná, ať posoudí každý čtenář sám. Vybízáme ale k tomu, aby naše láska ke Kristu měla takové projevy, že by nezasvěcený člověk klidně mohl říci: „hle, on sebe a svůj život opravdu nemiluje“.

„Vždyť je to ta nejlepší věc, kterou můžeme dělat. Jsmeli Božími dětmi, pak je nám přisouzeno utrpení, nikoli protože bychom se tak měli stát dobrými, ale protože takto poznáváme více Krista – kým On skutečně je,“ řekla Aliyah ze Somálska (Hlas mučedníků).

Pane, opatruj sestru Aliyahu ze Somálska. Dej se i nám poznat takový, jaký skutečně jsi.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

úterý – 4. prosince

Zj 13,1–13

Boží lid musí osvědčit svou víru

Má-li kdo uši, slyš. Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí; kdo má být zabit mečem, [musí] být mečem zabit. Zde jest vytrvalost a víra svatých. (Zj 13,9–10; ČSP)

Jak svatým životem bychom žili, kdyby sám Hospodin dal satanovi moc rozpoutat válku proti svatým s tím, že by svatí byli přemoženi? Nebylo by to na nás moc, chtít od nás, abychom bojovali proti svým hříšným sklonům, nesklouzli do kompromisu a nakonec byli zabiti?

„Pokud budeš ještě křesťanem, až se vrátíš zpátky ze Saúdské prestižní King Fahd University,“ varovali rodiče Mahada a plánovali jej obklopit výhradně muslimskými spolužáky, „tak tě zabijeme!“ (Hlas mučedníků) Pro Mahada to bylo velmi bolestné období. „Pomyslel jsem si tehdy, že kdyby to byla Boží vůle, tak bych raději zemřel,“ vzpomíná Mahad. „Na druhé straně jsem ale nikdy nepochyboval o správnosti svého rozhodnutí stát se křesťanem. Svoji víru jsem také nikdy neskrýval.“

Díky Pánu, že my před takovými rozhodnutími stát nemusíme. Díky Bohu, že se od nás žádná cena za následování Krista nevyžaduje (kromě těch pár stovek o nedělní bohoslužbě). Díky Bohu, že je Praha obklopena Boží milostí a my můžeme žít pohodlný život. Vždyť i teologové nám říkají, že až přijde šelma, tak my budeme již vytrženi. Asi chápete, že to píšu s ironií. Teologové jsou občas natolik schopní, že mohou klidně přesvědčit třeba i o tom, že Písmo mluví o lidech žijících v hříchu jako o svatých.

Dnešní biblický text k nám asi ani nemůže promluvit, jelikož je povzbuzením pro opravdové svaté. Třeba k nám promluví text předchozí, kde čteme: „Celá země nad tou šelmou užasla; poklonili se drakovi, že dal té šelmě svou pravomoc, a poklonili se také šelmě se slovy: ‚Kdo je podobný té šelmě a kdo s ní může bojovat?‘“ (Zj 13,3–4). Jenže my to neradi slyšíme, a raději do této skupiny uctívačů šelmy zařadíme někoho jiného. Ale zkoumejme sami sebe. Nežasneme snad nad dnešními velmocemi, které konají to, co chtějí, a nikdo s tím nic nemůže udělat? Neříkáme náhodou také, že vše řídí peníze?

A když se modlíme, tak snad necítíme, že ve srovnání s různými rozhodnutími prezidentů je důsledek našich modliteb nulový? A jakou máme sílu proti tomu všemu bojovat?

Smiluj se, Pane, nad naší sebejistotou, a pomoz nám najít jistotu ve tvém reálném kralování.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

středa – 5. prosince

Zj 18,1–24

Konečný pád světských mocností

Potom jsem uviděl jiného anděla sestupovat z nebe: měl velikou pravomoc a země byla ozářena jeho slávou. Zvolal mocným hlasem: „Padl, padl veliký Babylon... Raduj se nad ní nebe a svatí, apoštolové i proroci, protože Bůh nad ní vynesl soud...“ (Zj 18,1–2,20a; ČSP)

Po přečtení celé 18. kapitoly Zjevení vidíme, že radovat se z pádu Babylonu není tak jednoduché. Naopak, pro běžné obyvatele je pád Babylonu důvodem k pláči a velkému litování. Čteme tři dlouhé žalozpěvy o tom, co všechno je ztraceno s pádem Babylonu. Očima obchodníka lze říct, že jedině tam mohl člověk dosáhnout svých snů o zabezpečeném a šťastném životě. Babylon je symbol jistoty a stálého pokroku. Je rájem na zemi pro každého, kdo chce něco ve svém životě dokázat a něčeho dosáhnout. S pádem Babylonu padá i každá naděje na úspěch. Proč by se kdokoliv měl potom radovat? Kdo by se odvážil odepřít lidem štěstí a naplnění vnitřní touhy?

„Prosím jen, abych si směl vzít sebou svůj batoh,“ řekl pastor svým skromným, leč pevným hlasem. „A co v něm je?“ ptal se policejní důstojník a prohledal jeho obsah. Nebylo v něm nic jiného než příkrývka a nějaké obnošené šatstvo, které měl Li již shalené, neboť očekával, že bude toho dne zatčen. (Hlas mučedníků)

Pokud se chceme dopracovat k radosti z pádu Babylonu, musíme něčím začít. Co se svatých týče, očekává se, že z něho odejdou. *„Vyjděte z ní, můj lide, abyste neměli účast na jejích hříších a nedostali z jejích ran.“ (Zj 18,4).* Ten odchod se ale kvalitativně liší od odchodu Židů z Egypta. Nyní nelze nic odnést s sebou. Dovoleno je ten batoh.

Pokud ale naopak děláme všechno pro to, aby byla vazba na Babylon ještě pevnější, pak se nedivme, že soud nad ním nám může více připadat jako nefér než jako radostný. Svatí mají upevňovat své vazby s novým Jeruzalémem a vždy mít připravený batůžek pro potřebu náhlého odchodu.

Vyznáváme, Pane, že žijeme jiným způsobem, než tys nás učil.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

Svatba Beránkova

A uslyšel jsem jakoby hlas velkého zástupu a jakoby zvuk mnohých vod a jakoby zvuk silných hromů: „Haleluja, ujal se kralování Pán, náš Bůh, ten Všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože přišla svatba Beránkova a jeho žena se připravila; a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment.“ Tím kmentem jsou spravedlivé činy svatých. (Zj 19,6–8; ČSP)

Svatba blízkých lidí je vždy radostnou událostí, samozřejmě pokud byla volba učiněna pod Božím vedením. Pro ženicha a nevěstu, pokud žili v čistotě, je to dlouho očekávaný okamžik, který následně změní a promění celý jejich život. Na druhou stranu, pokud svatba má jiné cíle než radostné sebe darování druhému, pak i přes vynikající svatební stůl má za následek jen zármutek.

V dnešním textu potkáváme nevěstu, která zřejmě chce sama sebe darovat z lásky svému ženichu. Víme to, protože byla k svatbě připravena. Tato příprava ji stála hodně času a námahy. Její zářivý oblek totiž není přímý výsledek Beránkovi oběti, ale jde o její spravedlivé činy.

Jednat spravedlivě ve světě, kde ještě vládne satan, není vůbec jednoduché. Vždycky nás to něco stojí. Nemáme ale jinou možnost než žít svatým životem, což je viditelný způsob sebe darování Tomu, koho milujeme a na jeho příchod se těšíme.

Na druhou stranu se zdá, že je pro nás budoucí svatba spíše něco nechtěného. Rozumíme, že do toho musíme jít, ale dnes na to raději nemyslíme. Z toho, jak pozoruji svou přípravu, to vypadá spíše na sňatek z rozumu než z lásky. Chceme si to tady užít, Babylon je pro nás stále lákavým místem, a byli bychom velmi smutní, kdybychom ho ztratili.

Pane, Ty víš, že rádi přijímáme Tvé dary, ale dále žijeme sobeckým životem. Dej, abychom začali konat spravedlivé činy svatých.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

Boží přebývání uprostřed lidí

A uslyšel jsem mocný hlas z trůnu, který řekl: „Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi [a bude jejich Bohem]. A [Bůh] setře každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, [neboť] první věci pominuly.“ (Zj 21,3–4; ČSP)

Kdysi dávno Bůh stvořil zvláštní tvory. Materiál, který k tomu použil, nebyl nijak velkolepý, byl to pouhý prach ze země. Na pozadí všeho ostatního, co bylo stvořeno,

tento druh v ničem moc nevynikal. Měl však jednu zvláštnost. Byl totiž nositelem Božího obrazu a podoby. Byl postaven nad celé stvoření, aby vykonával božskou funkci panování. Můžeme říct, že Bůh začal sdílet svoji božskost (podělil se o ni) s něčím, co Bohem není. Bohu se zalíbilo stvořit něco, co by bylo jako On.

To stvoření bylo natolik dokonalé, že klidně mohlo dobrovolně popřít svou důstojnost, a místo toho, aby se přibližovalo k Bohu, se mohlo vrátit do prachu země. I přesto, že to stále zní neuvěřitelně, se nositel Božího obrazu Boha opravdu zřekl a povolil si návrat do zemského prachu. Poté, co tak učinil, byl návrat do Boží přítomnosti nerealizovatelný. Od té doby se staly jistou součástí života slzy, žal, křik, bolest a smrt. Bůh se pro ně stal jen metaforu někoho, o kom se lze jen přít.

Je neuvěřitelné, že přes to všechno Bůh nezavrhl svůj prvotní plán: „*přebývat s lidmi a být jejich Bohem*“. Je chvályhodné, že tyto věci jednou pominou a Bůh sám vybuduje svůj stánek s námi, dosud ve vzpouře žijícími lidmi.

Chvála tobě Pane, že přes všechny překážky, které ti stavíme do cesty, ty přesto stále chceš být s námi.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

sobota – 8. prosince

Zj 21,22–22,5

Úžasný nebeský domov

A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby mu svítily. Ozářila ho Boží sláva a jeho lampou je Beránek. A národy budou chodit v jeho světle a králové země do něho přinášejí svou slávu. Jeho brány nebudou nikdy ve dne uzavřeny, a noci tam už nebude. A přinesou do něho slávu a čest národů. A nevstoupí do něho nic nečistého ani ten, kdo činí ohavnost a lež, ale jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života. (Zj 21,23–27; ČSP)

Překvapivost zjevení, o kterém dnes čteme, spočívá v tom, že Boží sláva nepohlcuje všechno ostatní. Jeho sláva je obrovská, a i přesto, že Bůh koná vše pro svou slávu, tak vždy nechá místo také slávě jiné. Čteme, že do nového města přinášejí svou slávu králové a národy. Jak je to jen možné, že Hospodin znovu „tlumí“ záři své slávy, aby nechal prostor pro slávu svého stvoření? A proč znovu? Protože to už jednou učinil, když se rozdělil o svůj obraz a podobu.

V Janově evangeliu čteme: „*Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim*“ (J 17,22). Můžeme s jistotou říci, že ve Zjevení se nemluví o kultuře národů, kterou každý přinese s sebou, nemluví se tam ani o technologickém pokroku nebo biologických znalostech (že by Jan psal o slávě Babylonu v novém městě?). Ne. Jde o slávu nového stvoření v Kristu, které se stává novým již dnes. Již dnes každý, kdo žije v Kristu, se stává originálním a neopakovatelným Božím stvořením. To, co učiní v Kristu, to, čeho v Něm dosáhne po smrti, nebude ztraceno, ale bude spolu s Ním vzkříšeno. I ta nejmenší věc vykonaná ve jménu Ježíše bude připomenuta a zapracována do nového města.

Při prvním stvoření hráli nositelé Božího obrazu spíše pasivní roli. Při druhém stvoření hrají aktivní roli a v tom se ještě více podobají Bohu. Nejde o narození se z těla, kde se nikdo dítěte neptá, zda se chce narodit a do jaké rodiny patřit (stejně jako se nikdo neptal Adama a Evy, zda chtějí být stvořeni). Jde o druhé narození z Ducha, kde se člověk musí aktivně podílet na přijetí Božího daru.

Ďekuji ti, Pane, že od začátku své „zvláštní“ stvoření bereš vážně a dovoluješ nám se podílet na tvém Království.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

neděle – 9. prosince

Zj 22,6–21

Volání nevěsty – církve po příchodu ženicha – Krista

A Duch i Nevěsta praví: „Přijď.“ A kdo slyší, ať řekne: „Přijď.“ A kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať si zdarma vezme vodu života. (Zj 22,17; ČSP)

Každá mince má své dvě strany, které nejdou oddělit. Volání „*přijď*“ má v jednom verši dva různé příjemce. I přesto, že tito dva příjemci se od sebe liší, jako se noc liší ode dne, z praxe církve víme, že když zaniká první volání, zaniká s ním i to druhé.

Církev, ve které působí Boží Duch, nemůže jinak než volat po příchodu Pána Ježíše. Kdo je naplněn Božím Duchem, ten se chce víc a více sjednotit s Kristem a být s Ním. Jeho příchod je žádoucí. Až se zjeví, budeme Mu podobni, protože Ho uvidíme takového, jaký je.

Druhé volání spočívá v tom, že očekávající církev nemůže jinak, než volat hříšníky k pokání. Boží Duch působící v církvi také volá všechny, aby přišli ke spásné víře v Pána Ježíši. Očekávání Pánova příchodu se vždy projevuje aktivním zvěstováním evangelia. Působí to totiž jeden a tentýž Duch. A pokud Duch svatý v nás probudil touhu po příchodu Ježíše, tak bude proměněna i naše lhostejnost k nevěřícím.

Když o tom takhle píš, tak si silně uvědomuji, že můj sbor nemá ani první, ani druhé. Píšu to jako sebeobvinění a třeba také jako veřejné pokání. Síla Babylonu nás přemohla a působení Ducha bylo uhašeno. Opravdu se ptám, zda až Ježíš přijde, najde víru v našem shromáždění?

Pane, jen na tvoje milosrdenství můžu spoléhat, že nás nenecháš ve stavu, v jakém jsme teď.

Oleg Gricyk (Praha – Církev XXI. století)

Stvořitelské dílo zvěstuje velikost Stvořitele

Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděš ses velebnou důstojností. Halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. (Ž 104,1–2)

Písmo nám svět kolem nás představuje nikoliv jako *přírodu*, ale jako *stvoření*. A stvoření není žádný uzavřený systém, který funguje sám o sobě, ani strojek, který nějaké božstvo na úsvitu času natáhlo jako hodinky a od té doby si tiká víceméně samostatně. Stvoření je totiž nejen na počátku, ale v každém okamžiku niterně spojeno se Stvořitelem. Nelze mluvit o stvoření a nemluvit o Stvořiteli. Stvoření a Stvořitel jsou zcela odlišní, a přitom neoddělitelně spojení. Vědec nebo umělec se může rozplývat nad úžasnou komplexitou nebo krásou přírody, ale pro žalmistu by to bylo příliš málo. Vidí totiž, že krása, komplexnost, vyváženost, obrovská síla i jemnost, kterou vidíme ve stvoření, je otiskem charakteru Stvořitele. Stvoření tu není samo od sebe, nespočívá samo v sobě – je to dar. Ten, kdo vidí stvoření, ví, že jeho život je součástí tohoto daru. A dar je příhodná metafora pro stvoření. Z dobrého daru máme radost, ale přece větší, hlubší a trvalejší radost máme ze vztahu s dárce: jeho dar je projevem tohoto vztahu. A stejně tak máme radost ze stvoření, ale hlubší radost máme ze Stvořitele, který skrze stvoření projevuje svůj vztah k nám. Světlo je úžasné, nedokážeme si představit nic světlejšího – a přece světlo není pouze součástí přírody, ale je to stvoření odkazující ke Stvořiteli, který se zahaluje světlem.

Blahoslav Fajmon (Liberec)

Připomínej si dílo Božího vysvobození

Připomínejte divy, jež vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst, potomkové Abrahama, jeho služebníka, Jákobovi synové, jeho vyvolení! Je to Hospodín, náš Bůh, kdo soudí celou zemi. (Ž 105,5–7)

Dokonalost Božího stvoření porušil člověk svou neposlušností, svým hříchem. Bůh však člověka miloval, a proto uzavřel smlouvu s Abrahamem, kterou stvrdil Izákovi a Jákobovi. „*Budu jim Bohem a oni můj lidem,*“ říká Hospodín.

Písmo svaté nám popisuje, jakými útrapami, jakými protivenstvími a jakými boji prochází izraelský lid. Protože však Bůh plní svá zaslíbení, protože Bůh je věrný, můžeme spolu s Davidem v úvodních verších žalmu 105 radostně oslavovat Hospodina a připomínat si jeho dílo, které přineslo záchranu Božímu lidu. Divuplné události, jejichž prostřednictvím Hospodín směřoval svůj lid k záchraně, jsou leckdy lidskému

chápaní jen stěží pochopitelné. Tím více však posilují naše vědomí, že na všelijak svízelné životní situace nejsme sami. Můžeme se radovat z toho, že Bůh je s námi. V Hospodinových rukou můžeme nalézt útěchu a bezpečí.

Toto ujištění nás povzbuzuje i ve chvílích, kdy se nám zdá, že Boží pomoc nepřichází. Hospodin se nezměnil! Na jeho lásku, blízkost a mocné působení se můžeme plně spolehnout i dnes. A proto si připomínejme dílo Božího vysvobození, tak jako Zachariáš v první kapitole Lukášova evangelia: „*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid a vzbudil nám mocného spasitele z rodu Davida, svého služebníka.*“ (Lk 1,68–69) V Kristu jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou Boží milost. Slib, který dal Bůh Abrahamovi, se dokonale naplnil v životě a díle Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele.

René Lengyel (Liberec)

středa – 12. prosince

Ž 106

Bůh zachraňuje svůj lid i přes jeho nevěru

On však je zachránil pro své jméno, aby v známost uvedl svou bohatýrskou sílu. (Ž 106,8)

Celý 106. žalm je svědectvím o nepochopitelném milosrdenství, které Hospodin prokazoval Izraeli přes jeho neposlušnost a nevěru. Strach izraelského lidu u Rákosového moře při pohledu na egyptskou jízdu, jeho reptání proti Hospodinu při putování pouští, uctívání zlatého býčka pod horou Sínaj, neposlušnost lidu, který nevyhladil kenaanské pronárody a namísto toho se s nimi smísil a přidal se k uctívání jejich božstev. To je jen částečný náhled do situace izraelského národa, který si vedl svévolně, nepochopil Hospodinovy divy a nepřipomínal si jeho milosrdenství. Boží lid byl podivuhodným Hospodinovým zásahem vyveden z egyptského otroctví do svobody, v níž mohl opakovaně zažívat Boží slávu a moc. Přesto se ve svých myšlenkách stále vracel zpět do Egypta a proti Bohu, který jej zachránil, znovu a znovu reptá. Hospodin dává svému lidu vše, po čem touží, a přece lid opět hřeší a neposlouchá. Jak jsme i my v mnohém podobni lidu Izraele. Pán Bůh nás velmi dobře zná. Zná naše myšlenky dříve, než přijdou, zná i všechna naše provinění a selhání. Přesto nás nezatrácuje a neláme nad námi hůl. Naopak, nabízí nám pomoc, záchranu a nová východiška. Nejedná s námi podle našich skutků, ale podle svého nezměrného milosrdenství. A proto: „*Chválu vzdějte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství navěky trvá.*“

Zdeněk Špringl (Liberec)

Bůh znovu a znovu projevuje své milosrdenství

A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy. Ti at' vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná, at' mu obětují obět' díků, at' s plesáním vypravují o všech jeho skutcích. (Ž 107,19–22)

„Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!“ Takto začíná 107. žalm. Pokračuje líčením těch, kteří bloudili, měli různá trápení – těm všem se dal Bůh poznat, mohli zažít Boží milosrdenství, záchranu, vysvobození z trápení. Ti všichni mohou Hospodina chválit a děkovat mu za jeho na věky trvajícím milosrdenství.

Zamysleme se dnešní den nad tím, co pro nás Hospodin udělal v našich životech, jak vyslychá naše modlitby. Kolikrát nám projevil milosrdenství a pomohl vyřešit situace, ve kterých jsme už ztráceli naději. Také si připomeňme, jak jsme mu v takových situacích projevili vděčnost. Chválili jsme ho stejně intenzivně, jako jsme předtím k němu úpěli na modlitbách? Chválili jsme ho modlitbou a zpěvem? Chválili jsme ho také tím, že jsme projevili milosrdenství našim bližním, lidem okolo nás v práci, ve škole? Chválili jsme ho tím, že jsme se sdíleli s ostatními o tom, co pro nás Pán vykonal, že jsme radostně svědčili o podivuhodných Božích skutcích? Závěr dnešního žalmu končí výzvou: „*Kdo je moudrý, at' dbá těchto věcí a Hospodinovu milosrdenství at' hledí porozumět!*“ A tak přemýšlejme o Božím neuhasínajícím milosrdenství, neboť pouze v něm je naše naděje.

Oto Bydžovský (Liberec)

Boží milosrdenství je nezměřitelné

Hospodine, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy; vždyť tvé milosrdenství nad nebe sahá, až do mraků tvoje věrnost. Povznes se až nad nebesa, Bože, a nad celou zemí at' je tvoje sláva! (Ž 108,4–6)

Když čteme tato slova, uvědomujeme si, jak nezměrná je Boží milost v našich životech? Zakusili jsme, jak bezmezná je Hospodinova věrnost? Nad celou zemí se vznáší Boží sláva, nelze dohlédnout hranic jeho milosrdenství a věrnosti. Jakkoli těžké se zdají být situace v našich životech, nebude nikdy zahanbena naděje těch, kdo očekávají na Hospodina. Žalmistu vede tato zkušenost ke zcela přirozené reakci – nemůže jinak, než jít mezi lidi a nechat ze sebe tryskat chválu svému Stvořiteli.

Bůh je tak velký, že všechno, co dělá, zjevuje jeho slávu a velikost. Nemůžeme zavřít oči před majestátním dílem našeho Boha. Nemůžeme se skrýt před jeho

milosrdenstvím a věrností. Jeho láska proniká do všech koutů, jeho sláva září po celé zemi.

S vděčností přemýšlejme nad Boží dobrotou. S pokorou prosme, aby nám připomínal vše, za co jsme mu nepoděkovali. Ukažme lidem na Hospodinovu slávu, vzdejme mu mezi lidmi chválu, neboť je toho hoden.

Greg Mandelkow (Liberec)

sobota – 15. prosince

Ž 109

Volání k Bohu o pomoc v ohrožení od nepřátel

Bože, má chválo, nestav se hluchým, když se na mě rozevřela ústa svévolná a lstivá! Zrádným jazykem mě napadají, slovy nenávislivými mě zasypali, bojují proti mně bez důvodu. Osočují mě za moji lásku, zatímco se modlím. (Ž 109,1–4)

Žalmista se modlí: „Bože, má chválo...“ Kdysi to snad bývalo tak, že jeho srdce přetévalo chválou. Ale toto je modlitba ve zlém čase, v kritické situaci. Nepřátelé proti němu bez důvodu bojují, rozvívá se před ním chřtán záhuby, který ho co nevidět pohltí. Má strach. A on se modlí, přestože jsou dokonce i jeho modlitby a jeho láska důvodem k osočování. Tak je to správně, říkám si, to odpovídá mým představám o věřícím člověku.

A Hospodin? Vypadá to, že neslyší! Staví se hluchým, nezasahuje! To mě zneklidňuje, vždyť se děje křivda, jak se na to může Pán Bůh dívat? Věrný modlitebník je ponechán sám sobě, nemá žádný důvod k radosti a k děkování. Jak se má vyrovnat v takové kritické chvíli se strachem, nespravedlností, sebelitostí, vnitřní agresí a touhou po odplatě?

Jak by měl vlastně Hospodin zasáhnout? Žalmista to ví. Ať na jeho nepřátele dopadne to nejhorší. Ať na ně dopadne všechno to, co připravovali jemu. Je to správné, ptám se? Ale vždyť tu jde o spravedlnost, odpovídám si. Zlu se přece musí učinit přítrž a spravedlnost se nejlépe prosadí zásadou oko za oko a zub za zub. Tomu rozumím, není na té žalmistově prosbě nic nepatřičného. Zlo musí být potrestáno.

Je to jasné, jen kdyby se mi do toho nepletla slova: „*Trpíme hladem a žízní a nemáme co na sebe, jsme bití, jsme bez domova, s námahou pracujeme svýma rukama. Jsme-li tupeni, žehnáme, pronásledování neklesáme, když nám zlořečí, odpovídáme laskavě. Až dosud jsme vydědenci světa, na které se všechno svaluje. Prosím vás: Jedněte podle mého příkladu!*“ (1K 4,11–13.16)

Jan Bistranin (Liberec)

Pravá životní moudrost: Boží bázeň

Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí. Jeho chvála trvá navždy! (Ž 111,10)

Lidé od nepaměti touží po tom, aby jejich život nebyl pouhou marností a pomíjivostí. Aby vybudovali cosi, co přetrvá, co jim navěky zajistí jméno a blahobyt, co je ochrání před všelijakým vnitřním i vnějším ohrožením. A tak budují opevněná města a babylonské věže. Z asfaltu a cihel místo kamení a hlíny. Skrze nové technologie dovést lidstvo ke světlejším zítřkům. S děsivou uniformitou se společně dotknout nebeské sféry, vytvořit ráj na zemi. Čím více takových lidských pokusů, tím více však deziluze, zmařených životů, rozchodů a tragických konců.

Lidé zapomínají na to, že jenom to, co činí Hospodin, zůstává navěky; nic k tomu nelze přidat ani z toho ubrat. (Kaz 3,14) Moudrost, která dává lidskému pozemskému počínání smysl a trvalou hodnotu, musí proto začít u Hospodina. Protože pouze na Ném a na jeho díle můžeme s jistotou stavět. Stejně jak to činil žalmista, který vyznává: „*Seslal svému lidu vykoupení, ustanovil navěky svou smlouvu; svaté, bázeň budící je jeho jméno. Jeho chvála trvá navždy!*“

Bázeň Boží označuje hlubokou úctu a poslušnost, která je vyhrazena jedinému Bohu, vědomí jeho svrchovanosti i blízkosti. Není to strach ani ustrašenost. Naopak, kdo se bojí Hospodina, kdo se v důvěře spoléhá na jeho vedení, nemusí se už ničeho dalšího bát. Vždyť „*je-li Bůh s námi, kdo proti nám?*“ (Ř 8,31) „*Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k nepomíjejícímu životu spolu s Kristem.*“ (Ef 2,4) On navěky ustanovil smlouvu, která byla zpečetěna krví jeho Syna. „*Za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?*“ (Ř 8,32)

David Hejzlar (Liberec)

Bůh žehná spravedlivým a štědrým

Dobře bývá muži, jenž se smiluje a půjčí a své věci spravuje dle práva: nezhroutí se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně. Nemusí se bát zlé zprávy, jeho srdce pevně doufá v Hospodina. (Ž 112,5–7)

V tomto Žalmu jsme vybídnuti, abychom mysleli na své bližní a nestavěli jsme se k nim netečně. Kdo je vlastně můj bližní? Není to jen můj nejbližší příbuzný, kamarád. Je to každý v mém okolí. Jistě zde není míněno, že bychom měli prvnému člověku v nouzi, kterého uvidíme, věnovat finanční obnos a dál se o něj nezajímat. Tuto

pomoc vnímám spíše po duchovní stránce. Žijí mezi námi lidé, kteří působí na první pohled šťastně. Mají krásný dům, auto, dobře vypadají... Může se nám zdát, že jim nemáme co nabídnout, možná toho vlastní mnohem víc než my. Ale když se o ně začneme hlouběji zajímat, často zjistíme, že se pod zevnějškem nachází člověk, který pomoc potřebuje. Pokud v nás uvidí muže (ženu), jehož (jejíž) srdce pevně doufá v Hospodina, musí zákonitě spatřit také vnitřní bohatství, které jemu chybí. Jak by se mělo toto bohatství projevat v našem životě?

Jedna z mých zkušeností byla, když jsem se po několika letech setkal se spolužáky z gymnázia. Jsou mezi nimi, mimo jiné, úspěšný podnikatel, soudce nebo známá zpěvačka. Všichni dosáhli toho, čeho v životě dosáhnout chtěli, ale neučinilo je to šťastnými. Někteří se mi svěřili, že mi závidí. Ne dům nebo auto, ale milující rodinu a radostný způsob života. Cítil jsem se zahanbeně, protože jsem jim nebyl vždy dobrým příkladem. Ale Pán Bůh se i v maličkostech oslavuje a dává nám příležitost sdílení se o Něm a o tom, jak veliké věci učinil v mém životě, jak mě neustále vede a žehná mi v každé situaci, pokud vše odevzdám do Jeho rukou.

Martin Nesvarba (Aš)

úterý – 18. prosince

Ž 113 a 114

Bůh mění úděl ponížených

Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka a pak ho posadí vedle knížat, vedle knížat svého lidu. Neplodnou usazuje v domě jako šťastnou matku synů. Haleluja. (Ž 113,7–9)

Náš Bůh je úžasný! Celý stotřináctý žalm je jako odlesk vzácného pokladu, který je najednou můj a může být i Váš, milý čtenáři těchto řádků. Náš Bůh je úžasný, protože vzbuzuje úžas, je chvályhodný, protože je za co Jej chválit! Ve všem převyšuje naše představy a zkušenosti. Kdo jiný by někoho, kdo je na dně tak moc, že víc to už nejde, povýšil mezi ty, kteří jsou tak vysoko?

Úžasně, ne snadno pochopitelné. Obdivuhodné, nepředstavitelné v měřících toho, co známe a vidáme okolo sebe. A přece tak potřebné a tak moc se nás to týká. Každý jsme hříšník a v hříchu jsme byli tak daleko od Boha, jak to jen bylo možné. Nebýt Jeho, byli bychom zůstali v prachu a kalu. To díky Hospodinu, díky Jeho milosti, díky Jeho plánu na naši záchranu, to díky oběti Ježíše můžeme i my být tam, kde jsou ti, o kterých Bible hovoří jako o knížatech Jeho lidu! To je obrovské, úžasné a nepochopitelné, když si člověk uvědomí, jak daleko od Boží slávy byl. Náš Bůh se slitovává, uzdravuje a mění to, co lidé ve světě nazývají osud, tedy to, co je dané a co se nedá změnit. Proto Bůh chce, abychom se dotazovali jen Jeho, protože jako jediný nás miluje a jako jediný mění úděl nás ponížených hříchem, nás povýšených Jeho obětí. V osobě Ježíše pocítujeme, jaká je skutečná láska, jak nás Bůh miluje. Díky Ježíši to není jen nějaká teologie, ale každodenní zkušenost! Díky Ježíši jsem šťastný. Jsem

šťastný, že Bůh změnil můj úděl a věřím, že i dalším přede mnou i po mně. A tak to zvěstujeme! Haleluja!

Jiří Němejc (Aš)

středa – 19. prosince

Ž 115

Doufejte v Hospodina, On je dárce požehnání

Vy, kdo se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, je vám pomocí a štítem. Hospodin na nás pamatuje, on nám žehná: žehná domu Izraele, žehná domu Áronovu, žehná těm, kteří se bojí Hospodina, jak malým, tak velkým. (Ž 115,11–13)

V tomto žalmu v je 11. verši psáno: „Vy, kdo so bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina“, On je dárce požehnání. Chci se zastavit nejdříve u básně. Bázeň před Hospodinem je jedním z biblických pojmů. S bázni se setkáváme od prvních až do posledních kapitol Bible. V knize Přísloví 1,7 čteme: „*Bázeň Hospodinova je počátek moudrosti*“. Šťastný je ten, kdo se bojí Hospodina, protože toho Hospodin vyučuje a pomáhá mu rozhodovat se, volit správnou cestu. A v tom je přece životní moudrost. V tom je umění žít správně, krásně, a užitečně. Hospodin také zjevuje svá tajemství těm, kteří se Ho bojí. Ale nebojme se trochy toho utrpení, strastí a domnělého neštěstí, které nás potkává, protože i drobná, i velká trápení mají svůj cíl a své poslání. A to pro náš vnitřní vývoj a pro náš růst ve spoléhání se na Boha. Dále je psáno, že je nám pomocí a štítem. Na nás pamatuje a nám žehná. Kdyby se náš život odvíjel přesně tak, jak bychom my chtěli, byli bychom duchovně chudá, slabá a sobecká stvoření. Jak často je trápení pro nás také požehnáním. Na závěr si přečteme žalm 128. Kdo se bojí Hospodina, bude prožívat Boží požehnání i ve své rodině, sboru a ovoce jeho práce bude požehnáno. Doufej v Hospodina. On žehná těm, kteří se Ho bojí. Jak malým, tak velkým.

Oldřich Pospíšil (Aš)

čtvrtek – 20. prosince

Ž 116,1–9

Boží ochrana je víc než lidská chytrost

Hospodin chrání prostáčky, byl jsem zoufalý a on mě zachránil! Znovu odpočivej, duše má, Hospodin ti dobrodiní prokázal! (Ž 116,6–7; B21)

Pracuji v továrně na výrobu plastových oken. Obsluhuji 2 velké stroje (15–30m), které obsahují spoustu částí a zařízení. Různé pumpy, svěrky, přítlačné válce, táhla, pilu, topná tělesa, gilotinu, unašeče, vakuové lázně, el. instalace a podobně.

Možnost úrazu je veliká. Stačí neznalost, neproškolenost nebo méně zručnosti či postřehu a průšvih je tu. Lze snadno přijít o část těla, potažmo o život samotný. Viděl jsem, jak kolega přišel o prst.

Pokud přirovnám náš život k takovému stroji, je v něm daleko více součástí, tj. situací jak přijít k úhoně jak fyzické, tak duchovní. Lidé mají tendenci spoléhat se na vlastní znalost a chytrost, což většinou funguje, avšak narážíme na situace, které nás převyšují. Spolehejme na Pána Boha, neboť On jediný zná všechny okolnosti, pohnutky a myšlení nás samotných i všech zúčastněných v dané situaci. Spolehněme tedy na něj, čtěme si Jeho slovo, mluvmе k němu v modlitbě a odevzdávejme se mu každý den našeho žití.

Jan Žoha (Aš)

pátek – 21. prosince

Ž 116,10–17

Neváhej vzdát chválu Bohu veřejně

Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem. (Ž 116,18)

Výzva dnešního názvu jakoby prozrazovala, že váháme vzdát chválu Bohu, natož veřejně. Jako bychom si vděčnost nechávali pro sebe a nevyznávali ji tomu, komu patří. Jako bychom tak neplnili sliby Hospodinu před lidmi. Hned verš 10 napovídá, co je hnacím motorem k tomu, že otevřeme ústa a mluvíme. Základem je uvěřit. To většina z nás udělala. Ale nemáme se jen opírat o minulost („*uvěřil jsem*“), ale nadále jednat („*proto mluví*“). Znamená to, že máš co mluvit. Nikdo o sobě přece neprohlásí: „Uvěřil jsem, ale nemluví.“ nebo „Rád bych mluvil, ale...“ A co že tvoje ústa mluví? Vzdávají chválu Bohu nebo tobě samotnému? Věřím, že když si uvědomíš, kolikrát se tě už Bůh zastal, tak budeš přirozeně vzývat jeho jméno, plnit své sliby Hospodinu a přinášet oběti díky. A je-li ta vděčnost veliká, překonáš pochyby a už se nebudeš stydět děkovat veřejně. Ano, Bůh slyší i tichou modlitbu ve tvém pokoji, ale tu neslyší jeho lid, proto je-li tvé srdce plné díky, ale i proseb, nebraň ústům je vyznat nahlas, veřejně, v Božím domě. Neučí se snad děti či nově uvěřivší modlit se právě od nás – starších ve víře? Nepoznáváme tak své sourozence v Kristu? Nebo se ti nestalo, že by bratr nebo sestra v modlitbě popsali, co bys sám rád vyjádřil? A navíc, jaká radost slyšet toho, který léta mlčí! Máš-li hudební, básnický nebo jiný dar, nepotěšuj jím pouze zdi koupelny, ale i uši Hospodinova lidu. Vděčnost, kterou jsi kdy slíbil Bohu dát, splň. Veřejně!

Aneta Jindrová (Aš)

Naděje, která nezklame

Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka. Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v knížata. (Ž 118,8–9)

Celý lidský život je o prohrách a vítězstvích, o pádech a povstáních. Lidská naděje, naděje tohoto světa, se týká úspěchu, šťastného života, zdraví, hojnosti, požehnání na dětech atd. Je to ale naděje nejistá, která může být zrovna tak výhrou jako prohrou v jakékoliv životní situaci. Taková naděje je často jen marným doufáním a honbou za nesplněnými a nesplnitelnými sny. Ale Boží naděje toto všechno přesahuje, je to naděje do budoucnosti. Bez ohledu na prožívaná trápení, bolesti a ztráty Bůh hovoří ve svém Slově o věčné naději, kterou nám nikdo nevezme. „*A v jeho jménu bude naděje národů.*“ (Mt 12,21) Vždyť nesejmutá břemena tady na zemi nejsou k našemu ponižování, zoufání, trápení a ke smrti člověka. „*Pán někdy naloží věřícím břímě, které nesejme, ale pomáhá je nést. Tato nesejmutá břemena slouží k přípravě vnitřního člověka pro věčnost.*“ (Dr. Kurt E. Koch, Bůh mezi Zulu) Bůh nás učí v těchto zkouškách „*vytrvalosti, z které pramení osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.*“ (Ř 5,4–5) Naději pro věčnost nám nemůže nic a nikdo vzít, je nezávislá na našem fyzickém stavu a na tom, co prožíváme. Uvidíme ji vždy, když zvedneme náš duchovní zrak od našeho já a pohled upřeme na kříž.

Alena Žohová (Aš)

Prorocství naplněné v Ježíši Kristu

Kámen, jež zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. (Ž 118,22–23)

Bůh je láska. Všechno, co od počátku stvoření světa Bůh udělal až do dnešního dne, je projev Jeho lásky. Možná si někdy v životě říkáme: „Tohle přece nemůže být projev Boží lásky! Vždyť je to tak těžká a složitá situace. Tak moc to bolí! Takhle se přece láska neprojevuje!“ Člověk, který svůj život předal do rukou Pána Ježíše Krista, se nemá a nemusí bát. Pán Bůh zná každé své dítě. Kdo by se Jeho dítěte dotkl, „*dotýká se zřítelnice Božího oka*“ (Za 2,12). Pán Bůh pro záchranu člověka od věčného zahynutí udělal všechno. Poslal na tuto zem svého jediného Syna, Pána Ježíše Krista, aby se stal smířčí obětí. On sám je tou branou, dveřmi k našemu nebeskému Otci. Jen krev Pána Ježíše má moc očistit každý náš hřích. Přijetím této nabídky, uvědoměním si své hříšnosti a pokorným vyznáním hříchů se stáváme v Božích očích spravedlivými.

Radujme se z pravé vánoční zvěsti! Bůh v Pánu Ježíši Kristu je základem všeho. Přestože jsme Ho my lidé ve své pýše zavrhlí, nic to na Jeho moci nezměnilo. Stvořitel přišel za dílem svých rukou, ale nebyl přijat. Byl odmítnut a zavržen. A to se děje do dnešních dnů. Bůh se sklání k člověku, mluví k němu, žehná mu, ale lidé svá srdce zatvrzují. Své úspěchy přičítají sobě, neúspěchy Bohu. Nikdy nezapomeňme, čím kvůli záchraně našich duší musel projít Pán Ježíš. Kéž může v našich srdcích číst: „Miluje Mě, svého Boha celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“ Radujme se a jásejme, protože naše jména jsou zapsaná v Knize života!

Pavlna Pospíšilová (Aš)

pondělí – 24. prosince

L 1,16–38

Neboj se!

A anděl jí řekl: „Neboj se, Marie, neboť jsi našla milost u Boha. A hle, otěhotníš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.“ (L 1,30–32; ČSP)

Strach. Mnohdy nás naprosto ovládne. Je paralyzující. Nemělo by být proto překvapením, že jeden z nejčastěji opakovaných příkazů v Bibli je „*Neboj se*“. Strach z nepoznaného, strach ze smrti a umírání, strach z lidí, strach ze životních okolností a mnoho dalších strachů nás může srážet ve dnech stresu, nebezpečí a nejistoty. Příchod Pána Ježíše Krista a jeho spasení je také o odložení mnoha našich strachů a životních nejistot. Jistě právě proto přišla zpráva o narození Krista s touto výzvou i pro Marii: „*Neboj se*“.

Velcí hrdinové a hrdinky víry, jakou byla i Marie, často čelili strachu, skrze který je Bůh provedl a použil si je. Jejich velikost vlastně spočívala v tom, že důvěřovali Božímu slovu a s vírou a poslušností vkročili do úkolu, který jim Bůh připravil. To přesně udělala i Marie. My všichni stejně jako Marie jsme našli a dostali nezaslouženou milost od Boha skrze oběť Pána Ježíše. Jemu na nás záleží, protože nás spasil. Jsme teď jeho vlastnictvím a ke strachu není důvod. Uprostřed všeho, co prožíváte, se dnes možná bojíte a s nejistotou očekáváte příští rok. Ale Bůh, který celé dějiny spásy svrchovaně dovedl až k příchodu Mesiáše, tak jak slíbil hned na začátku (Gn 3,15), určitě není krátký na naše strachy a starosti. Poslouchej Ho, důvěřuj Mu a neboj se! I tebe pak použije.

Alois Klepáček (Kroměříž)

Ježíš – vysvoboditel z hříchů

Když však o tom přemýšlel, hle, ve snu se mu ukázal Hospodinův anděl a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít si Marii za manželku, neboť to, co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů.“ (Mt 1,20–21; B21)

Ježíšova matka Marie otěhotněla předtím, než si vzala Josefa za muže. V židovské kultuře domlouvali sňatky rodiče a manželství předcházelo obdobím jednoho roku, kdy se měla prokázat sexuální čistota páru. Pokud nebyla nevěsta čistá, sňatek bylo možné zrušit. Marie otěhotněla právě v tomto období. Josef se s ní plánoval rozejít v tichosti, ale ještě než to udělal, zjevil se mu Hospodinův anděl s důležitou zprávou. Vysvětlil mu, že Marie nečeká dítě jiného muže, ale že její těhotenství je z Ducha svatého. Početí našeho Spasitele bylo zázračné. Zároveň bylo i naplněním Izajášova proroctví, že panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel, které znamená Bůh s námi (Iz 7,14). Ježíš, věčný Bůh, se narodil z panny a stal se člověkem. Mnoho lidí dnes popírá doktrínu neposkvrněného početí Krista. Tím však popírají i důvěryhodnost Boha, tak jak se zjevil ve Svém slově, a Jeho moc. Pro Něj není nic nemožné! Anděl mu také řekl, že dítě se bude jmenovat Ježíš, protože vysvobodí svůj lid z jeho hříchů (Mt 1,21). Jméno Ježíš znamená Spasitel. Pochází z hebrejského jména Jozue, které znamená „Jahve je spasení“. Bůh se stal člověkem a Jeho početí bylo zázračné. Ježíš se narodil pozemské matce, ale neměl pozemského otce. Přišel, aby spasil hříšníky. Když uvažujeme o tomto textu, měli bychom Boha chválit za zázračné početí Syna a za spásu, kterou skrze Něj nabízí.

Joshua Richert (Kroměříž)

Dárce pokoje

A náhle se s andělem objevilo množství nebeského vojska chválicího Boha a říkajícího: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení.“ (L 2,13–14; ČSP)

V předchozí kapitole jsme četli v Zachariášově chvalozpěvu, že Mesiáš přinese pokoj od nepřátel, až přijde na zem (L 1,79). V našem dnešním oddíle to oznámení tentokrát nepřichází skrze člověka, ale je přinášeno skrze zástupy andělů, kteří se zjeví pastýřům a uctívali Boha před jejich tvářemi. Zpívali chvalozpěv, volali: „Sláva Bohu na výsostech!“ Tento dar přišel od Boha a je to Bůh, kterému veškerá chvála patří. Andělé pak oznámili pastýřům důvod, proč Boha chválí – protože Bůh dal dar pokoje obyvatelům země. Tento pokoj nebyl pouhým pocitem nebo řešením konfliktu – byla

to osoba, vlastní Syn Boha. Přesně tak jako Izajáš prorokoval před stovkami let, přišel Kníže pokoje (Iz 9,6). On pouze nepřinesl pokoj, ale je naším pokojem. A nyní skupina andělů vyhlašuje slávu, která existuje v nebi, a slávu, která přišla na zem před publikum pokorných pastýřů: „Sláva Bohu! Protože on poslal svůj pokoj, svého vlastního Syna na zem!“

Často se modlíme za pokoj, jednak za pokoj v našich životech, a také za pokoj pro tento svět. Chceme, aby skončily války, chceme, aby se nerozpadala manželství, chceme, aby skončilo bezpráví. Ale nemůžeme mít skutečný pokoj, pokud neznáme Knížete pokoje. Andělé vyhlašovali, že bude pokoj na zemi, ale ne pro každého, jen pro ty, „v nichž má Pán Bůh zalíbení“. Opravdový pokoj je rezervovaný pouze pro ty, kteří znají Boha a mají jeho přízeň skrze víru v jeho Syna. Jak řekl Ježíš svým učedníkům: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.*“ (J 14,27) Svět nám může dát pokoj, ale ten nebude dlouho trvat; a přestože nám může dát určitý pokoj mezi lidmi, nemůže nám nikdy dát pokoj s Bohem. Pokud tedy letos o Vánocích zpíváme o „pokoji na zemi“, musíme mít na paměti, že Vánoce nepřinášejí pokoj všem, ale jen těm, kdo znají toho, kdo je pokojem. A když si vzájemně dáváme dárky, pamatujme, že největším darem je Kníže pokoje, Ježíš Kristus, náš Spasitel. A že tím největším dárkem, který můžeme někomu darovat, je říci mu o tom, který přišel, abychom mohli poznat Boha a měli s ním pokoj navěky.

David McWhite (Kroměříž)

čtvrtek – 27. prosince

Mt 2,1–12

Ježíš – vévoda a pastýř Božího lidu

„V judském Betlémě,“ odpověděli mu. „Neboť tak je psáno skrze proroka: Ty však, Betléme v judské zemi, nejsi z judských knížat vůbec nejmenší, vždyť právě z tebe vzejde Panovník, Pastýř pro Izrael, můj lid.“ (Mt 2,5–6; B21)

V Mt 2,1–2 čteme, že se v Jeruzalémě objevili mudrci z východu a ptali se po Mesiáši. Toužili uctívat novorozeného Krále a Bůh je do Izraele dovedl pomocí hvězdy. Ale král Herodes se znepokojil, když uslyšel o narození „krále Židů“ (Mt 2,3). Chtěl se o něm dozvědět víc, a tak se vyptával náboženských učitelů, kde že se měl narodit. Učenci citovali z proroka Micheáše 5,1 a vysvětlili mu, že se má narodit v Betlémě. Mudrci se tam vydali, a když uviděli Ježíše, uctívali Ho (Mt 2,11). Předpokládali bychom, že Ježíš by se měl narodit v nějakém významném městě, které je krále hodno. Ale Betlém bylo jen bezvýznamné město v Judeji. Je to připomínka, že Boží cesty nejsou cestami lidskými. Judovo pokolení dostalo po dobytí zaslíbené země víc než sto měst, jak je zapsáno v Jozue 15,21–63. Betlém mezi nimi není ani zmíněn. Je s podivem, že Ježíš, který stvořil vesmír (Kol 1,16), se narodil do tak skromných poměrů. Matouš 2,6 naopak zdůrazňuje význam Betléma: „A ty, Betléme..., vůbec nejsi nejmenší mezi

vladaři Judy, neboť z tebe vyjde vůdce.“ Městečko nabylo velkého významu, protože se v něm narodil Pán. Při rozjímání nad tímto textem chvalme Boha za Jeho věrnost, protože Bůh svá zaslíbení vždy naplňuje. Vždyť oznámil několik set let předem, kde přesně se Ježíš narodí – v maličkém Betlémě (Mich 5,1). Toto proroctví bylo naplněno do puntíku.

Joshua Richert (Kroměříž)

pátek – 28. prosince

Sk 15,13–17

Ježíš – světlo všem národům

Nuže, on praví: „Málo na tom, abys jako můj služebník obnovil Jákobovy kmeny a přivedl nazpět ty, kdo z Izraele přežili. Světlem národů proto činím tě, aby má spása obsáhla celý svět.“ (Iz 49,6; B21)

Kniha Izajáš ve 49. kapitole popisuje Božího služebníka (Iz 49,3). Je jím Mesiáš, Pán Ježíš Kristus. Ve verši 6 vidíme, že má být Spasitelem, který obnoví izraelský národ. Vidíme také, že bude Spasitelem celého světa a světlem pronárodů (Iz 49,6). Ježíš nepřišel, jen aby zachránil Izrael. Bůh zaslíbil Abrahamovi, že v něm „dojdou požehnání všechny čeledi země“ (Gn 12,3). Ježíš tento slib naplňuje, skrže Něj nabízí Bůh spásu všem lidem. Přišel, aby spasil hříšníky „ze všech kmenů, národů, jazyků a ras“ (Zj 5,9). Písmo učí, že spása není vyhrazena jen jednomu národu, ale nabízí ji všem lidem zadarmo (J 3,16). Ježíš nám přikazuje: „jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“ (Mt 28,19). Ve 13. kapitole Skutků Pavel a Barnabáš kázali v Antiochii. Pavel v každém městě kázal evangelium nejprve Židům, ti v Antiochii ho ale odmítli, a tak je začal kázat pohanům. Ve Skutcích 13,27 citoval Izajáše 49,6, aby dokázal, že Boží plán spasení není jen pro Židy. Když to pohané uslyšeli, „radovali se a velebili Slovo Páně“ (Sk 13,48). Jak reaguješ na Boží zprávu v Izajáši 49,6 ty? Chválíš Boha jako pohané v Antiochii? Měli bychom Boha chválit za to, že poslal Spasitele pro všechny lidi, nejen pro Židy. Spasení je pro každého, kdo vloží celou svojí důvěru jen v Ježíše a Jeho vykupitelské dílo na kříži.

Joshua Richert (Kroměříž)

sobota – 29. prosince

Žd 11,1–9

Naděje v Božím milosrdenství

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. (Žd 1,1–2; ČSP)

Zapřít, či nezapřít Krista? To byla otázka, která se pravděpodobně honila hlavou mnoha křesťanů z židovského prostředí v prvním století, kterým píše autor knihy Židům. Z celého listu je zřejmé, že tito křesťané jsou pod velkým společenským tlakem zapřít své křesťanské vyznání a vrátit se do judaismu. Náš autor jim tedy píše, aby je povzbudil ve vytrvalosti. Hlavní argument celého listu by se dal shrnout třemi slovy: „Ježíš je lepší“. Skrze celý list prostupuje kontrast mezi starozákonní zvěstí a jejím naplněním v novozákonní zvěsti. Hned první verše nám ukazují nezměrnou důležitost Ježíše Krista. On je konečným Božím slovem. Bůh mluvil mnohokrát a mnoha způsoby k starozákonním svatým. Četnost Boží komunikace nám ukazuje na Jeho charakter. Bůh není introvert, který mlčí. Naopak On aktivně zjevuje svou vůli svému stvoření. Bůh mluvil kdysi mnohokrát a skrze mnohé. V posledních časech, ve kterých žijeme, však promluvil jednou skrze toho Jediného – Syna Božího. Bůh nepromluvil pouze v Kristových slovech, ale promluvil i skrze jeho činy, a to především skrze jeho smrt a vzkříšení. Golgotský kříž je posledním Božím slovem tomuto světu. Proto si nikdo nemůže dovolit ignorovat novozákonní zvěst o Kristově zástupné smrti za nás hříšné lidi. To, jak se postavíme k této zvěsti, určí náš věčný úděl. Zamysleme se tedy nad tou úžasnou skutečností, že stvořitel Vesmíru mluví. Jaké je to požehnání! Bez Božího sebezjevení bychom nikdy nemohli poznat Jeho vůli. Jeho konečné slovo je slyšet v Kristu Ježíši. Otázka zní, jestli posloucháš, co ti říkáš?

Mojmír Adámek (Kroměříž)

neděle – 30. prosince

Mt 6,25–34

Neměj zbytečné starosti

Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost kvůli zítřku, neboť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost vlastního trápení. (Mt 6,33–34; ČSP)

V první řadě si musíme položit otázku, co nám tyto tak důležité verše říkají? Vybízí nás, ba dokonce nám příkazují, co by mělo být naším životním cílem... Kam by měly směřovat životy všech, kteří milují Krista a věří, že za ně zemřel na kříži, aby s ním mohli žít věčně v nebesích. Teď si možná říkáte... ale já tak žiji, toto není můj problém... Důležité však je si uvědomit, na které pozici se Kristus v našem životě skutečně nachází? Je opravdu mou životní prioritou oslavovat ho svým životem, svými slovy, svým jednáním? Děje se to??? Budeme-li na své krátké pozemské cestě hledat nejprve Krista a jeho spravedlnost, všechny naše další starosti se rozplynou... protože Kristus ze své svrchované a sebeobětující se lásky nám dá přesně to, co potřebujeme. Dalším příkazem je nedělejte si starosti... Tyto verše nám nepřikazují, abychom nic neřešili, ale říkají nám, abychom se spoléhali na Krista, a ne na sebe. Často si totiž mylně myslíme, že si své problémy zvládneme vyřešit sami... a nějakou dobu to možná i zvládneme, ale dříve nebo později selžeme... Proto nás Kristus předem varuje.

Nabízí nám svou náruč a jedině, co očekává, je naše věrnost. Potom budou všechny naše starosti „nepodstatné“, protože budeme mít na zřeteli Kristův kříž a to, aby se v našem životě oslavoval on, a ne naše vlastní sebestředné já.

Ondřej Jezerský (Kroměříž)

pondělí – 31. prosince

Ž 121

Naděje v Božím milosrdenství

Ale já jsem jako zelená oliva v Božím domě; spoléhám na Boží milosrdenství navěky a navždy. Navěky ti budu vzdávat chválu, protože jsi jednal. A budu vzhlížet ke tvému jménu, neboť je dobré vůči tvým věrným. (Ž 52,10–11; ČSP)

Žalm 52 zaznamenává smutnou událost z Davidova života. Z 2. verše víme, že byl sepsán poté, co Doég Edómský oznámil Saulovi, že David přišel do Achímelekova domu, o čemž pojednává 1S 22,17–23. Tam čteme, jak Doég prozradil Saulovi, že kněz Achímelek prchajícímu Davidovi pomohl. Následně si Saul nechal Achímeleka a celou jeho rodinu zavolat. Saul ve své zaslepenosti rozkázal, aby je za to, že pomohli Davidovi, všechny popravili. Avšak nikdo z vojáků „*nechtěl vztáhnout ruku proti Hospodínovým kněžím*“ (1S 22,17). Jediný, komu nebylo nic svaté, byl Doég. Ten na Saulův příkaz zavraždil 85 kněží spolu se všemi obyvateli města Nób. Pouze jeden z nich unikl, aby to oznámil Davidovi. Davidova zoufalá odpověď zněla: „*Já jsem vinen všemi zmařenými životy...*“ (1S 22,22). Žalm 52 je Davidovou reakcí na tento hrůzostrašný čin. Verše 3–5 popisují Doégovu zkaženost. Čteme o tom, že se dokonce svým zlem vychloubal. Byl zálučný a promýšlel, jak způsobit Davidovi zkázu, měl naprosto zvrácené hodnoty. Miloval lež a nepravost. Stavěl se tak proti všemu, co miluje Hospodin. A tak na sebe přivolával Boží soud, jak dokládá i verš 7. Spravedlivý Bůh nebude zlo věčně tolerovat. Hříchem zaslepení lidé jako Doég budou „vykořeněni ze země živých.“ Věčná zkáza přichází na ty, kteří se spoléhají sami na sebe a „nepokládají Boha za svou záštitu“. Na rozdíl od bezbožného Doéga však David vyznává svou důvěru v Boha. David je jako „zelená oliva v Božím domě.“ To je obraz požehnání. Takoví jsou ti, kdo se za všech okolností spoléhají na Boží milosrdenství. Důvěra v Boha, který má vše pod svou svrchovanou kontrolou (a to včetně hrůzných událostí, jako byla poprava Achímelekova domu) vede zbožné k uctívání a chvále. Samotný Hospodin a jeho milosrdný charakter je dostatečným důvodem, abychom jej věčně chválili. Davidův příklad nás vede k tomu, abychom se nesoustředili na strastiplné životní situace, ale zaměřili se na Toho, jenž je „dobrý vůči svým věrným“.

Mojmír Adámek (Kroměříž)

Modlitební řetěz Bratrské jednoty baptistů

Milí bratři, milé sestry, zveme vás k pravidelným modlitbám za Bratrskou jednotu baptistů, za jednotlivé sbory, společnou službu v rámci našich odborů, za školu Dorkas nebo naše bratry a sestry v USA, Kanadě a na Svaté Heleně. Pokud chcete, aby naše modlitby byly konkrétní, posílejte své podněty na email info@baptist.cz vždy do konce měsíce před měsícem, ve kterém se za vás budeme modlit; budou rozesílány začátkem daného měsíce elektronickou poštou na sbory.

1. týden	1. – 7. ledna	Odbor pro manželství a rodinu
2. týden	8. – 14. ledna	Aš
3. týden	15. – 21. ledna	Blansko
4. týden	22. – 28. ledna	Brniště
5. týden	29. ledna – 4. února	Brno
6. týden	5. – 11. února	Sbor neslyšících
7. týden	12. – 18. února	Broumov
8. týden	19. – 25. února	Cvikov
9. týden	26. února – 4. března	Výkonný výbor
10. týden	5. – 11. března	České Budějovice
11. týden	12. – 18. března	Děčín
12. týden	19. – 25. března	Cheb I
13. týden	26. března – 1. dubna	Cheb II
14. týden	2. – 8. dubna	Jablonec nad Nisou
15. týden	9. – 15. dubna	Karlovy Vary
16. týden	16. – 22. dubna	Kladno
17. týden	23. – 29. dubna	Kraslice
18. týden	30. dubna – 6. května	VOŠST Dorkas

19. týden	7. – 13. května	Kroměříž
20. týden	14. – 20. května	Kuřim
21. týden	21. – 27. května	Liberec
22. týden	28. května – 3. června	Litoměřice
23. týden	4. – 10. června	Lovosice
24. týden	11. – 17. června	Olomouc
25. týden	18. – 24. června	Ostrava
26. týden	25. června – 1. července	Misijní odbor
27. týden	2. – 8. července	Pardubice
28. týden	9. – 15. července	Plzeň – Agapé
29. týden	16. – 22. července	Plzeň – Mozaika
30. týden	23. – 29. července	Praha – Církev XXI. století
31. týden	30. července – 5. srpna	Praha 3
32. týden	6. – 12. srpna	Praha 3 – Mezinárodní sbor
33. týden	13. – 19. srpna	Praha 4
34. týden	20. – 26. srpna	Praha 5 – Vinný kmen
35. týden	27. srpna – 2. září	Praha 6
36. týden	3. – 9. září	Odbor mládeže
37. týden	10. – 16. září	Příbor
38. týden	17. – 23. září	Sokolov
39. týden	24. – 30. září	Suchdol nad Odrou
40. týden	1. – 7. října	Šumperk

41. týden	8. – 14. října	Teplá
42. týden	15. – 21. října	Teplice
43. týden	22. – 28. října	Uherské Hradiště
44. týden	29. října – 4. listopadu	Vikýřovice
45. týden	5. – 11. listopadu	Vsetín
46. týden	12. – 18. listopadu	Vysoké Mýto
47. týden	19. – 25. listopadu	Zlín
48. týden	26. listopadu – 2. prosince	Čsl. konvence v USA a Kanadě, Sv. Helena
49. týden	3. – 9. prosince	Žatec
50. týden	10. – 16. prosince	Křesťanský bratrský sbor Čjinů
51. týden	17. – 23. prosince	Myanmarské křesťanské společenství
52. týden	24. – 31. prosince (8 dní)	Odbor sester

SLOVA ŽIVOTA

2018

sepsaná skupinou autorů z Bratrské jednoty baptistů
a vydaná v nákladu 710 výtisků.

Sazbu písmem Academica vytvořil Luboš Kendra

Kancelář Výkonného výboru BJB:
Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
tel.: 241 434 256
mobil: 734 680 026
e-mail: info@baptist.cz
<http://www.baptist.cz/>

ISBN 978-80-906262-2-5